

တန်ဖိုး - ၅၀ ကျပ်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် - ၇၆၉/၉၂ (၁၂)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုအမှတ် - ၀၀၈/၉၃ (၁)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မြင့်မောင်ကျော်

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

မျက်နှာဖုံး ပုံနှိပ်သူ - ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်အော့ဖ်ဆက်

(၉၆/၈) ၊ ၁၁ လမ်း ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးညိုမှိုင်း ၊ (၀၃၃၅၅) ၊ အားမန်သစ်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၄၃ ၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးသန်းမြင့်၊ (လင်းလင်းစာပေ)

(၀၁၀၄၀) ၊ ၉၃၇၊ ၁၀ မိုင်၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြစ်မီးပြာ ကမာရွတ်

အပိုင်း (၁)

တတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာ

နံနက် လေးနာရီ မီးလုံးဝါလေး ဖျတ်ခနဲ လင်းလာခဲ့တယ် ။

မီးလုံးဝါလေးနဲ့ အတူ လတ်လတ် တစ်ယောက်လဲ ခုတင်ဘေးမှာ ဖျတ်ခနဲ ရပ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

လတ်လတ် ရပ်နေရာ ခုတင်ဘေးဟာ ထိုင်းနိုင်ငံဖြစ် ခေါက်မှန်တင်ခုံ အနက်လေးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့် လဲ ဖြစ်တာမို့ လုပ်နေကျအတိုင်း မှန်တင်ခုံပေါ်က ပလတ်စတစ်ဘီးကို ကောက်ကိုင်ဖြီးပြီးသားလဲ ဖြစ်နေပြီ။

နဖူးကနေ လှန်ပြီး နောက်ကို လေးငါးချက် ခုတ်ဖြီးလိုက်ရုံနဲ့ ဆံပင်ကို ကုတ်ပဲဖြီးခြင်း၊ ရှင်းခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းလင်းစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျနေတဲ့ လတ်လတ်ရဲ့ "ဦး" ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ဦးက လတ်လတ် ဆံပင်ရှည်တာကို မကြိုက် ဘူး။ ဆံပင်ကုတ်ကို ကျော်တာ နဲ့ ဟိန်းဟတ် ဟောက်တတ်တယ်။

(စိုးမြတ်သူဇာ တို့၊ ဇင်မာဦး တို့ကို ကြိုက်တယ် ပြောတာ ကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ)။

ဦးဟာလေ တကယ်ပဲ သိလား။ ခုတင်ပေါ်က အလွတ်လပ် အရှင်းလင်းဆုံး ကမ္ဘာဦး လူသားကြီး ကို လတ်လတ် လှမ်းကြည့်တယ်။ ခြေရင်းက စောင်ပါးလေးကို လှမ်းတင်ပေးဖို့ လတ်လတ် စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ရဲပါ။ ညားခါစက တယုတယနဲ့ စောင်ပါးလေးကို လှမ်းခြုံပေးဖူးပြီး၊

ဝုန်းဆိုကန်ပစ်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်လိုက် ကတည်းက လတ်လတ် မှတ်သားခဲ့ရပြီ။ ဤသည်မှာ သူ၏ မူပိုင်ပုံစံ။ လတ်တို့များ ပေးကြည့်၊ ကျေနပ် လွန်း လို့ ပါးစပ်ကတောင် တဟင့်ဟင့်နဲ့ လုပ်လိုက် ချင်သေး။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ခြင်ထောင်မထောင်ရ၊ ခြင်ဆေးပဲ ထွန်းရမည်။ မီးဖွင့်ပြီး မအိပ်ရ။ အိပ်ခါနီး ခြင်သံ၊ ယင်သံ မကြားစေရ၊ ကြောင်ဝင် မနေစေရ။ လတ်လတ် မှတ်သားခဲ့ရပြီ။

မီးလုံးဝါကို ဖျတ်ဆို ပိတ်ပြီး လတ်လတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးကလေး၊ လေရဲ့ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးနဲ့ အိပ်ခန်းကနေ ဧည့်ခန်းကို ထွက်တယ်။ ဧည့်ခန်းမီးဖွင့်၊ ဖျတ်ဆို ပြန်ပိတ်၊ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲ ခြောက်လှမ်း လှမ်းပြီး ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းထဲရောက်၊ မီးဖွင့်၊ လျှပ်စစ်မီးဖို ခလုတ်ဖွင့်၊ ရေခွေးအိုးတင်၊ ညကတည်းက ဆန်ဆေးရေ ထည့်ပြီး လျှပ်စစ်ထမင်းအို ခလုတ်ဖွင့်။

ဒါတွေပြီးတော့မှ လတ်လတ် အိမ်သာ ဝင်တယ်။ ခဏလေး နံနက်ဘက် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်း ဝမ်းသွားခြင်း အကျင့် လတ်လတ်မှာ မရှိ။ အိမ်သာ ဆင်းပြီး လတ်လတ် ရေချိုးခန်း ဝင်တယ်။ ရေချိုးခန်းက တစ်ခန်း သတ်သတ်။ အိမ်သာနဲ့ တခြားစီ။ ဒါကို လတ်လတ် သဘောကျတယ်။ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းတစ်ခုတည်း အတူ တွဲထားတာမျိုးကို လတ်လတ် အလွန်မုန်း။ နံနက် စောစောစီးစီး အိမ်သာ ကြော့ခွက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ။

အိမ်ထောင် မကျခင် ၃၂နှစ်လုံးလုံး လတ်လတ် အဲလို မျက်နှာသစ်ခဲ့ရတာပဲ။ လတ်လတ်မိဘများ တိုက်ခန်းမှာပေါ့။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးတာနဲ့ ဦးအတွက် သွားတိုက်တံကို အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် မျက်နှာသစ်ကြော့ခွက်အစွမ်းမှာ တင်တယ်။ သွားတိုက် ဆေးအနေတော် မနည်းမများ။ သွားတိုက်ဆေးဆို ကိုးလ်ဂိတ် မှ ဦးက ကြိုက်တယ်။ တရုတ် သွားတိုက်ဆေးဆို ဦးအလွန်မုန်းတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လတ်လတ် ရေသောက်တယ်။

စတီးခွက်အလတ်နဲ့ နှစ်ခွက်တိတိ။ ရေသောက်ခြင်းဟာ ကိုယ်အလေးချိန် ကျစေတယ်လို့ နိုင်ငံတကာ ကျန်းမာရေး စာစောင်တစ်ခုမှာ ဦးဖတ်ရပြီး ကတည်းက လတ်လတ် ရေသောက်ရတော့တယ်။

သူမိန်းမ ပိန်ပိန်သေးသေးလေး ဝိတ်တက်လာ မှာကို ဦးက သေမလောက် ကြောက်တယ်။ သူဝိတ် တက်လာမှာ ကိုလဲ ဦး အလွန်ကြောက်တယ်။ ဗိုက်မပူအောင် ဝမလာအောင် သူကိုယ်သူ အမြဲတမ်း ထိန်း တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီကမိန်းမမှာ ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လေးဆယ့်ငါး လောက် ထင်ပြီး ကြိုက်ခဲ့မိ တာပေါ့နော်။

လတ်လတ်က ပြုံးနေမိရင်း လက်ကလဲ ကြက်သွန်နီနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို သွက်သွက်လက်လက် လှီးတယ်။ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ နွာတယ်။ ဆေးပြယ်ကွာစ ရေခဲသေတ္တာလေးထဲက တူ သီးစိတ်နဲ့ ပုစွန်လုံး ထားတာကို ထုတ်တယ်။

ပုစွန်ကို အနံ့မပျံ့အောင် ချိုင့်ကို အဖုံးအုပ်ပြီးမှ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ရတယ်။ ရေခဲနဲ့ သူ့ဘီယာဘူးကို အနံ့ကူးမှာ ဦးက ကြောက်တယ်လေ။ ဒီတစ်ခါ ပိုက်ဆံ စုမိရင်တော့ ဦး သိပ်လိုချင်နေတဲ့ တစ်ယောက်သုံး ဒေဂူးရေခဲသေတ္တာ အစိမ်းလေးကို ဝယ်ပေး လိုက်ဦးမယ်။ ဦးအိပ်ခန်းထဲမှာထား ဦးအတွက် သီးသန့်သုံး၊ ဒီတစ်ပတ်နွမ်း ရေခဲသေတ္တာလေး ကတော့ လတ်လတ်ရဲ့ မီးဖိုချောင်သုံးပေါ့။ မကောင်းဘူးလား။ ဦးရဲ့ ရေခဲ သေတ္တာလေး ထဲမှာ အကောင်းကြိုက် ဦးအတွက် ဂျာမန်ဘီယာသံဘူးတွေ အပြည့်။ ချိစ်ဘူးတွေနဲ့ ဘလက်လေဘယ်၊ ဝီစကီနှစ်ပုလင်းလောက်ကိုလဲ အမြဲဖြည့် ထားပေးလို့။ ဦး သိပ်သဘောကျမှာ၊ တကယ်ပါ ဦးရယ်၊ ဂျာမန်ဘီယာဟာ

တစ်ရာကျော် မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆယ်လောက်ဆိုရင်၊ ဝီစကီကလဲ ထောင်ကျော် မဟုတ်ဘဲ ရာကျော်ဆိုရင် လတ်က ဝယ်ထည့် ပေးပါတယ်။ ပန်းချီဆရာ (အင်္ဂလိပ်စာ လက်ထောက် ကထိက ဟောင်း)၊ ဆယ်တန်း အင်္ဂလိပ် သင်တန်းဆရာ ဦးသက်ဦးရဲ့ ဝင်ငွေဟာ တစ်လကကို ငါးသောင်းလောက် ဆိုရင်လဲ ကောင်းသား။

တစ်လကို တစ်သောင်းကျော်လောက် ဝင်ငွေနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဆရာ။ ရေခဲသေတ္တာ အသစ်နားလဲ ကပ်နိုင်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝီစကီတို့ ဘီယာဘူးတို့နဲ့တော့ အဝေးကြီး။ ဒါပေမယ့်နော်၊ ဒီတိုက်မှာတော့ လတ်လတ်တို့ တစ်ခန်း ပဲ ရေခဲသေတ္တာ ရှိတာ။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ လတ်လတ်တို့ အောက်လွှာက မိန်းမဆိုတော်တော် လိုချင်နေရာပုံ ရတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဈေးနား ရေခဲသေတ္တာ အဟောင်း ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သယ်လာတာတော့ မမြင်ပါဘူး။ တစ်ပတ်ရစ် ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံးကလဲ အကြီးဆုံး သောင်းကျော်မှာလေး လတ်တို့ တစ်ပတ်ရစ် အသေးလေးကို ငါးထောင် ပေးရတာပဲ။

ချင်းနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူကို လတ်လတ် ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ရေခဲအိုး ဆူပြီ။ ထမင်း စားပွဲပေါ် က ဓာတ်ဘူးကြီးထဲကို လက်ဖက်ခြောက်ခတ်၊ ရေခဲအိုးထည့်။ ရေခဲအိုးထဲ ပြန်ထည့်၊ ပြန်တည့်။ ကော်ဖီဖျော် ဖို့ ရေခဲအိုး လိုသေးတယ်။

ငရုတ်ဆုံဆွဲပြီး ထောင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ မထောင်းသေးဘဲ ကြောင်အိမ် အောက်က ဂုန်နီအိတ် ပိုင်းလေး ခေါက်ချိုးကို ဆွဲယူရပြန်တယ်။ ငရုတ်ဆုံ အောက်ကခံ ထောင်းဖို့လေ။ ဒီအတိုင်း လတ်လတ် လက်သံပြောင် လိုက်လို့ကတော့ အောက်လွှာ လူတွေနဲ့ ရန်ပွဲ ကျင်းပရလိမ့်မယ်။

ဒီတိုက်ရောက်ခါစ လတ်လတ် လတ်သံ ပြောင်လိုက်တာ အောက်လွှာက လူတွေ တံခါးလာ ခေါက်ရော။ ဒါတောင် ဒီတိုက်က အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာ အင်တေခင်းခြားလို့။ တချို့ တိုက်ဆို သသား ကြမ်းခင်းပဲ ခြားထားတာ။ အင်တေခင်းကလဲ အင်တေခင်းလို့သာ ဆိုရုံပေါ့။ ကန်ထရိုက် အင်တေခင်းလေ၊ ပါးပါးလေး။ အိုးစည်တို့ ဝဲတို့ သားရေကြက် ထားသလိုပဲ။ တစ်ခန်းက တစ်ခုခု ထုရင် ရိုက်ရင် လိုက်သံ ပေါက်ပြီး တစ်တိုက်လုံး ကြားရတယ်။

ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူကို မညက်တညက်ပဲ မြန်မြန်ထောင်းလိုက်တယ်။ ဘူးသီးပုစွန်ဟင်းခါးထဲ ထည့်ဖို့က ရတယ်။ မညက်လဲ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ဘူးသီးလှီးပြီးသား နဲ့ ပုစွန်နဲ့ အိုးထဲရောထည့်။ ချင်း ကြက်သွန်ဖြူ တစ်ဝက်နဲ့ ကြက်သွန်နီထည့်၊ ဆား၊ နနွင်း၊ ဆီထည့်၊ ပြီးပြီ တစ်အိုး။ ရေနွေးဆူရင် တည်ရုံပဲ။ ဟင်းခါးအိုးကျရင် ဝက်သားပြုတ်ထားတာနဲ့ ကြက်သွန်၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူလေးနဲ့ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော် သဘောမျိုးလေး ကြော်ရုံပဲ။

ဝက်သားပြုတ်လှီးဖို့ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ပြန်တယ်။ နှစ်ရက်စာ ကျန်သေးတဲ့ ဝက်သားပြုတ်လေး တွေက အေးစက်မာကျောနေကြတယ်။ ဒီနေ့ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်ဆိုတော့ နက်ဖြန် ပြုတ်ထောင်းကြော်ပေါ့။ နေ့တိုင်း ဈေးမသွေးနိုင်တဲ့ လတ်တို့လို အိမ်ရှင်မတွေအတွက်က ရေခဲ သေတ္တာလေးဟာ အင်မတန် အသုံးဝင်တာ။ ကြိုက်တာထည့်၊ ထမင်းကျန်လဲထည့်၊ ဟင်းကျန်လဲ ထည့်၊ အကုန်ရ။ အဲ ... မီးမပျက် ရင်ပေါ့လေ။ မီးက အခုတလော သဘောကောင်းနေပြန်ပြီ။ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်ပဲ နေ့ဝက်ထိ ပြုတ် တော့တယ်။ နေ့တိုင်း မဖြစ်တော့ပြန်ဘူး။ မီးက လာမှ။ မလာရင် လတ်လတ်တို့ အခန်းတွေက နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာကို မှောင်အတိ ကျနေတတ်တယ်။

ဖယောင်းတိုင် ထွန်းနေရတယ်။ လတ်လတ်တို့ တိုက်က ဟိုဘက်တိုက် ဒီဘက် တိုက်တွေကြားမှာ ညှပ်နေပြီး ပြတင်းပေါက်လဲ မရှိဘူး။ မှန်တရုတ် ကတ်လေးတွေပဲ ရှိတယ်။ ဦးက အိပ်ခန်းခေါင်းရင်း တရုတ်ကတ်တွေကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီး အုတ်နဲ့ အလုံပိတ်ခိုင်းလိုက်တော့ အိပ်ခန်းက ပိုမှောင်တယ်။ လမ်းမဘက် ဝရန်တာ တံခါးကို ဖွင့်ထားမှ အလင်းရောင် ဝင်တယ်။ လမ်းမဘက် ဝရန်တာ တံခါး ကလဲ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပိတ်ထားရတာပါ။ အိပ်ခန်းထဲ ကြောင်ဝင်မှာ စိုးလို့လေ၊ အဖြစ်က ...။

ဝက်သား ပြုတ်လေးတွေကို ပါးပါး၊ ပါးပါးလှီးပြီးတာနဲ့ ရေနွေးအိုးဆူပြီ၊ ဪ ... ထမင်းအိုး ခလုတ် ကျနေပြီပဲ။ ပလပ်ဖြုတ်ဦးမှ။ ရေနွေးအိုးချ။ ဟင်းခါးအိုးတည်။ မတ်ခွက်ထဲ ကော်ဖီမှုန့်ထည့်။ ရေနွေးထည့်။ အဖုံးအုပ်ပြီး အသာနှပ်ထား။ ဟင်းခါးအိုး နှစ်ချက်သုံးချက်မွှေလိုက်။ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ထွက်ပြီး စာအုပ်စီရို အပုလေးပေါ်မှာ စံပယ်သီတင်းသုံး ရရာတဲ့ ဘုရားကိုယ်တော်နဲ့ ဘုရား ဆောင်လေးရှေ့က သောက်တော်ရေခွက်နဲ့ ဆွမ်းတော်ပန်းကန်ကို ယူခဲ့တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆေးကြောပြီး စားပွဲပေါ်ချ။

တရဲရဲဖြစ်နေတဲ့ ဟင်းခါးအိုးကို နာနာမွှေလုံးပြီး ရေထည့်။ ဆွမ်းတော် ပန်းကန်ပြားထဲ ဆွမ်းတော်ခူးထည့်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းယူပြီး သောက်တော်ရေထည့်။ တစ်လက်စတည်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ကြက်ဥနှစ်လုံးထုတ်။ ဟင်းခါးအိုးဆူပြီ။ အချိုမှုန့် ခတ်ရဦး မယ်။ အချိုမှုန့်ကတော့ အားမနာနဲ့၊ နာနာခတ်နိုင်မှ ချိုမယ်။ ဘူးသီးက ရက်ကြာ၊ ပုစွန်ရေခဲရိုက် ပိစိကွေး တွေကလဲ ဘာချိုတာလိုက်လို့။ ငရုတ်ကောင်းကိုတော့ နေ့လယ် စားခါနီးနွေး မှ ခတ်တော့ မယ်။

ဟင်းခါးအိုး ချပြီး ဆီဒယ်အိုးတင်တယ်။ ကြက်ဥနှစ်လုံး ဟစ်ဖရိုက်ကြော်တယ်။ ဟစ်ဘွိုင်မဟုတ်။ ညားခါစက ကြက်ဥ မကျက်တကျက်ကြောင့်ကို ဟစ်ဘွိုင်ခေါ်မှုနဲ့ အငေါက်ခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ဟစ်ဘွိုင် ဆိုသည်မှာ မကျက်တကျက် ပြုတ်မှတ်ထား၊ ဘွဲ့ရပညာတတ် တစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ဒါလောက် ညံ့ရသလားတဲ့။ လတ်လတ် မညံ့ပါ။ ဖရိုက်ဒ်ဆိုတာ ကြော်ပြီး ဘွိုင်းဆိုတာ ပြုတ်သည်ဆိုတာ ဘီအေဘွဲ့ရ မူလတန်း ကျူရှင် ဆရာမဟောင်း လတ်လတ် သိသည်ပေါ့။ သို့ပေမယ့် ဘဲဥကြက်ဥ မကျက်တကျက်ကြော်ကို ဟစ်ဘွိုင်လို့ မိရိုးဖလာတစ်လျှောက်လုံး ခေါ်ခဲ့သည်ဆိုတော့ နှုတ်ကျိုး နေပြီ။

ကြက်ဥကြော် ဆယ်ပြီး ဆီဒယ်အိုးထဲကို ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသမျှ အမည်အားလုံးကို တစ်ခါတည်း ရောထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြက်သွန်နီ၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ဆီ မသတ်ရဲဘူး။ ဆီသတ်လိုက်တာနဲ့ ညှော်နဲ့တွေ့ဟာ လေးဆယ့်ငါးပေတစ်ဆုံး စူးစူးဝါးဝါး ဖုံးလွှမ်း သွားလိမ့်မယ်။ ဖုံးလွှမ်းသွားတာနဲ့ အိမ်ဦးနတ် အရှင်သခင်က ထအော်လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ ခုကိုကြည့် ... ကြက်ဥကြော်ညှော် မီးခိုးတွေ တစ်ခန်းလုံး ပြည့်နေတယ်။ ကြက်ဥညှော် လောက်ကိုတော့ လတ်လတ်ရဲ့ သခင်ကြီး ရိုးသွားလို့ တော်တော့တယ်။ ခက်တာက မီးဖိုခန်းတံခါးရယ်၊ အိပ်ခန်း ကနေ ဧည့်ခန်း ထွက်တဲ့ တံခါးတွေက အပေါက်ပဲရှိတာ၊ တံခါးရွက် မရှိဘူး။ လူတစ်ကိုယ် ဝင်သာရုံ အပေါက်လေးတွေပဲ ရှိတာ။ အဲဒီတော့ ညှော်နဲ့ မဝင်အောင် တံခါးပိတ်ထားလို့လဲ မရဘူး။

ဝက်သားအိုးကို ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ကြက်သွန် အရမ်းကြီးကျက်မသွားအောင် ဂရုတစိုက် စောင့်ကြော် ပြီး ချလိုက်တယ်။ မီးဖိုမီး ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျန်သေးတဲ့ မီးရှိုက်ပေါ်ကို ကော်ဖီမတ်ခွက်တင် နှပ်လိုက်တယ်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်ကို မြန်မြန်လေး ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲက ပေါင်မုန့်ထုတ်တယ်။ လှီးစရာမလိုတဲ့ အချိန်ကုန် သက်သာတဲ့ ကျိုင်းတုံပေါင်မုန့်။ မုန့်လေးချပ် ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၊ ပေါင်မုန့်ထုပ် ကြောင်အိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ကော်ဖီပန်းကန်နှစ်စုံထုတ်တယ်။

ကော်ဖီပန်းကန်တွေ အဝတ်နဲ့သုတ်၊ စားပွဲပေါ်ချ။ ပေါင်မုန့်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥကြော် ပန်းကန်တို့နဲ့ အတူတူ အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားလိုက်ပြီး ဆွမ်းတော် ပန်းကန်ပြားနဲ့ သောက်တော် ရေခွက်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ယူလာခဲ့တယ်။ ဘုရားဆောင်လေး ရှေ့မှာ ချပြီး ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ဧည့်ခန်း ဖယောင်း ပုဆိုး အေးစက်စက်ပေါ် လတ်လတ် ထိုင်ချလိုက်ရုံ ရှိသေး၊ လက်အုပ်တောင် မချီရသေးဘူး။ အိပ်ခန်းထဲက ဘုန်းဆိုတဲ့ မွေ့ရာပေါ် ခြေထောက်ချသံ။ ဒါဆို လတ်လတ် သိပြီ။ ဦး အိုက်နေပြီ၊ ခြေထောက်ချသံသာ အိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်တိုခြင်းပြု လက္ခဏာ။ လတ်လတ်တို့ အခန်းတွေက ဆောင်းတွင်းလဲ လှောင်အိုက် နေတတ်တာပဲ။ ခုဆို ဆောင်းကုန်ခါနီးလေ၊ ပိုအိုက်လာလေ။ လတ်လတ် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်။ အိုက်ခြင်းနဲ့အတူ ဆက်စပ် သတိရလာတဲ့ ရေကိစ္စ။ ထုံးစံ အတိုင်းပါပဲ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို မတ်တတ်ရပ် လျက်သား လက်အုပ်ချီလိုက်တယ်။

"ဤဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ် ရေချမ်းတို့ကို ဒေမိ ... ကပ်လှူ ပူဇော်ပါ၏။ ဘုဉ်းသုံးဆောင်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား"

ဆွမ်းတော်ကပ်ရဲ့ ရှေ့ပါဠိပါဠိ သားတွေ အရဟတာဒိ၊ နဝဂုဏေဟိ တို့ကို အမြဲတမ်း လတ်လတ် မေ့ထားခဲ့ရပြန်။ ရေချိုးခန်းကို ပြေးရင်း ငါးနာရီခွဲပြီ ဆိုတဲ့အသိက ဝင်လာပြန်။ ရေချိုးခန်း တံခါးကို ပိတ်၊ လတ်လတ် ရေချိုးဖို့ အမြန် ပြင်တယ်။ ရေချိုးခန်းမှာက ပီပါတစ်လုံးပဲ ထားလောက်တယ်။ ပီပါဘေးက

နည်းနည်း ပိုတဲ့ နေရာမှာ ဦးက မျက်နှာသစ် ကြွေခွက်တပ်ထားတယ်။ ကြွေခွက်အပေါ် မှာတော့ မှန်ချပ်ပေး ကပ်လို့ပေါ့။ ဦး သဘောကျတဲ့ ဟိုတယ်တွေမှာလိုလေ။

လတ်လတ် ရေကို အမြန်နှုန်းနဲ့ ခပ်ချိုးရင်း ထုံးစံတစ်ခုကို ပူပင်ပြန်တယ်။ လတ်လတ် ရေချိုး မပြီးခင် အောက်လွှာက လူတွေက ရေစက်မော်တာ ဖွင့်လိုက်ပြီလားဆိုတဲ့ ပူပင်မှုပေါ့။

ရေစက်က အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်လုံးတည်း ထားပေးတာလေ။ မော်တာ ခလုတ်ကို အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာကြားအခန်း ပြင်ဘက်မှာ ထားတယ်။ အောက်လွှာက ရေဖွင့် ထားရင် အပေါ်လွှာက ဖွင့်လို့မရဘူး။ အောက်လွှာပိတ်မှ အပေါ်လွှာက ဖွင့်လို့ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါ်လွှာက ဖွင့်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ အောက်လွှာက ရေရနေတာပဲ။ ရေအားတော့ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့။

လတ်လတ်တို့ အပေါ်လွှာသမားတွေကတော့ အောက်လွှာသမားတွေ ညစ်ပတ်ရင် ညစ်ပတ်သလို ခံရရော။ သူတို့ မပိတ်မချင်း ရေက တစ်စက်မှ တက်မလာတော့ဘူး။ အောက်လွှာနဲ့ အထက်လွှာ နှစ်လွှာပေါင်း တစ်ထပ်လုံး ဝယ်နိုင်ရင်တော့လဲ ကောင်းသား။ ရေ ပြဿနာ ပေါ်စရာ မလိုတော့ ဘူး။ ရေစက်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ရော။ နေရာလဲ အကျယ်ကြီး နေရမှာပေါ့။ လတ်လတ်တို့ဆို အပေါ်လွှာကို အိပ်ခန်းရယ်၊ ဦးအတွက် စာကြည့်ခန်း၊ အလန်းခန်းရယ်၊ မီးဖိုခန်း ရယ်ထား။ ညအိပ် ဧည့်သည်လာရင်လဲ အောက်လွှာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရုံပဲ။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာကလဲ အပေါ်တစ်ခု၊ အောက်တစ်ခု။ ကန်ထရိုက်တာ နှစ်လွှာ ယူမယ်ဆိုရင် အောက်လွှာ ကနေ အထက်လွှာတက်ဖို့ အောက်လွှာ ဧည့်ခန်း နေရာရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းကနေ

လှေကား သေးသေးလှလှလေး တပ်ပေးတယ်။ အထက်လွှာကို အားလုံး အလုပ်ပိတ်ပေါ့။

ခုဟာက လတ်လတ်တို့က နှစ်လွှာမယူဘဲ တစ်လွှာတည်း ယူတဲ့ သူတွေမို့လို့ အပေါ်လွှာကို အခန်း အလယ်ခေါင်ကနေ ဝင်ပေါက် ဖောက်ပေးတာ။ အောက်လွှာရဲ့ ဝင်ပေါက်က ကျတော့ ဝရန်တာ တံခါးကနေ ဝင်ရတယ်။ အောက်လွှာကျတော့ လတ်လတ်တို့လို ဝရန်တာဘက်ကို အိပ်ခန်းထား လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဝင်ဝင်ချင်း ဝရန်တာဘက်မှာ ဧည့်ခန်းပေါ့။ ပြီးတော့မှ အိပ်ခန်း။ ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေ မီးဖို၊ အိမ်သာဘက် ထွက်ချင်ရင် အိပ်ခန်း မဖြတ်ရအောင် လမ်းမြောင်းလေး ချန်ပြီး အိပ်ခန်း ဖွဲ့ရတယ်။

လတ်လတ်တို့ကျတော့ အိမ်သာ၊ မီးဖိုဘက်ကို ဧည့်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့ရပေမယ့် လတ်လတ်တို့ အိမ်သာ မီးဖိုသွားချင်ရင် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ပြီးမှပဲ သွားလို့ရတယ်။

လတ်လတ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သမားကတော့ တစ်လွှာဆို နေလောက်ပါပြီလေ။ တစ်လွှာပိုင်ဖို့ တောင် ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီတစ်လွှာကလဲ ဈေးအချို့ဆုံး တတိယထပ် အပေါ်ဆုံးလွှာပဲ ယူရတာ။ အဲဒီအပေါ်လွှာကတောင် နှစ်ခွဲ ပေးရတယ် ရှင်ရှေ့၊ နှစ်ခွဲ။ ဒါ ... လွန်ခဲ့ တဲ့ သုံးနှစ်ကနော်။ အိတ်တီးနိုင်ကနော်။ ခုဆို လတ်တို့ ဘယ်ကပ်နိုင်တော့မလဲ။

လတ်တို့လို အပေါ်ဆုံးလွှာတောင် နေရာကောင်း၊ မကောင်းကို လိုက်ပြီး၊ ငါးသိန်းတဲ့၊ ခြောက်သိန်းတဲ့။ အပေါ် ကနေ အောက်ကို တစ်လွှာ ငါးသောင်းစီ ကွာတာဆိုတော့ အောက်ဆုံး မြေညီထပ်ဆို ဘယ်လောက် ဖြစ်နေမလဲ။ ဒါတောင် နေရာကောင်း ဆို မြေညီထပ်ကို ကြိုက်သလို ရောင်းတာပဲ။ ဝယ်နိုင်တဲ့ သူတွေကလဲ ရှိတယ်လေ။

ခုဆို ... လတ်တို့လို ကန်ထရိုက် တိုက်ပါးပါးတွေမှာ နေထိုင်သူတွေကို
သေဋ္ဌေးတွေတဲ့ ...။ သေဋ္ဌေးတွေလို့ ခေါ်နေကြပြီ။

+++++++

အပိုင်း (၂)

လတ်လတ်တို့ တုန်းက ဖြင့် ငွေနှစ်သိန်းခွဲကို မျက်ဖြူဆိုက်မတတ်
ရှာခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ အရစ်ကျနဲ့ ဝယ်ရတာ။ ဆောက်ပြီးသာ အဆင်သင့်
ကန်ထရိုက်တိုက် တွေကို မေးတောင် မမေးရဲဘူး။ ဦးလူပျို ဘဝက နေ တဲ့
ဦးသူငယ်ချင်းအခန်းမှာ အားနာပြီး မနေချင်တာရယ်၊ အိမ်ထောင်ဦး လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေချင် တာ ရယ်၊ အိမ်ငှား အဆင်မပြေတာတွေ ရယ်ကြောင့်သာ
ဝယ်ဖြစ်သွားတာ။

ကန်ထရိုက်က ဦးတပည့် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတာလဲ ပါတယ်။ တိုက်ဆောက်
နေစဉ်ကာလမှာ ထုံးစံက နှစ်ရစ်ခွဲ ပေးရပေမယ့် လတ်လတ်တို့ကို လေးရစ်
တောင် ခွဲယူရှာပါတယ်။ လတ်တို့အခန်းကို ဘိလပ်မြေတို့ သံချောင်း တို့လဲ

ပိုထည့်ပေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ... နံရံမှာ သံရိုက်တိုင်း အင်တောတွေ တဖွားဖွား ကွာကျ တာပါပဲ။

ဦးရဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် စုငွေတွေလဲ အကုန်ပြောင်။ လတ်လတ်ရဲ့ မဖြစ် ညစ်ကျယ် စုငွေလေးတွေ နဲ့ လတ်လတ် လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေလဲ အကုန်ပြောင်။ ဦးသူငယ်ချင်းရဲ့ စုငွေတွေတောင် ပါသေးတယ်။ အခု ဖွဲ့ဆပ်နေရတုန်း။ ဒါတောင် လတ်လတ်တို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေ ဘာမှ မလုပ်လို့။ ပြီးတော့ ကလေး လဲ မယူလို့။

အို ... ဟို အိမ်ပွဲစား တစ်ယောက် ကြော်ငြာသလိုပေါ့။ စိန်မရှိရင် နေလို့ရတယ်။ အိမ်မရှိရင် နေလို့ မရဘူး ဆိုတာလေ။ မှန်တာပေါ့။ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့က လူတွေအတွက် ပိုလို့မှန်တာပေါ့။ လတ်လတ်မှာ ဘာမရှိရှိ၊ နေစရာရှိပြီ။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်စရာမလိုတဲ့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း ကိုယ်ပိုင် နေရာရှိပြီး (လတ်တို့က အပျောက် တိုက်ခန်းဆိုတော့ မြေညီထပ်မှာ နေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကို တစ်လတစ်ရာ ပေးရတာ ကလွဲရင်) ဒီအခန်းကို ရောင်းလိုရောင်း၊ ပေါင်လိုပေါင်၊ နေချင်နေ စပေါ် တိုးတောင်းမယ့် သူလဲမရှိ။ အိမ်လခ တိုးတောင်းမယ့် လူလဲမရှိ။ နှစ်ချုပ် သက်တမ်း စေ့ပြီး ဆက်မထား တော့မှာကို ပူရတဲ့ အပူမျိုးလဲ မရှိတော့ပြီ။

လတ်လတ် ကိုယ်ပေါ်ကို နောက်ဆုံး အပြီးသတ် ရေတစ်ခွက်လောင်း ချလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပီပီထဲမှာ ရေနစ်ရစ် လျော့သွားပြီ။ ဦးချိုးမှာကနစ်ရစ်၊ ဒါဆို ရေက ပြောင်ရော။ လတ်လတ်ရော ဦးရော ရေ ကြိုက်တယ်။ ဒီအခန်း သဘာဝအရလဲ ရေကမချိုးဘဲ နေလို့မရဘူး။ ရေချိုးခန်းထဲကနေ လတ်လတ် ထင်ရင် ရှား နဲ့ တံခါးပေါက်ဆီ မြန်မြန် လျှောက်တယ်။ အပြင်ထွက်တဲ့ သစ်သား တံခါးကို ဖွင့်တယ်။ သံဘာဂျာ တံခါးကို ဖွင့်တယ်။

ပြီးတော့ လှေကား ထစ်တွေကို တစ်ထစ် ကျော်ဆင်းတယ်။ လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးမှာ ရေမော်တာ ခလုတ် ရှိတယ်။ တော်သေးရဲ့၊ မော်တာခလုတ်က မီးလင်း မနေဘူး။ မီးလင်းနေရင်း သူတို့ အောက်လွှာ က ဖွင့်ထားလို့။ အိုကေ ... အိုကေ၊ ဦးရဲလေသံအတိုင်း လတ်လတ် ပျော်ရွှင်စွာ ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက် ရင်း ရေခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ မလွယ်ဘူး၊ မလွယ်ဘူး၊ ကိုယ်က ဦးမှ မဦးရင် သူတို့ အောက်လွှာက လူတွေ အများကြီးရယ်။ ရေခလုတ်က တော်တော်နဲ့ ပိတ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။

သံဆွဲတံခါးကို မပိတ်တော့ဘဲ လတ်လတ် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ သစ်သား တံခါးကို ပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်၊ မီးလုံးပါပြန်ဖွင့်၊ မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်း၊ ပေါင်ဒါရိုက်တာကိုကို အမြန်လုပ်၊ ပြီးတာ နဲ့ အင်္ကျီဝတ်၊ ထင်တယ်။ မီးဖိုထဲ ပြန်လာ၊ ရေချိုးခန်းထဲပီပီ ရေပြည့်ပြီလား ကြည့်ရင်း သစ်ပင် ရေလောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လတ်လတ် လုပ်ရတယ်။

အလှအပ ကြိုက်တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးချစ်တဲ့ အလှအပ သစ်ပင်လေးတွေလေ။ ဦး ချစ်သလို လတ်လတ် ချစ်ပါတယ်။ လတ်လတ်လဲ အလှအပ ကြိုက်တတ် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လတ်လတ် ကြိုက် တဲ့ အလှအပနဲ့ ဦးကြိုက်တဲ့ အလှအပ မတူကြ ဘူး။ လတ်လတ် ကြိုက်တဲ့ အလှအပတွေက မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပေါင်ဒါ၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ အဝတ်အစား အဆင် အဆန်းဆန်း၊ ဆံညှပ်ကလစ် ဖဲပြားပုံစံလှလှ၊ လက်ဝတ်လက်စား ပုံစံဆန်းဆန်း၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်အိတ် လှလှကလေးတွေ။

ဦးကြိုက်တဲ့ အလှအပတွေက သစ်ပင်ပန်းပင်တို့၊ နေရောင်၊ လရောင်တို့၊ တိမ်တွေတို့၊ ငှက်တွေတို့၊ ပြီးတော့ ပန်းချီကား တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ သီချင်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ။

ဒါတွေကို ဦးချစ်သလို ချစ်နိုင်အောင် လတ်လတ် ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာအုပ်တွေကိုတော့ ဆောရီးပဲ။ လတ်လတ် ချစ်လို့ မရဘူး။ ဖတ်လို့မရဘူး (ဦးနုလဲခင်ပြီး လတ်နုလဲ ချစ်ခင်တဲ့ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကိုတော့ လတ်ဖတ်ပါတယ်နော်။)

သီချင်းတွေကိုတော့ အလွယ် တကူ လတ်ကြိုက်နိုင်သား။ ဒါပေမယ့် ဦးကြိုက်တဲ့ သီချင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဦးက "မြိုင်ဟေမန်" ဆိုတဲ့ မြိုင်ထ သီချင်းကြီးမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ လတ်က ဟေမာနေဝင်းရဲ့ "သဘောကောင်း လွန်းတဲ့ ကိုကိုမို့လေ ဟေမာ ဆိုးမိတာပါ" ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးကိုပဲ ခဏခဏ ညည်း နေချင်တာ။ ရုပ်ရှင်ကတော့ ... သွား။ ဦးကြိုက်တဲ့ ပျင်းစရာ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို လတ်လတ် လုံးဝ မကြိုက်။ ရုပ်ရှင် ကို လတ်လတ် ဝါသနာလဲ မပါဘူး။ လတ်လတ်နဲ့ ရုပ်ရှင် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲဆိုတော့ လတ်လတ် အပျိုတုန်းက အစ်မတွေ အတင်းခေါ်လို့ ရုပ်ရှင် လိုက်ကြည့်ဖြစ် တယ်။ ရုပ်ရှင်ကားနာမည်က "လူဆိုး တွေနဲ့ မောင်တိုင်ပင်"။ အဲဒီဇာတ်ကားကို ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာနဲ့ ကြည့်ရင်း အစ်မတွေကို လတ်လတ်က မေးတယ်။ "ဇာတ်လမ်းကဖြင့် တစ်ဝက် ကျိုးနေပြီ။ မောင်တိုင်ပင်ဆိုတာ မလာသေးဘူးလား၊ ဘယ်တော့ လာမှာလဲ" တဲ့လေ။

အဲလောက် ရုပ်ရှင်နဲ့ နီးစပ်တာ၊ လတ်လတ်တို့ကတော့။ အခုတော့ ဦးရဲ့ ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုကြောင့် လတ်လတ် တော်တော် တိုးတက်လာပါပြီနော်။ ဦးပြောပြလို့ ခရီးသွားရင် လမ်းဘေးဝဲယာက သစ်ပင်တွေ တောအုပ် တွေ၊ အဲ ... အဲ ... စိမ်းလမ်းစိုပြည်တဲ့အလှကို လတ်ခံစားတတ်ပါပြီ။ အလျင်ဆို ခရီးသွားရင် ရထားပေါ်၊ ကားပေါ် ရောက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပွေ့ပြီး အိပ်တာပဲ။ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေ၊ ရှုခင်းတွေ ဘာမှ မသိပါဘူး။

ပန်းချီကား တွေကတော့ လတ်အတွက် အဆိုးဆုံးပဲ။ ဦးကြိုက်တဲ့ ဦးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကား မျိုးတွေပေါ့။ လတ်နားမလည်ဘူး။ ဟို ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ပန်းချီ ပြခန်းတွေမှာ တွေ့တဲ့ မင်းသားပုံတို့၊ ဆင်တွေ သစ်ဆွဲ နေပုံ တို့၊ ဆီမီးခွက် ကနေတဲ့ မင်းသမီးပုံတို့၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံတို့၊ ကျော်ဟန်းပုံတို့ ကျတော့ လတ်လတ် နားလည်သားပဲ။

ဦး ပန်းချီဆွဲတာကလဲ တစ်မျိုးကြီးပါ။ ပန်းချီကားတွေ ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အကုန် လျှောက်ချိတ်ထားတာပဲ။ ဦး မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာတွေက ဦး ကားတွေကို ပန်းချီပြပွဲမှာ ချိတ်ဖို့ ယူသွားရင်လဲ ကားမှ တစ်ခါတည်း စာကပ် ပေးလိုက်တယ်။ (Not For Sale) ရောင်းရန် မဟုတ်၊ မရောင်းပါတဲ့။ အစ ကတော့ လတ် မသိပါဘူး။ တစ်ခါ ဦးခေါ်လို့ ဦးကားတွေ ချိတ်တဲ့ ပန်းချီပြပွဲ သွားကြည့်တော့မှ သူများ ပန်းချီကားတွေမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းတွေ မြင်တာ။ ငါးထောင်တဲ့၊ ရှစ်ထောင်တဲ့၊ တစ်သောင်းတဲ့။ ကဲ ... Not For Sale ဦးကို လတ် မအံ့ဩ ရတော့ဘူးလား။

အဲဒီ အဖိုးတန် Not For Sale တွေကို အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ လျှောက်ချိတ် ထားတယ်လေ။ တချို့ ကြောက်စရာကားတွေကိုတော့ မီးဖိုထဲမှာ လာ မချိတ်ပါနဲ့လို့ ဦးကို တောင်းပန်ထားရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တချို့ ဦး ပန်းချီကားတွေကို လတ် ကြောက်တယ်။ ဟင်း ... မီးဖိုထဲမှာ ချိတ်ဖို့ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ ပန်းသီးတွေ၊ နာနတ်သီးတွေ ပါတဲ့ စားချင့်စဖွယ် သစ်သီး ပန်းချီကားတစ်ခု လောက် ဆွဲပေးပါလို့ ပူဆာတာကျတော့ မရဘူး။ ပြီးတော့ လတ်ရဲ့ ပုံတူရယ်။ ဆွဲပေးပါဆို ဘယ်တော့မှ ပူဆာလို့ မရဘူး။

ဒီသစ်ပင်တွေဆိုလဲ လတ်ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂရုတစိုက် ပြုစုယုယရ လွန်းတယ် (လတ်က ဦးတစ်ယောက်တည်းကို ပြုစုယုယချင်တာ

ရှင့်)။ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ရေလောင်းရတာ အချိန်ကုန်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီသစ်ပင်ပေါက်စ တွေက ဈေးလဲ ကြီးတယ်။ ဟောဒီ ဆက်တီ စားပွဲပေါ် က အပင်က ထိုင်းစံကား တဲ့။ ထောင်ကျော်တန်သတဲ့၊ ဦး တပည့် တစ်ယောက်အိမ်မှာ နှစ်ပင်ရှိလို့ တစ်ပင်ကို ငါးရာနဲ့ မှုတ်တာ။ စာအုပ်ဗီရို နဲ့ တီဗွီကြားခုံလေးပေါ်က ထင်းရှူးပဒေသာဆိုတာကလဲ ဈေးကြီးတာပဲ။ ဝရန်တာ ဘက်မှာလဲ အပင် တွေ ရှိသေးတယ်။ ဂမုန်းလဲ ရှိတယ်။

ရွက်လှလဲ ရှိ တယ်။ နှင်းဆီအိုးတွေလဲ ရှိတယ်။ လသာတဲ့ ညကျမှ လရောင်နဲ့ ပွင့်တတ်ပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး သင်းထုံ နေတတ်တဲ့ ကုမုဒြာ အဖြူပွင့်ကြီးပွင့်တဲ့ ပန်းအိုးကိုတော့ ဦး အမြတ်နိုးဆုံးပဲ။ လတ် သဘောသာဆို ဆက်တီ စားပွဲပေါ်မှာ၊ တီဗွီပေါ်မှာ၊ စာအုပ်ဗီရိုပေါ်မှာ လတ်ရဲ့ လက်ရာ တစ်ချောင်းထိုး ဇာပန်း အခင်း ဝိုင်းလေး တွေ ရောင်စုံကို အောက်ကခံပြီး ရောင်စုံ ပလတ်စတစ် ပန်းစိုက်အိုးလေးတွေ တင်ထားလိုက်မှာပဲ။ လတ် သစ်ပင် ရေလောင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ပီပါရေ ပြည့်လျှံနေပြီ။ ပလတ်စတစ်ပုံးနဲ့ တစ်ပုံး ကဲ့သပ် လိုက်ပြီး ရေခလုတ် ပိတ်ဖို့ အခန်းပြင် ထွက်ပြန်တယ်။ လတ် ရေခလုတ် ပိတ်ချိန်မှာ ရေဖွင့်ဖို့ ထွက်ထွက် လာတတ်တဲ့ အောက်လွှာအမြွှာ သမီး နှစ်ယောက် ထဲက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရဘူး။ အိပ်ရာထ နောက်ကျကုန်ကြပြီ ထင်တယ်။ အခန်းထဲက အသံဗလံတွေ ကြားနေရ တယ်။ သူတို့ ပြောင်း လာတာ မကြာ သေးတော့ လတ်တို့နဲ့ သိပ်မသိဘူး။ အလျင် လူတွေက ရောင်း ပြီး ပြောင်းသွားကြပြီ။

လတ် အခန်းထဲ ဝင်ပြီး သံဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲက ဝရန်တာ တံခါး ဖွင့်သံ ကြားရတယ်။ ဟော ... ဦးနိုးပြီ။ ဒါဆို ခြောက်နာရီထိုးပြီပြီ။

"ဟော ... ကြည့် ... ကြည့်၊ လုပ်ထားပြန်ပြီ၊ ဒီ ကြောင်နဲ့တော့ကွာ"

အောင်မြင် ခန့်ညားလှတဲ့ ဦးရဲ့ အသံဟာ အလိုမကျ ဖြစ်စွာနဲ့ မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းကို နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်။ မဆိုင်းမတွဲ ဝရန်တာဘက်ကို လတ် အပြေးလေး ရောက်သွားရပြီ။

"ကြောင်ချေးတွေ ပါထားပြန်ပြီလား။ ဒီကြောင်ဟာ ဘယ်လောက် ရိုက်ရိုက် မရဘူး၊ ညဆို ဝရန်တာချင်း ခုန်ကူး နေတာပဲ၊ ဖယ် ... ဖယ်ဦး၊ လတ် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ဒီတစ်ခါ ချေးပါနေတာများ တွေ့လို့ကတော့ကွာ၊ ကြောင်စုတ်ကို ခြေထောက် နှစ်ချောင်းက ကိုင်ပြီး တစ်ခါ တည်း ကိုင်ပေါက် သတ်ပစ်မယ်"

"အိုး ... ဦးကလဲ တိုးတိုးပြောပါ၊ ဟိုဘက်က ကြားသွားရင် ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ ဦးရဲ့"

"ကြား ... ကြား၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို အရေးအယူလုပ်တဲ့ဟာတွေဆို သောက်မြင် ကက်လွန်းလို့"

"သောက်မြင်ကတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီး၊ လတ်တို့ ခရီးထွက်ရင် ဝရန်တာက သစ်ပင်တွေကို ဟိုဘက် ကနေ သူတို့ပဲ ရေလှမ်း လောင်းပေး ဖော်ရတာရှင့် သိလား"

"မဆိုင်ပါဘူး၊ သောက်မြင်ကတ်တာ ကတ်တာပဲ"

"ဦးကလဲ ... ဆိုင်တာပေါ့၊ သူတို့သာ ရေလောင်းမပေးရင် ဦး သစ်ပင် တွေ သေကုန်မှာပေါ့"

"သေ ... သေ၊ သေပေစေ"

ဦးခွကျကြီး၊ သူ့စိတ်ချည်းပဲ၊ ကြောင်ချေး ကျုံးတဲ့ အလုပ်ကို အပိုအလုပ် တစ်ခုအနေနဲ့ လတ် လုပ်ပြီး တဲ့အချိန်မှာ မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးနေပြီ၊ လတ် ကော်ဖီ ဖျော်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကော်ဖီကို ပန်းကန် တွေထဲထည့်၊ ရေခဲသေတ္တာ ထဲက သင်္ဘောသီးမှည့်တစ်ခြမ်းကို ယူ၊ တစ်စိတ်စိတ်၊ သံပရာသီး တစ်စိတ်လှီးပြီး သင်္ဘောသီး စိတ်ပန်းကန်သေးမှာတင်၊ ထောပတ် ဘူးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီကို ပုလင်းချ၊ သကြားခွက်ချ။

"ဦးရေ ... လာတော့၊ ကော်ဖီသောက်မယ်"

"အိုကေ ... အိုကေ"

ဒီစကားသံ နှစ်သံဟာ နံနက် ၆ နာရီခွဲမှာ အမြဲတမ်းကြားရတဲ့အသံ။ ပြီးတာနဲ့ ကြားရမယ့် အသံ တစ်သံက လေလှိုင်းထဲက အသံ။ ဦးရဲ့ Globe ဂလုပ်ခရီးဆောင် ရေဒီယိုလေးရဲ့ အသံလေ။

"လန်ဒန်မြို့ ဘီဘီစီ မြန်မာပိုင်း အစီအစဉ်က အသံလွှင့်နေပါတယ်" ဆိုတဲ့ လေလှိုင်းသံနဲ့အတူ ဦးကော်ဖီစားပွဲ ရောက်လာတယ်။ ရေဒီယိုကို စားပွဲတစ်နေရာမှာ ချတယ်။ ပြီးတော့မှ ကော်ဖီ သောက်တယ်။ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်နဲ့ ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံး စားတယ်။ လတ်လတ်က ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် ကို ထောပတ်နဲ့ သကြားဖြူတစ်ချပ်၊ စတော်ဘယ်ရီ ယိုသုတ် သကြားဖြူတစ်ချပ် လုပ်ပြီး ထားတယ်။

"ဒေါ်ချတ်လစ်နော်၊ သကြားတွေ ကြပ်ကြပ်စား၊ လတ်မောင်းကြီးတွေ တုတ်လာပြီ"

"ဟင် ... ဟုတ်ပဲနဲ့နော် ဦး၊ ချတ်လစ် လက်မောင်းတွေဖြင့် သေးသေး လေး ဥစ္စာ"

နှစ်ယောက်တည်းကျမှ ဦး ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်တဲ့ "ချစ်လတ်" (ချတ်လစ်) ဆိုတဲ့ စကားလိမ် လမ်းကို လတ်လတ်က ကြည်ကြည်နူးနူး သုံးစွဲရင်း မူနွဲ ကတယ်၊ ဦးက မချိုမချင် ပြုံးလို့။

"မှန်ထဲမှာ သေချာ ကြည့်ပါဦးနော်၊ အေး ... ဒီထက် လက်မောင်း ကြီးတွေ တုတ်လာလို့ကတော့ ကွာ၊ နောက် တစ်ယောက် အရှာပဲသာ မှတ်"

"ရှာကြည့်လေ၊ ရှာကြည့်၊ လတ်လတ်ထွေးရဲ့ ဝက်သားခုတ်စားနဲ့ တွေ့သွားမှာပေါ့ ... ဟင်း"

"ဘယ်သူ့ကို ခုတ်မှာလဲ"

"ဦးကိုပေါ့၊ ဦးကို သုံးပိုင်း ပိုင်းပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားမယ်၊ ပြီးတော့ညမှ လတ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြော်စား ပစ်မယ် သိလား"

"အမယ်လေးဗျာ၊ ကြောက်စရာကြီး ပြောပါဦး၊ ဘယ်အပိုင်းကို အလျင် စားမှာတုံး"

"ဦးနော် ... ဦးနော်"

တဟားဟား အော်ရယ်နေတဲ့ ဦးကို လတ်လတ်က လက်သုတ်ပဝါနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ ဒီလို ကျတော့လဲ ဦးက ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ အမြဲတမ်း အလိုမကျဖြစ်နေတတ်တဲ့ ဦးသက်ဦးရဲ့ မျက်နှာထားကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

"သင်္ဘောသီးမစားဘူးလား ဒေါ်ချတ်လစ်"

"ဟင့်အင်း"

လတ်က နောက်ဆုံးတစ်ကျိက် ကော်ဖီကို အမြန်သောက်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထတယ်။ သင်္ဘောသီး မှည့်ကို နံနက်အစောကြီး ကော်ဖီနဲ့တွဲပြီး လတ်မစားတတ်ပါဘူး။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော်ဖီတောင် ဦးနဲ့ရမှ လတ် အကျင့်လုပ်ယူရတယ်။ နံနက်ဆို လတ်က ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်တို့၊ မုန့်ဟင်းခါးတို့၊ ခေါက်ဆွဲ သုတ်တို့ပဲ စားချင်တာ။

ကော်ဖီ ပန်းကန်တွေကို လက်ဆေးလေ့ထဲ လတ်သွားထည့်တယ်။ ပန်းကန်ဆေးဖို့ အချိန်မရှိတော့ ဘူးလေ။ အမြန်နှုန်းနဲ့ လတ်အိတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ဦးရဲ့ ဗီရိုဖွင့်ပြီး ဦးအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ရခိုင် လုံချည်တစ်ထည်ကို ထုတ်တယ်။ စာသင်ချိန်တွေမှာ အမြဲတမ်း အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နဲ့ ရခိုင် လုံချည်ကိုပဲ ဝတ်တတ်တဲ့ လက်ထောက်ကထိက ဆရာဦးသက်ဦးကို စာသင်ခုံကနေ လတ် ငေးမော စိတ်ဝင်စားခဲ့တုန်းက တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ရခိုင်လုံချည်ကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ်လို့ လတ်မတွေ့ မိခဲ့ပါ ဘူးနော်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ဦးဝတ်စုံကို တင်ပြီး လတ်ခေါင်းဖြီးတယ်။ မျက်နှာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီး ဆိုးတယ်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်အိတ်ယူရင်း ညကတည်းကထည့်ထားတဲ့ ကျူရှင်ခန်းသော့ ပါ။ မပါ လက်ကိုင်အိတ် လှုပ်ကြည့်။ နောက်ဆုံး ဟန်းချိန်းဘတ်ကြိုးလေးပတ်၊ နာရီလဲပတ်ရင်း နာရီကြည့် တော့ လတ်လတ် စံတော်ချိန်ဟာ အကိုက်ပဲ။ ခြောက်နာရီခွဲပြီး ဆယ်မိနစ်။ ခုနစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ် နှစ်ဆယ်အလို။ လတ်လတ် ဧည့်ခန်းထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးထိုင်နေပြီ။ ရေဒီယို လိုင်းပြောင်းတဲ့ ကွိုကွို ကွာကွာ အသံတွေကလဲ ဆူညံနေပြီ။

"လတ်သွားပြီ ဦး" "အိုကေ အိုကေ"

လတ်ကို ဦးမကြည့်အားဘူး။ တကယ်ဆို ထလာပြီး လတ်နဖူးလေးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်ပါလား။ လတ်ကလေ ဦးထိုင်နေတဲ့ဆီလာပြီး (သာတယ် နာတယ် မတွက်ပါဘူး) ကစ် Kiss ပေးလိုက်ချင် ပါတယ်။ တော်ကြာနေ ဘာရှူးတာလဲလို့ အော်လိုက် မှာစိုးလို့။ သစ်သားတံခါးကို လတ်လတ် ဖွင့် လိုက်တယ်။ ဒီလိုပဲ ... လတ်က ကျူရှင်ခန်းကို အလျင်သွားနေကျလေ။

ကလပ်စ်က ခုနစ်နာရီမှာ စမှာ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလဲဟုတ်၊ စာရေးမ လဲဟုတ်၊ P.A လဲဖြစ်တဲ့ လတ်လတ်ထွေးက ကျူရှင်ခန်းကို အလျင်သွား၊ တံခါးဖွင့်၊ အားလုံး ရယ်ဒီ ပြင်ထား။ ခုနစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ (တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့် နောက်မကျစေရဘဲ) ဆရာ ဦးသက်ဦး ကြွလာ လိမ့်မယ်ရှင် ၊ သံဘာဂျာ တံခါးကို လတ်လတ် တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

++++++

ကြည့်မနေ နဲ့နော်။ နံကရိုင်း မယ်တော်ကြီး ဘုရား၊ သမီးတော် တို့ကို စောင့်ရှောက် တော်မူပါဘုရား။

အပိုင်း (၃)

တတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာ

နံနက် ငါးနာရီခွဲ သံတံခါး ဆွဲဖွင့်သံဟာ ဒေါ်လေးရဲ့ နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်ထဲ မှာတော့ ငလျင်လှုပ်ပြီး တော်လဲ သံ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကြောက်စိတ် ကို အတင်းချိုးနှိမ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတဲ့ အသိစိတ် ထဲမှာ ဒါ ငါးနာရီခွဲ၊ ဟိုဘက်ခန်းက လူခွစာကြီး မိန်းမလေး ရေခလုတ် ဆင်းဖွင့်တာပါလို့ မှတ်နေ ရင်းကနေ တဝေါဝေါ မြည်တဲ့ ငလျင်သံကို ပြောင်းလဲသွားပြန်တယ်။

ဘုရား ... ဘုရား ငလျင်လှုပ်တော့မယ်။ ငလျင် လှုပ်တော့မယ်။ ငလျင်များ လှုပ်လို့ကတော့ ကန်ထရိုက် တိုက် တွေ အကုန်သွားမှာပဲတဲ့။ အပေါ်ဆုံး ထပ်နေတဲ့ သူကတော့ အရိုးအသားတောင် ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့။ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေးတို့ရေ၊ မောင်းမကြီးတို့ တူဝရီးကို ပစ်ထားပါနဲ့ ဘုရား။ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား။ ကိုကြီးကျော်ရေ၊ ဖေကြီးကျော်ရေ

မွန်၊ မွန်၊ အငယ်လေး၊ တူမလေး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဟဲ့။ ဟိုအထုပ်ကို အလျင်ယူလေ။ ဒီအထုပ်လေး ပါမှ ညည်း နဲ့ ငါ ရှေ့ဘဝခရီး ဆက်နိုင်မှာ သိရဲ့လား။ မစားရက် မသောက်ရက် တို့တူဝရီး စုခဲ့ ဆောင်းခဲ့ သမျှ လေးတွေ၊ စုခဲ့ဆောင်း ခဲ့သမျှလေးတွေ။ မွန် ... တူမ၊ မီးပူလဲယူ၊ ပန်ကာလဲယူ၊ အဝတ်အစားလဲ ယူနော်၊ စက်ခေါင်း လဲ ဖြုတ်ယူခဲ့၊ အမယ်လေး ... နှမြောဆုံး ကတော့ ရှိုးကွေ့စိ ဝီရိုထဲက ပန်းကန် ခွက်ယောက် တွေပါပဲ။ အဖေတို့ အမေတို့ လက်ထက်ကတည်း မသုံးရက် မစွဲ ရက် သိမ်းထား ခဲ့တာတွေ။ ဒါတွေကို ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ထားပစ် ခဲ့ရလို့ကတော့ အကုန် မွေ့ကြေ မှာပဲ။ ဘယ့်နှယ်များ လုပ်ရပါမတုံး။ ငါ့ကြောင် လေး တွေရော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ငါ့သား သမီးလေး တွေ သေရရှာတော့မယ်။

ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေးရေ ... တို့ တူဝရီး ခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာ နင်တို့ကြောင့်ဟဲ့၊ နင်တို့ကြောင့်။ ဪ ... တကယ် ဆို ငါ့အစ်မ၊ ငါ့ညီမနဲ့ ငါတို့ တူမ မိမဲ့ ဖမဲ့လေး၊ အားကိုး မရှိတာ မရှိ သနားပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာမှာပဲ နေပါစေတော့။ မိဘခေါင်းချတဲ့ နေရာလေးကိုလဲ ခြေရာ လက်ရာ မပျက် စေနဲ့၊ ဒါကို ထုခွဲပြီးတော့ဖြင့် တို့မယူဘူး ရယ်လို့များ မရှိဘူး၊ အဖေတို့ အမေ တို့သဘော နှစ်ပတ်လည် ပါစေဦးလို့ တောင်းပန် ယူရတဲ့အထိ အိမ်နဲ့မြေကို ရောင်းချ ခွဲယူဖို့ တပြင် ပြင် လုပ်တာလေ၊ မကောင်းလိုက် ကြတဲ့ ဟာတွေ၊ ကိုယ့်မှာဖြင့် ငိုရတာ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။

အလို ... မီးချောင်းတွေ၊ မီးလုံးတွေ အရမ်းခါလို့ပါလား။ ငလျင်လှုပ်နေပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငလျင် လှုပ်နေပြီး တိုက်ကြီး ပြိုတော့မယ် ထင်တယ်။

ဒီတိုက်ကြီးပြိုရင် လှည်းတန်း ဈေးကြီးလဲ ပြိုမှာပေါ့။ ဈေးပြိုရင် ဆိုင်ပါပြိုပြို၊ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး၊ အထည်တွေ၊ သနပ်ခါးတုံး တွေ၊ ပုံရည်ကြီး ထုပ်တွေ၊ သရက်သီး သနပ် ပုလင်းတွေ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဈေးကြီး မပြိုပါနဲ့၊ မွန် ... မွန်ရေ ... လုပ်ပါဦး၊ ကြီးမေ ကြောက်လိုက်တာ။

"ကြီးမေ၊ ကြီးမေကလဲ ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ကြီးမေလို့ဆို"

ပါးစပ်ကနေ မပီမသတွေ ဂူးဂူးဝါးဝါးအော်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်လေး ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်လေးကို မယဉ်မွန်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေး လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ ဒေါ်ခင်လေး မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း "အင်"၊ "အယ်"နဲ့ ဖြစ်နေပြီ ရုတ်တရက် ထလိုက် တယ်။

"ဘုရား ...၊ ဘုရား ... မောလိုက်တာ၊ ကြီးမေကို ရေတစ်ခွက် ပေးစမ်းမွန်"

ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်က မြေရေ တကောင်းထဲကနေ ဒန်ရေခွက်ထဲကို မယဉ်မွန် ရေတစ်ခွက် ငဲ့့ရ တယ်။ အရက်သမား များလို ရေကို အိပ်ရာဘေးမှာ ဒေါ်ခင်လေး ထားအိပ်ရတယ်လေ။ မြေရေ တကောင်းကို လေး လို့ တူမလုပ်သူ က ပလတ်စတစ် ရေချိုင့်သုံးဖို့ အကြံပေးပေမယ့် ဒေါ်ခင်လေး က မသုံး၊ ပလတ်စတစ် စော်နံသတဲ့၊ တကယ်တော့ ပလတ်စတစ်က ဈေးကြီးပြီး မြေရေ တကောင်းက ဈေးပေါလို့ပါ။ ရေခွက်လဲ တော်ပါပြီ၊ ဒန်ရေခွက်လေးဆို၊ စတီးခွက်သေးတွေ ဘာတွေ ဝယ်မနေပါဘူး၊ စတီးခွက် လတ်တစ်လုံး ဝယ်ထားတာ ဧည့်ခန်း ရှိုးကွေ့စီရိုထဲမှာ ရှိသား ပဲ။ ဧည့်သည်လာလို့ ရေသောက် ချင်တယ်ဆိုရင် ခပ်ပေး ဖို့ပေါ့။ လူနှစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်ဖြစ် ဒီခေတ်ကြီးမှာ ချွေတာနိုင်မှ၊ စစ်စီနိုင်မှ တော်ရုံ ကျမယ်လေ။

"ကြီးမေကလဲ ပက်လက် မအိပ်ပါနဲ့ဆို ပြောမရဘူး။ ပတ်လက်အိပ်ရင်း ကြီးမေ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ"

"ဟုတ်ပါဘူးအေ၊ အိပ်မက်ပါ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ရင်း ဒီလိုဖြစ်တာပဲ"

ချွေးရွဲ နေတဲ့ ဘိုးတော် ဘုရား လက်ထက်က ဆွယ်တာ အနီ ပိုးပေါက် အကျပ်ကို ဒေါ်ခင်လေးက ချွတ် လိုက်တယ်။ ဘယ်လောက် ဟောင်းဟောင်း အရောင်မပြယ် မလွင့်တဲ့ သိုးမွေးချည်ကို ဒေါ်ခင်လေး ဂုဏ်ယူ နေကျ၊ သူ့ရဲ့ ဆောင်းတွင်း လက်စွဲ ညဝတ်အင်္ကျီလေ။

မယဉ်မွန်က အဒေါ်လုပ်သူရဲ့ ကြားနေကျ ငလျင် အိပ်မက်ကို ရှောင်တိမ်း ဖို့အတွက် အိပ်ခန်း ပြင်ဘက်ကို ထွက်တယ်။

"ကြီးမေ ... မွန် ကြောင်စာအိုး တည်ထား ခဲ့တယ်၊ ကြီးမေ သားသမီး တွေက တောင်းလှပြီ"

သူ့အိပ်မက် ကို မပြောလိုက် ရပေမယ့် ကြောင်တွေရဲ့ အသံကို ကြားရတာနဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမျက်နှာ ကြည်လင် သွားတယ်။ သူ့ရဲ့အသံ ညောင်ညိညိ လေးနဲ့ မြည်မြည်" လုပ်လိုက်ခါရိုသေး အရွယ်စုံ ကြောင်ဆယ် ကောင် အော်ပြေး လာကြတယ်။

"ဖိုကဲလေးတွေ၊ မိကဲလေးတွေနော်၊ မလင်းသေးဘူး ဆာပြီ နင်တို့က ဒီမှာ ... ကြီးမေဖြင့် အိပ်မက် မက်ရတာ မောလို့၊ ငလျင်လှုပ်တာ သိလား ... အိပ်မက်ထဲမှာ"

ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကြီးမေ အိပ်မက်အကြောင်း နားထောင်မယ့် သူတွေ ရှိသွားပြီ၊ အိပ်ခန်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း ကြီးမေကပြော

...၊ ကြောင်တွေက ဘေးကနေ ဝိုင်းပြီး တညောင်ညောင်အော်ကြ၊ နို့မို့ဆို မယဉ်မွန် ဘေးနားမှာ ကြီးမေ တအိအိ လုပ်နေရင် အလုပ်တွေ က ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အလုပ်မပြီးရတဲ့ထဲ ကြီးမေ အိပ်မက် မက်တဲ့နံနက်ဆို သွားနိုးရ၊ ရေခပ်တိုက်ရ၊ ပြောရဆိုရနဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပိုပြန်ရော၊ ညဦးပိုင်းတို့၊ ညသန်းခေါင် တို့မက်တာ ကောင်းတယ်၊ ကြီးမေ ဝူးဝါး၊ ဝူးဝါး ဖြစ်လာရင် နိုးလိုက်၊ ရေတိုက် လိုက်၊ ပြီးတော့ ဘုရားစာရွတ်ပြီး တူဝရီးနှစ်ယောက် ပြန်အိပ်ကြ၊ ပြီးရော။ ခု နံနက်မှာက အလုပ်တွေနဲ့ နံနက်လေးနာရီခွဲမှာ မယဉ်မွန် အိပ်ရာ ထတယ်။ အိပ်ရာထတာနဲ့ မယဉ်မွန် ပထမဆုံး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က ဆေးသောက်ခြင်းပဲ။ ဘာဆေးလဲ ဆိုတော့ ဝမ်းနတ်ဆေး လဲဖြစ်၊ ဗိုက်ချပ်ဆေး လဲဖြစ်တဲ့ ဆားခါး၊ နွယ်ချို၊ လျက်ဆားနဲ့ ရှောက်ရည်တို့ကို အချိုးကျရောနှော ဖျော်စပ် ထား တဲ့ ဆေး၊ ဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သောက်သုံးခြင်းအားဖြင့် ဝမ်းချုပ်သူ ဝမ်းပျော့ပျော့ သွားပြီး ဗိုက်ပူသူ၊ ဝနေသူများလဲ ဗိုက်ချပ်၍ ပိန်သတဲ့၊ ဈေးထဲက ပရဆေး ရောင်းတဲ့ အစ်မကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်လေ၊ မယဉ်မွန်က ဝမ်းချုပ် တတ်တယ်။ ဈေးထဲမှာ တစ်နေကုန် အညောင်း ထိုင်ရလို့ လား၊ ဈေးအိမ်သာကို ရွံ့ပြီး မသွားဘဲ တစ်နေကုန် အောင့်ထား ရင်ကပဲ ဖြစ်သွားသလား မဆိုနိုင်ပါဘူး။

ဝမ်းချုပ်တာမှ တစ်ခါ တစ်ခါ (မရိုသေစကား) လေးငါးရက်နေမှ သွားတော့တယ်။ သွားဖို့ရာ အတွက်လဲ ဝမ်းကို အမျိုးမျိုး ချူရတယ်။ ရေခဲနွေးတွေ များကြီး သောက်ချူရတယ်။ ရေအေးတွေ အများကြီး သောက်ချူ ရတယ်။ ဒါတောင် မရပါဘူး။ မရတာ များတယ်။ မရတော့ ဘာလုပ်ရလဲဆို တော့ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ဝမ်းချူလုံး နဲ့ ချူရတယ်။ ဒါမှ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက အဲဒီ ဝမ်းချူလုံးနဲ့ ခဏခဏချူရင် စအိုကင်ဆာ ဖြစ်တတ်တယ် လို့ ပြောကြပြန်ရော။

ပြီးတော့ ဝမ်းချူလုံးသွားဝယ်ရင် မယဉ်မွန် စိတ်ညစ်ရတဲ့ ပြဿနာ၊ ဈေးအောက်ထပ် ဆေးကုလား လေးဆိုင်မှာ "ဝမ်းချူလုံး တစ်လုံး"လို့ ဆိုလိုက်ရင် ပြန်မေးပြီး "လူကြီးလား၊ ကလေးလား အစ်မ" တဲ့၊ (ဝမ်းချူအလုံးက ကလေး နဲ့ လူကြီးအတွက် အသေးနဲ့အကြီး ရှိတာကိုး) အဲဒီအချိန်မှာ လူကြီး လို့ ပြန်ပြောရမှာကို မယဉ်မွန် ရှက်ပြီး။ မျက်နှာနီနီနဲ့ မယဉ်မွန် ရှက်ပြီး "လူကြီး၊ လူကြီး"လို့ စိတ်တို သလို ပြောလိုက်တိုင်းလဲ ဆေးကုလား လေးက ပြုံးစိစိနဲ့ ဆေးဗီရိုကို ဖွင့်တတ်တယ်။ ဝမ်းချူလုံး စက္ကူအိတ်လေးကို လှမ်းပေးတော့လဲ ပြုံးစိစိ။

ဒါထက် အဓိက ကျတာကတော့ ဈေးကြီးခြင်းပါပဲ။ လူကြီး ဝမ်းချူလုံးက တစ်လုံးကို ငါးကျပ်တောင်၊ သူ့ကျန်းမာရေး အတွက် နေ့တိုင်းချူရမယ်ဆိုရင် နေ့တိုင်း ငါးကျပ် ကုန်မယ်။ ဝမ်းတစ်ခါ သွားဖို့အတွက် ငါးကျပ် ကုန်ရမယ် ဆိုတာကတော့ မဟုတ် သေးဘူးဆိုပြီး ကြီးတော်လုပ်သူက တူမရောဂါ အတွက် အကုန်အကျ သက်သာတဲ့ ဆေးရှာတယ်။ အဲဒီမှာ ဈေးထဲ ပရဆေးဆိုင်က ကိုယ်နဲ့ မျိုးတူစု အပျိုကြီးဆီက ဆေးရခဲ့ တာပဲ။ နွယ်ချိုလျက်ဆား နှစ်ကျပ်ဖိုး၊ ဆားခါးနှစ်ကျပ်ဖိုးဆို လေးခွက်စာ ရတယ်။ ရှောက်သီး တစ်ခြမ်း က နှစ်ကျပ် ဆိုတော့ အားလုံး ခြောက်ကျပ်၊ တစ်ခွက်ကို တစ်ကျပ်ခွဲပဲ ကျမယ်။ ကဲ ... အများကြီး သက်သာ မသွားဘူး လား။ ပြီးတော့ ဒီဆေးက ဗိုက်ချပ်ပြီး လူကိုလဲ ပိန်စေဦးမတဲ့လေ။

မယဉ်မွန် မနှစ်ကစပြီး ဝလာတယ်။ ဗိုက်ခေါက်လဲ ထူလာတယ်။ အသက်အရွယ် ကြောင့်လဲပါမှာ ပေါ့ (ကြီးမေ ငါးဆယ့် ခုနှစ်ဆိုတော့) မယဉ်မွန် သုံးဆယ်ခုနှစ်၊ ဒါပေမယ့် သူများတွေလို ကလေးလဲ မမွေးရ ဘဲနဲ့ အပျိုကြီး တန်ပဲ့ ဗိုက်ပူ မခံနိုင် ပေါင်တော်၊ အပျိုဆိုတာ အအိုတွေနဲ့ တူနေလို့ ဘယ်ဖြစ် မှာလဲ။

အပျိုပီပီ ဝိုက်ချုပ် ရမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ် သွယ်လျနေရမယ်။ ကြီးမေက ပြောတယ်။ ဘယ်လောက် အသက်ကြီးကြီး အပျိုဂုဏ် ကို ထိန်းထား နိုင်ရမယ်တဲ့။

ကြီးမေဟာ ခုထိ မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲ၊ မိတ်ကပ် လိမ်းမြှ၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးမြဲ၊ အရောင်နုနု လေးတွေ ကိုလဲ ဝတ်မြဲ၊ ငယ်ငယ် ကလို ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ ပိန်သွယ်မြဲ။ (အဲဒီကြားထဲက ကြီးမေ ဝိုက်ခေါက်ထူနေတယ်) အဲဒါ ဘာဖြစ် လို့လဲ။ မိန်းမတွေဟာ ပျိုပျို၊ အိုအို အသက် ကြီးလာရင် ဝိုက်ခေါက်ထူ၊ ဝိုက်ကြီးတွေ ပူလာ ကြတာပဲ လား။ ဒီလိုဆို ပျိုတာနဲ့အိုတာ ဘာထူးတော့ လို့လဲ။ ဟင်း ... အိုရတာမှ အိမ်ထောင်အရသာ။ အို ... မဟုတ် ပါဘူး၊ သဘော ပြောတာပါ။ ကြီးမေများ သိလို့ကတော့ စိတ်ကူးတောင် အမှုန့်ဖြစ် ဖြစ်သွား တယ် နော် ... မရွေ့မွန်။

ကြီးမေဟာ သူ့ဘဝကို မယဉ်မွန်အတွက် စတေးခဲ့တာတဲ့။ မယဉ်မွန်ကို ချစ်လွန်းလို့တဲ့။ ကြီးမေ ညီမ မယဉ်မွန် အမေ မီးဖွားပြီး ဆုံးကတည်းက မယဉ်မွန် ကြီးမေလက်ထဲ ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ တကယ်တော့ ကြီးမေ ဟာ မယဉ်မွန်ရဲ့ အမေလဲ အမေပဲလေ။ ကြီးမေစကားကို မယဉ်မွန် နားထောင် ရမှာပါ။ ကြီးမေ တစ်သက် သူ့ကိုခွဲမသွားရဘူးဆိုတဲ့ ကြီးမေစကားကို မယဉ်မွန် နားထောင်ရမှာပါ။ ကြီးမေကို မယဉ်မွန် ကြောက်လဲ ကြောက်တယ်။ (တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်မိတာ က လွဲရင်) ချစ်လဲ ချစ်တယ်လေ။ ခုထိ အသက်ရှိ ထင်ရှား (နောက်အိမ်ထောင်နဲ့) ရှိနေသေးတဲ့ ဖေဖေ ထက်ကို မယဉ်မွန် ကြီးမေကို ချစ်ပါတယ်။

ကြီးမေရဲ့ ဆေးဟာ မယဉ်မွန် အတွက် မဆိုးပါဘူး။ ခုချိန်ထိတော့ ဟုတ်နေတယ်။ နံနက် အိပ်ရာ ထထချင်း သောက်လိုက်ရင် လေးဆယ့်

ငါးမိနစ်လောက် နေပြီးတော့ သွားရော။ တစ်ခါပဲ၊ နောက် မသွားတော့ဘူး။ ဈေးအိမ်သာ မှာ ထပ်သွားဖို့လဲ မလိုဘူး ဆိုတော့ မယဉ်မွန် သဘောကျတယ်။

လေးနာရီခွဲ အိပ်ရာထ၊ ဆေးသောက်ပြီးတာနဲ့ပဲ မယဉ်မွန် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်တယ်။ မယဉ်မွန် တို့ တူဝရီး ရဲ့ သွားတိုက် ဆေးက အကောင်းစား။ မိတ်အင် ဒေါ်ခင်လေး၊ ဆားနဲ့ ဖွဲပြာမှုန့်ကို ညက်ညက်ပါအောင် ပလင်း နဲ့ လိုမ့်ထား သော သွားတိုက်ဆေး။ ဒီသွားတိုက်ဆေး ဟာ သူတို့ ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် သုံးခဲ့ပြီး အကောင်းဆုံး သွားတိုက်ဆေး လို့ ဒေါ်ခင်လေးက ဆိုတယ်။ သွား တိုက်တံကတော့ ဘယ်သောအခါမှ ဝယ်စရာ မလိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင် လက်ညှိုး သွားတိုက်တံ။

မျက်နှာ သစ်တဲ့အခါမှာ (ကြီးမေရဲ့ စည်းစနစ်အရ) မယဉ်မွန် ဆပ်ပြာနဲ့ မသစ်ဘူး။ ခြောက်နာရီ ကျော်ရင် ရေချိုးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆပ်ပြာကို နှစ်ခါ မကုန်ရအောင်ပေါ့။ သုံးတဲ့ ဆပ်ပြာကလဲ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ် အောင် ကာဘော်လစ်။

မျက်နှာ သစ်ပြီးတော့ မယဉ်မွန် ထမင်းအိုး ဆန်ဆေးတယ်။ ဆန်က ပေါ်ဆန်းမွှေးနဲ့ ဧည့်မထကို ရောထားတဲ့ ဆန်။ သမဆိုင်ကရတဲ့ ဧည့်မထကို ရောင်းပြီး ပေါ်ဆန်းလေးပဲ ဝယ်စားကြပါဖို့ဆိုလဲ မရဘူး။ ထမင်းအိုးကိုလဲ လျှပ်စစ် ထမင်းအိုး အသေးဝယ်ရအောင် မြန်တယ်လို့ ပြောလဲ မရဘူး။ လျှပ်စစ် ထမင်းအိုးနဲ့ ချက်တဲ့ ထမင်း မကြိုက်ဘူး။ ခဲတဲတဲကြီးတဲ့ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုး ဈေးကိုလဲ ဒေါ်ခင်လေး မကြိုက်ဘူးပေါ့လေ။ ပေါ်ဆန်းချည်း မစားတာ ကလဲ အကုန်အကျ များမှာစိုးလို့။

သူ့စကား အတိုင်း ဒီခေတ်ကြီးက ချွေတာနိုင်မှ၊ စစ်စီနိုင်မှ တော်ရုံ ကျမယ်လေ။ ဒါပဲ။

လျှပ်စစ် မီးဖိုနဲ့ ချက်ဖို့တောင် တော်တော် ပြောရတာ၊ မီးသွေးပဲတဲ့ သူက။ လျှပ်စစ် မီးဖို တွက်နေ တာလေ။ မီးသွေးဈေး နဲ့ မိတာခန့်နဲ့ ယှဉ်ပြလိုက်တော့ မှ လျှပ်စစ်မီးဖို ထွက်လာ တော့တယ်။ ဒါတောင် ခု မီးတွေ ပျက်တော့ မီးသွေးနဲ့ ချက်ရတဲ့အချိန် ခဏခဏ ညည်းသေးတယ်။

ဒီလိုကျ လျှပ်စစ် မီးဖိုကြီးက ဘာသွား လုပ်မှာလဲတဲ့။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုးကိုလဲ ညကတည်းက ဆန်ဆေး ရေထည့်ပြီး ထားပါမယ်ဆို မရဘူး။ နံနက်ကျမှပဲ တည်ရမယ်တဲ့။ တည်တဲ့အခါမှာလဲ မျက်နှာ မသစ်သေးဘဲ မတည် ရဘူး။ မျက်နှာသစ်ပြီးမှ တည်ရမယ်။ မျက်နှာမသစ်ဘဲ မတည်ကောင်းဘူး တဲ့။

ထမင်းအိုး တည်ပြီးရင် ထမင်းကြော်ဖို့နဲ့ ကြောင်စာအိုး ပြင်ရမယ်။ ကြက်သွန်နီ တစ်လုံး ပါးပါးလှီး ထား၊ ထမင်းကြမ်း ကို ဆားနဲ့ နယ်ထား။ ကုလားပဲခြမ်း ကြော်ဘူး အဆင်သင့်ထား (ပဲပြုတ်ကို တိုက်အောက်ထပ်ထိ နံနက် အစောကြီး ဆင်းဝယ်ဖို့ တူမကို စိတ်မချတဲ့ အတွက် ပဲပြုတ် ဈေးကလဲ တစ်ဆယ်သား ငါးကျပ်ဖြစ် တဲ့ အတွက် ထမင်းကြော်ထဲမှာ ဒေါ်ခင်လေး ကုလားပဲခြမ်း ကြော် နည်းနည်းပဲ ထည့်တော့တယ်)။

ကြောင်စာအိုးကတော့ အထူးတထွေ မပြင်ရပါဘူး။ ဆန်ကွဲနဲ့ ပုစွန်ခွံမှုန့်ကို ဆားလေးနဲ့ ရောကျိုတာ ပါ။ မိုးတွင်း ငါး၊ ပုစွန်လေးပေါရင်တော့ ငါး ပုစွန်ပေါက်စလေးတွေနဲ့ ရောကျိုတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဒေါ်ခင်လေး စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ရင် အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ အမဲသား၊ အစလေး တွေနဲ့ ရောကျိုး ပေးတယ်။ အဲဒီ အိုးနှစ်အိုး ပြင်ပြီးတာနဲ့ မယဉ်မွန်လုပ်တဲ့ အလုပ်က ကြောင်ချေး ကျုံး၊ ကြောင်စားခွက် ဆေးရတဲ့အလုပ်။ ကြောင်တွေကို မီးဖိုခန်းထဲမှာပဲ ထောင့်လေးမှာ ဂုန်နီအိတ် နှစ်လုံးခင်းပြီး အိပ်စရာ လုပ်ပေး ထားတယ်။ ရေခွက်၊ စားခွက်တွေ ချပေးထားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကြောင်

အကုန်လုံး မီးဖိုခန်းထဲ မှာ မအိပ်ပါဘူး။ ကြီးမေနဲ့ မယဉ်မွန်ချစ်တဲ့ ကြောင်ထီး လေး ညီအစ်ကို နှစ်ကောင်ရယ်၊ မအေ ကြောင်မကြီး ရယ်က မယဉ်မွန်တို့ တူဝရီး ခုတင် ပေါ်မှာပဲ လာအိပ်ကြတယ်။ တော်သေးတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ အီးယိုတာ၊ ရှူးပေါက် တာ မလုပ်လို့။ မီးဖိုခန်းထဲ သွားလုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရန် ဝရန်တာဘက် သွားဂော့။

အဲ ... ဟိုဘက်ခန်းက ဝရန်တာကိုလဲ ခုန်ကူးပြီး သွားသွားပါလို့ အားနာစရာ။ ဝရန်တာ တံခါးကို ပိတ်ရင် ပိတ်မှ၊ မပိတ်ရင် သွားတာပဲ။ ကြီးမေ ကလဲ ညအိပ်ခါနီး အိပ်ခန်း အလုံပိတ်ထားရင် အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး နေလို့ ထိုင်လို့မရ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဝရန်တာတံခါး ဟဟလေး လုပ်ထား ရတယ်။ ဝရန်တာ တံခါးမှ ဖွင့်မထားရင်လဲ ဖွင့်စရာ အပေါက် ဘာမှ မရှိဘူးလေ။ မယဉ်မွန်တို့ အခန်းက ညာဘက်ခြမ်းဆိုတော့ ခေါင်းရင်း က အလုံ။ ခြေရင်းမှာတော့ အလင်းရောင် နဲ့ လေရဖို့အတွက် တရုတ်ကတ် မှန်ပေါက်လေးတွေ တပ်ထား ပါရဲ့။ အပျိုကြီးနှစ်ယောက် ခုတင် ခြေရင်းနဲ့ တရုတ်ကတ်မှန်ပေါက်နဲ့ ဟိုဘက်ကပ်လျက် တိုက် ပြတင်းပေါက် နဲ့က ကပ်လို့ ဆိုတော့ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်။ ဒေါ်ခင်လေး ဒါကျ ပိုက်ဆံ မနေမြောဘူး။ မှန်တရုတ်ကတ် တွေ ဖြုတ်ပြီး အုတ်နဲ့ အသေပိတ်လိုက်တယ်။

ဟ ထားတဲ့ ဝရန်တာ တံခါးကနေ ဟိုဘက် ဝရန်တာကို ကူးရုံတင်ဆို တော်သေးတယ်၊ ဖိုကဲလေး တို့က။ ဝရန်တာတင် မဟုတ်ဘဲ ဟိုဘက်က အိပ်ခန်းထဲ ထိများ ဝင်ပြီဆို သွားပြီး။ ဟိုဆရာကြီး (ကြီးမေခေါ်တဲ့ လူ့စွစာကြီး) မုန်တိုင်း ကျတော့တာပဲ။ လိုက်ဟ၊ ဆီးဟ၊ ဖမ်းဟ၊ ရိုက်ပါနဲ့။ ဘာလို့ များ ကြောင်လေး တွေကို ဒါလောက် သူ မုန်းပါလိမ့်။ ကြည့်ဦး ယူထားတဲ့ မိန်းမငယ်ငယ် ကျတော့ မျက်လုံး ပိုင်းပိုင်းစက်စက်လေးတွေနဲ့ ဆံပင်တို ဖွားဖွားလေးနဲ့၊ ချစ်စရာ မွေးစုတ်ဖွား ကြောင်မလေး နဲ့ တူကတူနဲ့။ ဒီလောက်

ဒေါသကြီးပြီး ကြောင်လေး တွေကို ရန်ရှာတတ်တဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူကြီး တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ လတ်လတ် ဆိုတဲ့ ကြောင်မလေးက လက်ထပ် ယူခဲ့ပါလိမ့်နော်။ အင်း ... ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ ဆန်းကြယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး နေမှာပေါ့လေ။

မယဉ်မွန် ကြောင်စား ခွက်ဆေး နေချိန်နဲ့ ကြီးမေ အသံကြား တဲ့အချိန်နှစ်ချိန် ဟာ ဖိုးကဲလေးတို့ မိကလေးတို့ အကဲ့ဆုံးအချိန်ပဲ။ ကြောင်စား ခွက်ဆေးတဲ့ ဘေးကနေ ပွတ်သီးပွတ်သပ် တိုးဝှေ့ကြ ပြီး တညောင်ညောင် အော်ကြ တော့တာပဲ။ ဆာကုန်ကြပြီလေ။ မယဉ်မွန် သွားတဲ့ နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေ ကြတော့တာပဲ။ ထမင်းအိုး မဆူခင် မယဉ်မွန်က အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင် ပြီး အဝတ်လျှော်ဖို့ အဝတ်ညစ်တွေ သွားယူတော့လဲ နောက်က တညောင်ညောင် နဲ့ လိုက်ကြ။ ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဆပ်ပြာတိုက်တော့ လဲ ဘေးနားမှာ သူတို့ကို ရေစိုမှာစိုးလို့ တဟဲ့ဟဲ့ လုပ်ရတာက တစ်မျိုး။ ဆူစပြုတဲ့ ထမင်းအိုး သွားဖွင့်ပြီး မွေရတာ က တစ်မျိုးနဲ့ တော်တော် အားပေးတဲ့ ဟာလေး တွေ။ ရေပီပါ ပေါ်ခုန်တတ်တဲ့ ကောင်က ခုန်တတ် လို့ ပီပါ ထဲ ကျမှာစိုးလို့ ဆွဲချရတာက ရှိသေးတယ်။

ရေကတော့ ပီပါနှစ်လုံးနဲ့ ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီး ဖြည့်ထားရင် မယဉ်မွန်တို့ တူဝရီး တစ်နေ့စာတော့ လောက်တယ်။ နံနက်ဘက် အဝတ်လျှော် ရေချိုး၊ သုံးစရာရှိတာ အကုန်သုံး၊ ညနေဘက် ရေမိုးချိုး ဖို့ထိ ပီပါနှစ်လုံးက လောက်တယ်။ နံနက်ဘက် အစောကြီး ရေခလုတ် ပြေးဖွင့်စရာ မလိုဘူး။ ဖွင့်လို့ လဲ မရ ဘူးလေ။ ဘယ်အချိန် သွားကြည့်ကြည့်၊ အောက်လွှာက လူတွေကလဲ ကြည့်ဦး။ ရှစ်ယောက် ကိုးယောက် လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ ကလေးတွေရော၊ ဘာတွေရောဆိုတော့ ရေက ကုန်မှာပေါ့။ မယဉ်မွန်တို့ အပေါ်လွှာ ကလဲ သူတို့လိုသာ လူများရင် ရေပြဿနာနဲ့ နေ့တိုင်း နောင်ဂျိန်ချရမှာပဲ။

မယဉ်မွန် အဝတ်လျှော်ပြီး၊ ထမင်းအိုးလဲ နှပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ငါးနာရီခွဲပြီ။ မယဉ်မွန်ရဲ့ ဝိုက်လဲ အစွမ်းပြပြီး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြီးမေကလဲ နိုးလာတတ်တယ်။

+++++

ကော်၊ ကော်ပြီး ကြီးမေက အေးအောင် တဖူးဖူး နဲ့ မှုတ်လိုက်၊ စားခွက်လေး တွေထဲ ထည့်ပေးလိုက်၊ ဟိုကောင်တွေက ခေါင်းမဖော်အောင် စားလိုက် ကြနဲ့ ကြည့် လို့ တော်တော် ကောင်းတယ်။

"ဖိုးကဲလေး၊ ဟေ့ကောင် လုမစားရဘူး၊ ကိုယ့်ခွက်နဲ့ ကိုယ်စားရမယ်လို့ ကြီးမေ ပြောထားတာ မဟုတ်လား။ ပြောလို့မရရင် တုတ်တုတ်နော်၊ တီတီမွန်ရေ၊ တုတ်တုတ် ယူခဲ့ပါ။ ကြောက်သလား ဟုတ်လား၊ တုတ်တုတ် ကျတော့ ကြောက်တယ်၊ ပြောစကားတော့ နားမထောင်ဘူး။ ဟိုကောင်မ ချစ်ချစ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ စားနေပုံက အထက်တစ်ဝက် အောက်တစ်ဝက်၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ ဘယ်လို စားရသလဲ၊ ကြီးမေ သင်ထား တယ်လေ ... မေ့ပြီလား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အစား အသောက် ကုန်ကြွေးရရ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စားရတယ်၊ အောက်ကို မဖိတ်ရဘူး၊ ပြောတာ မရရင် ကြီးမေ ရိုက်မယ် နော်၊ နှုတ်သီးကို ရိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ၊ အံ့မာ ... ငါ့ ပြန်မစွာနဲ့၊ ဒီပါးစပ်က ဒီပါးစပ်က စွာဖို့ တော့ တတ်တယ် ဟုတ်လား။"

အပိုင်း (၄)

ကြောင်စာ ကျွေးနေတဲ့ အချိန်ဟာ ကြီးမေအတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်ပဲ။ မယဉ်မွန်ကတော့ ထမင်းကြော် ကြော်ရင်း၊ ညချက်ပြီးသား ဟင်းတွေ (ငါးကြော်နှပ်နဲ့ ငါးပိရည် နှစ်ခွက် တည်းပါ)က နွေးရင်းနဲ့ ကြီးမေ စကားတွေကို နားထောင် နေတတ်တယ်။ ချစ်ချစ်တို့၊ သစ်သစ်တို့ ကြောင်မလေးတွေကို ကြီးမေ ဆုံးမ သင်ပြတဲ့ စကားတွေဟာ မယဉ်မွန် ငယ်ငယ်က ကြီးမေဆီက ကြားခဲ့ရတာ တွေနဲ့ အတူတူပဲ။

မယဉ်မွန် ထမင်းကြော်ပြီး၊ ဟင်းနွေးပြီးလို့ မီးဖိုပေါ် ရေနွေးအိုးတည်။

ကြီးမေ မျက်နှာ သစ်ရင်း ဆေးကြောထားတဲ့ ဆွမ်းတော် ပန်းထဲက ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်မှာ ဆွမ်းတော်ခူး၊ သောက်တော် ရေခွက်ထဲကို

"ကြီးမေရေ ကြောင်စာ ကျက်ပြီ၊ ကြီးမေ သားသမီးတွေ လာကျွေးတော့"

"အေး ... အေး ... လာပြီ၊ လာပြီ ... တီတီမွန် ရေ၊ အနော်တို့ ချာလှပါပြီဗျာ၊ ကျွေးတော့ဗျာ"

ဧည့်ခန်း ထဲကနေ ကြီးမေနဲ့ ကြောင် ဆယ်ကောင် တဂုန်းဂုန်း ရောက် လာကြတယ်။ ပူနေသေးတဲ့ ကြောင်စာ အိုး ထဲကနေ သစ်သား ယောက်မလေးနဲ့

သောက်တော် ရေထည့်ဖို့နဲ့ ကျန်တဲ့ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထဲ ဆွမ်းတော်တင် မုန့်ထည့်ဖို့ကတော့ ကြီးမေ တာဝန်။ သောက်တော် ရေအိုးက ဘုရား စင်ပေါ်မှာ ဆွမ်းတော်တင်မုန့်ကလဲ ဂြိုဟ်ပြေ နံပြေ၊ နေ့နံ သင့်မုန့်ဆိုတော့ ကြီးမေ ဘာသာ ထည့်လိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ တနင်းလာဆိုတော့ ကြံသကာပေါ့။ ဆွမ်းတော်ပန်း ပြင်ပြီး ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ ကြော့ရည်သုတ် လေးဆင့်ချိုင့်ကိုချ။ ထမင်းချိုင့်ရူး ပြီးတော့မှ ကြီးမေရဲ့ ကြောင်စာ ကျွေးခြင်း အလုပ်ပြီးဆုံးတော့တယ်။ နေ့လယ် ကြောင်စာ အတွက် ပြင်ဆင် ပေး ခဲ့ခြင်းပါ။ အပြီးပေါ့။ နေ့လယ်စာကို စားခွက်လေးတွေထဲ ထည့်ပေးခဲ့ရင် ရတယ်။ နံနက်စာ ဝနေတော့ ဆက်စား မပစ်ကြဘူး။ သူတို့ ဆာတဲ့ အချိန်မှ နှိုက်စားကြတယ်။

ကြီးမေ ဆွမ်းတော်ပန်း ယူပြီး ဧည့်ခန်း ဘုရားစင်ရှေ့ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မယဉ်မွန်က အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး နှစ်ယောက်စာ သနပ်ခါး သွေးတယ်။ ကျောက်ပျဉ် နှစ်ခုပေါ်မှာ ပျစ်ပျစ်နဲ့ များများလေး သွေးတယ်။ ကြီးမေက ပါးရေတွန့်မှာ စိုးလို့ မိတ်ကပ်ပါးပါးခံပြီး သနပ်ခါးပဲ မှုန်နေအောင် လိမ်းတယ်။ မယဉ်မွန်လဲ သနပ်ခါး ပရိုမီနာကို ရောလိမ်းတယ်။ ကြီးမေ လိမ်းတဲ့ မိတ်ကပ်က မြန်မာဖြစ် မိတ်ကပ်ကြီး၊ မယဉ်မွန် မကြိုက်ဘူး။ အဲ ... ဈေး တော့ သက်သာ တာပေါ့။ ပရိုမီနာက ဈေးကြီးပေမယ့် တစ်ဘူးဆို အကြာကြီး လိမ်းရပါ တယ်။ ကောင်းလဲကောင်းတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီကတော့ ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့ကိုပဲ တူဝရီး နှစ်ယောက်လုံး ဆိုးကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီကိုတော့ ကြီးမေ ဝါသနာပါလို့ တစ်ရာ ကျော်တန် လောက် ဝယ်ပါတယ်။ အလှပြင် ပစ္စည်းမှာ ကြီးမေ မနမြော့ဘဲ ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း တွေက နှုတ်ခမ်းနီ၊ မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲတံနှင့် ဆံပင် ဆိုးဆေးလေ။

ကြီးမေ ဆံပင်တွေက ဖြူရှာပြီ။ ထိပ်ပိုင်းတွေဆို ဖွေးနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆံပင် ဆိုးဆေး တန်ခိုးကြောင့် ဈေးဝယ်သူတွေက အန်တီခင်လေးတို့များ အပျိုမို့ ထင်ပါရဲ့ အရွယ်တင် လိုက်တာ၊ ဆံပင်လဲ မဖြူသေး ဘူးနော်လို့များ

ပြောလိုက်ရင် ကြီးမေ တစ်ယောက် ပြုံးရွှင် နေတာပဲ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဥပုသ်နေ့ တိုင်း မပျက် မကွက် ဆံပင်ဆိုးတယ်။

သနပ်ခါးသွေးပြီး မယဉ်မွန် ရေချိုးဖို့ ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ခြောက်နာရီခွဲဖို့ ဆယ်မိနစ် လိုသေးတယ်။

အလျင်ဆို ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမှာ ရေချိုးနေကျ။ ဒီနေ့ ကြီးမေ အလုပ်ရှုပ် တာကြောင့် ငါးမိနစ် နောက်ကျ သွားပြီ။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး အမွှေးတိုင်နံ့တွေနဲ့ တစ်ခန်းလုံး ကြိုင်နေတယ်။ ကြီးမေရဲ့ ဘုရားရှိခိုး ဆွမ်းတော် တင်ကပ်သံ အေးအေး တိုးတိုးကလဲ အခန်းထဲမှာ ပျံ့လွင်နေတယ်။ ဘုရား ညောင်ရေအိုး သုံးလုံးထဲက ဂန္ဓာမာပန်း ဝါဝါတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်း ရေလဲဖို့ သတိရတယ်။ တော်ပြီ ညနေမှ ဒီနေ့တော့ အချိန် မရတော့ပါ။ မီးဖိုပေါ်က ဆူနေတဲ့ ရေနွေးအိုးချပြီး ဓာတ်ဘူးထဲ လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ထည့်။

ရေမချိုးခင် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချလှန်းထားတဲ့ သစ်သား အဝတ်လှန်းစင် ကိုလဲ အသာမပြီး မီးဖိုခန်းထဲကို ရွှေ့ရသေးတယ်။ ရေစဉ် ကုန်မှာစိုးလို့။ ရေချိုးပြီးမှ အဝတ်လှန်းစင်ကို ရေချိုး ခန်းထဲ တစ်ခါ ပြန်ရွှေ့။ အဝတ်လှန်း စရာက ဒီနေရာပဲ ရှိတာလေ။ မီးဖိုထဲ ချထားပြန်ရင်လဲ ရေစက်တွေ ကျပြီး ရေတွေ အကုန် စိုကုန်မှာ။ ဝရန်တာဘက် လှန်းရင်ဖြင့် နေရောင်လေး လေလေး ရပါရဲ့။ အိမ်မှာ လူမရှိတော့ ဘယ်လို လုပ်ထားခဲ့မလဲ။

မယဉ်မွန် ရေချိုးပြီးလို့ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဖြတ်တဲ့ အချိန်မှာ ကြီးမေ ဘုရားစင်က နေအိမ်တွင်း နတ်အုန်းဘက် ရောက်နေပြီ။ ယပ်သွင်းပြီး ဈေးရောင်း ဖို့ တိုင်တည်နေပြီ။ ပြီးရင် ဝရန်တာ ဘက်မှ သတ်သတ် ကိုးကွယ် ထားတဲ့ နံကရိုင်း မယ်တော် နတ်ကွန်းလေးဆီကို လာပြီး ရှိခိုး ဆုတောင်းမယ်။

မယဉ်မွန် ဖြီးလိမ်း ဝတ်စားပြီးချိန်မှာ ကြီးမေ လာပြီး ဖြီးလိမ်း ဝတ်စားမယ်။ ကြီးမေက ဆောင်းတွင်းဆို ရေကောင်းကောင်း မချိုးရဲဘူး။ ရန်ကုန်ဆောင်းတွင်း မချမ်းတာကိုပဲ ညနေ ဈေးပြန်တဲ့အချိန်မှ ချိုးရဲတယ်။ တူဝရီး နှစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားကို ထုံးစံ အတိုင်း တူဝရီးနှစ်ယောက် ဆင်တူ။ MRS ပါတိတ် နီညိုရောင်။ မယဉ်မွန်က ဝမ်းဆက် ဝတ်ပြီး၊ ကြီးမေကတော့ မာဆားပြောင်နီညိုနဲ့ တွဲဝတ်လိမ့်မယ်။ အဝတ်အစားကတော့ အထည်သည်တို့ ထုံးစံ ရောင်းကျန် မှန်သမျှကို တူဝရီးနှစ်ယောက် ချုပ်ဝတ်ကြတာပဲ။ ချုပ်ခလဲ မကုန်ပါဘူး။ အိမ်မှာ စက်တစ်လုံးနဲ့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချုပ်ဝတ် ကြတာပေါ့။

ကြီးမေ အဝတ်အစား လဲနေချိန်မှာ မယဉ်မွန်က မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းကြော် နဲ့ရေခဲကို အဆင်သင့် ပြင်ထား လိုက်တယ်။ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်ကို ကြီးမေရော၊ မယဉ်မွန်ရော မကြိုက်ကြဘူး။ အကျင့်လဲ မလုပ်ကြဘူး။ ဈေးမှာ မလွှဲမကင်း သာလို့ ဖောက်သည်ကို ဧည့်ခံချင်ရင်အောင် ရေခဲခဲနဲ့ လက်ဖက်အုပ် နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ လက်ဖက်ရည်တို့ ဘာတို့ မှာတိုက် မနေပါဘူး။ လက်ဖက် ကိုတော့ တူဝရီးနှစ်ယောက် စလုံး မြို့ချင်ကြတယ်။ လက်ဖက်နဲ့ ရေခဲခဲ ဓာတ်ဘူး ကတော့ အမြဲတမ်း ပါတယ်။

"မွန်ရေ ... ကြီးမေတို့ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ ကုန်တော့မှာပါလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကြီးမေ ဒီနေ့ မေသန်း တို့ဆိုင်က တစ်ဘူး သွားဆွဲတာပေါ့"

"အင်း ... ဈေးများ တက်နေပြန်ပြီလား မသိဘူး။ ဈေးတက်ရင်တော့ မဝယ်ပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါ ဝယ်သုံးတဲ့ နှင်းဆီရေမွှေး လေးလဲ မဆိုးပါဘူး။ ပေါင်ဒါ ကတော့ ယာဒ်လေမှပဲ ကောင်းတယ်"

ယာဒ်လေ ပေါင်ဒါနဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ ကြီးမေ ညည်းညူရင်း ရေခဲခဲစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် တယ်။

သူငယ်ငယ် ကတည်းက သုံးနေကျ ယာဒ်လေကို ကြီးမေက စွဲလမ်းတယ်။ သူတို့ ခေတ်ကလို နှစ်ကျပ်ခွဲ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ရာကျော်ဆိုတော့လဲ တွန့်ပြန်ရော။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘူး ဆို တူဝရီးနှစ်ယောက် အကြာကြီးပါ ကြီးမေ ရယ်။ လူထက် ဘာမှ မမြတ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ မယဉ်မွန်တရားနဲ့ ကြီးမေ သုံးနေရှာတာ။

"စား ... စား၊ အငယ်လေးစား၊ ငါးကြော်နှပ်လေးထည့် စားဦးလေ"

"တော်ပါပြီ၊ မထည့်ပါဘူး ကြီးမေကလဲ ဒီမှာ ညက ကျန်တဲ့ ငါးပိကြော်လေး ရှိသေးတယ်၊ သရက်သီးသနပ်လဲ ရှိတာပဲ"

"အေး ... အေး၊ ဆိုင်မှာတောင် သရက်သီးသနပ် ပုလင်း ကုန်တော့ မယ်နော်။ ဖောင်ကြီး သွားမယ့် အဖွဲ့တွေ ငါးပုလင်းတောင်ပဲ ဟိုနေ့က ဝယ်သွားကြတာ၊ ထပ်လဲ ယူဦး မလိုဘဲ၊ ဒီဥပုသ် လုပ်ရမယ်"

"ဒါဖြင့် ဆီဝယ်ရဦးမယ်၊ ဆီကုန်တော့မယ်၊ ဆီဈေး တက်တယ်တဲ့ ကြီးမေ၊ မနေ့က မအေးတို့ ညိုညိုတို့ ဝယ်လို့ ပြောနေကြတယ်"

"ဟုတ်လား၊ အေးလေ ... ဆီဈေး တက်တော့လဲ သရက်သီး သနပ်ဈေးလဲ တက်ရုံပေါ့။ ဒါရှိတယ် ... သရက်သီး သနပ်က ပဲဆီစစ်စစ်လေးနဲ့မှ ကောင်းတယ်။ စားအုန်းဆီနဲ့ မကောင်းဘူး"

"ကြီးမေ ... စားဦးလေ ... ရော့ ..."

"စား ... စား ...၊ ကလေးစား"

ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းကြော်တစ်လုံး ဖွန်းနှစ်ချောင်းနဲ့ပ သူ့စား ငါစား တွန်းပို့ကြရင်းက ခုနှစ်နာရီ ထိုးတော့ မယ်။ ကြီးမေက ထပြီး လက်ဖက် အုပ်ပြင်တယ်။ မယဉ်မွန်က ကြိမ်ဆွဲ ခြင်းထဲ ထမင်းချိုင့်၊ လက်သုတ်ပဝါ၊ ရေနွေးဓာတ်ဘူး တို့ကို ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်အုပ်ထည့်။ ကြိမ်ဆွဲခြင်းနဲ့ အမှိုက်အိတ် (ဈေးအမှိုက်ပုံမှာပစ်ဖို့ နေ့တိုင်းယူရတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်စုတ်နဲ့ အမှိုက်ထုပ်)ကို ဧည့်ခန်း တံခါးပေါက် နားမှာ အဆင်သင့် ထုတ်ထား ပြီး အိပ်ခန်းထဲက ဝရန်တာ တံခါး ပိတ်ပြီးသားကို သေချာအောင် ကြည့်ရတယ်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ မရှိတဲ့အတွက် ပိတ်စရာ မလိုတာ တစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်။ အချိန်ကုန် သက်သာတယ်။ ကြီးမေ နောက်ဆုံးအဆင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုဘက်က သံဆွဲ တံခါးသံ ကြားရတယ်။

ဟော ... ဒါ ... ဟို ... လူ့ခွစာကြီးထွက်တဲ့ အသံ။ တူဝရီးနှစ်ယောက် ငြိမ်သက် သွားပြီး ကြီးမေက မယဉ်မွန်ကို သစ်သားတံခါး မဖွင့်သေးဖို့ လက်ညှိုးထိုး၊ မျက်လုံးပြူးပြတယ်။ မယဉ်မွန်ကလဲ အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းညိတ် ပြတယ်။ တစ်ခါဆုံပြီးကတည်းက သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်လန့်သွားကြပြီလေ။ အလျင်လဲသူ ထွက်တဲ့အချိန်နဲ့ ခဏခဏဆုံဖူးပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူလဲသော့ခတ်၊ ကိုယ်လဲသော့ခတ် နေတာနဲ့ သူဆင်းသွားမှ ကိုယ်ထွက် လာတာနဲ့ တစ်ခါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံဖူးပါဘူး။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး သူ့လုပ်စာ စားနေရ သလို မျက်နှာထား ကြီးကြောင့် လဲ နှုတ်မဆက်ရဲပါဘူး။ သူ့မိန်းကလေး နဲ့ တွေ့ရင်သာ နှုတ်ဆက်လိုက်တာ။

အဲဒီတစ်ခါကတော့ သူ သော့ခတ်ပြီး လှည့်အထွက်နဲ့ ကိုယ်ကလဲ သံဆွဲတံခါးအဖွင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြတယ်။ ကိုယ်က မကောင်း တတ်တော့ နှုတ်ဆက်ရမလို၊ ပြုံးပြရမလို ဖြစ်နေတုန်း

မူပိုင်မျက်နှာထားကြီးနဲ့ လူ့ခွစာကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၊ နှာခေါင်းကြီး ရှုံ့ပွရှုံ့ပွ လုပ်တဲ့ပြီး ...

"ဟင်း ... အောက်တန်းကျလိုက်တဲ့အနံ့" ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာတော့တာပဲ။ ဘယ်အနံ့ ရှိရမှာလဲ။ အဲဒီနေ့ကမှ ယာဒီလေပေါင်ဒါ ဈေးကြီးတယ် ဆိုပြီး စမ်းသုံးတဲ့ နှင်းဆီ ရေမွှေးနံ့လေ။ တူဝရီးနှစ်ယောက် ကြိုင်လှိုင် လို့။ ရှင်ပြီး လန့်သွားလိုက်တာလဲ မပြောနဲ့ တော့။ မျက်မှန်အောက်က ကြည့်သွားတဲ့ မျက်လုံးကြီးလဲ မျက်စိ ထဲက မထွက်ဘူး။ အဲဒီ ကတည်းက တေ ဟဲ့ ...။ သူ့ အသံကြားတာနဲ့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဝေးဝေးက ပြေးတယ်။

တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လှေကားက ဆင်းသွားတဲ့ အသံကို နားစွင့်ရင်း တူမလုပ်သူက လေသံလေးနဲ့ သွားပြီတဲ့။ အဒေါ် တူလုပ်သူက ခေါင်းညိတ်ရင်း ခြေဖျားလေး များတောင် ထောက်လို့ သစ်သား တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သံဆွဲတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

+++++

နေထိုင်သူ လူသားအားလုံး သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ပြီး နားသောတ ဆင်ရတယ်။
ယောက္ခမ မုဆိုးမကြီး၊ ချစ်ဖုန်း အေးအေးနွဲ့ (ကိုဝင်းအောင် အခေါ် မယ်အေး)နဲ့
ကလေးသုံးယောက်၊ ယောက်ဖနဲ့ ယောက်ဖမိန်းမ အသစ်စက်စက် လေးတို့ဟာ
ကမ္ဘာ့အဆိုတော်ကြီး တစ်ယောက်လို ကိုဝင်းအောင်ကို သဘောထား ကြရရှာ
ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာတော့ ကြားဖူးနားဝ စတီရီယို သီချင်းတွေကို
ကိုဝင်းအောင် မမှန်မကန် ဆိုရင် သူ့သမီးအကြီးမ ဆယ်နှစ်သမီး မြတ်နိုးအောင်
က ပြင်ပြင်ပေးတတ် တယ်။

အပိုင်း (၅)

တတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်းအောက်လွှာ

"မနက်ခင်းမိုးလင်းရင် ... ငှက်လေးများတို့ရယ် ...

ငှက်ကလေးများတို့ရယ် ... မနက်ခင်းမိုးလင်းရင် ..."

နံနက်လေးနာရီထိုးတာနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စကို
ထပ်တလဲလဲ ညည်းတဲ့အသံ ဟာ တတိယ ထပ် ညာဘက်ခြမ်း အောက်လွှာမှာ
အမြဲတမ်း ပေါ်လာလေ့ ရှိတယ်။ အောက်လွှာရဲ့ အိမ်ဦးနတ် အရှင်သခင်ရဲ့
အသံမို့ ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို အောက်လွှာ မှာ

နံနက်လေးနာရီမှာ သီချင်းဆိုရင်း ကိုဝင်းအောင် ထမင်းဟင်း
ချက်တယ်လေ။ အချက် အပြုတ်၊ အစားအသောက် မှာ အလွန်ဝါသနာ ကြီးတဲ့
ထူးခြားသူ ယောက်ျား တစ်ယောက် ပေါ့။ မယ်အေး ချက်ကျွေးတာ တွေကို
ကိုဝင်းအောင် တစ်ခုမှ မကြိုက်။ ကိုယ်တိုင် ချက်ရမှ စားဝင်တယ်။ ကိုဝင်းအောင်
ကြိုက်တတ် တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဟင်းမျိုးတွေကိုလဲ
မယ်အေး မချက်တတ်ပါဘူး။ လက်ဖက် နဲ့ ဝက်သား၊ နာနတ်သီး နဲ့ ဝက်သား၊
မြွေသားဆီပြန်၊ မြွေသား စုပ်ပြုတ်၊ ဂဏန်းလက်မ ဂေါ်ဂျီချက်၊ လိပ်သား ဆီပြန်
တို့ အများကြီးပါပဲ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ။

ဒီပေါက်ပေါက် ရှာရှာတွေကို ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပေါတာနဲ့
ဝယ်ချက်တော့တာပဲ။ ယောက္ခမကြီးနဲ့ မယ်အေး တို့ကတော့ မစားရဲ လို့
မစားကြဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ အကုန် ပိုင်းတုတ်ကြတာပဲ။ ကလေး
သုံးယောက် ပါးစပ်ထဲလဲ မယ်အေး မကြိုက်တဲ့ကြားက အတင်းခွံ့ ကျွေးတတ်တယ်။
ကလေးသုံးယောက် မစားဖူး တဲ့ အသားမရှိ။ ကလေးတွေက သူတို့ဘွားအေ
ခြောက်လှန့်ထားတဲ့ တစ္ဆေ ကြောက်ပြီး တစ္ဆေဆိုတာ ဘာလဲ လို့ မေးလို့
တစ္ဆေသား ချက်ကျွေးမယ့်အကြောင်း ကလေး တွေကို ကိုဝင်းအောင်
ကတိပေးထားပြီးပြီ။ ကလေး တွေကလဲ တမေးမေးနဲ့ စားချင်လှပြီ။

"မယ်အေးရေ ... အချို့မှန်တွေ ဘာလို့ အများကြီး ဝယ်ထားတာလဲကွာ"

မီးဖိုပေါ်က အိုးထဲသို့ အချို့မှန်ပုလင်းဖင်ကို ရိုက်ချရင်း ကိုဝင်းအောင်က အတည်ပေါက်နဲ့ အော်တယ်။ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ တပုန်းပုန်း အဝတ်ရိုက်နေတဲ့ မယ်အေးက သက်ပြင်းချ တယ်။

"အေးလဲ ဝယ်တာပဲ၊ ဖိုးအောင်သုံးတာလဲ ကြည့်ဦးလေ"

"အို ... အချို့မှန်ဆိုတာ သုံးရတယ် ကွ၊ အာဂီနိုမိုတိုကို လူတိုင်း သုံးစွဲပါတယ်။ စစ်မယ်မှန်မယ်၊ ဈေးတော့ ကြီးတယ်"

ကိုဝင်းအောင် သူ့ရဲ့ မြန်ကောင်း သက်သာပဲ ကုလား ဟင်းအိုးထဲကို အချို့မှန်ပုလင်း ရေဆေးထည့် နေတယ်။

"အစ်ကို ... ဒီက ယူလေ ဒီမှာ ရှိတယ်"

ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ ဘေးနားမှာ ယောက်ဖရဲ့ မိန်းမလေးလဲ ထမင်းချက်နေတယ်။ ယောက်ဖကတော့ ဝရန်တာမှာ စာကျက်နေဟန်တူရဲ့။ သူ့အလုပ်က အိပ်ရာနီးတာနဲ့ အပြင်ထွက်၊ ရေခလုတ်ဆင်းဖွင့် ပြီး ဝရန်တာ မှာ စာကျက်တယ်။ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာ သင်တန်းသား တွေလေ။ လက်ရှိ အလုပ်ကလဲတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ နေ့စားလေး နှစ်ယောက်။ ဒီ သင်တန်း နှစ်နှစ်ပြီးမှ သူတို့ နေ့စားဘဝက ကျွတ်ကြရာမှာဆိုတော့ စာကြိုးစားရမှာ ပဲ။ ဟိုကောင် ငကျော် က (မိန်းမသာ ယူတတ်တာ) သူ့အစ်မ မယ်အေးလိုပဲ၊ ခပ်ထုံထုံ၊ ခပ်အေးအေး ထဲကပဲ။ စာလဲ သိပ် မတော် လှဘူး။ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် မနည်းလုပ်ပေးခဲ့ရတာ။

မယ်အေးတို့ မောင်နှမ ခြောက်ယောက်မှာ ဒီကောင်က အငယ်ဆုံး၊ မယ်အေးက အကြီးဆုံး။ ဒီကောင်နဲ့ မယ်အေး က ဆယ်နှစ်ကွာတယ်။

"အေး ... နင့်ရှိရင် နည်းနည်းပေးစမ်း၊ နင်လဲ စစ်မယ်မှန်မယ်ပါပဲလား"

"ဖိုးအောင်ကလဲနော်၊ ကလေးတွေဆီက ယူပြန်ပြီ"

"ယူတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ချေးတာ ... ချေးတာ၊ ငါပြေလည်ရင် ပြန်ပေးမယ်၊ မပြေလည်လှ တစ်သက် ပေါ့ကွာ"

ကိုဝင်းအောင် က တဟားဟားနဲ့ သူ့စကား သူ့သဘောကျနေပြန်တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲက မယ်အေး မျက်စောင်း လောက်တော့ အပျော့ပဲ။ မယ်အေးများ (ဖိုးအောင်နဲ့ မယ်အေး) ငယ်သူငယ်ချင်း ဘဝ ကတည်းက ကိုဝင်းအောင်က အပိုင်။ မယ်အေး ... စာကူးပေးဦး၊ ပိုက်ဆံချေးဦး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးဦး၊ ခွင့်တိုင် ပေးဦး။ မယ်အေးခမျာ အကုန် လုပ်ပေးရှာတယ်။ တစ်လမ်းတည်း နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ လေ ...။ ဆယ်တန်း မှာ သူငယ်ချင်းစိတ် ပြောင်းပြီး ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ စာပေးခံရတော့လဲ မယ်အေးမှာ ရှက်ရှက်နဲ့ သည်းခံပြန်တယ်။ ပြီးတော့ အတင်းဖွတ်တရွက်၊ သူ့ထုံးစံအတိုင်း နင်မမုန့်နော် မယ်အေး၊ မူလို့ကတော့ ငါ့မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် အရန်ရှိပြီးသား၊ စာလဲ ပေးပြီးသား။

နင့်ကို ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဦးစားပေးတာ ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောလိုပြောနဲ့။ ဘယ်မိန်းကလေးက ကြိုက်ချင် မှာလဲ။ မယ်အေးလို အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး အေးဆေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ကြားတာနဲ့ တက်သွား စေနိုင်တဲ့ ရည်စားစကားမျိုး ပြောပြီး ကိုဝင်းအောင် ရအောင်ပိုးခဲ့တာ။

ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ကြောင့်သာပေါ့။ နို့မို့ဆို မယ်အေးကို ဖိုးအောင် တစ်သက်မရဘူးမှတ် လို့ မယ်အေးက ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်။ အဲလိုပြောတဲ့ အခါတိုင်းလဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို အလွန် ယုံကြည် စိတ်ချ တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကိုဝင်းအောင်က ပြန်ပြောတတ်တယ်။ မပိုပါနဲ့ မယ်အေးရာ၊ မင်း ငါ့ကို ယူကို ယူရမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းမှာ ငါကလွဲလို့ ကြိုက်မယ့်သူ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲတဲ့။ မယ်အေးပဲ အရှုံးပေးရပြန်ရော။

"နင်က ဘာချက်တာတုံးဟ၊ ဘဲဥချဉ်ရည်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဘဲဥနှစ်လုံးကြီးများတောင် ချက်ရတာတုံး ဟာ၊ တစ်ခြမ်းလောက်ချက်ပြီး နှင်တို့လင်မယား အလယ်ခေါင်ကြီးလေးနဲ့ ချည်ထား၊ တစ်ယောက် တစ်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၊ ဘဲဥလေး လျှာနဲ့တို့လိုက်၊ ဟား ဟား ... မကုန်တော့ဘူး ဟ၊ ငါနဲ့ မယ်အေးတို့ ရခါစ က အဲလိုပဲ"

ကောင်မလေးက ရယ်ပြီး ဘဲဥချဉ်ရည်အိုး က မီးသွေးဖိုလေး ပေါ်တင်ခွဲရင်း အိမ်သာထဲ ဝင်သွား တယ်။ ရေချိုးခန်း ထဲကနေ မယ်အေးက တဟင်းဟင်းနဲ့ ဟန့်လဲ ကိုဝင်းအောင် ကတော့ သီချင်း ဆိုတောင် မပျက်ဘူး။ ငှက်ကလေးများ တို့ရယ်ကို ညည်းမြဲ။

"ယောက္ခကြီးရေ ... ကွမ်းဆာပြီဗျို့၊ ဘုရားရှိခိုး ပြီးရင် နော်နော်ကို ကွမ်းယာပေးပါ"

"အေးပါဟယ်၊ ယာနေပါတယ်၊ အော်မနေစမ်းပါနဲ့"

ကိုဝင်းအောင်ကိုတော့ ယောက္ခမကြီးလဲ အရှုံးပေးရတာပဲ။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက အကြောင်း သိနေတော့ ခွင့်လွှတ်ရတော့တယ်။ ယောက္ခမကြီးက ချစ်လဲ ချစ်ရှာပါတယ်။ အလိမ္မာ အိမ်ပါ သမက်ကလေး ဆိုပြီး

တော့လေ။ ကိုဝင်းအောင်နဲ့ မယ်အေး လက်ထပ်တော့ အသက် သုံးဆယ်စီ ရှိနေကြပြီ။ မယ်အေး အဖေဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မယ်အေးအောက် က မောင်တစ်ယောက်နဲ့ ညီမ နှစ်ယောက် က အကုန်ကြင်ရာ စုံကုန်ကြပါပြီ။

သျှောင်နောက်ဆံထုံး ပါ၊ ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါနဲ့ မယ်အေးတို့အိမ်မှာ လက်ကျန် ညီမတစ်ယောက်နဲ့ မောင် တစ်ယောက်ရယ်၊ မယ်အေး အမေရယ်၊ ဒါပဲကျန်တော့ ခမာမှာ ယောက်ျားသန် ကြီးကြီးမားမား မရှိ တော့ အားငယ် ရှာမယ် မဟုတ်လား။ စောင့်ရှောက် ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတယ်လေ။ လက်ထပ်ပြီး ကိုဝင်းအောင် မယ်အေး တို့ အိမ်လိုက်နေတယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မောင်နှမ တွေများပြီး အိမ်ထောင် သည် နေစရာ မရှိတာ ကလဲ ပါသပေါ့လေ။

သမက်ကလေး က လိမ္မာ ရှာပါတယ်။ အချက်အပြုတ် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင် လှည့်မကြည့်ရဘူး။ အလုပ်အကိုင် ကလဲ ကောင်းတယ်။ အာမခံချက် ရှိတဲ့ အလုပ်၊ တည်ငြိမ်တဲ့ အလုပ်၊ ကျပန်း ကျူရှင် ဆရာ လေ၊ သူ့လို လခစား မလုပ်ချင်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းပြီး ကျူရှင်ကြီး တွေမှာ လက်ခစား လိုက်ပြရ တဲ့ ကျပန်း ကျူရှင်ဆရာ။ မယ်အေးကတော့ စက်မှုဝန်ကြီးဌာန မှာ စာရေးမ လုပ်နေပြီ။ အဲ ... ကျပန်း ကျူရှင်ဆရာ သမက်ကလေး ရသမျှ တစ်ပြားမချန် (ကွမ်းဖိုး နတ်ပြီး) ယောက္ခကြီးကို အပ်တယ်။

ပြီးတော့မှ အရက်ဖိုး ပြန်တောင်းတယ်။ အစားအသောက်ကို လဲ ကောင်းကောင်းလေး ချက်စားတယ်။ အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းလဲ တတ်နိုင်သမျှ စုရှာပါသေးတယ်။ ပေါင်းအိုး၊ အသားလှီးစား၊ သစ်သီးလှီးစား၊ သံဒယ်ပြား၊ သံဒယ်လုံး၊ သံယောက်မ၊ ကြက်ဥကြော် ဒယ်ပြား၊ ကြက်ဥမွေကိရိယာ၊ သံပရာရည်ညှစ် ကိရိယာ၊ ကြက်သွန်၊ အာလူးလှီးကိရိယာ၊ အသားကင်သံညှပ်

စသည့် စသည့် အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းများ ပါပဲ။ ကဲ ... ဒီလို သမက်မျိုးလေး ရှာကြည့်ပါခင်ဗျာ။

"မနက်ခင်း မိုးလင်းရင် ဒါဒါဒါဒါ၊ မယ်အေးရေ ... ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက် လေးများ မရှိဘူးလားဟ ..."

"ဘယ်လိုလုပ်ရိမှာလဲ ဖိုးအောင်ရဲ့၊ မပွေလီစမ်းပါနဲ့၊ မဆလာပဲ ခတ်လိုက်ပြီးရော"

"ဟ ... မဆလာနဲ့နဲ့ ပျဉ်းတော်သိမ်နဲ့ မတူဘူး ခင်ဗျ။ နားလည် မလည်ဘဲနဲ့၊ ယောက္ခမကြီးရေ၊ ကွမ်းယာ၊ ကွမ်းယာ၊ မယ်အေးရေ ... ကြက်သွန်နီ ကုန်တော့မယ်နော်၊ ဒီမှာ ငါးပိကြော်လိုက်ရင် ဘာမှ ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟာ ... ဘာလို့ ငါးပိကြော်နေဦးမှာလဲ၊ ကုလင်းဟင်းထဲမှာ ငါးခြောက်ပါတာပဲ၊ တော်ပါတော့ ဖိုးအောင်ရယ်"

"မတော်ပါဘူး မယ်အေးရယ်၊ စပါယ်ရှယ် ငါးပိလိမ္မာကြော်လေးနဲ့ ကိုယ့်မိန်းမ စားလို့ဝင်အောင်၊ အဲ ... ဟောဒီ ယောက္ခမကြီးလဲ လျှာရင်း မြက်အောင် ဆီများများလေးနဲ့ ကြွပ်ကြွပ်ကလေး"

"တော်ပါကွယ် ... ဆီကုန်အောင် မင်းနယ်၊ ရော့လေ ကွမ်းယာ"

"လက်မအား ဘူးလေ၊ ပါးစပ်ထဲထည့်ပေးပါ ယောက္ခမကြီးရဲ့"

"ရော့ ... ရော့၊ ငါအိမ်သာ တက်မလို့ဟဲ့"

"ဖိုးအောင်နော်၊ ရုံးက ဆီက လဆန်းမှ ရမှာ"

"ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆီတွေ နှမြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ စားအုန်းဆီတွေပါ"

"အမယ် ... ဒီဆီ စားနေရတာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး၊ အပြင်က ပဲဆီ ဈေး ဘယ်လောက် မှတ်လဲ"

"ဘယ်လောက် ရှိမှာလဲ၊ တစ်ပိဿာ နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်ပေါ့၊ ဟေ ... ဟေ ... ဟေ့"

တော်ပြီ။ ဖိုးအောင်ကိုတော့ မပြောချင်တော့ဘူး။ ရုပ်ကိုက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့။ ယောက္ခမ ယာပေးတဲ့ ကွမ်းကို အရသာခံ တဖြုံဖြုံဝါရင်း မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်ချက်ပါ ပြုတ်ပါတော့မယ်။ ကုန်ပေါက်တွေ ရှာပါတော့မယ်။ နံနက် စောစောစီးစီး မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲ ကွမ်းမစားပါနဲ့ဆိုလဲ ပြောမရဘူး။ ကွမ်းစားစံချိန်ကဆို ထောင်က လွတ်လာပြီးမှ ပိုဆိုးလာတယ်။ အိမ်မှာ ကွမ်းအစ် ထောင်ရတဲ့ အထိပဲ။ ဒီက သနားလို့ ဘာမှ သိပ်မပြော ဘဲနေတာ။ ဪ ... သူ့ခမျာ မယားတကွ၊ သားတကွ၊ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲ၊ တစ်နှစ်ခွဲတောင် နေရရှာ တာလေ ဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတာ။

သူကတော့ ဘာအချိုးမှကို မပြောင်းဘူး။ ဒီကဖြင့် သူ ပြန်လွတ်လာတဲ့အခါ ထောင်ထွက်ဆိုပြီး အားများ ငယ်နေ မလား၊ အလုပ်အတွက်များ စိုးရိမ်နေမလားဆိုပြီး စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ သူကဖြင့် သူ ထောင်ထွက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို သတင်းစာက မကြေညာရုံ တစ်မည်ပဲ။ တဟီးဟီးတဟားဟားနဲ့ အကုန် လျှောက်ပြော တာပဲ၊ ဟော ... အလုပ် ကျတော့လဲ ဒီနေ့လွတ်၊ နောက်နေ့ လွယ်အိတ် တစ်လုံးနဲ့ ကျူရှင်အတွက်ဆိုပြီး ထွက်သွား တာပဲ။ ပြန်လာတော့ အလုပ်ရလာပြီဟေ့ တဲ့။

လွတ်တဲ့နေ့ကလဲ ကြည့်ဦး။ သူ လွတ်တာကို ဒီက မသိဘူးလေ။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ သုံးကျပ်ပဲ ရှိတယ် တဲ့။ အဲဒါကို အလျင်ဆုံး လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာနှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်စား၊ စားပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ တစ်ကျပ်နဲ့ ဖုန်းဆက် တဲ့

နေရာမှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး မိန်းမဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ကွမ်းဝါးသံကြီးနဲ့ "မယ်အေး၊ မင်းရဲ့ချစ်လင် ဖိုးအောင်လေ"တဲ့။ ဒီဘက်က မယ်အေးမှာသာ မယုံနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတာ။

တစ်ခါတည်း ကပျာကယာ ရုံးကို ပြောပြီး သူ့ဆီကို သွားခေါ် ရတယ်။ အိမ်ပြန်လာတော့လေ သူ့ကို အိမ်ရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ ကွယ်ခိုင်းထားပြီး "သမီးတို့ ရေ ... သမီးတို့အတွက် လက်ဆောင်ပါတယ်"လို့ အော်လိုက်တော့ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ အငယ်ဆုံး နှစ်နှစ်ကောင်ကလဲ တောက်တက် တောက်တက်နဲ့ ပြေးထွက်လာကြတာ။ ဘယ်မလဲ ဘယ်မလဲ ဆိုပြီး မအေကို ဝိုင်းကြတော့ မှ သူက ဝါးခနဲဆို အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

သားအဖတစ်တွေ လုံးထွေးပြီး အော်လိုက်ဟစ်လိုက်ကြတဲ့အမျိုး။ အဲဒီအချိန်မှာလေ၊ သားလေးက သနားစရာ၊ ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ကလေးခြောက်လမှာ သူထောင်ကျတော့ ကလေးက ဖအေကို ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ။ မအေလုပ်တဲ့သူက "ဖေဖေလေ၊ သားဖေဖေလေ"လို့ ပြောပေမယ့် "ဟုတ်ဘူး" တဲ့။ အဲဒါ ကို သူ့မယ် နောက်နိုင် ပြောင်နိုင်သေးတယ်။ ကလေးကို ပွေ့ချီရင်း "အေး ... မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါမင်းအဖေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအစ်ကိုကွ၊ နော် ... ကိုကိုလို့ခေါ်"တဲ့လေ ...။

ကလေးက သူ အသင်ကောင်းလို့ ခုထိ ကိုကိုခေါ်လိုက်၊ ဖေဖေ ခေါ်လိုက်နဲ့။ တကယ် ... မုန်းဖို့ကို ကောင်းတယ်။ သူကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။ ထောင်ကျရတာကလဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သူ ... အဲဒီ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကြောင့် ပဲ။ ခွင့်ပြုမိန့်မရဘဲ ကျူရှင်ဖွင့်မှုနဲ့ ကျူရှင်စာရွက်စာတမ်း တရားမဝင် ရိုက်နှိပ်မှု တဲ့။ ကျူရှင် ဥပဒေနဲ့ ငြိတာပေါ့။

စီရင်ချက် ကျတော့လဲ ပျော်ပျော်ပဲ လိုက်သွား လိုက်တာ။ မကြောက်တတ်၊ မရွံ့တတ်။ မိန်းမလုပ်တဲ့ သူမှာသာ ပုံလဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ။ ထောင်ထဲမလဲ ဘာထူးတုံး။ သူ့ဆောင်ပုဒ်အတိုင်းပဲ။ ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ပျော်အောင် နေတဲ့လေ။ ထောင်ထဲမှာ သူကတော့ ပျော်အောင်နေလိုက်သမှ အချက် အပြုတ် အစား အသောက် တောင် မပျက်ဘူး။ ထောင်ဝင်စာ တစ်ပတ်၊ တစ်ပတ် သွားတိုင်း သူက အရယ်အမော မပျက် ပေမယ့် တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် ဆံပင်ဖြူတွေ ပိုပိုများလာတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ် နေခဲ့ဖူးတယ်။ အို ... အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီ ကာလကိုများ ပြန် မတွေးချင်ပါဘူး။ ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ၊ အားငယ်မှု တွေ၊ မပြည့်စုံမှုတွေ၊ ကြောက်လန့်မှုတွေ။

မယ်အေး အမေရဲ့ ရွှေတို ငွေစလေးတွေ ရောင်းရငွေနဲ့ လက်ရှိ ငှားနေတဲ့ အိမ်စပေါ် ပိုက်ဆံပေါင်းပြီး ကျူရှင်ခန်း နဲ့ အိမ်ခန်းတွဲလျက် အငှားနေရာလေးကို မိသားစု ပြောင်းခါစ၊ ကျူရှင် ခန်းလေးကိုပဲ ပြင်ဆင် ပြီးခါစ။ ကျပ်ခန်း ကျူရှင်ဆရာဘဝကနေ ကိုယ်ပိုင် ကျူရှင်ခန်းနဲ့ ဆရာဘဝကို ရောက်ပြီပေါ့။ ကိုဖိုးအောင်တို့ ငွေရှာ လိုက်မဟဲ့လို့ အားခဲတုန်းမှာ ဖြစ်ရတာလေ။ အဲဒီနေရာကနေ တစ်ခါပြောင်းပြေးရ။ မယ်အေး တစ်ယောက် ရဲ့ ဝင်ငွေတစ်ခု တည်းနဲ့ မိသားစု ကြပ်ကြပ် တည်းတည်း ရုန်းကန်ရ။

ထောင်ဝင်စာအတွက် ကုန်ရတာက တစ်မျိုးနဲ့ တကယ် တကယ် အဲဒီ ကာလကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ ပြန်မကြုံရပါစေနဲ့။ သိပ်မကြောက်စမ်း ပါနဲ့ကွာ။ လောကခံ လှိုင်းဆိုတာ အမြဲ ရိုက်ခတ် နေမှာပဲ။ ကိုယ်က ကျောက်ဆောင်လို နေပြတတ်ရ မယ်။ အဲ ... ကျောက်ဆောင်လို မနေနိုင်ရင် လဲ လောကခံ လှိုင်းလေး ပေါ်မှာ အသာလေးစီးပြီး ငြိမ့် လိုက်သွားလိုက် ဆိုတာတွေမျိုးကိုလဲ လာမပြော နဲ့ ကိုဖိုးအောင်၊ ကြောက်တာ

ဟာ ကြောက်တာပဲ။ ပြီးတော့လေ ... ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ၊ ဘဝ အခက်အခဲတွေကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင် ရတာထက် နှစ်ယောက်အတူပဲ ရင်ဆိုင်ရ၊ ရင်ဆိုင်ရပေါ့။ ကိုလူပျော်ကြီး အနားမှာ ရှိနေရင် အားရှိ ပါသတဲ့ရှင်။

"မနက်ခင်း မိုးလင်းရင် ငှက်ကလေးများတို့ရယ်၊ ပဲမြေ့ မလာသေးဘူးလားဟေ့၊ ပဲမြေ့၊ ဖိုးကျော်ရေ ပဲမြေ့ လာရင်ပြောဟေ့၊ ဟော ... လာပြီ ... လာပြီ ... ပဲမြေ့ ဟေ့ ဟေ့"

ကိုဝင်းအောင် စကားမဆုံးသေးခင် ခြောက်နာရီ မတ်တင်း တိုက်ရှေ့ ရောက်နေကျ ပဲပြုတ်သည်ရဲ့ "ပဲမြေ့" ဆိုတဲ့ အသံ စူးစူးက သုံးထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်ထိ လျှံတက်လာတယ်။

"ဖိုးကျော် ဆင်းပါဦးဟ၊ ငါ ဒီမှာ ငါးပိကြော်အိုး တန်းလန်းနဲ့မို့၊ မယ်အေး ... ပိုက်ဆံဟေ့"

"ဖိုးအောင် ပေးလိုက်ပါလား၊ ပဲပြုတ်ဖိုး လေးကျပ်တောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ... မယ်အေး ရေချိုး နေပြီ"

"အောင်မာ ... ငါ့အိတ်ကပ်များ လိုတရ အိပ်ကပ်များ အောက်မေ့နေလား၊ ဟေ ... ဒေါ်အေးအေးနွယ်"

"ဟဲ့ ... ငါ့မှာ အနပ် ရှိပါတယ်ဟယ်၊ ငါ ဆင်းဝယ်လိုက်မယ်၊ ဟိုကောင် စာကျက် ပျက်ပြန်ဦးမယ်"

"ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ် ယောက္ခမကြီးရယ်၊ ယောက္ခမ ဂုဏော အနန္တော၊ နေ့စဉ် ရှိသေ အသက်ရှည်သဗျ"

"ကဲ ... တော်ပါ အသံပြကြီးနဲ့ စောစောစီးစီး၊ ဝေရေ ... မမအေး ပြီးပြီ ညီမ၊ ရေလာချိုးလို့ရပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မယ်အေးက လျှော်ပြီးသား အဝတ်လေလုံကို ရေချိုးခန်းပြင်ဘက် ထုတ်လာရင်း ယောက်မကို ရေချိုးခန်း အလှည့် ပေးတယ်။ ဒီအဝတ်စုံတွေ လှန်းဖို့ တာဝန်ကတော့ မယ်အေး အမေ၊ ကိုဝင်းအောင် ယောက္ခမ ဒေါ်တင်လုံးရဲ့ တာဝန်။ အခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှ ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်။ ခုချိန်မှာတော့ အဝတ်လှန်းဖို့ မပြောနှင့်၊ လူချင်းတောင် မနည်းရှောင် နေကြရတဲ့အချိန်။

"မြန်မာစံတော်ချိန် ခြောက်နာရီ ထိုးပါတော့မယ်၊ ရေချိုးခန်းကို ... ကိုယ့် အလှည့် လေးနဲ့ ကိုယ် စနစ်တကျ ဝင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ကိုယ့်အချိန်လေး နဲ့ကိုယ်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ မနက်လေးနာရီ အိပ်ရာထ ထထချင်း အလှည့်ကျသူကတော့ ဒေါ်တင်လုံးပါခင်ဗျာ၊ သူက မျက်နှာသစ်ရုံနဲ့ ဆွမ်းတော်ပန်း ဆေးရုံအချိန် ရပါတယ်။ သူပြီးတာနဲ့ အလှည့်ကျသူက ဒေါ်အေးအေးနွယ်၊ သူက မျက်နှာသစ် ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်ဖို့ပါ အချိန်ရပါတယ်၊ သူပြီးရင် အလှည့်ကျတာက ဒေါ်ဝေဝေပါ ခင်ဗျာ၊ သူလဲ ဒေါ်အေးအေးနွယ်လိုပဲ၊ အဲ ... ဒေါ်ဝေဝေ ပြီးရင်တော့ ဦးကျော်ကျော်၊ တစ်ခါတည်း မျက်နှာသစ် ရေချိုးချိန် ရပါမယ်။ နောက်ဆုံးမှ အလှည့်ကျ ရောက်သူကတော့ ကျွန်တော် မောင်ဝင်းအောင်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ မျက်နှာသစ် ရေချိုးပါမယ်၊ မောင်ဝင်းအောင် ပြီးတဲ့အချိန်ဟာ ခြောက်နာရီဆယ့်ငါးထက် နောက်မကျစေရပါဘူး။ ရေချိုးခန်းကို ဝင်နေ တဲ့ သူက ဝင်နေချိန်မှာ အိမ်သာကို ဝင်တဲ့သူကလဲ ဝင်ကြပါ။ အားလုံး အားလုံး ...

ကိုယ့်အချိန်လေး ကို လေးစားပြီး စနစ်တကျလေး ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ ရွတ်နောက်နောက် အသံက ရေဒီယို ဘောလုံးပွဲ ကြေညာသံနဲ့ သီချင်းပဟေဠိ အဖြေညှိတဲ့ အသံ နှစ်ခုကို ပေါင်းထားတဲ့ အသံမျိုး။ ဝေဝေက အသံထွက် ရယ်မောရင်း ရေချိုးခန်း တံခါးကို ဖြည်းဖြည်း ပိတ်လိုက်တယ်။

အပိုင်း (၆)

ဖိုးကျော် အိမ်သာတက်ပြီးလို့ ရေချိုးတဲ့အချိန်မှာ ကိုဝင်းအောင် ထမင်းကြော်တဲ့ ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွား သလို သနပ်ခါးရေကျ၊ စပရင်းဆောင်း ကရင်ပတ်ဖ် ပါးပါး လိမ်းကျံပြီး မီးခိုးရောင် ရုံးယူနီဖောင်းကို ပါ အပြီးအစီး ဝတ်ဆင် ထားတဲ့ မယ်အေး တစ်ယောက်လည်း မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်လာပြီ။ ထမင်းဘူး လေးဘူး တန်းစီချပြီး ကိုဝင်းအောင်ဘူး၊ မယ်အေးဘူး၊ လေးတန်း ကျောင်းသူ မြတ်နိုးအောင်ဘူး၊ သုံးတန်းကျောင်းသူ ယုယအောင် ဘူး။

ကိုဝင်းအောင် ရေချိုးခန်းဝင်တဲ့ အချိန်မှာ မယ်အေးက အိမ်သာ ဝင်တယ်။ ကိုဝင်းအောင်က ညအိမ်သာ သမား။ တမင်ညကို အကျင့် လုပ်ထား တယ်။ ဒါမှ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး စာအုပ်ကလေးနဲ့ တက်လို့ရမှာ။

အိမ်သာထဲမှာ ကွမ်းလေးဝါးပြီး စာအုပ်လေး ဖတ်ရင်း အိမ်သာ တက်ရတာ အလွန်အရသာ ရှိတယ်။

"ခိုကလေးများတို့ရယ် ... မနက်ခင်း မိုးလင်းရင်"

ရေချိုးခန်းက ထွက်တာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွား တတ်တဲ့ ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ သီချင်းစာသား ပြောင်း သွားတယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ သူ့အမေ နှိုးထားခဲ့တဲ့ ကာလနဂါးလေး သုံးကောင် လှုပ်ရွှေနေကြပြီ လေ။

"ခိုကလေးများ တို့ရေ၊ မထသေးဘူးလားဟေ"

"ခို ဟုတ်ဘူး၊ ငှက် ငှက်၊ ငှက်ပါဆို၊ ရလဲရပဲနဲ့ ဖေကြီးက ငှက်ကလေးများတို့ရယ်"

သမီးကြီး မြတ်နိုးအောင်က ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းကို ပြင်ပေတော့တယ်။

"ခိုနဲ့ ငှက် နဲ့ အတူတူပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့နေတဲ့ အခန်းလေးက ခိုအိမ်လေးပဲဟာ၊ အဲဒီတော့ သမီးတို့က ခိုကလေး တွေပေါ့"

"ဟာ ... ဒီလိုဆို၊ ဖေကြီးလဲ ခိုကလေးပေါ့ ... ကဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဖေကြီးလဲ ခို၊ မေကြီးလဲ ခို၊ ဟောဒီ တိုက်မှာရှိတဲ့ လူတွေ အကုန်လုံး ခိုတွေ ချည်းပဲ"

"ဟုတ်ပဲနဲ့ အဲဒါ ... လူတွေ ... လူတွေ"

သမီးလတ် ယုယရဲ့ လေသံကို ဟိုကောင် သုတက သံယောင်လိုက်ပြီး "လူတွေ ... လူတွေ" တဲ့။ ကိုဝင်းအောင် က ရယ်မောရင်း အငယ်ကောင်ကို ပွေ့ချီလိုက်တယ်။

"ကဲ ... ဖိုးအောင်ရေ ... မြန်မြန်၊ ကလေးတွေကို ခေါ်ခဲ့တော့လေ"

"ဟော ... မေကြီးအော်ပြီ၊ လာ ... ကိုကို မျက်နှာသစ်ပေးမယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဟိုရှေ့က ဇာတ် မင်းသားက ကန့်လန့်ကာဆွဲ၊ ကန့်လန့်ကာဆွဲ"

မြတ်နိုးအောင်က အိပ်ခန်းနံရံ (သို့မဟုတ်) အိပ်ခန်း ကန့်လန့်ကာ အဝတ်စကို မမီတမီနဲ့ အပေါက် ကျယ်ကျယ် ဖြစ်အောင် ဘေးကိုဆွဲတယ်။ ကိုဝင်းအောင်တို့ အခန်းနံရံက လှမှလှ။ တရုတ်ပြည် ကတောင် လာတာ။ ဈေးအပေါဆုံး တရုတ်ပိတ်စ အစိမ်းရောင်ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေလေ။ မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်တဲ့ လမ်းကျဉ်း ကလေးကို ချန်ပြီး အိပ်ခန်းကို အဝတ်စ နံရံနှစ်ဖက်နဲ့ ကာရံ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ကိုဝင်းအောင်တို့ အခန်း က အောက်လွှာဆိုတော့ အောက်လွှာဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်း လှေကားကနေ တိုက်ခန်းကို ဝင်ဖို့ ဝင်ပေါက် က ဝရန်တာ တံခါးပေါက်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း ပြီးမှ အိပ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာ နဲ့ ကပ်လျက်ပေါ့။

ဧည့်ခန်းမှာ ယောက်ဖ လင်မယားနဲ့ ယောက္ခမကြီးတို့ အိပ်ကြရတယ်။ ရွှေ့လို့ပြောင်းလို့ရတဲ့ သစ်သား အဝတ် လိုက်ကာလေး နှစ်ခုကို ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီးရင် ဝရန်တာနံရံနဲ့ ကပ်ကာပြီး အိပ်ခန်း လေး တစ်ခု ဖန်တီး ကြတယ်။ အဲဒီ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ ယောက်ဖလင်မယား အိပ်ပြီး၊ ဘေးနားမှာ ယောက္ခမကြီး အိပ်ပေါ့။ ယောက်ဖ လင်မယားမှာ အရေးကြီးတဲ့ သစ်သားအဝတ်လိုက်ကာ လုပ်ရတဲ့ အတွက် ခုတင်မဝယ်နိုင်တော့ အုတ်သမံသလင်းပေါ်မှာ မွေ့ရာပဲ ခင်းအိပ်ကြတယ်။ ယောက္ခမကြီး ကိုတော့ သစ်သားခုတင် အနိမ့်လေးတစ်ခု လုပ်ပေးထားတယ်။ လူကြီးကိုး။ ဒါတောင် ယောက္ခမ ကြီးက ပေတီပေတေရယ်။

ရခါစ သား နဲ့ ချွေးမ အနေကျပ်မှာကို စိုးရိမ်ပြီး ဝရန်တာ ဘက်ထွက် ထွက်အိပ်တတ် လို့ သမီးလုပ်သူနဲ့ ခဏခဏ ပူညံ့ ပူညံ့ ဖြစ်ကြတယ်။

ကိုဝင်းအောင်တို့ အိပ်ခန်းထဲကတော့ ခုတင် ရှိတယ်။ ဖိုးအောင်နဲ့ မယ်အေးရဲ့ မင်္ဂလာဦး ခုတင်။ ခုတော့ သားသမီး သားအဖ ငါးယောက် ကျပ်ကျပ်သတ်သတ် ကန့်လန့်ဖြတ် အိပ်ရတဲ့ မိသားစု ခုတင်ပေါ့။

"ကဲ ... မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ ဟို ခိုမလေးက ပြီးရင် ဘွားဘွားကြီးဆီသွား၊ ဪ ... ဒီ ခိုမလေးက တယ်နေ့တာကိုး"

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဒီအချိန်ဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်း သားအဖတစ်တွေ အသံက ဆူညံမြဲ။ မြတ်နိုးနဲ့ ယုယက မျက်နှာသစ်ပြီး ဧည့်ခန်းက အဘွားဆီ သွားတယ်။ ဧည့်ခန်းက (မိန်းမ သုံးယောက် ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့) ဘုံကျောက်ပျဉ် မှာ သူတို့ဘွားအေက သနပ်ခါးလိမ်းပေးလိမ့်မယ်။

"ဟင်း ... ခိုအိမ် ... ခိုအိမ်နဲ့ သူဖြင့် ဒီလိုခိုအိမ်မျိုးကိုတောင် အပိုင် ဝယ်နိုင်လို့လား"

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်တွေ ပြင်ဆင် နေရာချနေရာက ထုံးစံအတိုင်း မယ်အေး ပြောပြီ။ ဒါ သူ့အလုပ်လေ။ ကိုဝင်းအောင် ခိုအိမ်ပြောတိုင်း ပြောရမယ့် မယ်အေး အလုပ် လေ။ ကိုဝင်းအောင် က သားလုပ်သူကို မျက်နှာသစ်မပျက်။

"အေးလေကွာ၊ အပိုင် မဝယ်နိုင်လို့ ငှားနေတာပေါ့ကွ ဟုတ်ဘူးလား"

"သွားစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့တော့ ခိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လင်းတပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလို အခန်းမျိုး လေး အပိုင်ရတဲ့နေ့ သေပျော်ပြီ"

ကိုဝင်းအောင် ခဏငြိမ်သွားတယ်။ ခဏပါပဲ၊ ပြီးတာနဲ့ စပ်ဖြူ မျက်နှာက ပြန်ဖြစ်လာတယ်။

"ဪ ... မယ်အေး ... မယ်အေး၊ ရည်မှန်းချက်ကလဲ မမြင့်မား လိုက်တာ မိန်းမရယ်၊ မှန်းချင်မှန်း အင်းလျားလမ်းထဲက ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ တိုက်လှလှ မျိုးကို မှန်းပစ်စမ်းပါကွာ မင်းနယ်"

"အိုး ... ကိုယ်မှန်းနိုင်သလောက်ပဲ မှန်းတယ် ရှင်ရေ့"

"အောင်မယ်၊ လူဆိုတာ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ၊ ဒီနေ့ဒီလို အခန်းမျိုး မဝယ်နိုင်ပေမယ့်၊ ကိုယ်ဝယ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျတော့ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်တဲ့ ခြံတွေတိုက်တွေ ဝယ်ပစ်နိုင်တာမျိုး တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့ကွ၊ ကဲ ... မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဆယ်သိန်းဆု တစ်ပြိုင်နက် ဆယ်ဆု ပေါက်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။"

"တော်စမ်းပါ ဖိုးအောင်ရယ်၊ သွား အင်္ကျီလဲ၊ ထမင်းကြော်စားမယ်၊ ကလေးတွေ ပြီးရင် လာကြ"

နှုတ်ခမ်းစူ သွားတဲ့ မယ်အေးပါးကို ရေစို လက်နဲ့ တို့ပြီး စလိုက်ရင်း ကိုဝင်းအောင် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်တယ်။ ဪ သူလဲလေ မိန်းမသားကိုး။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မှာ နေရတဲ့ မိန်းမသားပေကိုး။ ရန်ကုန်မြို့နေ မိန်းမသား အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဆန္ဒမျိုး သူ့မှာလဲ ရှိရာမှာပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ဆိုတဲ့ အရာကလေးကို လိုချင် တောင့်တခြင်းလေ။ ရူးသွပ် လှမတတ် လိုချင်တောင့်တ နေ သူတွေ ထဲမှာ မယ်အေး တစ်ယောက် ပါတယ်။

ဒီအခန်းကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားတာကိုလဲ မယ်အေးက သိပ် မကျေနပ်ချင်ဘူး။ မဖြစ်လို့သာ။ တစ်လကို သုံးထောင် နဲ့ တစ်နှစ်ကို သုံးသောင်းခြောက်ထောင် ပေးရတာ။ မယ်အေး ငှားနေခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်တွေက လခတစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ အလွန်ဆုံး

သုံးရာထိပဲ ပေးရတာကိုး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်တွေက စပေါ်တင်ရ တယ်။ စပေါ်ငါးထောင်၊ နှစ်သောင်း၊ လေးသောင်းပေါ့။ ဒီနှစ်ချုပ်ကတော့ စပေါ် မရှိဘူး။ တစ်နှစ်စာ အပြတ်ပေးပဲ။ ကြိုက်ရင် နောက်တစ်နှစ်နေမယ်ဆိုရင် နောက်တစ်နှစ် ဈေးနဲ့ (သုံးထောင်ဟုတ်ချင် မှ ဟုတ်တော့မယ်) ထပ်ချုပ်ပေါ့။

မယ်အေး သဘောက မဝယ်နိုင်သေးရင် လခနည်းတဲ့ အိမ်မှာပဲ ငှားနေချင် သေးတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုးဆယ့်နှစ် အိမ်စပေါ်ကို မယ်အေး အန်တုနိုင်လို့လား။ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ စပေါ်က ခြောက်သောင်း။ ခြောက်သောင်း အပြင် ငါးပြားမှ မပိုနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ စပေါ် ဈေးက ကြမ်းခင်းဈေး ရှစ်သောင်း ကနေ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှိတယ်။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

ကိုယ်နေချင်တဲ့ နေရာက မိသားစုရဲ့ အလုပ်။ ကျောင်း၊ ဈေးနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ ကမာရွတ်နယ်မြေ။

အဲဒီ ကမာရွတ် လှည်းတန်းဆိုတဲ့ အရပ်မှာ အတော်အသင့် သပ်ရပ်တဲ့ ကိုးပေး လေးဆယ့်ငါးပေ အခန်းကျဉ်းရှည်လေးမျိုးတွေကို စပေါ်ရှစ်သောင်း မတင်ဘဲနဲ့ ငှားလို့ မရနိုင်ဘူး။ ကဲ ... ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ကိုယ်က ဒီနယ်မြေကနေ ခွာပြီး ရွှေပြည်သာတို့၊ ဒဂုန်မြို့သစ်တို့မှာ သွားနေနိုင် သလား။ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာရှိတာက ခြောက်သောင်း။ ကဲ ... နှစ်ချုပ် အခန်းဟာ ကိုယ်နဲ့အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဟော တစ်နှစ်အတွက် သုံးသောင်း ခြောက်ထောင် (တစ်လ သုံးထောင်ဆိုတာ သက်သာသေးတာ) ပေးပြီးတော့ လက်ထဲ နှစ်သောင်း လေးထောင်တောင် ကျန်သေး တယ်။ တီဗွီ အလွန်ကြည့်ချင်ရှာသော သမီးလေးတွေ၊ သားလေး တွေ

အတွက် ဝတ်စကင်းဟင်း ၁၄လက်မ ကာလာ တီဗွီတစ်လုံး သောင်းရှစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်လိုက် တယ်။

ကျန်တဲ့ခြောက်ထောင်ကို မိသားစုအရေးပေါ်ကိစ္စအတွက် သိမ်းထား။ လုံးဝ မထိနဲ့။ လစဉ် အသုံး စရိတ်ကို မယ်အေး လခ တစ်ထောင်၊ ကိုယ့်လခက လေးထောင့် ငါးရာ ထားပါတော့။ အဲဒီတော့ ငါးထောင် နဲ့ လောက်အောင်သုံး။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကိုဝင်းအောင်က ချောလို့။ မယ်အေးကတော့ ဒီနှစ်ကုန် လို့ နောက်နှစ် နေစရာ မရှိမှာကို တွေးပူလို့ မဆုံး။ မပူလေနဲ့ ရှင်မ။ တို့ရဲ့ ခံတွင်း တွေဟာ လူထွင်း တဲ့ ခံတွင်းမဟုတ်။ နတ်ထွင်းတဲ့ ခံတွင်းတွေဖြစ်သလို တို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ တွေဟာလဲ ဗြဟ္မာကြီးတွေ ဖန်ဆင်း ထားတာသာ ဖြစ်ချေတယ်။ ငါတို့၏ နေစရာအတွက် သူတို့ မျက်နှာလွှဲနေ၍ မရ။ သူတို့ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီး ပေးပေလိမ့်မည် ရှင်မ။ မပူနဲ့။ မပူလေနဲ့။

ထီပေါက်တာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဝင်အောင်၏ ရူပဗေဒ သင်တန်းဝိုင်းမှာ လူစည်းစေခြင်းငှာ သိပ္ပံတဲ့ ကျောင်းသား များအား စာမေးပွဲကျစေ၍ ဝိဇ္ဇာတဲ့ ကျောင်းသားများသာ စာမေးပွဲ အောင်စေခြင်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။

"ဖေကြီးရေ ... မြန်မြန်လာ၊ ထမင်းကြော်တွေ အေးကုန်းတော့မယ်"

အေး ... အေး ... လာပါပြီဟ ... ဒါမှာ ဖေကြီးက နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးနေလို့ပါ"

"ဖေကြီးက ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းမလို့လား"

"သွပ်ပြားဆီက ... ဝယ်နော် ... နော်လို့"

ကလေးတွေက ဖအေကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါနဲ့ ရယ်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။ မယ်အေးက ပြုံးစိစိနဲ့ မျက်စောင်း ထိုးတယ်။ ယောက္ခမကြီးကလဲ ခွင့်လွှတ်အပြုံးနဲ့ ကြည့်ရှုပါတယ်။ နံနက် ငါနာရီခွဲပြီးတဲ့ အချိန်။ မီးဖိုခန်း ခုံနိမ့်စားပွဲဝိုင်းမှာ ကိုဝင်းအောင်တို့ မိသားစုနဲ့ ယောက္ခမကြီးတို့ရဲ့ ထမင်းကြော်ဝိုင်း ကျင်းပမြဲ။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာ သီးသန့် ထမင်းစားခန်းမှာတော့ ကျော်ကျော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ။ သူတို့ ကတော့ ထမင်းကြော် မဟုတ်ဘူး။ ထမင်း တစ်ထပ်ကို ဟင်းနည်းနည်းနဲ့ အဆာပြေ စားကြတာ။

ထမင်းဘူးက ယူရဦးမှာလေ။ ထမင်းဘူးကလဲ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ဘူးပဲ။ နံနက်အဆာပြေ စားတော့လဲ ဇလုံတစ်ခုတည်း။ အင်း ... ခုချိန်ကတော့ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းပေါ် တက်ထိုင်တော့မလို ဆိုတဲ့ အချိန် ကိုး။ တူနှစ်ကိုယ် အုတ်သမံလင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ရ၊ အိပ်ရပေါ့။

"ကဲ ... မြန်မြန်၊ မြန်မြန် သမီးတို့၊ ကျောင်းနောက်ကျလိမ့်မယ်၊ ဖိုးအောင်၊ လမ်းမှာ ကလေးတွေ အလိုလိုက် မနေနဲ့ ဦးနော်၊ ဟိုရပ်ဒီရပ် လုပ်မနေကြနဲ့"

"အေးပါ၊ တို့အက်စ်အီးကို ဘယ်မှ မရပ်ပါဘူး၊ ကျောင်းတောက်လျှောက် မောင်းမှာပါ"

ကိုင်းအောင်တို့ သားမိသားဖတစ်တွေ ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ထမင်းကြော်ဝိုင်းက ထကြပေမယ့် အငယ်ကောင် သုတနဲ့ သူ့ဘွားအေဝိုင်းက ကောင်းမြဲ။

"အေး ... ငါ့မြေးစား၊ သွားပစေ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ သွားပစေ၊ လမ်းမှာ ဆင်ကြီးနဲ့တွေ့မှာ သိလား"

"ဆင်ကြီးနဲ့တွေ့မှာ၊ ဟုတ်တယ်၊ သားက ငယ်သေးလို့နော်၊ ကျောင်းမလိုက်ရတာနော်"

သူ့ဘွားအေ အမြဲပြောတဲ့ စကားကို ရှေ့က ကြိုပြောပြီး လူလည်လုပ်တတ်တဲ့ သားကို ကိုင်းအောင်နဲ့ မယ်အေး ပြုံးမိကြတယ်။ အလျင်ကတော့ ဖအေရော၊ မအေရော၊ အစ်မတွေရော ထွက်ပြီဆိုရင် ထွန့်ထွန့် လူးအောင် ငိုတော့တာ။ ကြာတော့လဲ ဒီကောင် အကျင့် ဖြစ်သွားပါပြီ။

ကိုင်းအောင် တို့အလျင် ဖိုးကျော်တို့ လင်မယားက ထွက်ကြမယ်။ သူတို့စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာ သင်တန်း က ခုနှစ်နာရီ စမှာလေ။ တက္ကသိုလ်ထဲမှာပဲ၊ သင်တန်းကို ဆယ်နာရီထိ တက်ပြီး၊ ပြီးရင် စာကြည့်တိုက် ကို ကူး၊ ဖိုးကျော်တို့က အလျင်ထွက်ပြီး အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာကြားက ဘုံရေခလုတ် (နံနက် ကတော့ ကိုယ်ချည်းဖွင့်တဲ့ရေခလုတ်)ကို ပိတ်လိုက်ဖို့က ဖိုးကျော်တာဝန်။

ကိုင်းအောင်က သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝိစ္စ ပလတ်စတစ်ခြင်းကို ဆွဲတယ်။

ပရုံးမှာတော့ ဆရာ ကိုင်းအောင် မူပိုင်ဟန်အတိုင်း ကချင်လွယ်အိတ်အနွမ်း။ မယ်အေးကလဲ ရုံးပလတ်စတစ် ခြင်း အပြာနုရောင်ကို ကိုင်ဆွဲလို့။ အမှန်မှန်ဆိုရင် မယ်အေး ရုံးက ကိုးနာရီမှ သွားရမှာ။ ဌာနတွင်း မွမ်းမံ စည်းကမ်းသင်တန်းကြောင့် မယ်အေးက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ကုသိုလ်က အကောင်းဆုံး ရုံးသမား တစ်ယောက် အဖြစ် ဘတ်စ်ကားကို ခြောက်မှတ်တိုင်ပဲ စီးရမယ်။ ကလေး တွေလဲ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ကျောင်းသားလေးတွေပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖိုးမကုန်၊ ဖယ်ရီခမကုန်ဘဲ ကျောင်းကို ခြေကျင် လျှောက် သွားလို့

ရတယ်။ ဒါကြောင့် မယ်အေးရယ်။ ဒီတိုက်ခန်းခ သုံးထောင်ဟာ အလွန် အလွန်တန် ပါတယ်ဆိုမှ နော်။

"ကားလမ်း ကြည့်ကူးနော် ဖိုးအောင်၊ ကလေးတွေကို လွှတ်မပေးနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ်၊ သားတို့ နားထောင်ပါ့မယ်"

သမီးနှစ်ယောက် က ရယ်ကြတယ်။ မယ်အေးက မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဝရန်တာ တံခါးပေါက် ကို တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

အပိုင်း (၇)

တတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းအောက်လွှာ

ဖိုးဘတင် အိပ်ရာက နီးလာတော့ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေတုန်းပဲ။

အလို ... အိပ်ပျော်နေကြတုန်းပါလား။ ဘေးနား မလှမ်းမကမ်းက သားလုပ်တဲ့သူရဲ့ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကို ထုံးစံ အတိုင်း ကြားရတယ်။

ဖိုးဘတင် နီးနေကျ အချိန်က လေးနာရီခွဲ။ တစ်မိနစ် မစွန်စေရဘူး။ တစ်စက္ကန့် မစွန်းစေရဘူး။ နှစ်ပေါင်း များစွာ နီးလာတဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံး အကျင့် ကိုယ်သိတာပေါ့။

သူတို့တွေ (ချွေးမနဲ့ မြေး အမြွှာမ နှစ်ယောက်) အိပ်ရာကထတဲ့ အချိန်က လေးနာရီ။ ဖိုးဘတင်က လေးနာရီခွဲ။ သားနဲ့ မြေးအကြီးကောင်က ငါးနာရီခွဲ။ ဒါပုံမှန်ပဲ။

+++++

ပုံမမှန်ရင် အချိန် ကမောက်ကမ ဖြစ် ပြီး အကုန် ဒုက္ခ ရောက်တာပဲလို့ တဖွဖွ သူတို့ ပြောတတ်ပြီး ခုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။ အဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဖိုးဘတင် နိုးမှပဲ။ သူတို့ အပြောနဲ့ဆို နာရီဝက်ကြီးများတောင် အချိန်လျော့ သွားပြီ လေ။

သောက်ကျိုးနည်း ... အချိန်၊ အချိန်နဲ့ ပျာယာခတ်ပြီး တစ်စက်ကလေးမှ အေးအေးဆေးဆေး မရှိရ ပါဘူးဗျာ။ ဖိုးဘတင် အလိုသာ ဆိုရင်တော့ အိပ်ကြစမ်း မြေးမကလေးတွေ (သင်းတို့အဖေ ငယ်ငယ် တုန်းကလိုလေ) ခုနှစ်နာရီ လောက်မှ ထကြ။ သနားပါတယ် မြေကလေးတွေ၊ စားကောင်း၊ အိပ်ကောင်တဲ့ အရွယ်လေးတွေ။

ဪ ... ဒါပေမယ့် သင်းတို့ ကြီးပြင်းရတာက အချိန်မလောက်မခ ဖြစ်နေတဲ့ ရန်ကုန်။

သင်းတို့အဖေ ကြီးပြင်းရတာက အချိန်တွေ ပေါလွန်းလို့ ပိုလျှံထွက်နေတဲ့ အညာဒေသ တောမြို့၊ လေးတစ်မြို့။ ကွာပေတယ်လေ။

"ကြည်ပြာ ... ဖြူပြာ၊ မြေးတို့ ... ထကြတော့လေ"

ဖိုးဘတင် အိပ်ရာကနေ ထပြီး သားမိသုံးယောက် အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းနံရံကို အသာပုတ်လိုက်တယ်။ မြေးလေး တွေ မနိုးဘူး။

"ဖြူပြာ ... ကြည်ပြာ၊ ဖြူပြာ"

"အင် ... ရင် ... အဖေလား"

မြေးမနှစ်ယောက်က မနိုးဘဲ ချွေးမအသံ ပေါ်လာတယ်။ ပေါ်လာတာနဲ့ အရေး တကြီး လူးလဲထပြီး တော့ တစ်ဆက် တည်း အလျင်စလို နိုင်လှတဲ့ သြဇာသံ စူးစူးကို ကြားရတော့တယ်။

"ဟဲ့ ... မီးငယ်တို့၊ ထကြတော့လေ၊ ဘိုးဘိုးတောင် နိုးပြီး ဒါဆို လေးနာရီခွဲပြီးပြီ၊ မေကြီးနဲ့ ဒီနေ့ ခုနှစ်နာရီ သွားရမယ် လို့ ပြောထားသားနဲ့"

"အင်းပါ မေကြီးကလဲ"

"မေကြီး က မလဲနဲ့၊ လုပ်စမ်း ... လုပ်စမ်း၊ ထကြ ..."

"အိပ်ခန်းထဲမှာ ချွေးမ ပျာယာခတ်နေတဲ့အချိန် ဖိုးဘတင် ကပျာကယာ နောက်ဖေး ပြေးခဲ့တယ်။ အိမ်သာဝင် အကျင့် ကို နေ့လယ် ရွှေ့လိုက်ရပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲက ဘုရားစင်ရှေ့ သူ့အိပ်ရာပေါ် ပြန်ရောက် တယ် နဲ့ ဖိုးဘတင်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဪ ... အလျင်ဆို ဒီလို အချိန်ဟာ ဖိုးဘတင် လမ်းလျှောက် ထွက် တဲ့ အချိန်ပေါ့။

နံနက်ခင်း လေကလည်း လတ်ဆတ်လို့၊ အေးမြလို့၊ လူကို နပျိုစေလို့။ စိမ်းစိုစို သစ်ပင် တွေနဲ့ မြို့ပြင် လမ်းမကြီး ကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။ လျှောက်ပါလေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ပါလေ။ တစ်နာရီ လျှောက်ပြီးမှ ဖိုးဘတင် မြို့ထဲ ပြန်ဝင်၊ ဈေးဝင်ပြီး အဘိုးကြီး အဘွား ကြီး နှစ်ယောက်စာ ဈေးဝယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးလွယ်အိတ်လေး ဆွဲပြီး ပြန်လာခဲ့။ ဟော ... အပြန်ကျ အဘွားကြီးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ ဝဲပြုတ် ဆီဆမ်း အဆင်သင့်။ ဖိုးဘတင် ဈေးအထွက် က ဝယ် လာတဲ့ မုန့်ပုပုသလက် အဖြူချိုးကြွပ်ကြွပ် ပူပူလေး တွေနဲ့ လိုက်ဖက်ညီလို့။ ဖိုးဘတင် တစ်သက် မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ နံနက် လက်ဖက်ရည် ဝိုင်း။ ခုတော့ ... အဘွားကြီးလဲ မရှိရှာ တော့ပြီ။ ဇာတိမြေ ကိုလည်း ထားခဲ့ရပြီ။ ဖိုးဘတင်ရဲ့ လမ်းလျှောက်ခွင့် လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။ ဖိုးဘတင် နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်မှာကို သားတွေ၊ ချွေးမ တွေ၊ မြေးတွေက စိုးရိမ်ကြသတဲ့။ လမ်းမလျှောက်ရတဲ့။

ဒီတော့ အလျင်က လမ်းလျှောက် တဲ့အချိန်မှာ ဖိုးဘတင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဘုရားရှိခိုး။ ဘုရားရှိခိုး တိုလို့ မြန်မြန် ပြီးသွားရင် လဲ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ အကြာကြီးရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ ပုတီးစိပ်။ နံနက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်း အဆင်သင့် မဖြစ်မချင်း။ ဥပသကာ လုပ်ပေရော။

"ဖြူပြာ ထမင်းအိုး ပလပ်ထိုးလေ၊ ကြည်ပြာ အိမ်သာထဲမှာ သိပ်မကြာနဲ့ သမီးငယ်"

"ဖြူပြာ ညက အိပ်ချင်လို့ ဆန်ထည့်ထားဖို့ မေ့သွားတယ် မေကြီးရဲ့။"

"အယ် ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မီးငယ်ရေ ... ဒီအသက် အရွယ်လေးနဲ့ တမေ့တည်းမေ့ ...၊ ကြာရင် ကိုယ့် ကိုပါ မေ့ဦးမယ်၊ မြန်မြန်ဆေး၊ သွက်သွက်လုပ်"

နံနက်ကျရင် အချိန်မကုန်ရအောင်၊ ဆန်ကို ရေဆေးပြီး ညကတည်းက လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးထဲ ထည့်ထားတဲ့ အကျင့်ကို ဖိုးဘတင် ကြုံဖူးရပြီ။ ဖိုးဘတင်ရဲ့ အဘွားကြီး ကတော့ ချက်ခါနီးတောင် ဆန်ကို ကြာကြာ ရေစိမ် မထား။ ရေစော်နံ့သတဲ့။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထမင်းနဲ့ မရဘူးတဲ့။ အင်း ... နေရာတကာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် စကားပြောတဲ့ အဘွားကြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ များများ မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ရက်လောက် နေကြည့် စေချင်တယ်။ မလတ်ဆတ် မှုမျိုးစုံကို တွေ့သွား စေရမယ်။ ကျောင်းအစ်မကြီးရေ ...။ အသားမလတ်၊ ငါးမလတ်၊ အသီးမလတ်၊ အရွက် မလတ်။ စုံလို့၊ စုံလို့။ မလတ်တာတွေ အများကြီးစုံလို့ ...။

ကြည်ပြာ ပြီးပြီလား သမီး၊ ဘာ ရှုံ့မဲ့နေတာလဲ၊ ဝမ်းပျက်ပြန်ပြီလား၊ ဟုတ်လား ခက်တယ်၊ သမီး ရေခဲထုပ် တွေ စားလို့နေမှာပေါ့၊ သွား၊ ဝမ်းပိတ်ဆေး

သောက်ချေး၊ ဆေးသောက်ပြီးရင် မုန့်လာဥ လိုး၊ ဖြူပြာက ထမင်းအိုးပြီးရင် ငရုတ်သီးထောင်း၊ ကြက်သွန်နီနှစ်လုံးနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူနှစ်လုံးပါ အောင် ထည့်ထောင်းထား၊ ဝက်သားလုံး ထားတာ ပြန်ချက်ရအောင်၊ မေကြီး အိမ်သာ ဝင်လိုက်ဦး မယ်နော်၊ မန်ကျည်းမှည့်လဲ စိမ်ထား လိုက်ဦး"

"အရဟံ" ပုတီးလုံးလေးတွေကို တချောက်ချောက်ချရင်း ဖိုးဘတင်ရဲ့ မှိတ်ထားတဲ့ မျက်စိထဲမှာ မနေညနေက သူချွေးမ ဈေးဝယ်အိတ်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေတဲ့ မုန့်လာဥနှစ်လုံးနဲ့ မုန့်လာရွက် ဝါဝါ တွေကို မြင်နေရတယ်။ အဲဒါကို မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ ချဉ်ရည်ချက်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ မန်ကျည်းမှည့် ကတော့ သုံးလည်းသုံးတဲ့အရပ်။ တကဲဗျာ ...။ ဘာဟင်းချက်ချက် မန်ကျည်းမှည့် အနှစ်လေး ထည့်ချင် ကြတယ်။ အညာမှာ ခရမ်းချဉ်သီးကို ဟင်းအိုးတိုင်း ထည့်သလို နေမှာပလေ။ ဒီကတော့ ခရမ်းချဉ်သီးအစား မန်ကျည်းမှည့် ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခရမ်းချဉ်သီးထည့်သလို စားမကောင်း တာက ခက်လှတယ်။ ဖိုးဘတင် မကြိုက်ဆုံး ကတော့ ချဉ်ရည်ချဉ်ဖတ်ကို မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ ချဉ်တာပဲ။ အညာမှာတော့ မန်ကျည်းသီးစိမ်း ရင့်ရင့်ကြီး ကိုဖြတ်ပြီး အဲဒီမန်ကျည်းရည်နဲ့မှချက်တာ။ မွှေးနေ တာပဲ။ ခရမ်းချဉ်သီးကနိုင်နိုင်၊ နံနံနိုင်နိုင် နဲ့ သီးစုံချည်ရည် များဆို တယ်စားလို့ကောင်း။ ခုလို ဆောင်းတွင်းဆို အညာမှာ သီးစုံချည်ရည် အလွန် ချက်ပေါ့။

ဂေါ်ရခါးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ပဲသီးတောင့်၊ ဂျူးမြစ်၊ ပဲစောင်းလျား၊ ပဲပုစွန်သီး၊ ရုံးပတီသီး။ အဲဒါတွေကို ငါးပိနဲ့ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ခရမ်းချည်သီး များများထည့်လုံး။ ပြီးတော့ မှပြုတ် ပြီး ရေဝင် ထားတဲ့ မန်ကျည်းစိမ်း ရည်ထည့်။ ပွက်ပွက်ဆူတော့ နံနံပင်တွေ အများကြီးခတ်။ သိပ် ကောင်းတာ ပေါ့။ ဪ... ဟိုမှာတော့ ခုလို ဆောင်းဆို အသီးအနှံအလဲ ပေါ့သလေ။ အသီးအနှံပေါ့ တဲ့အချိန်မို့ သီးစုံ ချည်ရည် ဆိုတာ ချက်စား

ကြတာကိုး။ ဒီမှာတော့ ဘယ်ရာသီမဆိုရှားချည်းနေ တော့ အညာသီးစုံ ချည်ရည် တစ်ခွက် ချက်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ ဟင်း ဘာမှချက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ဟိုမှာ ကတော့ သီးစုံချည်ရည် ချက်တဲ့ နေ့ဆို လိုက်ဖက်ညီအောင် ဝက်သားဟင်း၊ ငရုပ်သီး ထောင်း၊ ငံပြာရည်ဖျော် နဲ့ ပဲကြီးအိုးကပ် တွေဘာတွေ ချက်လိုက်သေးတာ။ ခုလို ဆောင်းတွင်း ဖိုးဘတင် အကြိုက် အမယ်ကြီး အလွန်ချက်ပေါ့။ အမယ်ကြီးရေ၊ မင်းရဲ့ သီးစုံချည်ရည်မျိုး ငါမသေခင် တစ်ခါလောက် စား သွားချင် စမ်းတယ်ကွယ်။

ဓားသွားပေါ် ပျားရည်စက်ကို ခုံမင်တယ်.... အို... ဟို...ဟို....အို....'

ကြည်ပြာ လား၊ ဖြူပြာလား ဖိုးဘတင် ခွဲခြားလို့မရတဲ့ အသံလေး တစ်သံက ဖိုးဘတင် နားမလည်တဲ့ စတီရီယိုသီချင်းကို ဆိုနေပြန်ပြီ။ အသံတင် မဟုတ်ဘူး။ မြေး အမြွှာမနစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ကိုပါ ဘယ်သူ ကြည်ပြာ၊ ဘယ်သူ ဖြူပြာရယ်လို့ ဖိုးဘတင် မခွဲခြားနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကတော့ ပြောပါရဲ့။ မျက်နှာနဲ့နဲ့ ဝိုင်းပြီး သွားလေး မဆိုသလောက် ခေါတာက ဖြူပြာတဲ့။ သူကအကြီး။ အငယ်မ ကြည်ပြာ ထက်ငါးမိနစ်ကြီးတာလေ။ ဖြူပြာက ဆယ်ရှစ်နှစ် ငါးမိနစ်၊ ကြည်ပြာက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့။ အငယ်မ ကြည်ပြာက မျက်နှာ ရှည်သွယ်သွယ်လေး နဲ့ ငယ်ငယ်ကရတဲ့ ဒဏ်ရာအမာရွတ်လေး မေးစေ့ မှာရှိသတဲ့။ သူတို့ ဘယ်လို ပြောပြော ဖိုးဘတင်မျက်လုံးထဲမှာတော့ အတူတူပဲ ဒီကြားထဲအမြွှာနှစ် ကောင်က အမြဲတမ်း အကျီ ဆင်တူ၊ လုံချည်ဆင်တူ၊ ဖိနပ်ဆင်တူ၊ ဆံပင်ပုံစံလဲ ဆင်တူဆိုတော့ ပိုဆိုး တာပေါ့။ အသက် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးပေမယ် ဖိုးဘတင် မျက်စိဒါလောက် မှုန်သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ သားနဲ့ ချွေးမလိုတောင် မျက်မှန်မှ မတပ်ရသေးတာ။

ဖြူပြာ ... ငါမုတ်ဆာလာပြီဟယ်၊ မုတ်ဟင်းခါးစားရရင်ကောင်းမှာပဲ'

ဟာ... နင်ဝမ်းပျက် နေတယ် ဆိုတယ်ဆိုပြီး ဘယ်ဖြစ်မှလဲ၊ ပြီးတော့ မှထမင်းကြော်စား ပေါ့၊ အဲ့ဒီမှာ ကြက်သွန်နှစ်လုံး သင်လိုက်စမ်းပါ။

ဘယ်လို အသံထွက်တွေလဲ မသိပါဘူး။ ရန်ကုန်လေဝဲဝဲနဲ့ ထွက်တဲ့ အသံထွက်။ ခေါ်တဲ့အခါအဝေါ် တွေကို ဖိုးဘတင် တစ်မျိုးကြီးခံစားရတယ်။ မုန့်ကို မုတ်တဲ့၊ မှုန့်ကိုလည်း မှုတ်တဲ့၊ မြင့် ကို မြစ်တဲ့ စ နဲ့ ဆ ကိုလည်း မကွဲကြဘူး။ မုန်းစားမယ်ဆို မုတ်ဆားမယ်၊ အချိုမှုန့် ဆို အချိုမှုတ် ကြည့် ပါလား၊ ကြက်သွန်ကို တစ်ဥ၊ နှစ်ဥ မခေါ်ဘူး။ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးတဲ့။ မုန့်ဟင်းခါး ကိုစားတယ်တဲ့။ ဖိုးဘတင် မုန့်ဟင်းခါး သောက်မယ်ပြောတိုင်း သူတို့မယ် ရယ်ရတာ အမော။ အညာသား စစ်စစ်သား လုပ်တဲ့ ကောင်တောင် အခေါ် အဝေါ်တွေ ကပြား ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အညာလိုခေါ်လိုက်။ ရန်ကုန်လိုခေါ်လိုက်နဲ့။

မတူတာတွေကတော့ အများကြီးပါ။ ဘော့လုံး ကို သူတို့က ဘောလုံး တဲ့။ ထိုရကို ပဲပင်ပေါက်တဲ့ ကြာညို ကို ပဲငံပြာရည် တဲ့။ ခါကြက်ဥကို မုန့်လာဥနီ တဲ့။ မုန့်လာထုတ်ကို ဂေါ်ဖီထုပ်။ ပန်းမုန့်လာကို ပန်းဂေါ်ဖီတဲ့။ လက်ဖက် ရည်ကြမ်း ကို ရေနွေးကြမ်း တဲ့။

"မေကြီးရေ ... ပြီးသေးဘူးလား၊ ဖြူပြာ အီအီးပါ ချင်လာပြီ"

"အေး အေး ... ခဏ ခဏ၊ ရေနွေးအိုးလဲ ကြည့်ကြဦးနော်၊ ဆူရင် ထုံးစံ အတိုင်း လုပ်"

"သိပါတယ် မေကြီးကလဲ၊ ဆူသေးပါဘူး"

ချွေးမခမျာလဲ အထွေထွေ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေနဲ့ အိမ်သာ တက်တာတောင် မဖြောင့်ရှာပါလား။ အေး ... မီးဖိုနဲ့ အိမ်သာ ကပ်နေလို့သာပေါ့ကွာ။ ဖိုးဘတင်တို့ အညာမှာလို ဟိုး အိမ်နောက်ဖေး တစ်မျှော် တစ်ခါဆိုရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပါမလဲ။

ဖိုးဘတင်တို့ကတော့ အိမ်သာနဲ့လူ ဒါလောက် နီးနေလို့တော့ ဘယ်လိုမှ အိမ်သာတက်လို့မရ။ ဘယ်လိုကြိုးစားလို့ကိုမှ မရတာ။ အင်း ... သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ပေ ပဲ။ အညာသာဆို ဒါလောက် လူများလို့ကတော့ နောက်ဖေးမှာ အိမ်သာ နှစ်လုံးဆောက်ပြီ။

"ဖြူပြာ ... လာ၊ ကဲ ... ဟိုမှာ ရေခွေးဆူနေပြီလေ၊ ကြည်ပြာ လုပ်စမ်း၊ ရေခွေးခပ်၊ ပြီးတော့ ကျန်တာနဲ့ ကော်ဖီနပ်"

"မေကြီး ကလဲ၊ ကြည်ပြာ ဒီမှာ ကြက်သွန် သင်နေတယ် မေကြီးရဲ့။"

ပါးစပ် စီမံခန့်ခွဲ မှု သွက်သလောက် လက်မသွက်တဲ့ သူ့အမေနဲ့ သူ့သမီးတွေရဲ့ ပြဿနာက စပြီ။

"ကဲ ... ကဲ အရာရာ ငါပဲ လုပ်မယ်နော်၊ နင်တို့ကို ဖန်ပေါင်းချောင် ထဲမှာထည့် ကိုးကွယ်ထားမယ်၊ မိန်းကလေး တွေရယ် လို့ အိမ်မှုကိစ္စ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ပျင်းနေချင်တာပဲ"

အဲဒါကတော့ မအေတူကိုးဗျ မသင်းသင်းရဲ့။ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ခင်ဗျားဗိုက်ထဲက ထွက် တာပဲ။ ခင်ဗျားလို ရှိတော့မပေါ့။ ခင်ဗျားလဲ အလုပ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နေ့တိုင်း အိမ်ပြင် ရမယ် ရှာထွက်နေတာ။ အိမ်မှု ကိစ္စဘယ်မှာ လှည့်ကြည့်လို့တုံး။ ငွေရှာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ။ မရှာရဘူး မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက် ဒီလောက် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ထွက်တာမျိုးတော့ ကြိုက်ပေါင် ဗျာ။ မပြောသာလို့ ကြည့်နေရ တာပ။

"အဝတ်တွေလဲ အခန်းထဲမှာ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် အဝတ်က အများဆုံး၊ ဟိုကုလားမ ကလဲ မလာ တစ်ချက်၊ လာတစ်ချက်နဲ့၊ ဒီက လိုရင် မလာဘူး၊ သူတို့ ပိုက်ဆံလိုရင်တော့ လာမယ်"

"သမီး တို့ အဝတ်တွေတင် မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကိုကြီးဘောင်းဘီတွေ အင်္ကျီတွေကလဲ အများကြီးပါ"

"တွက်မနေနဲ့ ... သွား၊ ပြီးရင် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ခွဲလျှော်၊ ဖြူပြာပြီးရင် ညီမနှစ်ယောက် လျှော်ကြ၊ တော်နေ ... ဖေကြီး တို့ ကိုကြီးတို့နဲ့ ရေချိုးခန်း မအားဘဲ နေလိမ့်မယ်"

"ဟာ ... မေကြီးကလဲ၊ ကုလားမ လာမှာပါ။ သမီးတို့က ဒီနေ့ စောစော သွားရမှာ၊ ကုလားမ မလာ လဲ သမီးတို့ နေ့လယ် ပြန်မှ လျှော်မယ်"

"အမယ်လေး ... မမရယ်၊ နေ့လယ် စကားတော့ မပြောပါနဲ့၊ ရှင်တို့ ကွန်ပျူတာတို့၊ ကျူရှင်တို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက နေ့လယ် ပြန်ရောက်လို့လဲ"

"ညနေ ... ညနေ၊ သမီးတို့ ညနေကျ လျှော်မယ်။ အဲ ... ဘိုးဘိုးရေ ကုလားမ နေ့လယ်လာရင် ညနေ ဆက်ဆက် ပြန်လာခဲ့လို့ ပြောပေးနော်"

"ဟဲ့ ... ဘိုးဘိုး ပုတီးစိပ်နေတယ်လေ၊ ဘာလို့ အော်နေရတာလဲ"

အမြော့ညီအစ်မ လုပ်တတ်တဲ့ ပရုံးတွန့်ပြီး လျှာထုတ်ပြတဲ့ ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာကို ဖိုးဘတင် မြင်နေမိတယ်။ ချွေးမက ဒီလို သိတတ်ဖော်တော့ရသား (ရှိစုရှိမဲ့ အမွေအထုပ်လေး ကို ထုခွဲပြီး၊ တိုက်ခန်း ဝယ်ပေးတဲ့ မျက်နှာ ကြောင့်လား မဆိုနိုင်ဘူး)။ ဖိုးဘတင်ကို ယနေ့ထိတော့ ကြည်ဖြူ လျက်ပဲ။ အဲ နက်ဖြန် သန်ဘက် မပြောနိုင် ဘူးပေါ့လေ။ ဒီအိမ်က ချွေးမက ခေါင်ချုပ်။ သားလုပ်တဲ့ သူက အိမ်ထောင်ဦးစီး အရုပ်။ ဖအေတူ တာပေါ့လေ။ ဦးဘတင်၊ ဒေါ်တုပ်လဲ ဒေါ်တုပ်က အချုပ်ပဲ။ ဦးဘတင်က အရာအရာ မတုပ် သဘော။ အင်း ... သားလုပ်တဲ့ သူကျတော့လဲ အရာရာ မသင်း သဘောပေါ့။

တကယ်တော့ သားဟာ အလွန် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ကောင်။ ဘယ်တော့မှ ပူလောင်မနေဘူး။ အမြဲ ပူလောင်နေတာက ချွေးမ။

"ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ညက ပန်းကန်တွေ ရှိသေးတယ်။ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ရေချိုးကြ၊ ဖြူပြာ လာဦး၊ ထမင်းကြော်ဖို့ ပြင်ထားစမ်း"

ဟောဒီ အိမ်မှာ ညအချိန်မရှိ ထမင်းစားကြတာနဲ့ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ မဆေးဘဲပုံ ပုံထားတာ ဘာအကျင့်လဲကို မသိဘူး။ အေးလေ စည်းကမ်းပဲပေါ့။ ချွေးမ လုပ်သူ သူမိဘများနဲ့ နေစဉ်က အစေခံတွေ ဘာတွေ နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေလားလဲ မသိပါဘူး။ ချွေးမ အဖေက ဟိုတုန်း က မြို့ပိုင်မင်းကိုး၊ ခြွေရံ သင်းပင်း ရှိမှာပေါ့။ မြို့ပိုင်မင်းပေတဲ့ သားသမီးတွေက များတော့ ဩဇာ အာဏာနဲ့ ခြွေရံသင်းပင်းသာ ရှိတာပါ။ စုစုဆောင်းဆောင်း မရှိနိုင်ရှာပါဘူး။ အညာ တောင်သူ တစ်ပိုင်း၊ ပဲကုန်သည် တစ်ပိုင်း ဦးဘတင်၊ ဒေါ်တုပ် လောက်တောင် ရှိရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဘတင်၊ ဒေါ်တုပ်မှာ မြို့ပိုင်မင်း သမက် မောင်ထွန်းနိုင် တစ်ယောက် တည်း မွေးတာကလဲ ပါမှာ ပေါ့လေ။

တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ရှားရှားပါးပါး ဆယ်တန်းအောင်တော့ ကောလိပ်ပို့ဟ ပို့ဟပေါ့။ မန္တလေး ကောလိပ်တောင် မနေချင်ဘူးခင်ဗျ။ အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ချင်တာ၊ ရန်ကုန် ကောလိပ်မှ ဆိုလို့ ပို့-ပို့၊ နေ-နေ နဲ့ ထား။ ဟော စာမေးပွဲကို နှစ်နှစ်ကျရောပျား။ ကျောင်းမှာ ပျော်လို့တဲ့။ ပျော်မှာပလေ။ ကိုယ့်လူက မြို့ပိုင်မင်း သမီး တွေ နေမှကိုး။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ အင်ဂျင်နီယာ ဘီအက်စ်စီ အောင်တယ်။ ရန်ကုန်က မခွာနိုင် ဖြစ်ပြီး အလုပ်ဝင်တယ်။ အလုပ်ဝင်တော့လဲ ဖအေ မအေတွေ အမျိုးတွေမှာ ဂုဏ်ယူရပြန်ရော။

သူ့အလုပ်က မြန်မာ့အသံ မှာလေ။ ရေဒီယိုမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာတဲ့ ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အသံလွှင့်တဲ့ဘက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ကိုယ့်သားအသံလေး ရေဒီယို လွှင့်တာ ကြားရတော့ မဟဲ့ဆိုပြီး နေတာကိုး။ ကြာပါဘူး၊ အလုပ်ဝင် ပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကျတော့ မိန်းမတောင်းပေး ရတာပါပဲ။ ဦးဘတင်၊ ဒေါ်တုပ်လဲ ရန်ကုန် ရောက်ဖူး သွားတာပေါ့လေ။

မင်္ဂလာဆောင်ကို ဆန်ကဖေးဆိုတာမှာ လုပ်တယ်။ စည်လိုက်တာ။ မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မိတ်ဆွေ တွေလဲ လာကြပေါ့။ အမယ်ကြီးဆို မျက်ရည်က လည်ကလည်နဲ့ သူ့အညာက အမျိုးတွေ ပြချင်လွန်းလို့တဲ့။ မင်္ဂလာဆောင် ကလဲ စည်ပါတယ်။ ဦးဘတင်၊ ဒေါ်တုပ်လဲ ကုန်ရှာပါတယ်။ ကုန်ပစေပေါ့။ ဒီသား တစ်ယောက် ရှိတာ။ ဒီသားအတွက် ကုန်ဖို့ထားတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကတည်းက ကုန်တဲ့ အကုန်ဟာ ဘယ် ရပ်တော့လို့တုံး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး (ဟောဒီ ကမာရွတ်ထဲမှာပဲ ဘယ်နားတော့ မပြောတတ်ဘူး) အိမ်ငှားပေးခဲ့ရတယ်။ သုံးဖို့စွဲဖို့လဲ ပေးခဲ့ရတယ်။

မိန်းကလေးက အလုပ်မရသေးဘူးကိုး။ နောက်တော့ ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်တယ်။ (ခုတော့ စိန်ရွှေ၊ ရတနာ ပွဲစားပေါ့။ မိသားစုငါးယောက် လာနှစ်ရပ်နဲ့ မလောက်လို့ အလုပ်က ထွက်သတဲ့)။ သူတို့အညာကို ဆွေပြုမျိုးပြုလာကြတော့ ချွေးမမှ ပတ္တမြား ရွှေကြုတ်၊ နှုတ်ငုံစ ကလေးနဲ့၊ အပြန်မှာလဲ ပေးလိုက်၊ ပေးလိုက်။ ရန်ကုန် ကနေ မှာလဲ ပေးလိုက်၊ ပေးလိုက်နဲ့။ အိမ်ပြောင်းရပြန်ပြီ၊ အိမ်စပေါ်လိုလိုဆိုတာက ခဏ ခဏ။ ဦးဘတင် လဲ အညာအိမ် ခါးပန်းမှာ ပြောင်းသမျှ လိပ်စာ မြေဖြူနဲ့ မှတ်ရတာလဲ မနည်းတော့ဘူး။

အမယ်ကြီး က တဖျစ် တောက်တောက်။ သူ့သားကို အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးချင်တာ။ အဲလောက် တော့လဲ (ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဆိုတော့) မတတ်နိုင်။ အင်း ... အမယ်ကြီး အမယ်ကြီး၊ သူ့သေမှပဲ သူ့ဆန္ဒပြည့် တော့ တာကိုး။ အမယ်ကြီးဆုံးတော့ သားနောက် လိုက်လာခဲ့တယ်လေ။ အိမ်ဝိုင်းကိုပါ ရောင်းခဲ့ပြီး သံယောဇဉ် ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကျတော့ အိမ်ဝိုင်းရောင်းရတာရော၊ အဘွားကြီး လက်ဝတ် လက်စားလေး ကျန်တာရော၊ သူတို့ အိမ်စပေါ် တင်ထားတာရော အားလုံးပေါင်းပြီး ရနိုင်တဲ့ အပိုင် လေးတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အညာမှာ ဆိုရင် ကားတစ်စီး၊ တိုက်တစ်လုံးနဲ့၊ ဇိမ်နဲ့ နေနိုင် လောက်တဲ့ ငွေသုံးသိန်းဟာ ဒီမှာတော့ အုတ်အင်္ဂတေ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းရှည်မျောမျောလေးပဲ ရသတဲ့ဗျို့။ ဒါတောင် သားက အဖအိုကြီးကို ညှာလို့၊ သူတို့ အလိုသာဆို မြင့်လေ ဈေးချိုလေဆိုတဲ့ အမြင့်ဆုံးအခန်းကို ယူမှာ။

"ညှော်တယ်၊ ညှော်တယ်ဟေ့၊ မေကြီးရေ ... ဘာတွေများ ချက်နေတာလဲကွာ"

ဖိုးဘတင် ဘေးနားက သားလုပ်သူရဲ့ အိပ်ရာက နီးထလာတဲ့အသံ။ ငရုတ်သီး ကြက်သွန်ဆီသတ် နဲ့ စူးစူးက ဧည့်ခန်းထဲ ကို လုံးပြီး ဝင်လာနေတယ်။

အပိုင်း (၈)

"အော်မနေနဲ့ ဖေကြီးရေ၊ စားကောင်းချင်ရင် ညှော်ကိုတော့ သည်းခံ ... ဒါပဲ "

သားလုပ်တဲ့သူ ငြိမ်သွားတယ် (မတုပ် အသံကြား လိုက်တဲ့ ကိုဘတင် လိုပဲ။) ဘယ်လိုဟာတွေလဲ မသိ ပါဘူးဗျာ။ လင်မယားချင်းခေါ်တာတဲ့။ ဖေကြီး၊ မေကြီးတဲ့။ အမေတဲ့။ အမေတဲ့။ ဖအေကြီးတဲ့။ မအေကြီးတဲ့။ အဖေတဲ့။ အမေတဲ့။ ဖအေကြီးတဲ့။ မအေကြီးတဲ့။ နားထဲ အဝင်ဆိုးလိုက်တာ။ ချွေးမလုပ်တဲ့သူက "အဖေ" ဆိုရင် ဖိုးဘတင် ယောင်ယောင် တူး မိရော။ တော်သေးတယ်၊ ခုချွေးမက မြေးတွေ ခေါ်သလို ဘိုးဘိုးလို့ ပြောင်း ခေါ်လို့ ...။

တစ်ခါတလေ အဖေအမေ မဟုတ်တော့ဘဲ ခုနကလို မေကြီး၊ မေကြီး ခေါ်ကြပြန်တော့လဲ သူတို့နဲ့ သူတို့ သားသမီး တွေ ခေါ်တာနဲ့ ရောပြီး နားကို နောက်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီဖေကြီး၊ မေကြီး၊ ဖေဖေကြီး၊ မေမေကြီး ဆိုတဲ့

ဒီရန်ကုန် ကလေးတွေရဲ့ အဖေ အမေကို ခေါ်ပုံဟာ ဖိုးဘတင်နားထဲတစ်မျိုးကြီး။ အညာ မှာတော့ ဘွားအေကို ခေါ်တာ။ ဖအေ မအေကို ဆိုရင် အဖေ၊ အမေ ဖေဖေ၊ မေမေ ဒီလိုခေါ်ကြတာ။ ဒီမှာ ကျတော့ ဘာကိစ္စ ... နောက်မြီးက "ကြီး"တွေ ပါကုန်ကြတာလဲ ပြောတတ်ပါဘူး။

သားလုပ်တဲ့သူ လူးလဲ ထသံကြောင့် ဖိုးဘတင် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်လိုက်တယ်။ သားလုပ်တဲ့သူက ဧည့်ခန်း ထောင့်ကပ် ထားတဲ့ တီဗွီခုံပေါ်က မျက်မှန်ကို ယူတပ် နေတယ်။ ဖိုးဘတင် မျက်လုံးနဲ့များ လဲပေးလို့ရရင် လဲလိုက်ချင် ပါဘိ။ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မျက်လုံးနဲ့ အသက် ငါးဆယ် မျက်လုံး ကွာလိုက်တာ။

စိပ်ပုတီးကို လက်အုပ်ထဲ ထည့်ချီပြီး ဘုရားကန်တော့ရင်း ဖိုးဘတင် ပုတီးပတ်ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ဖိုးဘတင် ထပေး ရတော့မယ်လေ။ ထုံးစံအတိုင်း သား လုပ်သူက ဖိုးဘတင်နဲ့ သူ့အိပ်ရာကို သိမ်းပြီး ဧည့်ခန်းပစ္စည်းတွေ နေရာပြန်ချ လိမ့်မယ်။ ညအိပ်ခန်းကနေ၊ နေ့ဧည့်ခန်း အဖြစ်အသွင် ပြောင်းလိမ့်မယ်။ ခြေရင်းနံရံမှာ ကပ်ထား တဲ့ ဆက်တီခုံတွေနေရာ ပြန်ချ။ ထောင့်ကပ်ထား တဲ့ ဆီဗွီခုံပြန်ရွှေ၊ ပန်ကာခုံ ပြန်ရွှေ ပေါ့။

ဒီလိုမှ မအိပ်လဲ မရဘူးကိုး။ ရှိတဲ့အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်း။ ဖအေ၊ မအေနဲ့ သမီးအပျိုမ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲ မှာ အကူအိပ် ပြန်လဲမဖြစ်၊ ဧည့်ခန်းမှာ မြေးမ နှစ်ယောက်နဲ့ ဘိုးအေ၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်နှမ သုံးယောက် ကျပြန်လဲ မသင့်တော် ။ ဒီတော့ ယောက်ျား၊ ယောက်ျားသက်သက်။ မိန်းမ၊ မိန်းမ သတ်သတ်မှ ဖြစ် တော့မယ်။

မိန်းမ သားအမိ သုံးယောက်က အခန်းထဲမှာ အိပ်။ ယောက်ျား သုံးယောက်က အပြင်မှာအိပ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မြေးအဘိုး သားအဖသုံးယောက်။

မြေးယောက်ျားလေး က ဝရန်တာဘက် ထွက်အိပ်တာ များတယ်။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ထိ ဂစ်တာဒေါင်ဒင်ဒေါင်ဒင် လုပ်လို့ရတာကိုး။

အစကတော့ ဧည့်ခန်းမှာအိပ်ဖို့၊ ခေါက်ခုတင် သုံးလုံးဝယ်ကြဦးမလို့။ နောက်တော့ မထူးဘူးဆိုပြီး ဧည့်ခန်း ကို သစ်သားလျှာထိုးခင်းလိုက်တယ်။ အဲဒါက အိပ်တဲ့အခါ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ရှိတယ်။ လူလဲ ပိုဆံ့တယ်။ အားမနာ ရတဲ့ ဆွေမျိုး ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေလာလဲ ပြောအိပ်လို့ရတာပေါ့။ သူစိမ်း ဧည့်သည် ဆိုရင်တော့ မပြော တတ်ဘူး။

ခက်လိုက်တာ များနော်။ အညာအိမ်တွေ များတော့လဲ လာစမ်း ဧည့်သည်၊ စိမ်းစိမ်း၊ ကျက်ကျက်၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက် အိပ်မလဲ။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ ဧည့်သည်အတွက် သီးသန့် ထားတာ။ ဧည့်သည်များ လာရင်လဲ ပျော်လို့။ ခဏပဲ လာလာ၊ ညအိပ် ညဉ့်နေပဲလာလာ၊ ဒီမှာတော့ အိမ်သာမှာကို ကြောက် လို့။ ဧည့်သည်က လာလဲခဏ၊ ဒါလဲ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့။ သက်သက် အာလာပသလ္လာပ ပြောဖို့ လာတဲ့ ဧည့်သည်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

ဖိုးဘတင် တို့ အညာမှာတော့ သက်သက် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လည်ပြီး အာလာပသလ္လာပ ပြောတတ် တဲ့ ဧည့်သည်မျိုးရှိတယ်။ အချိန်တွေ ပိုနေလို့ လျှောက်လည် နေတဲ့ ဧည့်သည်မျိုးကို အချိန်တွေ ပိုနေလို့ ဧည့်သည်မျိုးနေတဲ့ အိမ်ရှင်မျိုးက ကွမ်းဆေး လက်ဖက်နဲ့ကျကျနန ဧည့်ခံလို့။ ထမင်းချိန် ထမင်းလေး စားလိုက် ကြလို့။ ဒီမှာတော့ ထမင်းကျွေး ဖို့ နေနေသာသာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတောင် ချပါ ဘူးဗျာ။

ဪ ... ဖိုးဘတင်မှာ အချိန်တွေ ပေါ့ပါရဲ့၊ ဧည့်သည်မျိုးပါရဲ့၊ တစ်နေကုန် တစ်ယောက်တည်း တငုတ် တုတ်တုတ် နဲ့ ဧည့်သည် မျှော်ပါရဲ့။

မျှော်လဲ အပိုပဲလေ။ ဖိုးဘတင်ရဲ့ အချိန်ပို မိတ်ဆွေ ဧည့်သည်ကြီးတွေက အညာ
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ ဖိုးဘတင်ဆီကို မလာနိုင်တော့ပြီ။

" အာကာ ... အာကာ၊ မထသေးဘူး လား၊ ပဲပြုတ်လာတော့မယ်၊
အာကာ"

မအေလုပ်တဲ့သူ ဘယ်လောက် အော်အော်၊ ဝရန်တာက ကောင်က
တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်ဘူး။ ဒီကောင် ညက အကြာကြီး ခေါင်ဒင်၊ ခေါင်ဒင်
လုပ်နေတာကိုး။ အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်ထဲ။ မနှစ်ကမှ ကံကောင်းလို့ ဘွဲ့
ရတဲ့ကောင်။ အလုပ်မရှိတော့ ယောင်ချာချာနဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိသမျှ
သင်တန်းမှန်သမျှ ကန်ထရိုက် ဆွဲတတ်နေတော့တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်
စကားပြောသင်တန်း၊ ဂျပန် စကားပြော သင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်း၊ ဂစ်တာ
သင်တန်း၊ သင်္ဘောသားသင်တန်း၊ စုံလို့စုံလို့၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ် သင်တန်း
တက်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန် ကော။ အင်း ... ဘာဖြစ်လာမယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။

"ဖေကြီး ရေချိုးပြီးရင်၊ ဖေကြီး သားကို သွားနှိုး၊ ဖြူပြာနဲ့ ကြည့်ပြာ
အခန်းထဲက မထွက်တော့ဘူးလား၊ လာ ... ကော်ဖီလာဖျော်တော့ ... "

ဖိုးဘတင် ဝရန်တာဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ စေ့ထားတဲ့ ဝရန်တာတံခါးကို
ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဝရန်တာနဲ့ အပြည့် ထောင်ထား တဲ့ ခြင်ထောင် ဖြူဖြူလေးက
တအိအိလှုပ်လို့။ သူ့အဖေလိုပဲ အရပ်ရှည်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခြေထောက်
တစ်ချောင်းက ခြင်ထောင်နဲ့မဆုံဘဲ အပြင်ထွက်နေတယ်။

"အာကာ ... နိုးပြီလား၊ ထတော့ လူလေး မင်း အမေအော်နေပြီ၊ ထ ...
ထ ... အာကာ"

" အင် ... ဘာလဲအဘိုးရ ... "

"ထတော့၊ လူလေး အမေ အော်နေပြီ၊ ငါ့မြေး သင်တန်းသွားရမှာ
မဟုတ်လား "

" အင်း ... ဟုတ်တယ် "

အာကာ လူးလဲထလိုက်တော့ ခြင်ထောင် အမိုးနိမ့်ကို သူ့ခေါင်းကြီးက
သွားလိုက်တယ်။ ခြင်ထောင်ကို မ ပြီး အာကာ ထွက်တော့ ဖိုးဘတင် ဧည့်ခန်းထဲ
ဆုတ်ပေး လိုက်ရတယ်။ ဝရန်တာနဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့၊ လူနဲ့က အပြည့် လေ။

" ဟား ... အိပ်မက်ထဲမှာ ဂျပန်ကို ရောက်သွားတယ် "

အားရပါးရ သမ်းရာက ပြောလိုက်တဲ့ မြေးလုပ်သူရဲ့ မျက်နှာက ကျေနပ်
နေတယ်။ မျက်လုံးကောင်း မျက်ခုံးကောင်း၊ နှာတံပေါ် မျက်နှာသွယ်လေးဟာ
သူ့အဖေ ထွန်းနိုင်မျက်နှာအတိုင်းပဲ။

"ကဲ ... လူလေး ဂျပန်ရောက်သွားတော့ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လဲကွ၊ အဘိုးကို
ပြောစမ်းပါဦး "

"ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး အဘိုးရာ၊ အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ၊ သား
တကယ်ထင်နေတာ၊ ပြီးတော့မှ အိပ်မက် ဖြစ်နေရော၊ ယာ ... ယိ"

" ဟော ... ဟော ... ဒါက ဘာတုံး "

ဝရန်တာမှာ ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ သိုင်းလား ကျိုင်းလား မသိ၊
ဟန်ရေးပြပြီး အိပ်ရာတွေကို ပွေ့ပိုက်လို့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။
ဘိုကေနောက်က သီးခြား ချွန်ထွက်နေတဲ့ ဆံပင် အမြီးရှည်ရှည်လေး
တလှုပ်လှုပ်နဲ့။

ဝဂ္ဂနိကာကနေ ဖိုးဘတင်လှမ်းကြည့်တော့ လမ်းသွယ်လေးက မလင်းချင်လင်းချင် ဓာတ်မီးတိုင် တွေအောက် မှာ မှုန်ရီဝိုးဝါး။ နံနက်စောစော မှာတောင်နှင်းမရှိတဲ့ ရန်ကုန်ဆောင်းကို ဖိုးဘတင် အံ့သြ မိတယ်။ ဆောင်းကုန်ခါနီးမို့ နှင်းမရှိတာလား။ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ ဆောင်းစကတည်းက တစ်ခါမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ နှင်းကျတာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်လို ဆောင်းတွင်းမျိုးပါလိမ့်။

ဖိုးဘတင်တို့ အညာမှာဆို ဆောင်းကုန်ခါနီးလေ နှင်းတွေဝေလေ။ ဒီလို နံနက်စောစောဆို နှင်းတွေကို ဝေပြီး ပိတ်နေမှာ။ ထင်းမီးဖို လေးဘေးမှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ရောက်နေပြီ။ ထင်းမီးဖို ဘေးမှာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ပြောင်းဖူးစိမ်း၊ ထန်းပင်မြစ်စည်းကိုချလို။ မီးကျိုးရဲရဲမှာ ပြောင်းဖူးမီးဖုတ်၊ ထန်းပင် မြစ်မီးဖုတ်၊ ပြောင်းဖူးပွင့်သံက တဖြောင်းဖြောင်း။ လမ်းမက တောဈေးလှည်းတွေ လာတဲ့ လှည်းဝင်ရိုးသံက တအီအီ နဲ့။ လူကလဲ မီးရှိုက်လေးနဲ့နွေးလာပြီး ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ မတူပါဘူး။ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်လိုက်၊ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်၊ ပြောင်းဖူးဖုတ် ခြွေထားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းတစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်နဲ့ အညာဆောင်း ရဲ့ အရသာကို မသေခင် ကတည်းက ဖိုးဘတင်ခွဲခွဲရပြီ။

"ဟော ... လာပြီ... ပဲပြုတ်၊ အာကာ၊ နေဦး၊ အိမ်သာ နောက်မှဝင်၊ သွား- သွား၊ ရေခလုတ်ကို အလျင် ဖွင့်လိုက်ဦး နော်၊ ညက ပီပါနစ်လုံးတင်ထားလို့ တော်သေးတယ်၊ သားအဖသုံးယောက် ချိုးတာ တော်တော် လျော့သွားပြီ၊ အင်း အပေါ်ကတော့ ဖွင့်ပြီးလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။"

"ပြီးပါပြီ မေကြီးကလဲ၊ အလျင်သမီး သွားဖွင့်ရင် ဟို ... အပေါ်က အစ်မလေး ပိတ်တဲ့ အချိန်နဲ့အကိုက်ပဲ "

"ဖြူပြာ၊ အဲဒီအစ်မလေးက ဟို ဦးရဲ့ သမီးမဟုတ်လား "

" သိဘူးလေဟာ၊ ဟုတ်မှာပေါ့ "

" ဟင် ရုပ်ချင်းလဲ မတူပါဘူး၊ သူ့အမေလဲ မမြင်ဘူးနော် "

"ဪ ဝီကလေးမတွေ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူတို့က လင်မယား၊ အသက်ကွာလို့လေ၊ ကဲ အဲဒါ မီးငယ် တို့နဲ့ မဆိုဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တာ ကိုယ်လုပ်၊ ကော်ဖီဖျော်၊ ကိုကြီး ပဲပြုတ်လာရင် ထမင်းကြော် အိုးထဲထည့် ... "

"ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးအတွက် ပဲပြုတ် ခွဲနယ်ပေး၊ အားလုံး စားဖို့ သောက်ဖို့ပြင် "

"သမီးတို့ သိပါတယ်၊ မေကြီးသာ ရေချိုးပါ၊ သွားသွား "

ချိုးကြ၊ ချိုးကြ၊ နံနက်လင်းတာနဲ့ ရေချိုးတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်နေကြ၊ နံနက်လဲချိုး၊ ညလဲချိုး၊ ချိုးလဲ ချိုးနိုင်တဲ့အရပ်။ သူတို့အရပ်က ဆောင်းတွင်းလဲ အိုက်နေတာပဲ၊ ရေက လောက် နိုင်တယ်ဘယ်ရှိ တော့ပျံမလဲ။ ဒီအခန်းလေး ကလဲ လှောင်နေတာကိုး။ လေဝင်က တော်တော်နည်း တယ်။ အလင်းရောင် ဝင်လဲ နည်းတာပဲ။ မီးချောင်းအမြဲထွန်းထားနေရမှတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။

"ဘိုးဘိုး ဒီမှာ ကော်ဖီ၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ ကြည်ပြာ ရေနွေး ယူလာ ခဲ့ဦးလေ "

"ရေနွေးမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဘိုးဘိုးခေါ်တာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း "

အမြွှာမနစ်ယောက် ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲ တခစ်ခစ်သဘောကျကြတယ်။ ဘိုးအေကို လှောင်ကြတာလေ။ ဘိုးအေ ကိုများ သူတို့က လှောင်လားလှောင်ရဲ့၊ ပြောင်လာပြောင်ရဲ့၊ သူတို့နဲ့ သက်တူရွယ်မျှ ကျနေတာပဲ။ တလော ကလဲ လုပ်ပြီး ပါပကောလား။ သူ့အဖေ ဆံပင်ဆိုးဆေးတွေနဲ့ ဘိုးအေမျက်ခုံးမွှေး အဖြူတွေကို ဆေးဆိုး ကြတာလေ။ တစ်ခါတည်း ဖိုးဘတင်မျက်လုံးတွေထဲ ဆေးတွေ ဝင်လို့ အော်လိုက်ရတာဆိုတာ။ တကယ့် ဟာမလေးတွေ။

ညှော်ခန်းကစားပွဲမှာ ဖိုးဘတင်အတွက် နံနက်လက်ဖက်ရည်ပွဲကို အမြွှာမနစ်ယောက်က အမြဲ ပြင်ဆင် ပေးတတ်တယ်။ ကော်ဖီ ချိုချိုတစ်ခွက်၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း တစ်ပန်းကန်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ကျကျ တစ်ကရား။ လက်ဖက်ရည်ကရားက ဖိုးဘတင် အညာမှာ သောက်နေကျ ဒန်ကရား။ ရှေးဒန်ဆိုတော့ တိုက် တိုင်းပြောင်။ ခုခေတ် စတီးနဲ့တောင် မလဲဘူး။ အတွင်းကလဲ လက်ဖက် ခြောက်ဆီ တက်ပြီး မွှေးလို့။ သူတို့ ဓာတ်ဘူး တွေက အမြဲတော့ ပူနေပါရဲ့။ ငဲ့့ရတာ ကို ဖိုးဘတင် မကြိုက်ပါဘူး။

"လူလေး အာကာ၊ လာလေကွာ "

ဖိုးဘတင်က အတူထိုင်နေကျအဖော်ကို ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မြေးလုပ်သူက ရေချိုးခန်းထဲမှာ သီချင်းဆိုလို့ ကောင်းတုန်း။

"အဖေ စားပါ၊ အဖေမြေးက ရေချိုးတုန်း"

သားလုပ်တဲ့ သူက အိပ်ခန်းထဲကနေ လှမ်းပြောတယ်။

ဖိုးဘတင် ပဲပြုတ်တစ်ဖွန်း ကော်စားလိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆော်ဒါ နဲ့က ထောင်းခနဲ။ ပါးစပ်ထဲမှာ ပေါ့ပြက်ပြက် အရသာကို ရတယ်။ စားအုန်းဆီ ဆိုတာ ရောထားတဲ့ ပဲဆီနဲ့တောင် ဆော်ဒါနဲ့ကို မလွှမ်းနိုင် ဘူး။ ရန်ကုန်ပဲ

ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း ဆိုတာ ဒါမျိုးတဲ့လားကွာ။ တို့အညာပဲ ပဲပြုတ်နဲ့တော့ ကွာပါဘိ ခြင်း။ ပဲပြုတ် တောင် မတူဘူးလား အဘိုးရဲ့လို့ မြေးတွေက ဖိုးဘတင်ကို လှောင်ဖူးတယ်။ ဖိုးဘတင် အပိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မတူလို့ မတူဘူး ပြောတာ။ အဟုတ်၊ အဟုတ်။

အညာ ပဲလေးတွေက သေးသေးလေး တွေနဲ့ အညောက်ပေါက် ကလေးတွေ။ ဒီရန်ကုန်ပဲလို့ အလုံးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပြုတ်တော့လဲ ဟိုက ဘာဆော်ဒါမှ ထည့်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ ပြုတ်တာတောင် မဟုတ်ပါဘူး လေ။ ပေါင်းတာ၊ ပေါင်းတာ။ အငွေ့နဲ့ပေါင်းတာ။ ဒီတော့ ပဲက အိစက်နူးညံ့ပြီး သဘာဝ အချိုဓာတ်ကို ဂုတယ်။ အညောက် ဖောက်ထားတဲ့ အတွက်လဲ ပိုချိုသေးတယ်။ အဲဒီလိုပဲပြုတ်မျိုးကိုမှ နှမ်းရင့်ကို ဆုံနဲ့ နှမ်းဆီ ဆုံဆီဆမ်း စားတာ။ နှမ်းဆီ ဆုံဆီဆိုတာ အလွန်မွှေး။

ဖိုးဘတင်တို့ အညာမှာ ပဲဆီသုံးခဲ့တယ်။ ကြော်တာ၊ လှော်တာလောက်ပဲ သုံးကြတာ။ ဒီကတော့ နှမ်းဆီကို ခါးသတဲ့။ ပဲမှပဲ။ ပြီးတော့ ဖိုးဘတင် အသက် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ခုမှ ကြားဖူးရ။ စားအုန်းဆီတဲ့။ ဝါတာတာ ခဲတဲတဲ ကြီးတွေ။ နည်းနည်း အေးတာနဲ့ ခဲပြီး မီးပေါ်တင် အပူပေးရပြီ။ ဘာအနံ့၊ ဘာအရသာမှလဲ တစ်စက်မှ မရှိ။ ချွေးမမှာ အဲဒီ ဆီကြောင့် နှလုံး သွေးကြောပိတ်တာဆိုလား။ ကျဉ်းတာဆိုလား ရောဂါ ဖြစ်နေပြီ။ ရောဂါ ထရင် ပါးစပ်လေး ဟာ ... ဟပြီး အသက်ရှူလို့ ကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ။

ပဲပြုတ်တစ်ဖွန်းကို ဖိုးဘတင် ကော်စား လိုက်ပြန်တယ်။ လက်ဖက်ရည် အကြမ်း တစ်ကျိုက်ကိုလဲ သောက် လိုက်တယ်။ ကော်ဖီကတော့ ပြီးမှပဲ ဖိုးဘတင် သောက်တယ်။ သူတို့က အတင်းတိုက်လို့ပါ။ ကောဖီတွေ ဘာတွေ ကို ဖိုးဘတင် ကြိုက်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

"အဘိုး ပဲပြတ်ကုန်ပြီလား၊ သားအတွက် ချန်ထားဦးနော်"

ထမင်းကြော် ပန်းကန်တစ်ဖက်၊ ကော်ဖီပန်းကန်တစ်ဖက်နဲ့ မြေးလုပ်တဲ့ကောင် ပျာယီးပျာယာ ရောက်လာ တယ်။

"ဟောဒီမှာ စားစမ်းပါဗျာ၊ နည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားထည့်စား၊ အဘိုး မကုန်ပါဘူးကွာ"

"ဘာလဲ၊ အဘိုးတို့ အညာပဲပြတ် မဟုတ်လို့လား"

"ဒါပေါ့ကွာ"

အာကာက လူလည်။ "ဒါပေါ့ကွာ" ဆိုပြီး ဖိုးဘတင် လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပဲပြတ်နည်းနည်း ပဲပါ တဲ့ သူ့ရဲ့ ချွေတာရေး ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲကို ပဲပြတ် ဆီဆမ်းတွေ များများ ပုံလိုက်တယ်။

"ဒါပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ရန်ကုန်နဲ့ တို့အညာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ ဘာကမှ မတူဘူး၊ ခုလို ဆောင်းတွင်း၊ တို့အညာများ အစားအသောက်တွေ၊ ပေါလိုက်ပေ၊ ဒါတောင် ခုခေတ်၊ ဟိုတုန်း ကလောက် မပေါ့ဘူးထားပါ"

ဖိုးဘတင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်တယ်။

"အင်း အဘိုးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင်"

အာကာ့မျက်နှာ နည်းနည်း ရှုံ့သွားတယ်။ မီးဖိုခန်းပေါက်ဝက ဖြူပြာနဲ့ ကြည်ပြာက မချိုမချဉ် မျက်နှာတွေနဲ့ အာကာ့ကို ဝမ်းသာအားရ အမူအရာတွေ လုပ်ပြကြတယ်။ အာကာက မျက်လုံးနဲ့ပဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ ရတယ် ဒီအချိန်

ကတော့ အာကာ သည်းခံနိုင်တယ်။ အဘိုးရဲ့ "ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင်" ကို ပဲပြတ် မျက်နှာ နဲ့ အာကာ သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

" ... ဆီးချိုသီးတွေ ... ဆီးချိုသီးတွေ၊ တစ်ခါတည်း နှင်းတွေလူးလို့၊ ဝင်းမှည့်ပြီး ရဲနေတာပဲ၊ အပင်အောက် မှာ ကြိုက်သလောက် ကောက်စား၊ ဘာပိုက်ဆံမှ ပေးစရာ မလိုဘူး။ အဲ ... ဝမ်းအပြင်အိတ်ပါလို့ ကောက်ချင် သပ ဆိုလဲ ကောက်ထည့်သွား၊ ဘယ်နှစ်အိတ်ထည့်မတုန်း၊ ဒီခေတ် ဆီးကြက်ဥတို့ ဘာတို့တွေ လို တစ်လုံး တစ်ကျပ် နဲ့သာ ဝယ်ရရင် မွဲပေါ့ကွာ၊ တစ်ကျပ်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက နည်းတဲ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ ပုဆိုး တစ်ထည်၊ အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်လို့ရတယ်၊ ဆန်တစ်ပြည်တစ်မတ်၊ ဆီတစ်ပိဿာငါးမူး၊ ပဲကြီးလှော် တစ်ပြားဖိုး ဆို ခါးပိုက်တစ်လုံး အပြည့်ရတယ်၊ ကျောင်းဆင်းဝယ်စား၊ ကျောက်တက်တဲ့အထိ စားမကုန် ဘူး။ ကြွပ်ရွ ပြီး မွှေးနေတာပဲ။ ဟော ... ပြီးတော့ ..."

နောက်ပြီး ကော်ဖီတစ်ကျိုက်ကို အာကာ အမြန်ကျိုက်ချ လိုက်တယ်။

"မေကြီးရေ ... မန်းနီးပေး၊ သားလိမ့်တော့မယ်"

ဖိုးဘတင်က မြေးလုပ်သူကို မကျေမနပ် ကြည့်တယ်။

ဒီကလေးဟာ ပျာလိုက်တာဆိုတာ ကော်ဖီပန်းကန်ကွဲတော့မယ်။ စားတာသောက်တာလေးမှ ဖြောင့်ဖြောင့် မစား နိုင်အောင် သူတို့မှာ ဘာတွေများ အရေးကြီးနေကြတာတံး၊ နောက်ဖေးဝိုင်းက သားအမိ သားအဖ လေးယောက် ကြည့်လိုက်လဲ ပျာနေတာပဲ။

"ဟာ ... မေကြီးကလဲ တစ်ဆယ်တည်းရယ်"

"အေးလေ၊ သားမှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ မနေ့က အစိတ် ပေးထားသေးတယ်လေ"

"မေကြီးကလဲ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ဒီအစိတ်လေးဗျာ"

"အမယ်၊ ဒီအစိတ်လေးများတဲ့၊ အာကာ ... ဖေကြီးတောင် တစ်နေ့ အစိတ်မသုံးဘူးနော်၊ သား ... ထမင်းဘူး လဲ ယူသေးတယ်"

"မေကြီးကလဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ခြောက်ကျပ် မေကြီးရ မုန့်တစ်ခု ငါးကျပ် ... ပြီးတော့"

"ပြီးတော့ စီးကရက်ကလဲ ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါဦး"

"ဟဲ ... ဟဲ၊ စီးကရက်လေးက တစ်လိပ်မှ သုံးကျပ်ပါ မေကြီးရ၊ ဒါတောင်သား ... ဆေးပေါ့လိပ်ပဲ အသောက် များတာပါနော်"

"ဘာပဲသောက်သောက် ပိုက်ဆံကုန်တာဟာ ကုန်တာပဲ၊ တစ်ခါဘဲ လူကိုလဲ ကြည့်ဦး၊ အလျင် ဒါလောက် မသောက်ဘူး၊ ကျောင်းပြီးမှ တအား သောက်လာတာ၊ မျက်နှာကိုရင့်နေပြီ၊ ကဲ ... အဖေကြီး ကိုယ့်သား ကိုယ်လဲ ကြည့်ဦး၊ ပြောဦးရင့်၊ ကြားလား အဖေကြီးလို့"

"အိုကွာ ...၊ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဒီအရွယ်ဟာ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် နေတတ် ထိုင်တတ်ရမယ့် အရွယ် ပဲ၊ ဖေကြီး ပြောတာ နားလည်တယ်နော်သား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပဲ ... သားအဖနှစ်ယောက်က၊ ရော့တစ်ဆယ်၊ ပုဆိုးက မလဲတော့ဘူးလား၊ ထမင်းဘူး လက်သုတ်ပဝါ ချည်လိုက်ဦး"

"အင်း ငွေတစ်ဆယ်က လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် သောက်လို့မရဘူးတဲ့၊ အမေကြီးရေ ဖေကြီးတို့ ကျောင်းမှာ တုန်းက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တစ်မတ်၊ မုန့်တစ်ခုတစ်မတ်နော်"

"တစ်မတ်"

အမြွှာမတစ်ယောက်က ဖအေ့စကားသံကို သံယောင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်နှမသုံးယောက် မတိုင်ပင် ရဘဲ ရယ်စရာ တစ်ခုလို ရယ်ကြတော့တယ်။

"အောင်မာ မရယ်နဲ့၊ အဘိုးပြောမယ်"

ဖိုးဘတင်က မီးဖိုခန်းဘက်ကို ခပ်သွက်သွက်ထ ထွက်လာပြီ။

"မင်းတို့အဖေ ကောလိပ်ကို အဘိုးပို့ရတာမှ တစ်လရှစ်ဆယ်ရယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ရာပို့တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ တစ်ရာပို့တဲ့လများဆို ပိုက်ဆံတွေ ပိုနေတာ၊ သုံးလို့ကို မကုန်နိုင်ဘူး၊ စီးကရက်များ ကလဲ ပေါ့ပါကွာ၊ ဘာလက်ကက်တစ်ဘူးငါးမူး၊ ကပွဲတန်က ပြားခြောက်ဆယ်"

မောင်နှမ သုံးယောက်က စိတ်ပါလက်ပါ တက်ညီလက်ညီ ရှိနေတဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ရယ်လို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေကြတယ်။

"ကဲ ... ကျုပ်တော့ သွားတော့မယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် ခေတ်ဟောင်းတေး ကို နားထောင်ရင် အသက်ရှူကျပ် လာလိမ့်မယ်၊ တစ်လရှစ်ဆယ်တွေ တစ်ရာတွေ မကြားချင်ဘူး၊ အခု ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ တစ်လကို တစ်သောင်း ကုန်တယ်တော်ရေ၊ အရေးကြီးတာက တစ်လတစ်သောင်းရှာလို့ရဖို့ ဒါပဲ ... ဒါပဲ"

"အဲဒါတင် ဘယ်ဟုတ်သေးတုံးကွ" ဆိုတဲ့ စကားစုက လည်ချောင်းထဲ
ဝွတ်ခနဲ မျိုချလိုက်ရတဲ့ ဖိုးဘတင် က လက်ကိုင်အိတ် ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းဘက်
ထွက်သွားတဲ့ ချွေးမလုပ်သူကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဖြူဖြူဝဝ၊ မေးစေ့ နှစ်ထပ်နဲ့ အထက်အောက် အပွင့်အခက်
အရောင်လှလှဝတ်စုံနဲ့ ချွေးမဟာ ငါးဆယ်တွင်း ဆိုတာကို အန်တုထားတယ်။
ရန်ကုန်သူ ပီသလိုက်ပုံကလည်း မိတ်ကပ်နဲ့ ပန်းနဲ့ ဆံထုံးနဲ့ တစ်ခါတည်း
ကျကျနန၊ ခုနက မီးဖိုထဲက အင်္ကျီဟောင်း၊ ထဘီဟောင်း၊ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရား
ချွေးတရွဲရွဲနဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ဘယ်သူ က ယုံတော့မလဲ။ အင်း ... သူတို့
ရန်ကုန်မှာလေ အဆန်မလိုဘူး ဟန်လိုတယ်လေ ... ဟန်။

"အာကာ ရေခလုတ် ပိတ်သွား၊ ကြားလား"

အလျင်ဆုံး ဆင်းပြေးတဲ့သားကို မအေက အော်သံ။ ပြီးတော့ မအေနဲ့
ဖအေ ထွက်ကြတယ်။ ထွက်တော့ သာ အတူတူ၊ လမ်းမပေါ်ကျ တစ်ယောက်
တစ်ခြားစီပါ။ ချွေးမက ကားစီးမယ်၊ သားလုပ်တဲ့သူက ခြေကျင်။ မြန်မာ့အသံ
ဆိုတော့ မဝေးတာ၊ ဝေးသူများဆို ခက်ရချည့်။ သူတို့ ပြီးတော့ ဟိုအမြွှာမ
နှစ်ယောက်။ ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့ ခေါင်းဖြိုး၊ တို့ဖတ်ရိုက်ထပ် လုပ်ကြပြီးမှ နောက်ဆုံး
ထွက်ကြတယ်။ မချောတို့က ကျူရှင်နဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းကို တစ်ခါတည်း
ထွက်ကြတယ်။

"အဘိုးရေ တံခါးပိတ်ထားနော်၊ ဖွင့်မပေးနဲ့နော်"

ရွတ်နေကျ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သူတို့ ရွတ်လိုက်ကြတယ်။ ဖိုးဘတင်ကလဲ
ခေါင်းညိတ်နေကျအတိုင်း ညိတ်လိုက်တုန်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းက သံစုံနာရီ က
တီးလုံးတစ်ခုကို တီးတယ်။ ခုနှစ်နာရီတိတိ။

ဖိုးဘတင် ဝရန်တာတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်တယ်။

+++++

မျက်လုံးပွင့်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်ကနေ အရေးတကြီး လူးလဲထတဲ့ အလုပ်ဟာ ဆန်နီရဲ့ ပထမဆုံး အလုပ်တစ်ခု။ နောက်အရေးတကြီး အလုပ်တစ်ခုက ခြေရင်း အုတ်နံရံမီးခလုပ်ဖွင့်ဖို့။

မီးခလုပ်ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ ဖြူဖွေးလင်းလက်နေတဲ့ ဖန်ချောင်း ရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရမယ့် ဧည့်ခန်း ကို အရေးတကြီး ကြည့်ဖို့ကလည်း ဆန်နီရဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။ ဧည့်ခန်းကိုမြင်လိုက်တာ နဲ့ ဆန်နီမျက်နှာက အင်မတန် ကျေနပ် သဘောကျ သွားတဲ့ပုံ။

ပြီးနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံးကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလို လိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မှဧည့်ခန်းကြမ်းပြင် ပေါ်က သူ့ အိပ်ရာတွေ ကိုသိမ်းတယ်။ စနစ်တကျ သေသေချာချာ သိမ်းတယ်။ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် လိပ်ထားတဲ့ အိပ်ရာလိပ်ကို ဧည့်ခန်းက ဆက်တီကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် အသာလေး သွားတင်တယ်။ တင်ပြီးရင် ဆန်နီမီးဖိုဘက်ကို သွားတော့ တယ်။ မီးဖိုမီး၊ ရေချိုးခန်းမီး၊ အိမ်သာမီး တွေ အားလုံးကိုဖွင့်တယ်။

မီးရောင် အောက်မှာ အားလုံး သန့်ရှင်း သပ်ရပ်ပြောင်လက်လို့။ ဆန်နီကျေနပ်သွားတယ်။

အုတ်ခုံ အမြင့်လေး ပေါ်က လျှပ်စစ်မီးဖို ဆီသို့ဆန်နီသွားတယ်။ ခလုပ်မဖွင့်ခင် မီးဖိုမျက်နှာပြင်ကို ကုန်းမှုတ် လိုက်တယ်။ ကျွိုင်းတွေကြားမှာ အမှုန်အမွှားလေးတွေရှိ တတ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ အဝတ်စုတ် တစ်ခုနဲ့ မီးဖိုပတ်ပတ်လည် ကို ပွတ်သုတ်လိုက်တယ်။ မီးခလုပ်တွေကိုရော၊ ဖျူစိုက်ရော ကြီးကို ရော ပြောင်နေ အောင် သုတ်တယ်။ ပြီးပြီ ဆိုမှ မီးခလုပ်နှစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ မီးဖိုဘေးမှာအဆင် သင့်ရှိနေတဲ့ ရေ အပြည့် နဲ့ ရေခွေးအိုး ကို တင်တယ်။

အပိုင်း (၉)

ဒုတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းအပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာမှာ လူမရှိဘူး။

ဒုတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်းအပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာမှာလည်း လူမရှိဘူး။

ပထမထပ်(မြေညီထပ်) ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာ မှာလည်း လူမရှိသေးဘူး။ အားလုံးကျတော့ ဝယ်ပြီးသားတွေ။ ဝယ်တာက လူနေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ငွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အတွက် စီးပွားရေး အရ ဝယ်ထားတာတဲ့။

ပထမထပ် (မြေညီထပ်) ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာ

နံနက်ငါးနာရီ ဆိုရင်ဆန်နီ မျက်လုံးတွေအလိုလိုပွင့်လာတတ်ကြသည်။

ပြီးတော့ အိမ်သာဝင်တယ်။ အိမ်သာ ကလည်းသန့်ရှင်း ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်သာကြော့ခွက်ဟာ သူ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ဟောင်း ကြီးတစ်လုံးမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့အိမ်သာကြော့ခွက်လို ဖြူဖွေး ပြောင်လက် မနေတာ ကိုတော့ စိတ်ပျက်မိတယ်။ ဘယ်လိုပဲကြိုးစားပမ်းစား တိုက်တိုက် ကြွေးသား ရောင်တောက် မလာဘဲ သန့်ရှင်း သွားတာသာရှိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ အိမ်သာဝင်တိုင်း ဆန်နီ အမြဲတွေး တတ်တယ်။

ရေလောင်း အိမ်သာကိုဆန်နီ သဘောကျ တယ်လေ။ အလျင် ဒီတိုက်ကြီး မဆောက်ခင် တစ်ထပ် အိမ်အို၊ အိမ်ဟောင်းလေး တုန်းက ရေလောင်း အိမ်သာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးအိမ်သာပဲ။ ဆန်နီသိပ်စိတ် ပျက်တာပဲ။

တစ်ထပ် အိမ်အို အိမ်ဟောင်း လေးကိုဖျက်ပြီး တိုက်ကြီး ဆောက်တော့ ဆန်နီဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဖျက်တဲ့ထဲ လဲဝင်ကူ တယ်။ ဆောက်တဲ့ ထဲလည်းဝင်ကူတယ်။ တိုက်ကြီး တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာပြီ။ လှ လာတာကို ကြည့်ပြီး ဆန်နီပျော်နေတယ်။ အလှအပ အသန့် အရှင်းကို ဆန်နီ သိပ်သဘောကျတာကိုး။ အိမ်သာတက် ပြီးတာ နဲ့ အိမ်သာကြော့ခွက်နဲ့ ဘေးတွေကိုသံဘရပ်ရှ်နဲ့ ဆန်နီတိုက်တော့တယ်။ အိမ်သာရေပုံး ကလဲ ဆန်နီခဏခဏ တိုက်လို့ ပြောင်လက်နေတယ်။

ကြွေရေသုတ် ခွက်အပဲ့ ကလည်း ပြောင်လက်နေတယ်။ အိမ်သာ မျက်နှာကြက်မှာလဲ ဘာပိုးမျှင်မှ မရှိစေရဘူး။ အိမ်သာ ဆေးပြီး ရေပုံး ထဲ ရေအပြည့်ဖြည့်တယ်။ ရေခွက်ကို နေရာတကျ ချိတ်တယ်။ ဆပ်ပြာခွက် သေးသေးလေး ကို နေရာတကျ ချတယ်။ ကြိုးတန်း အနိမ့် လေးပေါ်က လက်သုတ် အဝတ်ကိုလဲ ပြန်ပြန်ပြူးပြူး လှန်း တယ်။ အားလုံး ကျေနပ် ပြီဆိုတော့မှ ဆန်နီရေချိုးခန်းဝင်တယ်။

လက်တွေ့ကို ဆေးပြီး မျက်နှာသစ် သွားတိုက်တယ်။ မျက်နှာမသစ်ခင် ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ကလေးမှာ ကြည့် နေကျအတိုင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်တယ်။ နီရဲနေတဲ့ ဆံပင်၊ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ နီညိုရောင်မျက်လုံး၊ ဝိုင်းစက်နေတဲ့ မျက်နှာကလေး။ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ပါးပြင်ပေါ် မှာ မဲ့ ခြောက်ကလေး တွေရှိတယ်။ ပြုံးလိုက်ရင် သွားကလေး သေးသေး လေးတွေနဲ့ ညီညာလို့။ ဆယ့် ခုနှစ်နှစ်သား လို့ ထင်စရာမရှိအောင် မျက်နှာကလေးကနနယ်လွန်းတယ်။ အပြစ် ကင်းလွန်းတယ်။ အမြဲတမ်း ပြုံးယောင်သမ်း နေတဲ့ မျက်နှာလေးပါမှာ သူတစ်ပါးကိုခင်မင်တတ်တဲ့၊ ကူညီတတ်တဲ့ နှစ်လိုဖွယ် အမူအရာ လေးတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အားငယ်တတ်တဲ့ အရိပ်အယောင် လေးတွေရှိတယ်။ အဲ့ဒီ အရိပ်အယောင်လေး တွေကိုတော့ မျက်တောင်လေး တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်တတ် တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။

မှန်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းလေး တွေကို ဆန်နီစုပြီး ချွန်လုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတင်္ဂဲနဲ့ လုပ်ရင်း ရေချိုးခန်း ထဲမှာ အလုပ်များ တော့တယ်။ ဆန်နီ လေချွန်ပြီလေ။ လေချွန်ရင်း ရေချိုးခန်းကိုတိုက်ချွတ် ဆေးကြောတော့မယ်။ ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်၊ ပလက်စတစ် ရေဖလား၊ ပီပါနှစ်လုံး နဲ့သေးနံရံတွေပါ မကျန် တိုက်ချွတ် ဆေးကြောတယ်။

သူသွားတိုက်တဲ့ သွားတိုက်တံကိုလဲ သေချာဆေးကြောပြီး နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်း လေးထဲမှာ ထည့်တယ်။ ရေချိုးခန်းကြိုးတန်းက မျက်နှာသုတ် ပဝါအသေး လေးနဲ့ မျက်နှာကို သုတ် တယ်။ ပြီးတော့ သေသေ ချာချာပြန်လှန်းတယ်။

သူရေချိုးခန်းက ထွက်တဲ့ အချိန်မှာ မီးဖိုပေါ်က ရေနွေးအိုးဆူပြီ။ မီးခလုပ်တွေကို အရေးတကြီး အမူအရာ နဲ့ပိတ်လိုက်ပြီ။ ထမင်းစားပွဲပေါ်က

ခါတ်ဘူး အကြီးကို သွားဖွင့်ကြည့် တယ်။ ညက လက်ဖက်ခြောက်ဖတ် တွေကို မြင်တော့ ဆန်နီမျက်နှာရုံမဲ့ သွားတယ်။ ရေခဲအိုးထဲက ရေခဲခွေးနဲ့ သေချာ ဆေးတော့တယ်။ ဆေးပြီးတစ်ခါ ဓာတ်ဘူးအပြင်ဘက် တွေကို အဝတ်နဲ့ သေချာပွတ်သုတ် လိုက်သေး တယ်။ ပြီးမှ ကြောင်အိမ်ပေါ် က လက်ဖက်ခြောက်ဘူး ကိုယူ၊ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်၊ ရေခဲခွေးထည့်တယ်။ ကြောရေသုတ် လုပ်ပန်း အဝါလေး ထဲက ရေခဲခွေး သောက်ပန်းကန်တွေကိုယူပြီး သွားဆေးပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မှထမင်းအိုး တည်တယ်။ ဆန်နီဆီဘူး နှစ်လုံးသေချာ ချိန်ထည့်ပြီး တည်တယ်။

ထမင်းအိုး တည်ပြီးတာနဲ့ဆန်နီ နှုတ်ခမ်းလေး တွေရှေ့ကို စုချွန်ထွက်လာ ကြပြန်ပြီ။ မီးဖိုခန်းသန့်ရှင်း ရေးလုပ်တော့ မယ်လေ။ တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းနဲ့ မီးဖိုခန်း တစ်ခုလုံး ကိုပြောင်စင်အောင် လှည်း တော့တယ်။ အမှိုက်တွေကို သေချာကျုံးပြီး အမှိုက်ခြင်း ထဲကိုထည့်တယ်။ မီးဖိုခန်းနံရံမှာ ကပ်ထား တဲ့ သစ်သီးဝလံပုံ ကို အဝတ်နဲ့ သုတ်တယ်။

မီးဖိုခန်း ပြီးတော့ဆန်နီ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လာတယ်။ ဆန်နီ အရိပ်ကို ပြန်မြင်နေရတဲ့ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်ကို ဆန်နီကြည့်ပြီး ကျေနပ်တယ်။ ဒီလို လှပပြောင်လက် တဲ့ ကြမ်းပြင်လေး ဖြစ်လာအောင် ဆန်နီ လုပ်ခဲ့တာပေါ့။ တိုက်နံရံမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးပုံ လှလှလေးတွေ၊ ပန်းအလှ ပုံလေးတွေနဲ့ အလှဆင် တာလဲ ဆန်နီပဲ။ ဆက်တီ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းစိုက်အိုးလှလှလေးနဲ့ ပန်းလေးတွေထိုးပြီး အလှဆင်တာလဲ ဆန်နီပဲ။

ဧည့်ခန်းက ကျယ်လဲကျယ်တော့ လှမှလှ။ အောက်လွှာရဲ့ ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို ဧည့်ခန်းလုပ်ထား ဆိုတော့ ကျယ်တာပေါ့။ လျှာထိုးကြမ်းပြင် ခင်းထားတော့ ပိုတောင် လှသွားသေး။ လမ်းက လူတွေက ဆန်နီ ဧည့်ခန်း

ကိုအမြဲတမ်း ကြည့် ...ကြည့် သွားကြရတယ်။ ကြမ်းတိုက် ဆေးဝနေတဲ့ ကြမ်းတိုက်ဝတ် ကို ကျကျနန ကိုင်ပြီးဆန်နီ ကြမ်းတိုက်တော့တယ်။ နှုတ်ခမ်း အစုံကလေး ချွန်လျက်။ ခေါင်းကလေး ကိုဘယ်ညာငဲ့စောင်းလျက်။ ဆန်နီအိပ်တဲ့ နေရာ ခြေရင်းနား ကအပေါ်လွှာကို တတ်တဲ့ လှေကား လေးနားရောက်တော့ လှေကားလေးကို ဆန်နီ တယူတယ ကိုင်တွယ် ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒီလှေကားလေး နဲ့ အပေါ်လွှာ အောက်လွှာ တတ်ရဆင်းရ တာကို ဆန်နီသဘောကျတယ်။ လှေကားလေး ကိုလဲ ပြောင်နေအောင်ဆန်နီ ဖုန်သုတ် နေကျပါ။

အလွန်လှတဲ့ ဧည့်ခန်းလေး ထဲမှာလိုအပ်နေတာ တစ်ခုက တယ်လီဗီးရှင်းပဲ။ တီဗီပဲ။ ဆန်နီအလွန် ကြိုက်တယ်။ တီဗီ တင်မကဘူး၊ တီဗီတင်တဲ့ ခုံအနက်အလှလေး ကိုပါ ဆန်နီကြိုက်နေတယ်။ လှည်း တန်းထိပ်က စတိုးဆိုင်တွေမှာ ဆန်နီ ခဏခဏ သွားကိုင်ကြည့် မိတယ်။ အဲ့ဒီခုံအနက် လေးပေါ်မှာ တီဗီလေးကို တင်လိုက်ရင် ဧည့်ခန်းလေးဟာသိပ်လှသွားမှာ။

ဆန်နီက လုပ်နေကျအတိုင်း မျက်တောင်လေး တွေက တဖျပ်ဖျပ်ခတ် လိုက်ရင်း မီးဖိုခန်းထဲ ကိုပြန်ဝင် သွားတယ်။ ထမင်းအိုး ဆူနေပြီ။ အဖုံးကိုဖွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲလက်သွား ဆေးတယ်။ ထမင်း အိုးကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဇလုံတစ်လုံး ထဲမှာ ထမင်းရည်ငဲ့တယ်။ ထမင်းအိုး နှပ်တယ်။ အားလုံးကို သေသေသပ်သပ် လုပ်သွားတယ်။

အားလုံးပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။

ဧည့်ခန်းကိုတစ်ချက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးဟာ နေသားတကျ လှလှပပပဲ (တီဗီမရှိ တာ တစ်ခုကလွဲရင်ပေါ့လေ)။ ဆန်နီသိပ်ချစ်တဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆန်နီသဘော မကျတဲ့အရာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲ့ဒါဘာလဲ ဆိုတော့ အခန်းထောင့်က အနက်ရောင်တယ်လီဖုန်းပဲ။

တယ်လီဖုန်းကို သူသဘောမကျဘူး။ တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ ဖုန်သုတ်လေ့ မရှိဘူး။ တယ်လီဖုန်း ကိုဆန်နီ လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မျက်နှာလွဲပြီး ဆက်တီ ကုလားထိုင်တွေ ကို ဖုန်သုတ် နေတော့တယ်။ အဲ့ဒီတုန်းမှာပဲ တယ်လီဖုန်းကမြည်လာခဲ့တယ်။

ဆန်နီ ကုလားထိုင် တွေကို ဖုန်သုတ်မပျက်ဘူး။ တယ်လီဖုန်း နဲ့ အနီးဆုံးထိုင်ရုံ ကို ဆန်နီဖုန် သုတ်တယ်။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကစူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာ ပြန်တယ်။ ဆန်နီကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဖုန်သုတ်ဆဲပဲ။ တယ်လီဖုန်းသံ နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တယ်လီဖုန်းသံ နဲ့အတူ အပေါ်လွှာပေါ်က လေးလံတဲ့ လှုပ်ရှားသံနဲ့စိတ်ပျက်ညည်းညူ လိုက်တဲ့ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လှေကား အသေးလေး ပေါ်ကို အားမနာပါးမနာဖိနင်းပြီးဆင်းချလာသောတံလှေစွာသော ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်၊ အသားညိုညို ဆံပင်တိုဘိုကေပုံ ဆန်နီရဲ့ချစ်လှစွာသောမိခင် ဤသုံးထပ် မြေပိုင်ရှင် လည်းဖြစ်သော အန်တီမေရီ(ခေါ်)ဒေါ်ရီရီ။

ဆန်နီနီးဘွိုင်’

သူခေါ်တာကိုဘယ်တော့မှ မကြားနိုင်ရှာတဲ့ သားလုပ်သူကို အကျင့်ပါနေမြဲ အန်တီမေရီ က ငါးပိသံ လေးလေး ပင်ပင်ကြီး နဲ့ ဘိုလို လှမ်းခေါ်တယ်။ ဆန်နီကတော့ အေးအေးဆေးဆေး၊ မအေလုပ်သူကို နောက် ကျောခိုင်း လျက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ပွတ်သုတ်လို့ကောင်းတုန်း။ တယ်လီဖုန်း နားကို အန်တီမေရီ ရောက်သွားမှဆန်နီသူ့အမေကိုမြင်တယ်။

“မာမိအိပ်ရေးပျက်သွားပြန်ပြီ ဆန်နီရေ”

တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ရင်း အန်တီမေရီက သူ့အကျင့်အတိုင်း ပြောပြန်တယ်။ ဘာမှမကြားနိုင် သလို၊ ဘာမှလဲ ပြန်မပြောနိုင်ရှာတဲ့ ဆန်နီက မျက်တောင် တွေကိုသာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ တယ်လီဖုန်းကို မျက်စပစ်ပြီး မှဲပြတယ်။ ပြီးတော့ အပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ တယ်။

"ဟဲလို၊ ပြောပါရှင်"

အန်တီ မေရီ အသာ လက်ကာ ပြထားတာကို ဆန်နီက ရပ်စောင့် နေတယ်။ ဆန်နီ မေးတာ က ဒီတိုက်မှာနေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဖုန်းလားလို့မေးတာ။ အပေါ်က လူတွေရဲ့ ဖုန်းဆို သူသွား ခေါ်ရမယ်လေ။ ဖုန်းကို သဘောမကျ ပေမယ့် လူတွေကို သွားခေါ်ပေး ဖို့ကိုတော့ ဆန်နီ ဘယ်တော့မှ မညည်းဘူး။ လိုလိုချင်ချင်ပဲ သွားခေါ်ပေး တတ်တယ်။ ဆန်နီ အခန်း ပြင်ဘက်၊ တိုက်အပေါ်ထပ် ကို တက်တဲ့ လှေကားရင်းမှာ အပေါ်ခန်းတွေကို ခေါ်တဲ့ လူခေါ်ဘဲလ်ခလုတ်လေး တွေ ရှိတယ်။

အဲ့ဒီ ခလုတ်လေးတွေ အောက်မှာ နာမည်လေးတွေ ကပ်ထားတယ်။ အခန်းပိုင်ရှင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ရဲ့ နာမည်ပေါ့။ ဧည့်သည်လာရင် အပေါ်ထပ်ထိ တက်စရာ မလိုဘဲ အဲ့ဒီ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်။ ဘဲလ်မြည်တဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အခန်းအပေါ် ဝရန်တာကနေ ထွက်ကြည့်လိမ့်မယ်။ မရှိရင်တော့ မလာဘူးပေါ့။

ဆန်နီ တို့ကျတော့လဲ ဖုန်းလာလို့ ခေါ်ချင်ရင် အပြင်ထွက်၊ သက်ဆိုင်ရာ ဘဲလ်နှိပ်။ ဝရန်တာက ထွက်ကြည့်ရင် ဖုန်းလို့အော်လိုက်။ (ဆန်နီကျတော့ ဝရန်တာက ထွက်လာတဲ့ လူကို ဖုန်းနားထောင်တဲ့ဟန် လုပ်ပြ လိုက်တာပဲ)။ ဒါပေမယ့် ဘာပြဿနာရှိလဲဆိုတော့ အဲ့ဒီအခန်းတွေမှာ ရှိတဲ့ မိသားစုတွေထဲက ဘယ်သူ့ ဖုန်းလဲဆိုတာ ပြဿနာ။

အဲဒီပြဿနာ ဘယ်လို ရှင်းရလဲဆိုတော့ ဖုန်းလာရင် ပထမဘဲလ်တီးလိုက်၊ ဝရန်တာက ထွက်လာတဲ့လူကို ဖုန်းလာကြောင်း လက်ဟန်ပြပြီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလို့ ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကလေးကို အပေါ် တင်ပေး လိုက်တယ်။ အောက် ကနေ အပေါ်ကို ပစ္စည်းတစ်စုံ တစ်ရာ တင်ပေးဖို့အတွက် တန်းလန်းချထားတဲ့ ကြိုးက တစ်ဆင့်လေ။ ကြိုးအဆုံးမှာ ညှပ်ကလေးတစ်ခု ချည်ထားတယ်။ အဲဒီညှပ်ကနေတစ်ဆင့် သတင်းစာတို့၊ စာတို့ကို ပို့တာ ပဲ။ အပေါ်ထပ် အခန်းတိုင်းက ချထားတဲ့ ကြိုးတန်းလန်းလေးတွေကို အမြဲ မြင်နေရတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီမေရီပါ၊ ပြောလေ ... မြတ်"

အန်တီမေရီက ဆန်နီကို လက်ခါပြလိုက်တယ်။ သူ့ရင်ဘတ် သူပုတ်ပြလိုက်တယ်။ အပေါ်ခန်းက ဖုန်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖုန်းဆိုတာကို ပြောပြတာ။ ဆန်နီက ခေါင်းညိတ်ရင်း လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားတဲ့ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို ပွေ့ပြီး အပေါ်လွှာကို လှေကားကနေ တက်သွားတယ်။ အပေါ်လွှာ ကို ကြည့်ပြီး ဆန်နီ မျက်နှာရှုံ့ မှဲ့သွားပြန်တယ်။

+++++

အပိုင်း (၁၀)

ဆန်နီက သူ့အမေ အိပ်ရာ ကိုသိမ်းတယ်။ နှစ်ယောက် အိပ်ခုတင် အကြီးကြီးက အခန်းမှာ တော်တော် နေရာ ယူတယ်။ ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်က စီးကရက်ပြာ တွေကို ဆန်နီက ရှင်းလင်းတယ်။ စိပ်ပုတီး နဲ့ စီးကရက်ပြား တွေ ကရောလို့။

စားပွဲပေါ်မှ သူ့အမေ အလွန်မြတ်နိုးတဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံထောင်ထားတယ်။ သူတို့လင် မယားနှစ် ယောက်ပုံ လေ။ အင်္ဂလိပ် အင်ဒီးယန် လမ်းဗိုလ်ကြီး မစ္စတာ ရစ်ချက်မာတင်နဲ့ မစ္စက်မာတင်(ခေါ်) ဒေါ်ရီရီပေါ့။ မစ္စတာ မာတင်ရဲ့ ချစ်စနိုး အခေါ် မေရီပေါ့။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ မစ္စတာမာတင်က အင်္ဂလိပ်လို ကျကျနနဝတ်ထားပြီး မစ္စမက်မာတင် က ဘီးဆံထုံးနဲ့၊ ပန်းနဲ့၊ အင်္ကျီ လက်ရှည် နဲ့ ချိတ်ထဘီ လှလှကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။

ဝတ်ပုံစားပုံချင်း မတူပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တူညီနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ပြုံးနေတဲ့ အပြုံး နှစ်ခု။ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးနေတဲ့ နှစ်ခုကတော့ တူနေပါတယ်။

ဆန်နီ မမှတ်မိလိုက်တဲ့ အဖေဟာ ဆန်နီနဲ့ တော်တော် တူတာပဲ။ အဖေ့ကို ဆန်နီချစ်ပါတယ်။ အဖေသာရှိရင် ကုလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ ဆန်နီရဲ့ ဆွံ့အနားမကြား ရောဂါကို နိုင်ငံခြားမှာ သွားကုပေး ချင်း ပေးမှာပေါ့နော်။

မျက်တောင် တွေကို ဆန်နီ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ အပေါ်လွှာ ကြမ်းပြင် ကို တံမြတ်စည်း လှည်းတယ်။ သူ့အမေ ကြီးတန်းက အဝတ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ခေါက်တယ်။ ပြီတော့ ဘုရားစင်က ပန်းအိုး ကိုရေလဲတယ်။ အပေါ်လွှာ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာကိုဆေးကြော တယ်။

ဆေးကြောရင်းနဲ့ ဆန်နီရေချိုးတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို တစ်ခါတည်း လျှော်တယ်။ အပေါ်လွှာ မီးဖိုရေ တွေ တစ်စက်စက်ကျမနေအောင် အောက်က အဝတ်လျှော်လှေကို ခံတယ်။

ရေချိုး ပြီးတော့ ဆန်နီ အဝတ်အစားလဲတယ်။ ဆန်နီ ဝီရီပုလေးထဲမှာ အဝတ်အစား နည်းနည်းလေး ပေမယ့် အားလုံး ဟာ စီစီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဆန်နီသူ့အမေ ဝီရီကိုဖွင့်တယ်။ ဆန်နီ ဘယ်လောက်ပဲ ရှင်းပေးပေး၊ အမြဲ ရှုပ်ပွ နေတတ်တဲ့။ ဝီရီအပေါ်ဆင့်က ရေမွှေးပုလင်းကို ယူပြီး ဆွတ်လိုက်တယ်။

“ဆန်နီ၊ ဒုက္ခပဲ..... ရေမွှေးတွေ ဆွတ်နေပြန်ပြီထင်တယ်။”

အန်တီမေရီက လှေကားရင်းကနေ ထုံးစံအတိုင်းလှမ်းအော်ခေါ်ပြီး ညည်းညူ နေပြန်သည်။ မကြားပေမယ့် သူ့အမေ ဘယ်နားမှာဆိုတာ ဆန်နီ သိတယ်။ စီးကရက်နဲ့ စူးစူးကို သူသိတယ်။

သန့်ရှင်း သပ်ရပ် မွှေးကြိုင်နေတဲ့ သားလုပ်သူ ဆင်းလာတာကို စီးကရက်မီးခိုး တွေကြားကနေ အန်တီမေရီ က ကြည့်တယ်။ လူချောကလေး။ သူ့ဒက်ဒီနဲ့လဲ တူကတူနဲ့။ သူ့ဒက်ဒီမှာ အကြီး သုံးယောက် မိန်းကလေး တွေချည်း မို့ ယောက်ျားလေးလိုချင်းလိုက်တာ အလွန်။

ဆန်နီ ကို မွေးတော့ အန်တီမေရီ အသက်က လေးဆယ့်သုံးတောင်ရှိပြီ။ လေးဆယ် ကျော်မှ ကံပေါ်တယ် ဆိုပြီး ဝမ်းသာ လိုက်ရတာ။ အင်း၊ သူ့ဒက်ဒီ ကတော့ သူ့သားအဖြစ်ကို မသိလိုက်ရတာ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာ ပေါ့။ ဆန်နီအခါ မလည်ခင် ဆုံးရှာတယ်လေ။ အစီခံမပီတဲ့ ဒူးယားစီးကရက် နောက်တစ်လိပ် ကို အန်တီမေရီ မီးညှိုလိုက်ပြန်တယ်။ ဆန်နီက နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းက မက်ခွက်ယူလာပြီး အန်တီမေရီ ကို လက်ဝါး ဖြန့်တယ်။ နံရံက ရှေးဟောင်း တိုက်ကပ်နာရီကြီးကို အန်တီမေရီ မော်ကြည့် လိုက်တယ်။ အလိုခြောက်နာရီ တောင် ခွဲပဲပေါ့လား။ ဆန်နီကို လက်ဟန်ခြေဟန်ပြုပြီး အပေါ်ကို တက်ခိုင်းရပြန်တယ်။ ခေါင်းအုံးအောက်က ပိုက်ဆံ အိတ် ယူခဲ့ဖို့လေ။ ဆန်နီသွားယူလာပြီး မအေ့လက်ထဲထည့်တယ်။ ဆန်နီမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အကျင့်လေး တစ်ခု က ပစ်စလက်ခတ်ထားထား၊ မအေမသိအောင်ပိုက်ဆံကို ဘယ့်တော့မှမယူဘူး။

အန်တီမေရီဆီက ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်ကို ယူပြီး ဆန်နီအိတ်ထောင်ထဲ ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ ခေါက်တံခါး ကို ဖွင့်တယ်။ သော့ခက် ထားတဲ့ပန်းတံခါး ကိုဖွင့်တယ်။ သံပန်းတံခါး ကနေ ခြေလှမ်း သုံးလေး လှမ်း

လောက် လှမ်းလိုက်ရင် လမ်းကိုရောက်တာပဲ။ သစ်သား ဝင်းထရုံ အနိမ့်လေးနဲ့ ဝင်းတံခါး သေးသေးလေး ကိုတော့ အရံအကာ အနေနဲ့ လုပ်ထားသေးတယ်။ သော့တော့ မခက်ပါဘူး။ ည ကျရင်တော့ ကိုယ်အခန်းကိုယ် သော့ သေသေချာချာ ခက်အိပ်ကြ တယ်။

ဆန်နီတို့ မြစ်မ်းပြာ လမ်းသွယ် အလယ်ခေါင် လောက်မှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင် မှာ နံနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည် ဝယ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဆန်နီ အလုပ်တစ်ခုပဲ။ အန်တီ မေရီ ရော၊ ဆန်နီ ပါ လက်ဖက်ရည် ချိုးတွေ၊ နံနက်တိုင်း မသောက်ရ မနေနိုင်ကြဘူး။ အိမ်ဖျော်ကိုလဲ မကြိုက်ကြဘူး။ မဖျော် တတ်တာ လဲပါတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဟိုစဉ် အခါတုန်းက မစ္စတာမာတင်နဲ့ အကြောင်းဆက် မပေါင်းဖက် ခင်တုန်းက ရီရီ ဘဝတုန်းက လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီကို အန်တီမေရီ တစ်ယောက် မသောက် တတ်ပါ။ မစ္စတာမာတင်နဲ့ အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်မိတော့မှ သောက်တတ်ပြီး ကြိုက်တတ် လာတာ။ မစ္စတာမာတင်က လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်။ ဖျော်လဲ အဖျော်ကောင်း၊ လက်ဖက်ခြောက်ကို တစ်နေကုန် နှပ်ထားပြီး တစ်နေကုန် ဖျော်သောက် တတ်တဲ့သူ.....။

ဟိုတုန်း ကတော့ လက်ဖက်ခြောက်ကလဲ အကောင်းစား လစ်ပတန်တို့၊ ဘရွတ်ဘွန်းတို့ အကောင်းစား လက်ဖက်ခြောက် တွေ။ နို့ဆီကလဲ ကုလား မခြင်းဆွဲ နို့ဆီဘူးတွေ၊ နို့စိမ်းဘူးတွေ ကလဲအလှူပယ်။ သောက်ချင်း တိုင်း သောက်ပါလေ့။ အဲဒီမှာ အန်တီမေရီ လက်ဖက် ရည်စွဲတယ်။ အန်တီမေရီက တစ်ဆင့် ဆန်နီ ကိုစွဲတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှယ်မဟုတ်တဲ့ရိုးရိုး လက်ဖက်ရည်ကျဆီမဲ့ ချိုင့်ဆွဲနှစ်ခွက်နဲ့ အီကြာကွေး နှစ်ချောင်း ဆန်နီ ဝယ်တယ်။ လက်ဖက်ရည်က ဆယ့်နှစ်ကျပ်၊ အီကြာကွေးက ခြောက်ကျပ်၊ ဆယ့်နှစ်ကျပ် ကျတယ် ဆိုတာ၊ နှစ်ကျပ် ပြန်အမ်းရမယ်ဆိုတာ ဆန်နီသိတယ်။

နေ့တိုင်း ဝယ်လို့ ရတယ် မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံ တွေကို ဆန်နီသိတယ်။ ဘယ်လောက် ပေးပြီး ဘယ်လောက် ပြန်အမ်းရ မယ်ဆိုတာလဲသိတယ်။ အပေါင်းအနတ် ဂဏန်းတွေ ကို ဆန်နီသိတာကိုး။

ဆွံ့အနားမကြား ကျောင်းမှာ ဆန်နီအကြာကြီး သွားတက် သေးတယ်လေ။ ဆန်နီစာ လဲဖတ်တတ်၊ ရေးတတ် တယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကနေ လေတချွန်ချွန်နဲ့ မက်ခွက်လေးကိုပိုပြီး ဆန်နီပြန် လာတဲ့အချိန်မှာ အန်နီမေရီက ရေမိုး ချိုးတယ်။ မိတ်ကပ်ရဲရဲ လိမ်းမယ်။ မျက်ခုံးမွှေး သေးသေး မျှင်မျှင်လေးဆွဲတယ်။ နှုတ်ခမ်းပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့ဆိုးတယ်။ ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်ကို ဘိုကေပုံကို ကျကျနနပြီးတယ်။ အကျီဆိုလဲ အန်တီမေရီက ဘလောက်စ် ခါးတင်လက်ပြတ်ပွပွ ဟော့ရှော့ပုံကို ဝတ်တတ်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝနဲ့ အဲဒါမှ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းပြီး၊ ဆံပင်ပုံနဲ့ လိုက်ဖက်သတဲ့။ အရွယ်တင် နုပျိုသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အန်တီမေရီမှာ အောက်သွား၊ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းနဲ့ အပေါ်သွား တစ်ချောင်းကျိုးနေတာက ရှိတော့ ရှိရင်း အသက် ခြောက်ဆယ် ထက် ကြီးတယ်ထင်ရမြဲ။

ဆန်နီဝင်ပေါက်ဝ ရောက်လို့ရှိရင် အမြဲတမ်း၊ ဆုံတတ်တာ တိုက်ပေါ်ဆုံးထပ်က လတ်လတ်၊ ဆန်နီရဲ့ တစ်ခု တည်း သော ဘာသာစကား အာပါပါ။ အာပါပါး ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်တော့တာပဲ။

ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေး သွယ်သွယ်လေး ကို အမြန်ရွေ့လျားနေတဲ့ လတ်လတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ပြီးပြရင်း သွားဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် ကိုရွှေဆန်နီက စကားပြောလို့မဆုံးသေးဘူး။ အာပါပါး လုပ်လို့မဆုံးသေးဘူး။ လတ်လတ် ရဲ့ အကျီထဘီ လှကြောင်း၊ လတ်လတ်ပိုက်ဆံအိတ် လှကြောင်း၊ ရေမွှေးနံ့မွှေးကြောင်း၊ သူလဲ ဆွတ်ထားကြောင်း တို့ကို အဆက်မပြတ်

ပြောတော့တယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ပေါ်မှာ ရေသလားမီးလာသလား၊ မလာရင် ပြော သူလုပ်ပေးမယ်တဲ့လေ။ သူက မြေပိုင်ရှင်။ တစ်လတစ်ရာ ပေးပြီး သူမြေပေါ်မှာ နေသူများ အဆင်ပြေဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိပေတယ်လေ။

လတ်လတ်မှာ အမြဲတမ်း ခေါင်းတွင်တွင်ညိတ်၊ စကားဖြတ်ပြီး ပြေးရခြါ တစ်ခါတစ်လေ အန်တီမေရီ ကြားပြီး ထွက်ခေါ်မှပဲ ဆန်နီက ဝင်တော့တာ။

လေတချွန်ချွန်နဲ့ ဆန်နီအိမ်ထဲ ဝင်ဝင်လာတယ်။ မီးဖိုထဲက စားပွဲမှာ စီးကရက်တဖွာဖွာနဲ့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အန်တီမေရီက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ အဆင်သင့်ချထားတယ်။ ပြီးတော့ သားအမိနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အန်တီမေရီက သူသွားစရာရှိတဲ့ အကြောင်း လက်ဟန်ခြေဟန် နဲ့ ပြောပြတယ်။ ဆန်နီခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ပဲ နားထောင်နေတယ်။ သူ့အမေ သွားစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဆန်နီအတွက် ရိုးနေပြီးလေ။ သူ့အမေ နေ့တိုင်းအပြင်သွားနေတာပဲဟာ။ အလုပ် ကိစ္စ နှစ်ခုကြောင်း သွားတာလဲ သူသိတယ်။ တစ်ခုက စီးပွားရေးကိစ္စ နောက်တစ်ခုက အပွင့်လေး တွေပါတဲ့ စက္ကူချပ် လေ တွေကိစ္စ။

သူ့အမဟာ လက်ဖက်ရည်မသောက်ရ မနေနိုင်သလိုပဲ ဖဲမကစားရ မနေနိုင်တာကို ဆန်နီသိတယ်။

အန်တီမေရီက လက်ဖက်ရည် မြန်မြန်သောက်တယ်။ ခုနှစ်နာရီလောက် အိမ်ကထွက်နိုင်မှဖြစ်မှာ။ မြတ်မြတ် နဲ့ ချိန်းလိုက်တာက ခုနှစ်နာရီခွဲ၊ ဒီပွဲစားမဟာ ဝီရီယကို ကောင်းလွန်းတယ်။ မြေလိုက် ကြည့်မယ့် လူက ရုံးမသွားခင် သွားချင်လိုတဲ့။ စီးပွားရေးကိစ္စဆိုတော့လည်း သွားရမှပေါ့လေ။ ပွဲစားအလုပ်ဟာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘယ်အချိန်ချိန်ရှိပါ့မလဲ။ မြေက အန်တီမေရီ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မြေပါ။ ကိုးမိုင်ဘက်မှာ အရောင်း အဝယ်ဖြစ်လို့ ပွဲခရရင်တောင် နည်းမှာပါ။

ကိုယ့်မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဝယ်သူခေါ်လာတဲ့ မြတ်မြတ်နဲ့လည်း ခွဲယူရဦးမယ်လေ။ ရပါတယ်လေ ဒီလိုပေါ့။ သူ့ကျေးဇူးလဲ ကိုယ့်မှာရှိပါတယ်။ ဒီမြေပေါ်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်ဖို့ အကြံပေးတာရယ်။ စိတ်ချရတဲ့ ကန်ထရိုက် ရှာလာတာရယ်၊ မြတ်မြတ်ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ စီးပွားရေး အလုပ်ကို အနံ့တီမေရီက ဘာမှမသိတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ယောက်ျားပဲ အားကိုးပြီး ယောက်ျားရှာတာ ဖွေတာနဲ့ မကြောင်းမကြနေခဲ့တာ။ သမီးသုံးယောက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်မွေးပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်၊ ပိုကာလေး ဆွဲလိုက်နဲ့ ဒီလိုနေခဲ့တာပဲ။ ဟို တုန်းက လမ်းဝိုက်ကြီး လခဟာ တစ်အိမ် ထောင် လုံး ကို ထိန်းနိုင်ပါတယ်။

သမီးအကြီး နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျား လခစားတွေနောက် လိုက်သွားကြတော့ အန်တီမေရီ တာဝန် ပိုတောင် ပေါ့သွားသေးတယ်။ ဆန်နီ ကိုမွေးပြီးတော့နောက် ဆုံးသမီးတစ် ယောက် အိမ်ထောင် ကျတယ်။ ဆန်နီအခါ မလည်ခင်မှာ သူ့ဒက်ဒီ ဆုံးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ အားကိုးရာမဲ့ ပြီး ဆောက်တည်ရာ မရ ပူပြင်းလောင်မြိုင် မူမျိုးကို ကိုယ်လိုမုဆိုးမချင်းမှ စာနာနိုင်လိမ့်မယ်။

အန်တီမေရီမှာ ဘာမှလဲ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။ ရှိသမျှ အထုပ်ကလေး ကလဲ သေးသေးလေးရယ်။ တစ်ထပ်တိုက် အိမ်လေးတစ်လုံးနဲ့ မြေကလေးတော့ဖြင့်ရှိလို့ နေစရာ အခြေမပျက်ဘူပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သား အတွက် အပူသလဲ အန်တီမေရီ ရင်ထဲမှာ ဝင်စပြုနေပြီနေပြီလေ။ ဆန်နီက ငယ်သေးလို့ တစ်ခြားသူ တွေ မသိသေးပေမယ့် မိခင်ကတော့ ရင်ထဲမှာ သိနေပြီ။ ဆန်နီအိမ်နေတဲ့ အခါမျိုးတော့မှာ ဘေးအိမ် တွေက ဆူညံတာ၊ အန်တီမေရီ တစ်ခုခုလွတ်ကျတာ မျိုးတော့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် အသံ ကျယ်ကျယ် ဆန်နီကတော့ ဘယ်တော့မှ လန့်မနိုးဘူး။ ခဏခဏကြုံတော့

အန်တီမေရီက စိတ်ထင်ပြီး စမ်းကြည့်တယ်။ ဆန်နီအိပ်နေတဲ့ ပုခက်နားမှာ ကျောက်ပျဉ်ကို လွှတ်ချကြည့်တာ။ ဆန်နီကတော့ အိပ်လျက်ပဲ။

နောက်တော့လဲ ဆန်နီလေးမျော တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိသာ လာတာပေါ့လေ။ အန်တီမေရီ ထင်ခဲ့တာက နားမကြားတာလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ စကားပါ မပြောတတ်ပဲ နေလိမ်မယ့်လို့ မထင်ခဲ့မိ ဘူးပေါ့။ အန်တီမေရီလဲ ရှိသမျှလေးထုခွဲပြီးတော့ ကိုဆန်နီကိုကုပါတယ် ဒါပေမယ့် မွေးရာပါပဲ။ ဘယ်ရမှာလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်နဲ့ဆို ဝဋ်၊ ကိုယ်ဝဋ် သူ့ကံ၊ ကိုယ်ကံပေါ့။ ဆန်နီတို့ ဒက်ဒီက ဘာသာအရ ဆိုရင်တော့ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော် အတိုင်းပေါ့။ အန်တီမေရီဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဆန်နီတို့ ဒက်ဒီဆုံးပြီး တော်တော်ကြာကြာထိ အန်တီမေရီ ဒီတိုင်း ထိုင်စား နေခဲ့တာ။ သမီးတွေ ကလဲ သူတို့အိမ်ထောင်နဲ့ သူတို့ဆိုတော့ အန်တီမေရီကို ဘယ်လာကူနိုင်ပါ့မလဲ။

ရှိပစ္စည်းအားလုံး ကုန်ပြီ ဆိုမှ အန်တီမေရီ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒီမှာ အပေါင်း အသင်းမိတ်ဆွေ တွေက အားနေတဲ့ အန်တီမေရီကို ကမာရွတ်တစ်ဝိုက်မှာ အိမ်ငှားအိမ်ဝယ် စုံစမ်း ခိုင်းရာက အန်တီမေရီ တစ်ယောက် လမ်းဗိုလ်ကတော်ဘဝကနေ အိမ်မြေပွဲစားဘဝ ရောက်ရ တော့တာပဲ။ အစကတော့ အန်တီမေရီ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ နောက်တော့လဲ အလုပ်က သင်သွား တာပေါ့။ အန်တီမေရီရဲ့ နဂိုမူလ စပ်စုတတ်တဲ့ သူတစ်ပါးနားဝင်အောင် ပြောတတ်တဲ့ အရည်အချင်း ကလဲ အထောက်အကူဖြစ်စေ သပေါ့။

ဒါပေမယ့် အန်တီမေရီ အလုပ်က သားအမိနှစ်ယောက်၊ စားလောက်ရုံပဲ။ ပုံမှန်ဝင်ငွေမှ မရှိတာကိုး ပြီးတော့ အန်တီမေရီ ရှာ သမျှကို အန်တီမေရီရဲ့

နဂိုမူလ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ အကျင့်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်မားလာတဲ့ ရန်ကုန်လူနေမှု စရိတ်က စားလောက် ရုံအဆင့်ကမတတ်အောင် အမြဲ စီမံ ခန့်ခွဲ ပေးနေ တယ်လေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ အရင်းမစိုက်ရဘဲ နည်းလမ်းတွေကို ရှာကြံလာကြတယ်။ အချက်အလက်ကျတဲ့ မြို့နယ်တွေက နေရာဟောင်းတွေမှာ မြေတွေကိုလိုက်ရှာတယ်။ ဘယ်လို မြေမျိုးလဲဆိုတော့ မြေက တော်အသင့် ကျယ်ဝန်းပြီး အိမ်စုတ်လေးနဲ့ စီးပွားပျက်နေတဲ့ မြေမျိုးပေါ့။ ဥပမာ ဆောင်ရရင် အန်တီမေရီတို့လို မြေမျိုးပေါ့လေ။

ကန်ထရိုက်က အဲဒီမြေပေါ်မှာ သူတိုက် ဆောက်မယ်။ ဘယ်နှစ်ထပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောက်မယ်။ ရှင်ကို ကြိုက်ရာအခန်းတစ်ခန်းပေးမယ် (ထပ်ခိုးမပါဘဲ အလွှာလိုက်တွေ ဆိုရင်လဲ နှစ်လွှာပေးမယ်) ကျန်တဲ့ အခန်းတွေကို သူရောင်းစားမယ်။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေဆီက (အပျောက်ခန်းတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက်) ရမယ့် တစ်လ တစ်ရာစီကို မြေပိုင်ရှင်ရမယ်။ အခန်းတွေကို ဝယ်ယူနေထိုင်သူများဟာ မိမိအခန်းကို ရောင်းချင် ရောင်း၊ ပေါင်ချင်ပေါင်၊ မြေပိုင်ရှင်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိ။ အကယ်၍ အဆောက်အအုံ မီးလောင် ရင်တော့ အခန်း ဝယ်သူများဆုံး၊ မြေပိုင်ရှင်ကတော့ ကိုယ့်မြေကို ပိုင်လျက်ပဲပေါ့။

+++++

ဈေးငါးသိန်း အသာလေးရတယ်။ သုံးအချက် အန်တီမေရီ အိမ်လေးက သိပ်စုတ်နေပြီ၊ ပြင်ဖို့လိုအပ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံလုံးဝ မရှိဘူး။

ဒီတော့ ကန်ထရိုက်ကို လက်ခံခြင်းအားဖြင့် ငွေငါးသိန်း၊ လစဉ် ပုံမှန်ဝင်ငွေ တစ်ထောင်နဲ့ (တစ်ထပ်အိမ် လေးလောက် မကျယ်သော်လည်း) နေစရာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း ရမယ်။ အန်တီမေရီ ဘာလက်မခံနိုင်စရာရှိသလဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မြေလဲ ဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက် ပိုပြီး လက်ခံ ပျော်တာက အန်တီမေရီရဲ့ စပ်စုတ်တဲ့ ဝါသနာအတွက် မပတ်သတ် မဆက်ဆံဘဲနေလို့မရတဲ့ အိမ်နီးချင်း တွေနဲ့ နေရမယ်။ လမ်းပိုလ်ကြီး အမြော်အမြင် ကြီးမှုကြောင့် ဖုန်းလေးတစ်လုံး ရှိခဲ့တဲ့အတွက် ဖုန်းဆိုရင် ရွှေထက်ရှား တဲ့ ခုလိုချိန်မှာ တိုက်မှာ နေတဲ့သူတွေကို ဖုန်းခေါ်ပေးတာနဲ့ကို ပိုက်ဆံလဲရ စပ်စုလို့လဲ ရဦးမယ်။

အပိုင်း (၁၁)

အဲဒီလို ကန်ထရိုက်မျိုး ကို မြတ်မြတ်က အန်တီမေရီဆီခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ခံသင့်တဲ့ အချက်တွေ ထောက်ပြတယ်။ တစ်အချက် အန်တီမေရီမှာ တစ်လကို ပုံမှန် ဝင်ငွေ တစ်ထောင်ရ မယ်။ (ဟောင်ကောင်ပုံ အလွှာဆိုတော့ ပေါင်းဆယ့် နှစ်လွှာ ရှိမယ်။ အန်တီမေရီက နှစ်လွှာ ယူထား မယ်ဆိုရင် တစ်လွှာတစ်ရာနဲ့ ဆယ်လွှာ တစ်ထောင်ပေါ့)။ နှစ်အချက် အန်တီမေရီတို့က သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်လွှာပဲနေ၊ မြေညီထပ်တစ်လွှာကို ရောင်းလိုက် (ဘယ်မြေ ပိုင်ရှင်မဆို ကြိုက်တဲ့အခန်းက ဈေးကောင်း ရတဲ့ အောက်ဆုံး မြေညီထပ် ယူတယ်) ရင် ဆောက်ပြီးပြီးချင်း

ဒီတော့ လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့ပေါ့။ တိုက်ဆောက်နေတုန်းမှာ အန်တီမေရီတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် ကန်ထရိုက် ရဲ့ လူတွေနဲ့အတူ သူတို့ ဆောက်တဲ့ တဲလေး တစ်ခြမ်းမှာပဲ နေလိုက်တယ်။ ကန်ထရိုက်က ခြောက်လ ပဲကြာမယ် ပြောတာကိုး။ ခြောက်လနဲ့တော့ အိမ်ငှားမနေတော့ပါဘူး။ လက်ထဲလဲ စပေါ်တင်စရာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး။ ကန်ထရိုက်က တကယ် ဆောက်တော့ တစ်နှစ်နီးပါး လောက် ကြာသွားတယ်။ တခြားနေရာ မှာလဲ ပြိုင်ဆောက် နေရလို့တဲ့။ ခြောက်လကျော်တော့ အန်တီမေရီ တဲတစ်ခြမ်းထဲမှာ မနေနိုင်တော့ ဘူး။ ကိုယ်ရမယ့် မြေညီထပ်ထဲ ပြောင်းလိုက်တော့ တယ်။ တိုက်က တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြီးနေပြီပဲ။ နေလို့ ရပါတယ်။ အင်း ... ကိုယ်ရမယ့် မက်လုံး တွေကြောင့်သာ သည်းခံခဲ့ရတာ။ တိုက်ဆောက် နေစဉ် က နေခဲ့ရတာဟာ တော်တော်ဆင်းရဲပါ တယ်။ တိုက်ဆောက်တဲ့သဲတွေ၊ ထုံးအမှုန့်တွေ၊ ဘီလပ်မြေ အမှုန့် တွေကြောင့် (ဘယ်လောက် အပြင်ထွက်

နေနေ) အန်တီမေရီ ရင်ကျပ်တာ လိုလို၊ အသက်ရှူမဝတာလိုလို ရောဂါမျိုး ဖြစ်လာ တယ်။ နဂိုက နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့အခံကလဲ ရှိတာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘာမှမဖြစ်တာက ဆန်နီ။ မဖြစ်တဲ့ပြင် သူ မကြားရတဲ့ လေချွန်သံ တရိုးရိုးနဲ့ ပျော်တော် နေလိုက်သေး။ တိုက်ဆောက်တဲ့ ပန်းရန်တွေထဲ ဝင်ကူလုပ်လိုလုပ်။ ကန်ထရိုက်လာရင် လဲ ခိုင်းတာ လုပ်ပေး ရတာနဲ့။ အားလုံးနဲ့ ခင်လို့ သူက။

ဒီကောင်က လူကလေးကသာ ဒုက္ခိတကလေး။ အကောင်း သိပ်ကြိုက်တာ။ နေတာထိုင်တာ၊ ဝတ်တာစားတာ၊ ကောင်းမှ ကြိုက်တဲ့ကောင်။ အိမ်စုတ်မှာ သူ မနေချင်ဘူးလေ။

တိုက်ပြီးတော့လဲ အခန်းကို သူပဲ ပြင်တာ၊ ဆင်တာပဲ။ ကြမ်းတွေ တိုက်တာ၊ နံရံဆေးသုတ်တာ၊ သံပန်းတံခါး ဆေးသုတ်တာ သူ အကုန် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ အောက်ထပ် က သူ့အခန်းတဲ့။ အပေါ်က အမေ့အခန်းတဲ့။ အန်တီမေရီမယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အောက်လွှာ မြေညီထပ်ကို အန်တီမေရီက ငှားရမှာကိုး။ ကြမ်းခင်းတာ၊ ဆေးသုတ်တာတွေကို ငှားမယ့် သူ့ဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး အန်တီမေရီ လုပ်ရတာ။ တစ်လကို နှစ်ထောင် တစ်နှစ် စာချုပ်ချုပ်ပြီး နှစ်သောင်း လေးထောင် ယူလိုက်တာ။ ငှားတဲ့သူက စားသောက် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့။ တရုတ် အစားအစာ ရောင်းမယ့် တရုတ် စားသောက်ဆိုင် အသေးလေးပေါ့။

ဆန်နီ အစွဲအလမ်းဟာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ အကျိုးအကြောင်းကို အန်တီ မေရီ ပြောပြတော့ မျက်နှာပျက်ရုံလောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ဖွင့်တဲ့နေ့၊ သူ "သ"ထားတဲ့ အခန်းထဲကို လူတွေ ဝင်တာ နဲ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတာ၊ အန်တီမေရီ အတော် ချောယူရတယ်။ နောက်တော့လည်း

သူ့အကျင့် အတိုင်း အဲဒီဆိုင်မှာ သွားစားပွဲထိုး လုပ်နေ တော့တာပဲ။ ဆိုင်ကလဲ သူကို ချစ်ကြခင်ကြ တာပါ ပဲ။ သူက လူလည်း။ ဆိုင်စားပွဲထိုး လုပ်ရင်း သူ့အခန်း ပျက်စီးသလား ကြည့်တာ။ ကြမ်းပေါ်ကို မီးကျရင်၊ နံရံကို သံရိုက်ရင် "အားပါးပါး" နဲ့ သူ့အသံဟာ ဆူညံနေတာပဲ။ ဆိုင်က သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ကြရော ...။

စားသောက်ဆိုင် ကို တစ်နှစ်ပဲ အန်တီ မေရီ ထားလိုက်တယ်။ လခတိုးပေးမယ် ပြောပေမယ့် တော်ပြီ။ အန်တီမေရီ ညှော်နဲ့ဒက် မခံနိုင်ဘူး။ အောက်လွှာက တစ်နေကုန် ကြော်သမျှ လှော်သမျှ ညှော်တာ အပေါ်လွှာ ထဲကို အကုန်လုံး တက်တာပဲ။ လှေကား အပေါက်ကနေ တက်တာပေါ့။ ခဏပဲ ငှားတာ ဆိုတော့ အပေါ်လွှာ ကို အပေါက်ဖောက် မနေတော့ဘူးလေ။ အန်တီမေရီတို့ တက်တော့ ဆင်းတော့လဲ ဆိုင်ထဲက နေပဲ ဖြတ်ပြီး ဆင်းရတက်ရတာပေါ့။ လှေကားပေါက်ကို သုံးထပ်သား အံ့ဖုံးတံခါး တပ်ထားတယ်။

စားသောက်ဆိုင် ရွှေ့သွားတဲ့နေ့ကများ ဆန်နီ ပျော်လိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့။ အောက်လွှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဘရိတ်ဒန့်တွေ ဘာတွေတောင် ဆွဲပစ်လိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူကြာကြာ မပျော်ရရှာပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နိုင်တီးဝမ်း တစ်နှစ်ကို အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို ငှားရပြန်တယ်။ သူ့ကိုတော့ ဖုန်းပါတစ်လေ သုံးထောင်ငါးရာနဲ့ နှစ်ချုပ်ငှားလိုက်တာပေါ့။ သူတို့က နံနက်လာ၊ ညနေပြန်ပဲ။ ရုံးခန်းပဲ ငှားတာကိုး။

ဒီနှစ် နိုင်တီးတူးမှာ သူတို့လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လခတိုးတောင်းပြီး ဆက်ငှားမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပြန်အပ်သွားတယ်။ လခ ကောင်းကောင်းနဲ့ ရှုန်းလောက်ပဲ ငှားမယ့်သူမျိုးကို ရမှပဲ ငှားတော့မယ်လို့ အန်တီမေရီ စိတ်ကူး ထားတယ်။ ဒီနှစ်ပိုင်း ပွဲခလေးတွေကလဲ မဆိုးပါဘူး။ သားအမိနှစ်ယောက်

သုံးလောက် စွဲလောက် ရုံတော့ ရနေပါသေးတယ်။ ဆန်နီကတော့ အောက်လွှာကို အပိုင်စားရလို့ ပျော်နေတာပဲ။ တစ်ခါ တစ်လေ အန်တီမေရီ တွေးမိတယ်။ အန်တီမေရီ ရောဂါကို များ ရောင်းစားရမယ်ဆိုရင် ဆန်နီတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါ့မလဲလို့။

"ဆန်နီဘွိုင်း"

အပြင် သွားခါနီးတိုင်း အပေါ်လွှာပေါ်မှာ လေးကန်ဖင့်နွဲ့ နေတတ်တဲ့ အန်တီမေရီ ထုံးစံအတိုင်း လှေကားက လားလာချိန် မှာ အကျင့်ပါနေမြဲ သူ့ခေါ်သံကို ကြားရမယ်။ သူ့ခေါ်သံနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ရှေးဟောင်း တိုင်ကပ်နာရီက ခုနှစ်နာရီ ထိုသုံးကိုလည်း ကြားရတယ်။

"ဟော ... ခုနှစ်နာရီ၊ ဒီနာရီက ငါးမိနစ်တောင် နောက်ကျနေတာ၊ ဆန်နီ"

အန်တီမေရီ က ပျာယာခတ်ရင်း ဆန်နီကို စာရွက်ပိုင်းလေးနဲ့ ဆယ်တန်တစ်ရွက် လှမ်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်လုံးကြီး တအိအိနဲ့ အမြန် ထွက်သွား တော့တယ်။

သူ့အမေ စာရွက်ပိုင်းကို ဆန်နီ ဖတ်လိုက်တယ်။

"... ထမင်းစားရင် လက်ဖက်သုပ် ဝယ်စား။ မာမီပြန်လာမှ ဟင်း ဝယ်ခဲ့မယ်။ လျှောက်သွားမနေနဲ့ ..."

ဆန်နီ က နှုတ်ခမ်းတွေကို စုချွန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် တွေကို ဆေးကြော သိမ်းတယ်။ စားပွဲကို အဝတ်နဲ့ သေချာသုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရှေ့ ခေါက်တံခါးကို ပိတ်တယ်။ ပြီးတော့ သံပန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်

တယ်။ သော့ကို နှစ်ခါ သုံးခါ လှုပ်ကြည့် လိုက်သေးတယ်။ သေချာပြီ ဆိုတော့မှ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။

ဆန်နီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်လေ။ လှည်းတန်း လမ်းမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နံနက်တိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မပျက်မကွက် ထိုင်နေကျ။ သူ့လိုပဲ နားမကြား၊ စကားမပြောနိုင်ရှာတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်နဲ့တူတူ ဆန်နီထိုင် နေကျလေ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆန်နီစကားပြောမယ်။ ရမယ်၊ ရေဇွေးသောက်မယ်၊ ထမင်းစားခါနီး လက်ဖက် သုတ် ဝယ်ပြီး ပြန်မယ်။

တရိုးရိုးနဲ့ လေချွန်လာတဲ့ ဆန်နီ နှုတ်ထမ်းတွေက ပိုပြီး စုချွန်လာတယ်။

ပခုံး တွေကိုလဲ ဟိုဘက်စောင်းလိုက်၊ ဒီဘက်စောင်းလိုက်။ ခေါင်းကို လည်း ဘယ်ညာ စောင်းငဲ့လိုက် နဲ့ မြစ်စမ်းပြာ လမ်းလွယ်ထဲကနေ ဆန်နီ မြန်မြန် ထွက်ခဲ့တယ်။

+++++

မျက်နှာချင်းဆိုင်က အဘွား ငှက်အိုမကြီးကတော့ ဝရန်တာမှာ ဝါးလုံး ဝါဝါလေးတွေနဲ့ အဝတ်စို တွေ လှမ်းပြီး သုတဆိုတဲ့ ငှက်ပေါက်စလေးကို တဟဲ့ဟဲ့ အော်ရင်း အလုပ်ရှုပ်ပြီ။

မြစိမ်းပြာ လမ်းသွယ်ထဲက လမ်းသွားလမ်းလာ လူရောင်စုံနဲ့ ကားကလေး တွေကို ငေးမောရင်း ဖိုးဘတင်က နံနက်ခင်း အချိန်ကို ကုန်ဆုံးတတ်တယ်။

လမ်းသွယ်ထဲက လူအားလုံးဟာ သူတို့နောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လိုက်နေသလို လမ်းလျှောက် ကြတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ လမ်းလျှောက်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဆောင်းတွင်း ဆိုပြီး အနွေးထည်ထူထူ ဝတ်ထားတဲ့လူလဲ တစ်ယောက်မှ မတွေ့မိပါဘူး။ ဖိုးဘတင်တို့ အညာ မှာလို နေပူဆာ ထွက်လှုံကြတယ် ရယ်လို့လဲ မရှိ။ အညာမှာတော့ နေပူဆာ လှုံတာကို ဇိမ်ခံပြီး တခမ်းတနား ထွက်လှုံကြတာရယ်။

နံနက် ခုနှစ်နာရီ ထိုးပြီးတာနဲ့ သုံးထပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်လုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားတော့တယ်။ ငှက်များ အစာရှာ သွားကြတဲ့အခါ အသိုက်အမြုံချည်း ကျန်ခဲ့သလိုပဲ။

ဒီသုံးထပ်တိုက်က အသိုက်အမြုံကြီးမှာတော့ အမြဲတမ်း ကျန်နေခဲ့တဲ့ ငှက်အိုကြီး နှစ်ယောက်နဲ့ ငှက်ပေါက်စလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။

ဖိုးဘတင် ဆိုတဲ့ ငှက်အိုကြီးက အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ဝရန်တာကို ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ နေပူ ဆာလှုံ ထွက်လာပြီ။

နံနက် ရှစ်နာရီလောက်၊ နေကောင်းကောင်း ပွင့်လာတဲ့ အချိန် လောက်ပေါ့။ ထွက်လာကြပြီ။ ကိုယ်အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ ပက်လက် ကုလားထိုင်နဲ့ တစ်မျိုး၊ ဂန်နီအိတ် ခင်းပြီးတော့ တစ်သွယ်၊ ဖင်ထိုင်ခုံ လေးတွေနဲ့တစ်ဖုံ။ နေပူဆာလှုံဖို့ ထွက်လာကြပြီ။ အလုပ်သွား၊ ကျောင်းသွားတဲ့ လူက လွဲရင် အိမ်မှာ ကျန်တဲ့လူ အကုန်လုံး အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းက ထွက်လာကြတာပဲ။

နေပူဆာ လှုံသူတွေရဲ့ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ကရား၊ ကွမ်းအစ်၊ လက်ဖက်အုပ်၊ ဆေးလိပ်ခွက်နဲ့ တခြား စားစရာ သောက်စရာ ပန်ကန်လေးတွေ

(ကောက်ညှင်းပေါင်းတို့၊ အကြော်တို့၊ ငါးခြောက်ဖုတ်တို့)ကရှိမြဲ။ ပြီးတော့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလဲ နေပူဆာမှာ စကားတပြောပြောနဲ့ လုပ်ကြမြဲ။

သိုးမွေးထိုးတဲ့လူ၊ ထမင်းစားခါနီး ခပ်ဖို့ ဟင်းချိုရွက်သင်တဲ့သူ၊ ညနေစာအတွက် ရေစိမ်ထားတဲ့ပဲကို အခွံညှစ် အချာသတ်တဲ့သူ၊ သင်ဖြူးရက် တဲ့သူ၊ စာအုပ်ဖတ်တဲ့သူ။

ကိုယ်အလုပ်လေး ကိုယ်လုပ်ရင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလေးသောက်လိုက်၊ စားစရာလေးစားလိုက်၊ စကားလေး ပြောလိုက်နဲ့ နေရောင်လေးကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးကလည်း နွေးလို့။ အဲဒီအရသာ ဟာ ဘာနဲ့မှ ကို မလဲနိုင်အောင် အရသာ ရှိပါပေရဲ့ဗျာ။

ဖိုးဘတင်တို့ အဘိုကြီး အဘွားကြီးတွေဆို ထမင်းစားရင်းတောင် နေပူဆာမှာပဲ စားလိုက်ကြ တာပဲ။ အညာဆောင်းက အေးလွန်းတော့ နေပူဆာ ကနေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြတယ်။ ထမင်းစားတော့ နေပူဆာ မှာပဲစား။ နေပူဆာမှာ စားရတာ ပိုပြီးတော့ ထမင်းမြိန်တယ်။ ပဲရွက်ဟင်းချိုက လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်အငွေ့ တထောင်းထောင်း၊ ငါးပိတစ်ချက်က နံနံပင်။ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် အုပ်လို့၊ မြေပဲနိုင်းချင်း ပဲသီးသုပ်၊ ဝက်သားနီချက် ရဲရဲအိအိ။ အညာ ဆောင်းတွင်းဟင်း တွေလေ။ အင်မတန် စားလို့ ကောင်းတာ ပေါ့။

အင်း...ဒီနေ့ ဖိုးဘတင် စားရမယ့် ဟင်းတွေ ဘာတွေပါလိမ့်။ မစဉ်းစား ချင်ပါဘူး။ ဘာဟင်းဖြစ်ဖြစ် ခံတွင်း တွေ့မယ်တော့ မထင်ပါဘူး။

သတင်းစာ တွေဝယ်တယ်၊ ဗလာစာအုပ်တွေ ဝယ်တယ်၊ နို့ဆီခွက်တွေ၊ ပုလင်းခွံတွေ၊ ပလတ်စတစ်တွေ ဝယ်တယ်။

ဟော.. ဖိုးဘတင် အတွက် နံနက်ခင်း တေးသံစုံ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်၊ နံပါတ်(၁)လာပြီ။

'အုန်း... ဆီ... အုန်း... ဆီ'

အဲ... ဒါက ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ် နံပါတ်(၂)၊ အုန်းနဲ့ဆီကြားမှာဆွဲပြီး အော်တတ်တဲ့ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်း လူကြီးတစ်ယောက် အုန်းဆီ သတ္တုချိုင့်လေး ဆွဲပြီး လာနေတယ်။ အုန်းဆီကို ဒီလို လျှောက် ရောင်းတာမျိုး အညာမှာ မတွေ့ဖူးတဲ့ ဖိုးဘတင်မှာတော့ အ ဆန်းလိုဖြစ်လို့ နေတယ်။ အဲဒီလူကို မျက်စိ တစ်ဆုံး ဖိုးဘတင် လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့အသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတာကို လိုက်နားထောင် ရတာ နားထောင်လို့ ကောင်းသလိုပဲ။

ခပ်နွေးနွေး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကို ဖိုးဘတင် ငဲ့့သောက်ရင်း ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်တစ် ခုကို ဖိုးဘတင် စောင့်ပြန်တယ်။ အလျင်းနေ့ အတွက် အစီအစဉ်အရဆိုရင်တော့ အုန်းဆီပြီးရင် လူ တစ်ယောက်တည်း က အသံအမျိုးမျိုး နဲ့ သီချင်းဆိုရောင်းတတ်တဲ့ 'ဦးချိန်တီး' လျက်ဆားပဲ။

'အုန်းသီးခူးတယ်။ အုန်ပင်ပြင်တယ်၊ အုန်းသီးခူးတယ်'

အဲဗျား၊ ဒါကတော့ ဖိုးလတင်အတွက် အစီအစဉ်သစ်ပဲ။

ဖိုးဘတင် မကြားဖူးသေးဘူး။ ဝရန်တာကနေ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖိုးဘတင်ကြည့်တယ်။ အသက် လေးဆယ်လောက် လူတစ်ယောက်။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မျက်နှာပေါက်နဲ့ ကြိုး တစ်ခွေကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး စားတစ်ချောင်းကို ခါးမှာချိတ်ထားတယ်။ အုန်းသီးခူးတယ်၊ အုန်းပင်ပြင်တယ်တဲ့။ ရန်ကုန်မြို့က အုန်းပင်ပေါ်တဲ့အရပ်ဆိုတော့ ဒီလိုလည်း လုပ်စားလို့ရတယ် ထင်ပါရဲ့။ အုန်းသီးခူးခါ ပြင်ခ ဘယ်လောက်များ ရှာပါလိမ့်။

ရန်ကုန်မြို့က အုန်းပင်တော့ တကယ်ပေါ်တဲ့အရပ်။ အိမ်တိုင်း အုန်းပင်ရှိတယ်။ အုန်းပင်ပေါ် သလောက် အုန်းသီးကလည်း တယ်သုံးတဲ့ အရပ်ကိုး၊ ဘာမှနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အုန်းသီးဖြူးထားတာပဲ။ ပြီးတော့ ဆီမပါ၊ ဆားမပါ အုန်းသီးနဲ့ပဲ ဒီတိုင်းစားကြတာကိုး။ မစားတတ် လိုက်တာ၊ အညာက ကောက်ညင်းပေါင်းဆို နှမ်းတောင်းနဲ့ နှမ်းဆီနဲ့ အိနေအောင်နယ်ပြီး အကြော်တို့၊ ပဲပြုတ်တို့နဲ့ တွဲစားတာ။ မုန့်စိမ်းပေါင်းဆိုလည်း နှမ်းဆီ မွှေးမွှေးလေး ဆမ်းပြီးစားတာ။ အုန်းသီး နဲ့တော့ မစားပါ ဘူး။ ဒီကတော့ အရာရာမှာ အုန်းသီး၊ အုန်းနို့ကင်းတာကို မရှိသလောက်ပါပဲ။ ထန်းသီးမုန့်၊ ငှက်ပျောမုန့်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်၊ သာဂူ၊ ဟာ ... မပါတာ မရှိပါဘူး။ ရွှေချို ဆွမ်းမကင်း ဆိုလည်း အုန်းနို့ တွေ အများကြီးထည့်ပြီး အုန်းသီးမုန့်ကြီး စားရသလိုပဲ။

အညာ မှာလည်း ရွှေချိုဆွမ်း မကင်းထဲ အုန်းနို့ထည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အာနေတော်ပဲ။ အညာရွှေချို ဆွမ်းမကင်း က ဘဲဥနဲ့၊ ထောပတ်နဲ့နဲ့ အုန်းနို့နဲ့ ကရောပြီး၊ မျှပြီး မွှေးတဲ့အနံ့လေး။ အဲဒါမှ ရွှေချိုဆွမ်း မကင်းနဲ့။ အဲဒါမှ စားလို့ ကောင်းတာ။

ပြီးတော့ ဒီမှာ အုန်းထမင်းချက်ကြတယ်။ အုန်းနို့ပေါ်ပါရဲ့။ ဆန်ကောင်း ပါရဲ့။ ဆားမပါဘူး။ ကဲ... ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ အုန်းထမင်း ထဲဆားတည့် မချက်ကြဘူး။ ပေါရွတ်ရွတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အရသာခံ လို့မရဘူး။ သူတို့ဆန်ဆိုတာလည်း ပေါဆန်းမွှေးတို့ ဘာတို့ဆိုတာတွေ ဘယ်လောက်

ကောင်းကောင်း ဖိုးဘတင် တို့အညာမှာ 'အုန်းထမင်းဆန်' ဆိုပြီး သတ်သတ်ရှိတဲ့ 'ခပ်ချိုဆန်' ဆိုတာလောက် ကောင်းတယ်မထင်ဘူး။

နောက်ပြီး သူတို့ အုန်းထမင်း ချက်တာကလည်း လွယ်လွန်း၊ မြန်လွန်းပါတယ်။ စားချင်ရင်သွား၊ ဈေးနားမှာ အုန်းသီးခြစ်၊ ညှစ်ဆိုင်ကိုသွား၊ အဲဒီမှာ ကြိုက်အုန်းသီး လက်ညှိုးထိုး၊ ဟိုက တစ်ခါတည်း အခွံခွာပြီး စက်နဲ့ ညှစ်ပေး လိုက်တဲ့ အုန်းနို့ယူလာ၊ အိမ်ကဆန်နဲ့ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုး ထဲထည့်၊ ခလုပ်ဖွင့်ထားလိုက်။ ပြီးပြီ။ ခလုတ်ကျရင်ကျက်ပြီ၊ စားရုံပါပဲ။ ကြက်သား၊ ဝက်သားဟင်း လေး တစ်ခွက်ချက်ထားတာနဲ့ ဆိုင်သရက်သီး ဆီစိမ်အထုပ် ဖြေလို့ပေါ့။ ဒါပဲ။ လွယ်လွန်း မြန်လွန်းတယ်။ ဖိုးဘတင်မကြိုက်ဘူး။ အုန်းထမင်း ချက်ရတဲ့ အရသာ ဘာမှမခံလိုက်ရဘူး။

အုန်းထမင်း ချက်စားတယ်ဟေ့ ဆိုရင် ချက်မယ့်နေ့ကို တစ်ပတ်လောက် ကကြိုပြီး ရက်သတ် ထားတာ။ အဲဒီတစ်ပတ်လောက်မှာ အုန်းထမင်း ဆန်ဝယ်ထား တယ်။ ကုလားပဲ ဝယ်ထားတယ်။ ငှက်ပျောသီးဖီကြမ်း ရင့်ပေ့ ဆိုတာ ဝယ်ထားတယ်။ ဝယ်ထားပြီးတော့ ချက်မယ့်နေ့ နံနက်စော စောကျ အုန်းထမင်း ဆန်ကို ရေစိမ် တဲ့ သူကစိမ်၊ အုန်းသီးခွဲ တဲ့သူကခွဲ (အုန်းသီးခွဲနေတဲ့ အချိန် အုန်းရည်သောက်ဖို့ ရေခွက်ကိုင်ပြီး အုန်းရည် စောင့်ကြတာကို တပျော်တပါး)။

အုန်းခြစ်ကို ဖုန်သုတ်ရေဆေးတဲ့သူကဆေး၊ အုန်းခြစ်အောက်က ခံမယ့်လင်ပန်းယူချည်ဦး၊ အုန်းနို့ညှစ်ဖို့ သေတ္တာထဲက လက်သုတ်ပဝါ အသစ်နှစ်ထည် ယူချည်ဦးလို့ အော်တဲ့သူကအော်။

အုန်းသီးခွဲပြီးပြီ။ အုန်းသီးခြစ်ဖို့၊ ညှစ်ဖို့လုပ်ငန်းစမယ်။ လင်ပန်း သန့်သန့် ပေါ်မှာ အုန်းခြစ်တင်၊ အုန်းသီးခြမ်းပေး။ အုန်းခြစ်ကို ခြေထောက်နဲ့ဖိ၊

ဖိပြီးခြစ်ပြီ။ တဖွေးဖွေးကျလာတဲ့ အုန်းသီးဖတ် ထွေးထွေးလေး တွေကို ကလေးဘဝက အင်းမတန်နို့က စားချင်တယ်။ ထွေးထွေးနုနုနဲ့ စားလို့သိပ် ကောင်းတာ ကိုး။

အုန်းသီး ခြစ်ပြီးပြီဆိုတော့ လက်သုတ်ပဝါ အသစ်ထဲမှာ အုန်းသီး ခြစ်ပြီးသား လက်ဆုပ် နှစ်ဆုပ်စာ လောက်ထည့်။ လက်သုတ်ပဝါကို လိမ်ပြီးကိုင်၊ ဘေးနားမှာအဆင်သင့်လာချပေးထားတဲ့ ရေခဲခွေးနဲ့ နည်းနည်းချင်း လောင်းလောင်းပြီး၊ တခြားလင်ပန်းတစ်ခုမှာ အုန်းသီးဖတ်လေးတွေ နူးအောင်ချေ ချေပေးရတယ်။ ပြီးမှ ဇလုံသန့်သန့်ထဲ ညှစ်ထည့်လိုက်။ ပြီးရင် နောက်တစ်ခါ လက်သုတ်ပဝါပေါ်က အုန်းသီးဖတ် လေးတွေပေါ် ရေခဲခွေးလောင်းပြီးချေ။ ပြီးတော့ညှစ်လိုက်။

အုန်းနို့ညှစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကြက်သားဟင်း ချက်တဲ့သူ။ ကုလားပဲ ပြုတ်တဲ့သူက ချက်ကြ၊ ပြုတ် ကြပေါ့။ ကုလားပဲက ပြုတ်ပြီး ကြက်သွန်ဆီသတ် အသုံး မပျက် ကြောက်မယ်လေ။ သရက်ချဉ် ပေါ်တဲ့အချိန်ဆို သရက်ချဉ် သုပ်ဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ မပေါ်တဲ့အချိန်ဆိုရင် သရက်သီးဆီစိမ်းကို ချက်ချင်း လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် လုပ်တာ။ အညာအိမ်တိုင်း စဉ့်အိုးနဲ့သိမ်းထားတတ်တဲ့ သရက် သီးထက်ခြမ်းခွဲ နေလှန်း ဆားသိပ်(သရက်သီးဆားဖတ်)ဆိုတာကို ရေခဲခွေး လေးနဲ့ အိစက်သွား အောင် ဖြောလိုက်ပြီး ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ မဆလနဲ့ ဆီသတ်ပြီး လောင်း လိုက်တာပေါ့။ မီးဖိုဖို မီးမွှေးတဲ့ထင်းကိုက အုန်းထမင်းချက်တဲ့နေ့မှာ မီးကျိုးကောင်းစေမယ့် ထင်းကို တမင် မွှေးရတယ်။ မန်းကျည်းထင်း တို့၊ ထောက်ကြံ့ထင်းတို့ပေါ့။

ဒါမှ အုန်းထမင်းနပ်လို့ ကောင်းတယ်။ အုန်းထမင်းချက် ပြီဟေ့ ဆိုတဲ့ အချိန်ကျတော့ မီးကလည်းအရှိန်သိပ်ကောင်းနေပြီ။ အိုးထဲကို ဆီထည့်၊

ဆီကျက်ရင် ဘာကြော်သလဲ ဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ မှည့်ဝင်းအိနေတဲ့ ဖီးကြမ်း ငှက်ပျောသီးကိုကြော်တယ်။ အဲဒီကြော်တဲ့ဆီနဲ့ အုန်းထမင်းချက်လို့ သိပ်ကောင်းတာကိုး (ငှက် ပျောသီးကြော်နဲ့ အုန်းထမင်းကိုလည်း အညာမှာ တွဲစားတယ်လေ)။

ကြော်ပြီးသား ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံးလောက်ကိုလည်း ရေစိမ် ထားတဲ့ ဆန်ထဲမှာ ထည့်နယ်လိုက် သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆီထဲကို အုန်းနို့ထည့် ဆီသတ်၊ တချို့ကျတော့ အုန်းနို့ကို မစင့်တစင် ညှစ်ပြီး ကျန်တဲ့အုန်းဖွဲ့ကို အလျင် ဆီသတ်တယ်။ ဆီသတ်ပြီးမှ အုန်းနို့ထည့်၊ ဆန်ထည့်၊ ဆားထည့်၊ ရေအနေတော် ထည့်ပြီး မီးကျိုးရဲရဲ နဲ့ ထားလိုက်တော့တာပဲ။

ထမင်းအိုးကိုမွှေ၊ မွှေပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ငှက်ပျောဖက် တစ်လက်လောက် ကိုလည်း ခုတ်ခိုင်းထား ရသေးတယ်။ ငှက်ပျောပင် ဆိုတာကတော့ အညာအိမ်တွေမှာ အိမ်တိုင်းရှိတယ်လေ။ ငှက်ပျော ဖက်က ရေခန်းခါနီး ထမင်းအိုး နှပ်တော့မယ်အချိန်မှာ ထမင်းပေါ်ကနေ အုပ်ပေးရတာ။ ငှက်ပျော ဖက်ပေါ်ကမှ ဒန်အိုးအဖုံးအုပ်ပေါ့။ ဒါမှ အငွေ့တွေ အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ ထမင်းနပ်လွယ်မှာလေ။

ထမင်းအိုး နပ်ပြီဆိုတော့လည်း ကြက်သားဟင်း၊ ပဲကြော်၊ သရက်သီး ဆီစိမ်း၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို တို့နဲ့ တခမ်းတနား အရသာခံပြီး စားကြတာ။ စားလို့အင်မတန်ကောင်း တာပဲ။ ဒီရန်ကုန်အုန်းထမင်းနဲ့ တူကို မတူဘူး။ မတူတာကတော့ အုန်းသီးချင်းကို မတူတာ။ အညာအုန်းသီး အရသာက လေးပြီးချိုတယ်။ ရန်ကုန် အုန်းသီး က ပေါရွတ်ရွတ်နဲ့အချိုပေါ့တယ်။

+++++

အပိုင်း (၁၂)

'ဦးချိန်တီး... ဦးချိန်တီး... အစာကြေဆေးလုံး... ဦးချိန်တီး...
ပြည်သူအပေါင်းရဲ့... ဦးချိန်တီး... '

အဲ... အဲ... လာပါပြီဗျာ။ နောက်ထပ်ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ် တစ်ခု။
အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ ဆံပင် ရှည်ရှည် နေကာမျက်မှန်နဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်
နှစ်လုံး စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက် က နမူနာ ဆေးပုလင်း
တစ်လုံးကို မြှောက်ကာ၊ မြှောက်ကာနဲ့ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်
လမ်းလျှောက်တတ် တဲ့ လူ တစ်ယောက်။

"ဦးချိန်တီးလျက်ဆားရမယ်၊ဆေးလုံးရမယ်၊လျက်ဆားရမယ်၊ဆေးလုံးရ
မယ်"

လူနှစ်ယောက် အော်နေလို့ အသံနှစ်မျိုး ပြောင်းပြီးအော်သွားတဲ့လူကို
ဖိုးဘတင် ကြည့် ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေ မိတယ်။

ဝရန်တာမှာ မတ်တပ်ရပ်နေရာက ပြန်ထိုင်မယ်လုပ်တုန်း ဖိုးဘတင် တိုက်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိတယ်။ကဲဗျာ မေ့လိုက်ပုံ ကတော့။ ကြိုးတန်းလန်းက ညှပ်မှာ သတင်းစာ တွဲလောင်းလေး ရောက်နေပြီ။ အုန်းပင် ပြင်တယ်။ အုန်းသီးခူး တယ်ကို စိတ်ဝင်စားသွား လိုက်မိတာ။ အလျင်နေ့တွေဆို သတင်းစာချိန် အောက်ကို ငုံ့ကြည့် မျှော်ရတာက အမော။ သတင်းစာ ဟာလည်း ဖိုးဘတင်အ တွက် နံနက်ပိုင်း ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ် တွေထဲ မှာ တစ်ခုအပါအဝင်ပဲ။

ကြိုးကလေး ကို ဆွဲတင်ပြီး ဖိုးဘတင် သတင်းစာကို ယူလိုက်တယ်။ ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ ကျကျနန ပြန်ထိုင်ပြီး သတင်းစာကို စတင်ဖတ် ရှုတော့တယ်။

ဖိုးဘတင် ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစာကို နောက်က စလှန်တယ်။ နာရေး ကြော်ငြာတွေကို အလျင် ဖတ်တယ်။ ဘာမျက်မှန် မှ ကူစရာမလိုဘဲ ဖိုးဘတင် ဖတ်နိုင်တယ်။ သားလုပ်တဲ့ ကောင်လို သတင်းစာဖတ်ခါနီး မျက်မှန် ရှာရတဲ့ အလုပ် ဖိုးဘတင်လုပ်စရာမလိုဘူး။

သတင်းစာ မှာ နာရေးကြော်ငြာပြီးရင် ဖိုးဘတင်ဖတ်တဲ့ စာမျက်နှာက အယ်ဒီတာ့ ထံပေပေးစာ (အော်သံအခန်း) ပေါ့။ ဖိုးဘတင် စိတ်ဝင်တစား ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ 'မှန်တယ် မှန်တယ် နဲ့ ထောက်ခံ နေတတ်သလို ဟာဆိုးတာပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေက ဘယ်လုပ်သင့်မလဲ' ဆိုတာမျိုး တွေနဲ့ လည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း ကန့်ကွက်နေတတ်တယ်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီနေ့သတင်းစာကို ဒီနေ့မြင်ရတာ တစ်ခုကို တော့ ဖိုးဘတင် ကျေနပ်တယ်။ နယ်မှာကတော့ သတင်းစာ ကို တစ်ပတ်စာ ပေါင်းပြီးမှ ဖတ်ရတာကို။ ရန်ကုန်ကနေ ရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း အဆင့်ဆင့်

လာရတာ ဆိုတော့ ဒီနေ့ သတင်းစာကို ဒီနေ့ ဘယ်မြင်ရမလဲ။ နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြား တန်သည်၊ တစ်ပတ်တန်သည် ကျမှ မြင်ကြရတာ။

သတင်းစာကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် ဖတ်ရာကနေ ဖိုးဘတင် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းပြန် အမြီးပြန် တစ်ခါ ဖတ်ပြန် တယ်။ လူပျောက် ကြော်ငြာ၊ နာမည်ပြောင်း၊ မွေးနေ့ဆုတောင်းတွေကို စေ့စေ့ စပ်စပ် တစ်ခါ ထပ်ဖတ် တယ်။ အင်္ဂလိပ် လိုတွေများလို့ ကျော်ဖတ်ခဲ့တဲ့ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီ ကြော်ငြာတွေကိုလည်း သေချာ ပြန်ဖတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားကလာဖွင့်တဲ့ စီးပွားရေး ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတွေ ကြော်ငြာတွေပေါ့။ ဘာတဲ့.... သူတို့ ကုမ္ပဏီတွေက....။

'ကော်ဖီနပ်ပြတ်တွေ ဝယ်တယ်၊ ကတ္တီပါဖီနပ် ပြတ်တွေဝယ်တယ်'

ရှုတ်တရက် ဖိုးဘတင် လက်ထဲက သတင်းစာ လွတ်ကျလု မတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ အလွန် လန့်အောင် ထိတ်အောင် အော်နိုင်တဲ့ကောင်။ ဖိုးဘတင်အတွက် လာနေကျ ဖျော်ဖြေရေး၊ အစီအစဉ် တွေထဲက စိတ်ဝင်စား စရာတစ်ခုလေ။

'ဘီယာဘူးခွံ တွေဝယ်တယ်၊ ပရိုမီနာဘူးခွံ တွေဝယ်တယ်၊ လက်သည်း ဆိုးဆေး၊ လက်သည်းဖျက် ဆိုးဆေး ပုလင်းခွံ တွေ ဝယ်တယ်၊ ချာလီရေးမွှေး ပုလင်းတွေ ဝယ်တယ်၊ မီးလုံးအကျွမ်းတွေ ဝယ်တယ်၊ မီးချောင်း အကျွမ်း တွေ ဝယ်တယ်၊ ရွှေရောင် ဖောင်တိန်အပျက်တွေဝယ်တယ်'

စုံပါပေဗျာ၊ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ဘာမှ လွှင့်ပစ်ရတယ်လို့ မရှိပလား။

'သုတ... သုတ၊ ဟဲ့... မပြေးနဲ့လေ၊ ဝရန်တာကနေ ထိုးကျလိမ်မယ်' ဩော်... အထိတ်အလန့် ရှိလိုက်လေ၊ ဟိုဘက်ခန်း က အဘွားကြီးရဲ့ စိုးရိမ်းတကြီး အသံကြောင့် ဖိုးဘတင် ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်က ထရပ်

လိုက်မိတယ်။ ဟိုဘက် ဝရန်တာမှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် အော်ဟစ်နေကြတဲ့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်ကို ဖိုးဘတင် မြင်တယ်။ သုံးနှစ်သားလောက် မြေးကောင်ပေါက်စက အတော်သန်တဲ့ကောင်၊ ဘွားအေကြီး လက်ထဲ က လွတ်ထွက်သွားအောင် ရုန်းနိုင်ကန်နိုင်တယ်။ ရုန်းကန်ပြီးလွတ်ထွက် တာနဲ့ ဘာလုပ် တယ်မှတ်လဲ၊ ဝရန်တာကို တွယ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်...ကဲ။ တကယ့်ကောင်၊ ဖိုးဘတင် အသည်း ယား လိုက်တာ။ ဝရန်တာကနေ ထိုးကျ သွားမှဖြင့် ဘုရား...ဘုရား။

တော်သေးတယ်...တော်သေးတယ် ဒီလိုမြေးမျိုးတစ်ယောက်လောက်နဲ့ ဖိုးဘတင် မနေခဲ့ရ လို့။ နို့မို့ဆိုလို့ ကတော့ သူပါဝရန်တာက လိမ့်ကျမလား၊ ကိုယ်ပဲ ဝရန်တာက ထိုးချမိမလား မသိဘူး။ သုံးလေးနှစ် အရွယ်ဆိုတာ အတော်ထိန်းရ သိမ်းရခက်တဲ့ အရွယ်။ သားလုပ်တဲ့ ကောင် အာကာတို့ အဖေဒီအရွယ်ကလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖိုးဘတင်တို့ အညာမှာက ခြံကျယ်တယ်၊ အိမ်ကျယ်တယ်။ လွတ်ထားလိုက်လို့ ရတယ်။ ကလေး လဲ စိတ်ကျယ်ဝန်းတယ်၊ လူကြီးလဲ စိတ်ချလို့ရတယ်။ ဒီမှာတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကလေး ထွက် ဆော့စရာ ဝရန်တာလေး တွေပဲရှိတယ်။ ဝရန်တာက မတော်တဆ လိမ့်ကျလို့ကတော့ သွားစရာပဲ။

ဒီကလေးတွေ ခမျာ သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ တိုက်ခန်းကျဉ်း ရှည်မျောမျော လေးတွေ အဖြစ်နဲ့ ကလေးဘဝ ကို ကုန်ဆုံး ကြရရှာတယ်။

ဪ ဒီလိုကြေးသာဆို ဖိုးဘတင်လဲ ဘာထူးလို့လဲ။ တိုက်ခန်း ကျဉ်းရှည်မျောမျောလေး ထဲမှာပဲ လူကြီးဘဝ၊ လူအိုဘဝကို ကုန်ဆုံးရမယ့် မြေမနင်းသားကြီး မဟုတ်ဘူးလား။ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဟုတ်တယ်။

ဖိုးဘတင် မြေကြီးနဲ့ မထိရ၊မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒီတိုက်ခန်းပေါ် ရောက်ကတည်းကပါပဲ။

နေပူရှိန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြင်းလာတယ်။ ဖိုးဘတင်အိုက်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ရန်ကုန် နေပူဆာဟာလဲ အညာနေပူဆာ နဲ့ မတူပါလား။ အရသာ ကင်းမဲ့လိုက်တာနော်။

'သုတ...ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ၊ ဒီမှာ ဘွားဘွားကြီးနဲ့ ထမင်းစား မယ်လေ၊ ထမင်းစားပြီး ရင် အိပ်ရ မယ်နော် '

ဟိုဝရန်တာမှာ ထမင်းလှလေးနဲ့ အဘွားကြီး ပေါ်လာပြန်တယ်။

စားဘူး...စားဘူး၊ အိပ်ဘူး...အိပ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသံစူးစူးလေးက ဘွားအေနား မလာဘဲ လှည့်ပတ် ပြေးနေဟန် တူရဲ့။ အဘွားကြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး တကြော်ကြော်နဲ့ လိုက်ဖမ်း နေတယ်။

အဲ...ဒီကောင်ဆိုးလေး ထမင်းကျွေး တဲ့အချိန်ဆို ဆယ်နာရီခွဲပဲ၊ ဖိုးဘတင် သိတယ်။ နာရီကြည့် စရာမလိုဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင် က အသံဗလံတွေကို နားထောင်ရုံနဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီဆိုတာ ဖိုးဘတင် သိတယ်။ ဖိုးလတင် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်က ထတယ်။

ခြေထောက်တွေ တောင့်နေလို့ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုတ်သပ်ရသေးတယ်။ လမ်းမလျှောက်ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူး တွေပေါ့။ အလျင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မှာတုံး။

ဧည့်ခန်းက နာရီကိုကြည့်ပြီး ဖိုးဘတင် မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ထမင်းစား ရမယ်လေ၊ ဒီအချိန်ဟာ ဖိုးဘတင်ရဲ့ ထမင်းစားချိန်။ တစ်သတ်လုံး မပျက်မကွက်

မှန်မှန်စားလာခဲ့တဲ့ ထမင်းစားချိန်ပေါ့ (ဒါမေမယ့် ညနေ ထမင်းစား ချိန် နဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နံနက်စာ ထမင်းစားချိန်တွေကိုတော့ ဖိုးဘ တင် ပြောင်းလဲလိုက်ရပြီ)။

ညနေစာကို သူတို့ပြန်လာမှ ချက်ကြတာလေ၊ ညခုနစ်နာရီလောက်မှ ညနေစာစား လို့ရတယ်။ ဟိုတုန်း ကတော့ ဖိုးဘတင်ရဲ့ ညနေစာ စားချိန်ဟာ လေးနာရီခွဲ၊ ငါးနာရီ၊ စနေ၊တနင်္ဂနွေလို ပိတ်ရက်တွေ ကျတော့လဲ သူတို့က ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ချက်ကြပြတ်ကျကြတော့ ဆယ့်နှစ် နာရီ မထိုးရချင်း နံနက်စာ စားလို့ မရဘူး။

မီးဖိုထဲက ထမင်းစားပွဲ အုပ်ဆောင်းကို ဖိုးဘတင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက် ဟင်းခွက် တွေကို မြင်ရတယ်။

မှန်လာဥချဉ်ရည်၊ ဝက်သားပါးပါးလှီးချက်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ထုံးစံအတိုင်း ငါးပိရည်တို့စရာ။

လျှပ်စစ် ထမင်းအိုးထဲက ထမင်းတစ်ပန်း ကန်ကို ဖိုးဘတင် ခူးထည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းစား ပွဲမှာ ထိုင်တယ်။ အေးစက်စက် ချဉ်ရည်ဟင်း တစ်ဖွန်းကို သောက်လိုက်တယ်။ မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ စူးစူးကို မသိချင် ယောင်ဆောင်ရင် ထမင်းမြိန်အောင် ကြိုးစားရတယ်။ မျက်စိထဲ ပေါ်ပေါ်လာ တတ်တဲ့ အငွေ့ တထောင်းထောင်း နဲ့ အမယ်ကြီးရဲ့ ထမင်းပွဲကိုလဲ မစဉ်းစား မိအောင် ကြိုးစား ရင်းပေါ့။

ဒါတောင် ငါးပိရည်တစ်ဖွန်းကို အသာ ခပ်ရင်း အညှာငရုတ်သီးထောင်း ကို သတိရစိတ်က ဖြစ်လာ သေးတယ်။ ငရုတ်သီးထောင်းကို သတိရစိတ်က ဖြစ်လာသေးတယ်။ ငရုတ်သီး ထောင်ကို အမယ်ကြီးကလဲ သိပ်ကြိုက်တာ။ မြကြိုးနွယ် ငရုတ်သီးခြောက် ရှည်ရှည်လေး တွေကို သီတံနဲ့ ထိုးပြီးမီးဝေးဝေး

ကနေ ကြွပ်နေအောင် ကင်ထား၊ ပြီးတော့မှ ဆားနဲ့ ကြက်သွန် ဖြူ များများနဲ့ ထောင်း။ ဆီကလေး ဆမ်းပေါ့။ ချဉ်ရည်ဟင်း နဲ့ ဆို အလိုက်ပေါ့။

ငါးပိရည်ကို ဖိုးဘတင်မကြိုက်ဘူး။ တစ်နှပ်တလေ ဆိုရင်တော့ စားရပါသေးတယ်။ နပ်တိုင်း ဆိုလို့ကတော့ ဖိုးဘတင် နှာခေါင်းထဲ နံလာသလိုပဲ။ အနံ့ကို မခံချင်တော့ဘူး။ ဒီကလူတွေ ကတော့ ကြိုက်လိုက်ကြတာ။ ငါးပိရည် မပါရင် ထမင်းမစားကြဘူး။ ငါးပိရည်အိုးတည် ပွက်ပွက် ဆူတာနဲ့ နနွင်းခတ်ပြီး စားခါနီးတော့ ငရုတ်သီး လှော်မှုန့် ထည့်စားကြတာပဲ။

ဖိုးဘတင် တို့အညှာက သူတို့ရန်ကုန် ငါးပိရည်ကို လုပ်စားပုံနဲ့မတူဘူး။ ဟိုမှာစားပုံက ငါးပိရည်ကို ကျိုပြီးရင် ဆီသတ်သေးတာ။ ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းပြီးသားကို ဆီသတ်ပြီးမှ ငါးပိရည်ထည့်။ ချခါနီးတော့ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းထောင်းပြီး ထပ်ထည့်သေးတာ။ ငါးပိရည်ကမွှေးပြီး ပိုစားလို့ကောင်းတာပေါ့။ အေးလေ... ဟိုကတော့ တစ်ခါတလေကိုး၊ ဒီကတော့ နေ့စဉ်အမှုဆိုတော့ ဟိုလို အဆာ ပလာတွေ ဘယ်လုပ်နေ နိုင်ပါ့မလဲ။

+++++

သခင် ပြန်လာတာမှတ်ပြီး တညောင်ညောင်နဲ့ လုပ်ကုန်ကြပြီ။ မအော်နဲ့ဟဲ့၊ နှင်တို့ပထွေးနဲ့ တွေ့ လိမ့်မယ်၊ ဘာမှတ် လဲ။

'တောက်...နားပြီးလိုက်တာဗျာ၊ ဒီကြောင်စုတ်သံ တွေဟာ၊ လူမှာ ဒူးနာရတဲ့အထဲ'

'လှေကား တက်ရတာကို ဦးရဲ့'

'ကျုပ်ဒူးနဲ့ ဒီလှေကားတွေနဲ့ကတော့ ပြသနာပါပဲဗျာ

'ပြီးတော့ လတ်ဆေးလိမ်းပေးမှာပေါ့ ဦးရဲ့...နော်'

'ဗိုက် ကလဲ ဆာတတ်နေတာ ဆိုတာဗျာ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။

ဟော... ဗိုက်ဆာတဲ့ဘက် လှည့်လာပြန်ပြီ။ ရမယ်၊ရမယ်။ ဧည့်ခန်း မီးခလုတ် တွေကို ဖွင့်ရင်း လတ်လတ် မီးဖိုခန်း ထဲ အမြန်ရွေ့လျားတယ်။ မီးဖိုပေါ် ဟင်းခါးအိုးတင်ရင်း ခလုတ်တွေကိုဖွင့်လိုတယ်။ ပြီးတော့မှ အဝတ်အစား လဲဖို့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဦးက အဝတ်အစား လဲပြီးနေပြီ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပလေကတ် ပုဆိုး တစ်ပတ်နှမ်းနဲ့ အပေါ်ပိုင်းက အကျီတုံးလုံး။ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး။ အိမ်မှာနေရင် ဒီပုံစံပဲ နေတတ်တယ် တဲ့။ ဘိုကြီးက ဒီနေရာမှာတော့ ဘိုမဆန်ဘဲ အညာသားကြီးလေ။ ပဲလှော်ကြော် သုပ်ထည့်၊ ငံပြာရည် (ဦးအခေါ်ကြာညို) ထည့်သုပ်ခိုင်းတတ်တဲ့၊ ပလာတာကို ထပ်တစ်ရာ ခေါ်တတ်တဲ့၊ မရန်းသီးသုပ် ကို မရန်းသီးထောင်းခေါ်ပြီး ဆီတွေအရမ်း စိမ်ခိုင်းတတ်တဲ့ ပဲကြီးဟင်းထဲ ဆူးပုပ်ခတ်ဖို့ "ဆူးပုပ်ကလေး" ဆိုတာ ကို ရှာခိုင်းတတ်တဲ့ အညာသားကြီး လေ။

အပိုင်း (၁၃)

သံဆွဲတံခါးကို ကိုယ်စောင်းတိုက်ပြီး လတ်လတ် မြန်မြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။

လတ်လတ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဒေါသကုမ္မာရ မောင်တော် ဘုရား ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျ ဖြစ်နေပြီလေ။ သတိထား ခစားမှ တော်မယ်။ ဟိုဘက်ခန်းက ကြောင်တွေကလဲ ထုံးစံအတိုင်း သံဆွဲတံခါးဖွင့်သံကို သူတို့

ဒါပေမယ့်နော်၊ ကြေးများပြီးဘုကျတဲ့၊ ခွကျတဲ့ အညာသားကြီး လတ်ရဲ့ဦးက သနားစရာ ပါနော်။ အညာကနေ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ လေး နဲ့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာ ခဲ့တာတဲ့။ ဦးရဲ့ဦးလေ၊ အဒေါ်ဝမ်းကွဲတွေက ကျောင်းထား ပေးလို့ ဦးဘွဲ့ရခဲ့တာတဲ့။ ရန်ကုန်ဆင်းလား တော့ ဦးက မန္တလေး တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး သားလေ။ ရန်ကုန်မှာ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အိမ်နေရင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာ ဌာနမှာ ဆရာ ပေါက်စလေး ဖြစ်တာတဲ့။

'ကဲ...အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ကျုပ်စီးကရက်ဘူး ကုန်နေပြီ၊ အပြန်လမ်းမှာ ဝယ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထား လျက်နဲ့ဗျာ'

အဲ...အဲ... ဒေါသဖြစ်စရာ တစ်မျိုးတိုးလာပြန်ပြီ။ မတိုးပါနဲ့၊ မတိုးပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။

'ရော့...ရော့ ဟောဒီမှာ၊ လိုတာ မှန်သမျှ အကုန်ရစေမယ်'

ဗီရို အံဆွဲထဲက အစီခံမပါ ဒူးယားစိကရက်ဘူးကို ယူပြီး ဦးဆီလတ် ထုတ်ပေး လိုက်တယ်။ ဝရန်တာ မှာ သူ့ သစ်ပင် တွေကို ရှုစားနေတဲ့ ဦးက လတ်ရဲ့ စီးကရက် ဘူးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက် တယ်။

"အဲဒါ ဟိုနေ့က သမဆိုင်က ရလို့ လိုလိုမည်မည် လတ် သိမ်းထား လိုက်တာလေ"

ဦး မျက်နှာ က ပိုပြီး ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

"ကျုပ် ဘယ်တုန်းက အစီခံမပါတဲ့ စီးကရက်ကို သောက်လို့လဲ"

မျက်နှာလေးများ ရမလားလို့ သွားလုပ်မိပါတယ်။ မျက်နှာမရဘဲ ခြေကျောက်ပဲ ရတော့ ခံလိုက် ဒေါ်လတ်လတ်ထွေး ခံလိုက်။

"မသိဘူးလေ၊ ဦးက စီးကရက်ဆို ဘာတံဆိပ်ရယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တာ မဟုတ်တော့"

"အဲဒါ အစီခံပါတဲ့ စီးကရက်တွေ၊ အစီခံမပါတဲ့ စီးကရက်ဆို နတ်ပြည် ကလာလဲ ကျုပ် မသောက်ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလိုဆို လတ် အောက်ဆင်း ဝယ်လိုက်မယ်လေ"

"တော်ပြီတော်ပြီ၊ မဝယ်နဲ့"

ကဲ မဝယ်နဲ့ဆိုလဲ မဝယ်ရုံရှိတာပေါ့ ဦးစိတ်တိုကြီးရယ်။ ဦးစိတ်တိုကြီး ထမင်းစားဖို့ပဲ အမြန်ဆုံး လုပ်လိုက် မယ်နော်။

မီးဖိုပေါ်မှာ ဟင်းခါးအိုးဆူနေပြီ။ ကြောင်အိမ်ထဲက ငရုတ်ကောင်းစေ့ကို ယူပြီး ငရုတ်ဆုံထဲထည့် လိုက် တယ်။ လေးခေါက်ချိုး ဂုန်နီအုတ်ပိုင်း ခံမနေအားတော့ဘူး။ ဒီတိုင်းပဲ လက်သံပြောင်လိုက် တော့တယ်။ ဒီအချိန် ဆို အောက်လွှာမှာ လူမရှိပါဘူး။ အဲ လတ်တို့ကို ထွက်နှုတ်ဆက်တဲ့ အဘိုးကြီးတော့ ရှိရှာတယ်။ တတ်နိုင် ဘူး။

ငရုတ်ကောင်း ထောင်းရင်း ကျန်တဲ့လက်နဲ့ မီးဖိုခလုတ်တွေကို လှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။ အဖုံးဖွင့်ပြီး ငရုတ်ကောင်း ခတ်၊ ဟင်းခါးအိုး ချပြီး ဝက်သား ကုန်ဘောင်ကြီးကြော် အိုးကို တင်လိုက်တယ်။ မီးရှိန်လေးနဲ့ ပူသွား မှာပါ။

ထမင်းပွဲ ကို လက် အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ ဟင်းခါးပန်းကန်၊ ဝက်သားပန်းကန်၊ ဦး ထမင်း ပန်းကန်ပြား ဘေးမှာ ဖွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ ရေဆေး၊ အဝတ်နဲ့ သုတ်ပြီးချ။ ပြီးတော့ ဆားနဲ့ ငရုတ်သီး စိမ်း ပန်းကန်ပြား လေး၊ လတ်ရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ပြား၊ ဒါပဲ။

ဦးနဲ့ ရမှ လတ်လဲ ငါးပိရည်၊ ငရုတ်သီး ဖြတ်ရပြီ။ အလျင် အလွန်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမလေ။ ဦးက ငရုတ်သီးကို မကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငရုတ်သီးစားပြီးလို့ ဆီးသွား တဲ့အခါခံရတဲ့ အပူဒဏ် ကြောင့် ကြောက်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့။ ငါးပိရည်ကိုတော့ ဦးက ကြိုက်ကို မကြိုက်တာ။ သူ့အညာ ငါးပိချက်ကိုတော့ ကြိုက်ပါတယ်။ စိတ်ကူးရရင် လတ်ကို ချက်ခိုင်းပြီ။ အငန်ကတော့ မစားတာဘဲ ကောင်းပါ တယ်လေ။ ဦးမှာ သွေးတိုးလေး က နည်းနည်း ရှိချင်ပြီ။

ဦးရေ ၊ လာ.....ထမင်းစားမယ်

လာမယ်.....လာမယ်၊ ဒီမှာ အပင်လေး တစ်ပင်၊ သေတာလားလို့။

လတ်က ထမင်းပွဲနားကနေ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လျှောက်လာတဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

ဪ.....ဦး၊

ဟာဗျာ

လတ်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းမှာ တိုက်မိကြတာလေ လတ်က သစ်ပင်ကြည့် ဦးမှာလားလို့ လာတာ ဦး ထွက်လာ တာ ဘယ်သိပျဲမလဲ။

အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့ ၊ ဟောဒီ အခန်းတွေက လူနှစ်ယောက်တောင် မရှောင်သာဘူး ခဏခဏ တိုက်မိ နေတာပဲ၊ ကျုပ်သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ။

ဒေါ်ကြီး မောကြီးနဲ့ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လိုက်တဲ့ ဦးလက်ကို လတ်လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ဦးကလဲလေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီလိုတိုက်မိတဲ့ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေကို နေချင်လျက် နဲ့ မနေနိုင်တဲ့ သူတွေ အများကြီးနော် သိရဲ့လား။

လတ် က ဦးရဲ့ အိတွဲစပြုနေတဲ့ လက်ရုံး လက်မောင်းကို ဖက်တွယ် မှီနဲ့လိုက်တယ်။

ကျုပ် တို့မှာ ဒီထက်ကျယ်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းတော့ လိုအပ်နေပြီး ဒေါ်ချတ်လစ်

ဦးလေသံ က နည်းနည်းပျော့သွားတယ် ဒေါ်ချတ်လစ်လို့လဲ ခေါ်ပြီလေ။

ချတ်လစ် တို့ တစ်နေ့နေ့တော့ ဝယ်ကြတာပေါ့ ဦးရယ်

ဒီအခန်းဝယ် တဲ့ အကြွေးလေး တွေတောင် မကြေသေးဘူး ဆိုတာ သတိရပါဦးနော်

အို.....ဘာဆိုင်လဲ

ကဲ.....ကဲ..... စိတ်တော့ မတိုလိုက်ပါနဲ့ ဦးစိတ်တိုကြီးရယ် မျောက်ညိုလေး ကိုလဲ သနားပါဦး ၊ ဦးစိတ်တိုကြီး စိတ်တိုရင် မျောက်ညိုလေးက နေစရာမရှိတော့ဘူးရှင်

လတ်က ပြောပြောဆိုဆို ရင်အုံကို ဆတ်ခနဲ ကိုက်ဆွဲလိုက်တော့ ဦးက တအားအော်တယ်

မျောက် မဟုတ်ဘူး ခွေးမလေး.....ခွေးမလေး.....ခွေးညှိလေး.....

ဦးမျက်နှာ က မချိုမချင် ပြုံးလို့ လတ်ပါးကို လိမ်ဆွဲလိုက်ရင်း အရူးမတဲ့ ။ ဒါပဲ....။ လတ်ပါးကိုလဲ မနမ်းဘူး။ နဖူးကိုရော။ ဟင်း..... မိန်းမနမ်းတာတောင် အချိန်နေရာ ရွေးနေသေးလား မသိပါဘူးတော်

ကဲ....မျောက်ညှိ ဘာဆိုက်လှပြီ ကျုပ်ကို ထမင်းမကျွေးတော့ဘူးလား

သူစိတ်ကြည်နေရင် စကားလိမ်သုံးပြီး ဘာဆိုက် ဗိုက်ဆာတို့ ဝက်သား ပါးသက်တို့ ကြက်သား ကြားသက် တို့ အရက်သောက် အရောက်သက် တို့ ချယ်တစ် ချစ်တယ်တို့ အဲဒါမျိုးတွေ သုံးပြီးပြောရင် သေချာပြီ ဦးစိတ်ကြည် နေတဲ့ အချိန်...။

ဦးက လတ်လတ်ကို ဆွဲခေါ်ရင်း မီးဖိုထဲ ရောက်လာကြတယ်။ လတ်က ထုံးစံအတိုင်း ဦးပန်းကန်ထဲကို ဟင်းခပ် ထည့်ပေး တယ်။ ဦးကတော့ ဝေးသေး။ သူ့ဟာသူ ဖွန်းခက်ရင်းကြီးနဲ့ ငုံ့စားနေတာပဲ။ လတ်ပါးစပ် ထဲ အသားဖတ်လေး ဘာလေး ခွံဖို့ ဝေးလို့ ပန်းကန်ထဲတောင်ပြန်ထည့်မပေးဘူး။ လတ်တို့ကတော့ ဟင်းခါး တောင် မှုတ်ပြီး တိုက်လိုက်ချင်သေးတာ။ ရခါစ လူတွေရှေ့မှာ တစ်ခါလုပ်မိလို့ အော်ခံရပြီး ကတည်းက လတ်လဲ နောက်မလုပ်ရဲတော့ဘူး။ မကလက်နဲ့တဲ့။ ကလက်တာကို ဦးက မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ဒါ..... ကလက်တာ မှ မဟုတ်ဘဲ ချစ်တာကိုး.....နော်။

ထမင်းတွေ ဘာလို့ အများကြီးစား နေတာလဲ.....။ ဟင်း များများစားလို့ဆို ချတ်လစ် နော်..... ဝတုတ်ကြီး ဖြစ်လာလို့ ကတော့ ပြောလိုက် ပါပေရဲ့ဗျာ။

အို..... လုပ်ကြည့်လေ၊ လတ်ကလဲ ပြောပြီးသားပါနော်။

ဦး ကို ကြောက်တာနဲ့ လတ် ထမင်းကို နောက်ထပ် မထည့်ရဲတော့ဘူး။ ဦးကတော့ ရတယ် ။ ထမင်းကို တစ်ပန်းကန် ပဲ။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ထပ်မထည့်ဘူး။ ဟင်းပဲ များများစားတယ်။ တော်ပါသေးတယ်၊ ကလေးမရှိ၊ ဘာမရှိ နှစ်ယောက် တည်းလဲ နှစ်ယောက်တည်း ဝင်ငွေလေးလဲ အသင့်အတင့်မို့ နို့မို့ ဆိုလို့ကတော့ စိတ်လျှော့ရေးအတွက် ဦးဟင်းစားပုံနဲ့ ဒီနေ့ အသားငါး ဈေးနှုန်းနဲ့ ဦးစိတ်တိုတို့ ကြည့်လို တောင် ကောင်းဦးမယ်။

ဦးက ထမင်းစားပြီးရင် ရေနွေးကျကျ သောက်တတ်တယ်။ ဦးထမင်းစား ပြီးခါနီး ဓါတ်ဘူးထဲကနေ ရေနွေး တစ်ခွက် လတ် ငဲ့ထားပေးရတယ်။ သူ့ဟာသူ ငဲ့ရင် အပူက လောင်ဦးမယ်လေ။ အပူလောင်ရင် ကလေးဆိုး ကြီးလို အော်ဦးမယ်။

ဓါတ်ဘူးက အချောင် ကွဲရဦးမယ်။ တစ်ခါဖြစ်ပြီး ကတည်းက မလတ်လတ်ထွေး တို့ မှတ်သားပြီးပြီ။ ထမင်းစားပြီးခါနီးမှာ ကြိုတင်ငဲ့ ထားပေးလိုက်ပြီ။

ဦးကသောက်ပြီးတဲ့ ရေနွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာက မတ်တတ်ရပ် လိုက်တယ်။

ကဲ.....ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ချတ်လစ်၊ ကျုပ်အလျင် သွားရမလား ခင်ဗျား အလျင်သွားမလား ကျုပ်ကတော့ အချက် ပေးနေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ လတ်တို ပြဿနာက စပြီ။

ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့ နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းသွားချင်လာတဲ့ ပြဿနာပေါ့။

ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ ပြဿနာကို ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ လတ်တို ရင်ဆိုင်ရခြင်း။

လတ်ကြီးစား ကြည့်ပါတယ်။ အချိန်ပြောင်းလဲဖို့ လေး ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ဦးထမင်းစားပွဲက ထရပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လတ်ကလဲ အချက်ပေးနေပြီလေ။ ဒါပေမယ့် သိတယ် မဟုတ်လား ဦးစိတ်တိုကြီး အကြောင်းကို။

ဦး သွားပါ။ လတ်က ရသေးတယ်၊ ပန်းကန်တွေ ဆေးလိုက်ဦးမယ်။

အဲဒါပဲ ကျုပ်ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ အခန်းတစ်ခုဟာ လူနှစ်ယောက် ရှောင်သာအောင် အပေါက်ကျယ် ရမယ် အိမ်သာနှစ်လုံး ပါရမယ် ဒါမှပေါ့။

ဟော..... အခန်းဘက်ကို လှည့် လာပြန်ပြီ ဦးရယ်....အောက်လွှာက လူတွေလိုများဆို ဘယ်နယံ လုပ်ပါ့မလဲ။ ခြောက်ယောက် ခုနှစ်ယောက်တွေ၊ အင်း....လတ်တိုလိုတော့ ခြောက်ယောက် ခုနှစ်ယောက် စလုံး တပြိုင်နက် အိမ်သာတက်ချင်တာမျိုးတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်။ ဖြစ်များဖြစ်ရင် တော့ ဒုက္ခ။ ဟိုဘက်ခန်း က အပျိုကြီး နှစ်ယောက်ရော လတ်တိုလိုများ ဖြစ်သလား မသိ။ သူတို့လဲ စားအတူတူ သွားတူတူ ပဲလေ။ အောက်ဆုံထပ်က အလွှာနှစ်လွှာ ရထားတဲ့ ဆန်နီတို မြေပိုင်ရှင် သားအမိကတော့ ဒီပြဿနာ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်သာ က အပေါ်တစ်လုံး အောက်တစ်လုံးကိုး။

အပိုင်း (၁၄)

ဦးကိုလတ် တိုက်ခန်း အကျယ်ကြီး ဝယ်ပေးချင်ပါတယ်။ တတ်များတတ်နိုင်ရင် ဦးတို့ အညာ မှာလို ခြံကျယ်ကြီး နဲ့ တောင် ထားလိုက်ချင်သေး။ ဦးက သစ်ပင် ပန်းပင်လဲ ချစ်ကချစ်တတ်နဲ့။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ စိုက်စမ်း သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ။ ညနေညခင်း ဦး ဘီယာတို့၊ အရက်တို့ ဖိမ်ခံသောက်ဖို့ ခြံထဲမှာ ထီးကျားကြီးတစ်စင်း လဲ စိုက်ပေး လိုက်ဦးမယ်။ ထီးကျား အောက်က ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ဦးက ခြေညောင်းလက်ဆန့်နဲ့ ဘီယာ သောက်လို့။ ဘေးနားက ဒန်းကလေး ပေါ်မှာ လတ်ကလဲအချိုရည်ဘူးလေးနဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက်နိပ်လဲ။

အင်း တစ်နေ့နေ့တော့ နေရမှာပေါ့ ဦးရယ်နော်။ လောလောဆယ်တော့ လက်တိုမှာ တိုက်ခန်း ကြွေးမကြေ သေးဘူး ရှင့်။ အခန်းဝယ်ဖို့ ဦးသူငယ်ချင်း

ဆီက ဆွဲထားတဲ့ကြွေးလေး။ တော်တော် ကျန် သေးတယ်။ တစ်လကို ငါးထောင်၊ ငါးထောင် ဆပ်နေရတာ။ အခန်းလေးဝယ်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ဦးသူငယ်ချင်း က နှစ်သိန်းတောင် ထုတ်ချေးရှာတာ။ ရှစ်သောင်းကတော့ ကြေသွားပြီ။

ဒီအခန်း ဝယ်မယ်ဆိုတော့ လတ်တို့မှာ ဘာဝင်ငွေမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်စားနေချိန်လေး။ ဦးလဲ အလုပ်မရှိ၊ လတ်လဲ အလုပ်မရှိ။ အဲ အိမ်ဝယ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဦးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံငါးသောင်း တော့ ဘဏ်မှာရှိတယ်။

အိတ်တီးဆဲဗင်း ကျူရှင်နှစ်ခု က စုလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းရယ် ဆိုတော့ ခုနှစ်သောင်းပေါ့။ အဲငွေ ခုနှစ်သောင်း ကို ထိုင်စားလိုက်တာ အိတ်တီးနိုင်း ဧပြီမှာ ကုန်ရော။ ဘာလုပ်မလဲ။ လတ်တို့မှာ ငှားနေတဲ့ အိမ်စပေါ် တင်ထားတဲ့ ငါးသောင်း ပဲရှိတယ်။ တတ်နိုင်ဘူး။ နောင်ခါ လာ မှနောင်ခါဈေး၊ စပေါ်ငါးသောင်း၊ တစ်လ နှစ်ရာငါးဆယ်အိမ်က စပေါ်ငါးသောင်း ပြန်ယူပြီးတော့ တစ်လသုံးထောင်နဲ့ ခြောက်လ တစ်သောင်း တန် (စပေါ်မရှိတဲ့) လချုပ်လုံးချင်း တိုက်ကလေးတစ်လုံးကို ငှားပစ်လိုက်တယ်။ ပိုတဲ့ငွေ သုံးသောင်း နှစ်ထောင် ကို အသုံးစရိတ် လုပ်မယ်လေ။ အဲဒီ သုံးသောင်းနှစ်ထောင်ကုန်ရင်တော့ ဘာလုပ် ရမှန်း မသိဘူး။ လတ် လက်ဝတ် လက်စားလေး တွေတော့ ရှိတယ်ပေါ့။

အဲဒီတုန်းမှာ တိုက်ကန်ထရိုက် ဆရာတပည့်နဲ့ တွေ့တယ်။ အရစ်ကျလဲ အရစ်ကျ။ ရောင်းဈေးထက် တစ်သောင်း လဲ လျော့ဦးမယ် ဆိုတော့ ယူချင်တာပေါ့။ အိမ်ငှား ဘဝကို တစ်နှစ်ကျော် ဖြတ်သန်းရုံနဲ့ လတ်လတ် စိတ်ညစ်နေပြီ။ ခြောက်လလောက် နေခါရှိသေး စပေါ်နဲ့ အိမ်လခ တိုးတောင်းတာ၊ သူ့အိမ်ကို သံရိုက် ရင် လာကြည့်တာ၊ ပိုက်ဆံချေးတာ၊ စပ်စုတာ အစုံပါပဲ။ အဲဒါတွေ အဲဒါတွေထက် အဓိကက ဦးနဲ့ ပြဿနာ ။

နံရံတစ်ချပ်ခြား အခန်းချင်းကပ်လျက် ဦးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုဘက်က ကလေးငိုသံ၊ ဆူညံသံ ကြားတာ နဲ့ ဒီဘက်ကနေ သူ့အသံကြီး မိုးချုန်းသလို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်တာ။ လတ်မယ်ကြားထဲက အားတွေနာ၊ မျက်နှာတွေ ပူရတယ်။ သူက ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အရောတဝင် နေတတ်တာမဟုတ်။ အဲဒီတော့ မခက် ဘူးလား။ လက်မှာသာ ဟိုလူ့သွားလေး ဖြိုပြုရ၊ ဒီလူ့ မျက်နှာချို လေး သွေးလိုက်ရတဲ့လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ် အခန်းလေး တစ်ခုကို ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ လတ်လိုချင်တာပေါ့။ အခါအခွင့် လဲသင့်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဦးလူပျို ဘဝတုန်းက တူတူနေကြတဲ့ (ဦးနဲ့လတ် ညားခါစ အိတ်တီးဆဲဗင်း က အဲဒီ ဦးသူငယ်ချင်း တိုက်ခန်း မှာပဲ နေရသေး တယ်) ဦးသူငယ်ချင်း၊ လူပျိုကြီး သဌေး ဆီက ပထမ အရစ်ပေးဖို့ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းဆွဲလိုက်တယ်။ ပထမ အရစ်က တစ်သိန်းဆို တော့ လတ်လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ရောင်းလိုက်တာနဲ့ ပြည့်သွားရာ။

တိုက်က အိတ်တီးနိုင်း ကုန်ခါနီးမှာ ပြီးမယ်။ ဦးကျူရှင်ကလဲ ဖွင့်လို့ မရသေး ဘူး။ နောက်အရစ်တွေကို ဘယ်လို ပေးရပုံမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဦးသူငယ်ချင်းကိုလဲအားနာတာပေါ့။ ခြောက်လအိမ်က အိတ်ထီးနိုင်း အောက်တိုဘာ မှာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့ တိုက်ကလဲ မပြီးသေးနဲ့ ဦးသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နှစ်လ လောက် ပြန်နေရသေးတယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ဆောက်နေတုန်း နောက်တစ်ရစ်အတွက်လဲ သူ့ဆီကပဲ ယူပေး လိုက်ရတာ ပါပဲ။ နောက်တစ်ရစ် က ငါးသောင်း။

အဲ နောက်တစ်ရစ်ပြီးတော့ နောက်တစ်ရစ်လာပြီး ပေးစရာမရှိဘူး။ ဘာ လုပ်ရမှန်းလဲမသိဘူး။ ဦးသဘော ကတော့ အခန်းကိုမယူတော့ဘဲ ပြန်အပ်ချင်

ပြီ။ လတ်က ကျတော့ မိန်းမ မဟုတ်လား။ ဘယ်ပြန်အပ် ချင်ပါမလဲ ဦးသူငယ် ချင်းကိုလဲ အားတော့နာတာပေါ့။ ဘယ်ပြန်အပ်ချင်ပါမလဲ ဦးသူငယ်ချင်း လူပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်း။ အမွေတွေ အများကြီး ရထားတာ။ သူကသာ ချေးမယ်ဆိုရင် လတ်က လိုချင် တယ်။ အဆင်ပြေတာနဲ့ ပြန်ဆပ်မှာပေါ့။ ဦးကတော့ ပြောမရဘူး။ မလုပ်ချင်ဘူးလေ။

တော်ပါသေးတယ်။ ဦးသူငယ်ချင်းက နှစ်အိမ် တစ်အိမ်နေတာဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းသိပြီး သူ့အမေ စိန်လက်စွပ်ကြီး ထုတ်ပေးရှာတယ်။ သူကလဲ အမွေထိုင်စား တဲ့သူဆိုတော့ ငွေအများကြီး မရှိဘူးလေ။ လတ် တို့က အားနာပြီး ပြင်းတော့ သူကိုယ်တိုင်သွားရောင်းပြီး ငွေတစ်သိန်းထပ်ချေးတယ်။ အခန်းလေး အဖတ်တင် သွားအောင် လုပ်လိုက်ပါတဲ့။

ဦးကျူရှင်က နိုင်တီးဇူလိုင်ကျမှ ပြန်ဖွင့်လို့ရတယ်။ လတ်တို့ ဒီတိုက်ပြောင်း တော့ကို ဘာဝင်ငွေမှ မရှိ သေးဘူး။ ရယ်စရာ တော့ ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ငွေ ငါးသောင်း၊ သူများငွေနှစ်သိန်းနဲ့ ကိုယ်က တိုက်ခန်း ပိုင်ကြီး ပေါ့လေ။ ဒီတိုက် ပြောင်းတဲ့အချိန်မှာ အတော်ရယ်ရတယ်။ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင်၊ ဝမ်းခေါင် ခေါင် အဖြစ်လေ။ လက်ထဲ ပိုက်ဆံက မရှိတော့ဘူး။ ငွေသုံးသောင်း ကျော်က ကုန်ပြီ။ မထူးတော့ပါဘူး။ ကြွေးထူမပူ ၊ သန်းထူမယား ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဦးသူငယ်ချင်းဆီက ငွေသုံးသောင်း ထပ်ယူရပြန်တယ်။ ဦးသူငယ်ချင်းရဲ့ အ ကြွေးဟာ နှစ်သိန်းနဲ့သုံးသောင်းတောင် ဖြစ်သွား တော့တယ်။

ဦးမှာ ကျူရှင်ကျောင်းသား လေးရာလောက်ရှိတယ်။

တစ်ယောက်ကို ငါးဆယ် ပဲ ဦးကယူတော့ တစ်လကို လတ်တို့ ဝင်ငွေဟာ နှစ်သောင်းရှိတယ်။ ကျူရှင် အခန်းငှားခ က တစ်လကို

နှစ်ထောင်ငါးရာ။ နွေရာသီ ဝင်ငွေမရှိတဲ့အချိန် သုံးဖို့နဲ့ တစ်နှစ်အတွက် အမြတ်ခွန် ငါးထောင် အတွက်ကို လတ်က တစ်လသုံးထောင်စုတယ်။ ဦးသူငယ်ချင်းကို တစ်လ ငါးထောင် ဆပ်တယ်။ ကျန်တာ အသုံးစရိတ်ပေါ့။

ခုတော့ ဦးသူငယ်ချင်းဆီမှာ ရှစ်သောင်း ဝင်သွားပြီ။ နိုင်တီးက သုံးသောင်း ဆပ်တယ်၊ နိုင်တီးဝမ်းက ငါးသောင်း ဆပ်တယ်၊ တစ်လကို ငါးထောင်နဲ့ နောက်သုံးနှစ်ဆပ်မှ တိုက်ခန်းကြွေးကကြေမှာပါလား။ (မင်္ဂလာစုံတွဲ လေး ဘာ လေး ဒီကြားထဲ ပေါက်ရင်တော့လဲ တစ်မျိုးပေါ့လေ)။ ဦးသက်ဦးကြီး ရေ နိုင်တီဖိုက် က ကျော်မှ တိုက်ခန်းကျယ်တို့၊ မြေတို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်မယ် ရှင်ရေ။ စိတ်ကူးပဲ ယဉ်ရမှာ နော်၊ လက်တွေ့ ဘယ်လိုလဲ မသိသေးဘူး။

‘ဟောဗျာ ၊ မီးငြိမ်းသွားပြီ၊ မီးပျက်သွားတာလား ဒေါ်ချတ်လစ်’

‘အဲ အဲ ပြဿနာတစ်ခုက ဖြစ်ပြန်ပြီ။ အိမ်သာ တက်ရင် ဦးက စာဖတ် တတ်တယ်လေ။’

‘မီးမပျက်ဘူးဦး၊ မီးလုံးကျွမ်းတာပဲဖြစ်မယ်၊ မီးအားတက်တာကြောင့် ဖြစ်မယ်၊ တက်လိုက် ကျလိုက် ဆို မီးကျွမ်း ရော’

‘ဒုက္ခပဲကွာ’

ဦးထွက်ခဲ့လေ၊ မီးလုံးအသစ်ရှိတယ် ၊ လတ် တပ်ပေးမယ် လှုပ်စစ် အကြောင်း လဲ သူဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ မီးလုံးတောင် လဲတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိ ကမူနံ၊ ဒေါသကလဲ ဒေါသ နဲ့ဆိုတော့ မတော်ခါတိတွေ ဘာတွေ လိုက်ကုန်မှ လဲ လတ်က စိုးတယ်လေ။ မီးလုံးကျွမ်းရင် လတ်ပဲ တတ်တယ် ။ မီးဖိုကွိုင်ပျက် လဲ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ဆက်လိုက်တာပဲ။

ဒီလိုမီးလုံး ခဏခဏ ကျွမ်းနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

ဒီလိုပဲ ဦးရဲ့

ကဲ ဦးရယ်၊ ညည်ညူ စိတ်တိုတာ နောက်ထား ၊ မြန်မြန်လေး ဆင်း
တော်မူပါ။ လတ်မှာလဲ ဗိုက်နဲ့ပဲရှင့် ။ ဦးကိုညှာလို့ ဟိုတွေး၊ ဒီတွေးနဲ့ စိတ်ကို
ဖျောက်ထား ရတာ။ ပန်းကန်တွေကို ဖိမ်ဆွဲဆေးရင် အန္တရာယ်ကို လွယ်ထား
ရတာ။

ဟင် မီးမရှိဘဲ ဒီတိုင်းသွားမလို့လား ၊ မီးလုံးတပ် အုံးမယ်လေ ရတယ်၊
လတ် ပြီးမှ တပ်တော့မယ် ဪ ဦးရယ်၊ ခက်ပါဘိတော့၊ မီးမရှိတာက
ကိစ္စမရှိဘူး။

အန္တရာယ် ကို လွယ်မထားနိုင်တော့ဘူးရှင့်။

ဒီနားမှာ ထားတဲ့ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ် ဘယ်ရောက်ပြန်ပလဲ။

ဟော ကြားရပါပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲက ဦးရဲ့အသံ၊ လတ် အိမ်သာ ထဲဝင်မလို့၊
ခဏပဲရှိသေးတယ်။

ဒေါ်ချတ်လစ် ကျုပ်ဆေးပေါ့ လိပ်တွေ ဘယ်မှာသိမ်းလိုက်သလဲ

ဆက်တီ စားပွဲ အံဆွဲထဲမှာလေ ဦးရဲ့ အိုကေ အိုကေ အိုသာကေတာ
တစ်ခါတလေ တွေ့ချင်မှ တွေ့တာ ဆိုတော့ စိတ်ကမပြောဘူး။ဦး တွေ့လား
မတွေ့ပါဘူးဗျာ ရှာတာပဲ မပြောဘူးလား၊ မပြောဘူးလား၊ ကိုယ့်လူ
အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိပါတယ်လို့ဆို၊ ရှိပါတယ် ၊ ဦးကလဲ ၊ အံဆွဲထောင့်လေးမှာ
စက္ကူအိတ်နဲ့ ထည့်ထား တယ် ၊ ထောင့်လေးမှာလေ။

အိုကေ အိုကေ ၊ တွေ့ပြီ၊ ဆေးပေါ့လိပ်များ စက္ကူအိတ်နဲ့ ထည့်ထားရ
ထယ်လို့ဗျာ ကြည့် ကြည့် အပြစ် က မလွတ်ချင်သေးဘူး။ ဦးဟာလေ၊ တ
ကယ်ပဲသိလား။ လတ်အိမ်သာ ကထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဦးက ဆေးပေါ့
လိပ်ကို မီးခိုး ထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွားရှိက်ရင်း ငြိမ်သက်နေတယ်၊
လတ်ကတော့ အိပ်ခန်းထဲ တန်းသွားပြီး သိမ်းထားတဲ့ မီးလုံးအသစ်ကို ယူပြီး
အိမ်သာမီးကို လဲလိုက်တယ်။ လတ် အတွက် ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ မီးလုံးလဲတာ
လောက်တော့ လတ်သိပ် ကျွမ်းနေပါပြီ။

ဦးရေ ခူးကို ဆေးလိမ်းမယ်လေ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ညကျမှပဲ လိမ်းမယ်၊ ခူး
ကခုကျတော့ ပျောက်သွား ပြန်ပြီဗျာ၊ လှေကားတက်လို့ပါဦးရဲ့ ၊ နားလိုက်တော့
ပျောက်သွားတာပေါ့၊ ကဲ ဒီနေ့လယ် နားလက်စနဲ့ နားလိုက် ဦး၊ ဦးဆင်းလိုက်
တက်လိုက် မလုပ်နဲ့တော့။

လုပ်မယ် ၊ နို့မို့ဆို ကျုပ်အိပ်မိလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတ လေပဲ။

တားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်တဲ့ တူတူသွား၊ သွား တစ်ယူသန် သမားကြီးရေ။
နေ့ လယ်ထမင်းစား ပြီးတာနဲ့၊ လှည့်တန်းထိပ် က မိနီမားကက် တွေကို မသွားရ
မနေနိုင်တဲ့ ရောဂါဦးမှာရှိတယ်။ နေ့လယ်အိမ်မှာနေရင် အိပ်မိမှာ စိုးလို့တဲ့။
အိပ်မိရင် ဝလာမှာ သူကြောက်တယ်လေ။

ဒီတော့ ထမင်းစားပြီးကတည်းက ညနေကျူရှင်ချိန် သုံးနာရီ မတိုင်ခင်ထိ
မိနီမားကက်တွေ၊ စတိုးဆိုင် တွေကိုသွားတယ်။ ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေကို၊
လျှောက်ကြည့်တယ်။ တိုလီမုတ်စ အထူးအဆန်းပစ္စည်းလေးတွေကို ဝယ်တယ်။
နယူးစိစိဘို့၊ တိုင်းမိ တို့သွား ထုတ်တယ်၊ နှစ်နာရီခွဲလောက်မှ အခန်းပြန်
လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ နေ့တိုင်းသူ့အကျင့်ပဲ။

လတ်ကတော့ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ လတ် ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာပေါ် ရောက် သွားပြီ။ နံနက်လေးနာရီ အိပ်ရာ ထထားရတာ နေ့ခင်းတစ်ရေးမအိပ်ဘဲ လတ် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်ဘူး။ ဦးဘယ်လိုပြောပြော၊ ဒါကိုတော့ ဆောရီး ပဲဆရာ။

ဒေါ်ချတ်လစ် ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ်ရော၊ ဟော ကြည့်၊ မျက်လုံးမှေးနေပြီ၊ ပြောလို့လဲမရဘူး၊ ဟေး ထပြီး ဈေးတွေ ဘာတွေ သွားပါလား၊ အကျီတို့ထဘီ တို့ သွားဝယ်လေ ဒေါ်ချတ်လစ်၊ ဇယ်ဝေး၊ ဇယ်ဝေး၊ ဇယ်ဝေး မသွားဘူးလား။

အိပ်ရာပေါ်က လတ်က မျက်လုံးတွေ မှတ်ထားရင်း ခေါင်းကိုယမ်းတယ်။ ဟင့် အင်း ဒီအချိန်မှာတော့ လတ်ကို ဘာနဲ့မျှ လာမြူဆွယ်လို့မရဘူးမှတ်။ အေးနေ၊ နေ့လယ်၊ နေ့လယ်အိပ်ပြီး ဝတုတ်ကြီး ဖြစ်လာလို့ ကတော့၊ သေး သေးသွယ်သွယ် ဆလင်းဘော်ဒီလေး တစ်ယောက်ကို ရှာရမယ်၊ ကြားလား ဒေါ်ချတ်လစ်။

ကြားတယ်၊ ကြားတယ်။ ဦးဘာသာ ရှာချင်ရှာ၊ မရှာချင်နေ၊ လတ်ကို ဝတုတ်ကြီးဆိုပြီး ပစ်ချင်လဲ ပစ်ခဲ့တော့။ အမြဲ ရှူးရှူးရှားရှား၊ ဒေါသဖြစ်နေကျ ဦးကို လတ်က ဒီအချိန်မှာတော့ အားလုံးကို အရှုံးပေးမြဲအတိုင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ အိပ်ချင်မှူးရီနဲ့ အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်စပြုနေ ပြီ။

ဦးရေ။ ဦးသွားရင် အပြင်ကတံခါး သော့ခတ် သွားဖို့ မမေ့နဲ့ဦး။

ဦးကို နားတွဲနေမှာ ဆိတ်ရိုးစွပ်ပြုတ် လုပ် ပေးရဦးမယ်။ ဆိတ်ရိုးတို့၊ ဝက်ရိုးတို့က ခြင်ဆီအားကောင်း တယ်လေ။ သံဆွဲတံခါး ဆွဲပိတ် သံကြောင့် လတ်မျက်လုံးတွေပွင့်မလို၊ ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်မှိတ်သွားတယ်။ ဦးတံခါးဆွဲရင် ဒီ လိုချည်းပဲ။ ဟိုဘက်ကအပျိုကြီးတွေရဲ့ တံခါးဆွဲသံကျရင်တော့ သူဒေါသဖြစ်ပြီ။

ဦး နှစ်ချက်ခွဲရောက်အောင် ပြန်လာနော်။ လတ် ကော်ဖီအဆင်သင့် လုပ်ထား မယ်။ နေ့လယ် ရေချိုးဖို့ ရေလဲ ဖွင့်ရဦးမယ်။ နေ့လယ် ကော်ဖီနဲ့ စားဖို့ ကိတ်မုန့် တစ်ပိုင်း ကျန်တာ လောက်မှာပါ။

သုံးနာရီမှာ ကော်ဖီသောက်။ ပြီးတော့ သုံးနာရီခွဲ အမိ လတ်တို့ ကျူရှင်ပြန် သွားရမယ်။ ဪ ဦး စီးကရက်ဘူးဝယ်ဖို့ သတိရမှာ ထင်ပါရဲ့။ ရမှာပါ။ သူဟာ သူမေ့။ ပြီးတော့ လတ်ကိုပဲ လတ် ဆက်မတွေး နိုင်တော့ဘူး။ အတွေးစတွေ ဖြတ်တောက်ပြီး လတ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

+++++

တကယ်တမ်းက တယ်လီဖုန်း လာပါစေလို့ သူ ဆုတောင်းနေတာ။ သူ့အမေ ရဲ့ဖုန်း မဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ်လွှာတွေက တယ်လီဖုန်း လာပါ စေလို့ ဆုတောင်းနေတာ။ တီဗွီရှိတဲ့ အလွှာ တွေက ဖုန်းပေါ့။ ဒါမှ သူတီဗွီသွားကြည့်လို့ ကောင်းမယ်လေ။ တီဗွီကို ဆန်နီ သိပ်ကြိုက်တယ်။ အထူး သဖြင့် ဆန်နီ အကြိုက်ဆုံးက ကြော်ငြာနဲ့ နိုင်ငံခြားကားတွေပဲ။ ကြော်ငြာက ဆန်နီကို နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ နိုင်ငံခြား ကားတွေကတော့ ဇာတ်လမ်းထဲက လူကြီးတွေဟာ သူ့အဖေလို လူမျိုးတွေလို့ အန်တီ မေရီ ပြောပြထားဖူးလို့ သူကြည့်တာ။

အပိုင်း (၁၅)

ညခုနှစ်နာရီမှာတော့ သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ အလွှာလေးတွေဟာ ပြန်ပြီး သက်ဝင်လှုပ် ရှားလာခဲ့တယ်။

မီးရောင်လေး တွေ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်လာကြပြီး တီဗွီဖွင့်သံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ဖွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ချက်သံပြုတ်သံ၊ စကားပြောသံ၊ လူခေါ်ဘဲလ်မြည်သံ တို့နဲ့ ဆူညံလှုပ်ရှားစ ပြုတယ်။

စူးရှရှ ဟင်းနံ့ ကျွေးနံ့ တွေကလဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းလို့။

တစ်တိုက် လုံးမှာ တစ်လုံးသာ ရှိတဲ့တယ်လီဖုန်းအနက်ကြီးကလဲ အဲဒီအချိန်မှာ တဝှမ်းဝှမ်း မြည်စပြုတယ်။

တယ်လီဖုန်း မြည်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆန်နီကတယ်လီဖုန်းနားမှာ ရပ်ရင်း လမ်းမ ဘက်ကို ငေးနေတယ်။ တယ်လီဖုန်း ကို သူမကြားပေမယ့်

သေနတ်ပစ်တာတို့၊ ထိုးတာ ကြိတ်တို့ကျ ဆန်နီကြောက်တယ်လေ။

'ဆန်နီ'

ထုံးစံအတိုင်း သားလုပ်သူကို ခေါ်ရင်း အန်တီမေရီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိပ်ပွဲအိပ်ပွဲ နဲ့ အပေါ်လွှာက ဆင်းလာတယ်။ အန်တီမေရီ အပြင်က ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ သားအမိ နှစ်ယောက် အန်တီမေရီ ဝယ်လာတဲ့ ဟင်းနံ့ နားနေတာ။ သွားတဲ့ ကိစ္စ အဆင်မပြေခဲ့လို့ စိတ်ညစ်နေတာလဲ ပါတယ်။

အန်တီမေရီ ဖုန်းနားရောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဆန်နီကသူ့ အမေကို မြင်တယ်။ အန်တီမေရီ ဖုန်းကောက် ကိုင်လိုက်တာ နဲ့ ဆန်နီမျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားတာပဲ။ 'အားပါးပါး၊ အားပါးပါး နဲ့ ဆူညံနေအောင် သူ့အမေကို မေးတော့ တယ်။ အန်တီမေရီက လက်ကာပြထားရင်း စကားပြောတယ်။

'ဟုတ် ပါတယ်၊ ဘယ်သူ၊ ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ခဏကိုင်ထားပါနော်'

အန်တီမေရီ ဖုန်းကို ဘေးချလိုက်တာနဲ့ ဆန်နီ သိပြီ။ သူ့အမေဖုန်း မဟုတ်တော့ ဘူးဆိုတာကို ဆန်နီသိပြီ။ အန်တီမေရီ က ဆက်တီစားပွဲ အောက်က စာရွက်လေးတွေထဲက တစ်ရွက်ယူပြီး စာရေးလိုက်တယ်။

အန်တီမေရီ လက်ထဲက စာရွက်ကို ဆန်နီ လှမ်းယူဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားတော့တယ်။ စာရွက် ထဲမှာ ရေးထားတာက ဒေါ်ခင်လေးတဲ့။

သွားပြီ၊ အဲဒီ အခန်းမှာ တီဗွီမှ မရှိဘဲ။

ဆန်နီက စာရွက်လေးကိုင်ရင်း အပြင်ထွက်သွားတယ်။ လှေကားနားက ဒေါ်ခင်လေးလို့ ရေးကပ်ထားတဲ့ ဘဲလ်ခလုတ် ကို နှိပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အခန်းရှေ့ကနေ အပေါ်ကို မော်ကြည့်နေတယ်။ ဟော ... ဝရန်တာမှာ ပေါ်လာပြီ။ ဒါက အပျိုကြီး အငယ်မ၊ ဆန်နီက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ဖုန်းပြောပြပြီး သူတို့ အခန်းက တွဲလောင်းကြီးလေးမှာ စာရွက် ညှပ်ပေးလိုက်တယ်။

ဆန်နီ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ အန်တီမေရီက အပေါ်လွှာ ပြန်တက်မသွား သေးဘူး။ ဧည့်ခန်းက နှစ်ယောက် ထိုင် ကုလားထိုင်မှာ ကျကျနန နေရာ ယူထားပြီး နေပြီ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုလဲ လက်ကြားမှာ ညှပ်ရင်း ဖုန်းလာ ပြောမယ့် အပျိုကြီးရဲ့ အငြိမ်မနေဘဲ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ တီဗွီကြည့်ဖို့ အကြံ ထုတ်တယ်။

'လာ...လာ၊ အန်တီခင်လေး၊ စားပြီးခဲ့ပြီလား'

အန်တီမေရီ က ထိုင်ရာမထ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

'ပြီးသေးပါဘူး အန်တီမေရီရယ်၊ ကြောင်လေးတွေအစာကျွေးနေတာ၊ ဘယ်က ဖုန်းပါလိမ့်'

အဲဒါကို ကျွန်မလဲ သိချင်နေတာ၊ ဒီတိုက်မှာ ဖုန်းလာအနည်းဆုံးဟာ ရှင်ပဲလေလို့ အန်တီမေရီက မျက်လုံး တွေနဲ့ ပြောတယ်။

ဒေါ်ခင်လေးက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်တယ်။ မွန့်အဖေများလား၊ မွန့်အဖေဆိုရင် မွန့်ကိုပဲခေါ်များပေါ့။ တစ်ခါ မှ တော့လဲ မဆက်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုကောင်တွေ များလား၊ ကိုကြီးလား၊ ကိုလေးလား။ တစ်ခုခု တောင်းလို့ ကတော့ ခင်လေးပါးစပ် နဲ့ တွေ့သွားမှာပေါ့။

'ဟဲလို ... ဒေါ်ခင်လေး ပြောနေပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲ'

အန်တီမေရီက ဒေါ်ခင်လေးကို မျက်တောင် မခက်ဘဲကြည့်နေတယ်။ ဒေါ်ခင် လေး မျက်နှာ ပြုံးသွားတယ်။

'ဪ... ထွန်းထွန်းလား၊ ပြော...ပြော'

အန်တီမေရီ မျက်လုံးတွေ ပိုပြီးအရောင်တောက်လာတယ်။ ဆန်နီလိုပဲ မျက် တောင် တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်တယ်။

'ဟုတ်လား၊ မေရီဂျိန်းကော နေကောင်းရဲ့လား'

အလို...အပျိုကြီးက မေရီဂျိန်းတွေ ဘာတွေနဲ့၊ သူ့မှာအန်တီမေရီတို့လို လူမျိုး အပေါင်းအသင်း တွေ ဘာတွေ နဲ့လား။

'လာမှပေါ့ ဥပုဒ်နေ့ ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ လိပ်စာလေး သေချာပြောပါဦး'

အမယ်... အပျိုကြီးက ချိန်းနေတယ် ပါလား၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ။

'ဟုတ်တယ်၊ သွားမလို့ဟာ၊ မရောက်ဖြစ်လိုက်ဘူး၊ ဒီနှစ်တော့ ရောက်အောင် သွားမယ် မှန်းထားတယ်၊ စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ လာမယ်၊ မေရီဂျိန်းကို ပြောလိုက်နော် ... ထွန်းထွန်း'

ဒေါ်ခင်လေး ဖုန်းကိုချလိုက်တာနဲ့ အန်တီမေရီ ပါးစပ်ထဲက စီးကရက် မီးခိုးတွေ ကို မြန်မြန်မှုတ် ထုတ်လိုက် တယ်။ ဒေါ်ခင်လေး လှမ်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံငါးကျပ်ကို ရုတ်တရက် မယူသေးဘဲနဲ့။

'အန်တီခင်လေး တို့မှာ မေရီတို့လို ကပြားမိတ်ဆွေရှိလား၊ ဟုတ်လား'

'မရှိပါဘူး... ဘာပြုလို့လဲ'

'ဪ... အန်တီခင်လေး ပြောတဲ့ထဲမှာ မေရီဂျိန်း ဆိုတာလေ ပါသလားလို့'

ဒေါ်ခင်လေး ရဲ့ စပ်စုရန် ကောဆိုတဲ့ မျင်နာထားကို အန်တီမေရီ ကတော့ နည်းနည်းမှ မဖြိုဘူး။

'ဥပုဒ်နဲ့ ကျရင် အဲဒီမေရီဂျိန်းတို့ဆီ အန်တီခင်လေးတို့သွားမလို့လား၊ ဟုတ်လား'

'အင်း... ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လေ၊ မေရီဂျိန်း ဆိုတာ နာမည် ပြောင်ပေါ့'

ဒေါ်ခင်လေး က ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ် တင်ခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။

'ထိုင်ပါဦးလား အန်တီခင်လေးရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့'

'ရတယ်၊ ရတယ်၊ မထိုင်တော့ဘူး၊ ကလေးတွေ အစာကျွေးလျက် တန်းလန်း ကြီးမို့'

အန်တီမေရီ က သိပ်မကျေနပ် ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

'ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဝွတ်နိုက်၊ ဝွတ်နိုက်၊ အန်တီခင်လေး'

ဒေါ်ခင်လေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သုတ်ခြေတင်သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီက ဘာပြန်ပြော ရမှာလဲ၊ ဘာဝွတ်နိုက် လဲ။ သူတို့လို ဒီကမှ မနှိုက်တတ်တာ။

ဒေါ်ခင်လေးဆောင့်ဆောင့်၊ ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ပြန်တက်သွားချိန်မှာ ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်တယ်။ အန်တီ မေရီ ဖုန်းထဲကိုင်ရပြန်တယ်။

ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတဲ့ ဆန်နီရဲ့ အားပါးပါး၊ အားပါးပါးသံက ဆူညံလာ ပြန်တယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်နော်၊ ခဏလေးကိုင်ထားပါ'

အန်တီမေရီ ဖုန်းကို ဘေးချလိုက်တာနဲ့ အနားရောက်လာတဲ့ ဆန်နီကို အန်တီမေရီက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ အမြှာညီအစ်မ တို့ အခန်းလို့ ပြောလိုက်တော့ ဆန်နီ ပိုသဘော ကျသွားတယ်။ (အမြှာညီအစ်မကို ဆန်နီက သိပ် သဘောကျ တာကိုး)။ တဟဲဟဲနဲ့ သွားတဖြုတ် လုပ်ပြီး သူ့အမေ ရေးထားတာက ဒေါ်သင်းသင်း တဲ့။ အမြှာညီအစ်မရဲ့ အမေပေါ့။

ဆန်နီက ခေါင်းညိတ်ညိတ်နဲ့ စာရွက်ကို ယူပြီး အပြင်ကို သုတ်ခနဲ ပြေးတယ်။ ပြီးတော့ လှေကားနားက ဦးထွန်းနိုင် ဆိုတဲ့ ဘဲလ်ကို မနိပ်တော့ဘဲ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်တော့တယ်။ အခန်းကို ရောက်တော့ မှ တံခါး ခေါက်တယ်။ ဖွင့်ပေးတဲ့သူက အမြှာညီအစ်မထဲက တစ်ယောက်။

'ဟော...ဆန်နီ၊ ဘာလဲ'

ကောင်မလေး က ပြုံးပြီးမေးငဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဆန်နီရဲ့ အားပါးပါး အသံတွေ ဆူညံသွားရင်း စာရွက်ကို ထိုးပေး တယ်။ လက်ကလဲ လက်ဟန်ခြေဟန် လုပ်ပြတယ်။

'ဖေကြီးရေ...မေကြီးဖုန်း၊ သမီး သွားနားထောင်ရမလား'

'အေး အေး မရောက်သေးဘူး ပြောလိုက်ပေါ့'

ကောင်မလေး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတာနဲ့ ဆန်နီနောက်က လိုက်သွား တယ်။ ပြီးတော့ အားပါးပါးသံတွေ ဆူပြီးအမြှာ ညီအစ်မရဲ့ အဖေကို မေးတော့ တယ်။ သူဘာလုပ်ပေးရမလဲတဲ့၊ မီးပြင်ပေးရမလား၊ ရေရ သလား၊ နံရံကို ဆေးသုတ် မလားနဲ့ စုံအောင်မေးရင်း သူ့မျက်လုံးက တီဗွီမှာ ရောက်နေတယ်။ အားလုံးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေကြတယ်။

'သူ ... တီဗွီကြည့်ချင်လို့ အဲဒါ သိလား၊ လာ လာ ဆန်နီ၊ ဒီမှာလာကြည့်နော်'

သူ့ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ထိုင်ကြည့်ဖို့ ခေါ်လိုက်တော့မှ ဆန်နီရဲ့ အားပါးပါး အသံရပ်ပြီး တီဗွီရှေ့မှာ ထိုင်ကြည့် တော့တယ်။ အန်တီမေရီကတော့ ဆန်နီအခန်းထဲ ပြန်မလာကတည်းက သိပြီ။ ဆန်နီတီဗွီ ကြည့်နေပြီဆိုတာရယ်၊ နောက်ထပ်ဖုန်းလာရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက်ခေါ်ရတော့ မယ်ဆိုတာရယ်။ တီဗွီကို တော်တော်ကြိုက်တဲ့ ကလေး လေး။ အန်တီမေရီ စိတ်လဲ မကောင်းပါဘူး။ သူ့အတွက် တီဗွီလေး တစ်လုံး ပွဲခလေးမြက်မြက်ရတဲ့ အခါ မှာ ဝယ်ပေးမလို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်။

'အန်တီ မေကြီး ဖုန်းဆိုလို့...'

'ဪ...အေး...သမီးလား'

အမြှာကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အန်တီ မေရီခေါ်လိုက်ရပေမဲ့ စိတ်ပျက် သွားတယ်။ သူ့အမေ ပြန်မလာ သေးဘူး ထင်တယ်။ ဒါဆို ဘာမှ အန်တီမေရီ သိရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး..။

'ဟဲလို ပြောပါရင် ... မေကြီးပြန်မရောက်သေး ပါဘူး ဪ အန်တီ'

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီမေရီက စီးကရက်ဖွားရင်း နားစွင့်လိုက်တယ်။

'ဟုတ်လား၊ သမီးတို့ကတောင် မိုးချုပ်လို့...၊ ဟဲ...ဟဲ...သမီး တို့ကမပူပါဘူး၊ ဖေကြီးကသာ ထွက်...ထွက် မျှော်နေတာ၊ ဒါဆိုမေကြီး လှည်းတန်း ထိပ်မှာ သမီးတို့အတွက် မုန့်ဝယ် နေတာထင်တယ်၊ အန်တီတို့ ဒီနေ့ ထောကြော ပေါ့...ဟုတ်လား'

အင်း...ဒါဆိုရင် သူတို့အမေ အရောင်း အဝယ် တစ်ခုခုဖြစ်ပုံရတယ်။ အခုတလော မြေတို့၊ အိမ်တို့ထက် သူတို့အစိမ်းတွေ၊ အနီတွေက ပိုအလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေ မယ့် အန်တီမေရီနားမလည်တာက ခက်တယ်။ အဲဒီဟာတွေကလဲ နားလည်မှ၊ နားမလည်ရင် ခံရမယ်။

'ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ပြော အန်တီ၊ဟုတ်ကဲ့ ရှစ်နာရီနော် .. အန်တီ၊ စိတ်ချပါအန်တီ၊ သမီးပြောလိုက် ပါ့မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ'

ကောင်းမလေး ဖုန်းချလိုက်ပြီး 'အန်တီ' လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ အန်တီမေရီရဲ့ မှိုန်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာ တယ်။ အန်တီမေရီ ပြုံးလိုက်တယ်။

'သမီးတို့ အမေ ပြန်မရောက်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ သမီးတို့ အမေ အလုပ်က ဖြစ်တယ်နော်'

အန်တီမေရီက စပ်စုဖြစ်အောင် စပ်စု လိုက်သေးတယ်။ ကောင်မလေးက 'ဟုတ်ကဲ့'၊ ဟုတ်ကဲ့ ပဲ လိုက်ပြီး အန်တီမေရီထက် ဦးအောင် 'ဝှတ်နိုက်အန်တီ' တဲ့။

အန်တီမေရီ အောင့်သက်သက်နဲ့ 'ဝှတ်နိုက်သမီး' လို့ပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

စီးကရက်ဘူးကို ဆွဲမယ်လုပ်ပြီးမှ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်စိတ်က ဖြစ်လာ တယ်။ ဖုန်းခက လက်ဖက်ရည် ချိုင့်ဆွဲ တစ်ခွက်ဖိုးတော့ ရပြီလေ။ ဆန်နီမှမရှိဘဲ။ ဘယ်လိုလုပ် သွားဝယ်မလဲ။ ခက်တယ် ဒီကောင်လေး နဲ့တော့၊ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူပြန်မချင်း အပေါ်တက်လို့မရသေးဘူး။ အောက်လွှာမှာ ပဲ အန်တီမေရီ သူ့ကို စောင့်ရမယ်။ ဖုန်းလဲစောင့်ရင်းပေါ့လေ။ အင်း စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းမယ့် ဖုန်းတစ်လုံး လောက်တော့ လာကောင်း ပါရဲ့လေ။

ဖြူပြာ ပြန်တက်လာတော့ အခန်း တံခါးက ဖွင့်ထားတယ်။ ဖေကြီးတစ်ယောက် ဝရန်တာ မှာရပ်လို့လေ။ လမ်းဘက် ကို မျှော်ကြည့်နေတယ်။ အင်း ဖေကြီး (သို့မ ဟုတ်) ဘီယာထွန်း (ဖြူပြာ) တို့ မောင်နှမ သုံးယောက် ပေးထားတဲ့ လျှို့ဝှက်နာ မည်) တစ်ယောက် ဒီနေ့အဖို့တော့ မျှော်ရကျိုး နပ် ပါလိမ့်မယ်။

'ဖေကြီးရေ၊ အန်တီခင်ဆီကဖုန်း၊ မေကြီး ပြန်ရောက်ပြီမှတ်လို့တဲ့၊ မေကြီးက လှည်းတန်းထိပ်မှာ ဆင်းမယ်ဆိုလို့ သူချခဲ့တာတဲ့။ နက်ဖြန်အတွက်

မေကြီးကို ဆယ်နာရီချိန်း ထားတာ၊ အဲဒါ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရှစ်နာရီလာ ဖို့ပြောတာ၊ ဒီနေ့မေ ကြီးတို့ အလုပ်ဖြစ်တယ် သိလား ဖေကြီး၊ သမီးတို့အတွက် လှည်းတန်း ထိပ် မှ မုန့်ဝယ်တာနေမှာ၊ သိလား'

မျက်မှန်အောက်က ဖေကြီးမျက်လုံးတွေ ဝင်သွားသလိုပဲ။ ဖြူပြာပြောတာ တွေကို ခေါင်းညိတ် နားထောင် ရာက လမ်းဘက်ကိုကြည့်ပြန်တယ်။

'ကဲ...ဖေကြီး သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်၊ တံခါးပိတ်လိုက်'

ဖြူပြာက အမြွှာညီအစ်မရဲ့ မူပိုင် ပုံစံအတိုင်း ပခုံးလေးတွန့်ပြီး လျှာလေး တစ် လစ် ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ ဘိုး ဘိုးက ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်ကနေပြီး ဖြူပြာကို စောင့်နေ ရတာ ကြာပြီဆို တဲ့ပုံနဲ့။

'ဖြူပြာ...နင့်အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဘိုးဘိုးကလဲ တကယ့်ကွိုင်ပဲ။ နေရာတကာ သိချင်နေတာပဲ၊ ဖြူပြာက ကြည်ပြာ ထိုင်နေတဲ့ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့၊ မေကြီး လှည်းတန်းထိပ်မှာ ဈေးဝယ် နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဖေကြီး သွားကြိုတာသိပြီလား'

'ဟာ...ဈေးက ဒီအချိန် ဖွင့်သေးလား၊ ဘယ်လို မြို့ပါလိမ့်ကွာ' အမြွှာညီအစ်မက ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဖြူပြာက ခေါင်းကိုကုတ်ဖွပြီး စိတ်ပျက်တဲ့ ဟန်ပန်ကို ဗွီဒီယိုမင်းသမီး အညံ့စားတွေ လုပ်သလိုမျိုး လုပ်လို့။

'ဈေးကတော့ ပိတ်ပြီပေါ့၊ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ဖွင့်မှာလဲ၊
မေကြီးက အပြင်ဘက်ဈေးတန်းမှာ ဝယ်တာ၊ မုန့်ဝယ်တာ၊
ဟင်းချက်စရာမဟုတ်ဘူး'

ဖိုးဘတင် က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်တယ်။

'ဪ...သိပါဘူး၊ ဟဲ့ ... ဟိုကလေး ကော၊ ခုထိ ပြန်မလာသေးပါလား၊
မိုးချုပ်လှပြီ'

ဝတ်ကျေတမ်းကျေ စိတ်မရှည်သလို ဖြေပြီး တီဗွီကို အာရုံစိုက်နေတဲ့
မြေးလုပ် သူကို ဖိုးဘတင် မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘယ်နှယ့်
ဟာလေးတော့လဲ မသိပါဘူးဗျာ။ ညရှစ်နာရီ ထိုးခါနီးအချိန်ဟာ အစောကြီး
တဲ့လား။ ခုချိန်ထိလဲ ညစာမစားကြသေးဘူး။ ပြီးပြီ ဖိုးဘတင်တို့ကတော့
ခြောက်နာရီကတည်းက စားပြီးပြီ။ ဒါတောင် သင်းတို့နဲ့ကျ အကျင့်ပျက်တာ။
အညာမှာဆို အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ညနေငါးနာရီ စားသောက် ပြီးပြီ
ခုလိုအချိန် ရှစ်နာရီဆို အိပ်ရာထဲရောက်ပြီ၊ အိပ်ပျော်နေပြီ။ ဒီမှာတော့ တီဗွီ
မပြီးမချင်း ဖိုးဘတင် ဘယ် လိုမှ အိပ်လို့မရဘူးမှတ်။

အပိုင်း (၁၆)

+++++

သူတို့ ကတော့ ပြောပါတယ်။ အိပ်ရင် အိပ်ပါတဲ့ ဘယ်လိုလုပ်
အိပ်ရမှာလဲ၊ ဖိုးဘတင် အိပ်ရာက တီဗွီဘေးမှာ ဘယ်လို မှ အိပ်တတ်ပေါင်ဗျာ။
တီဗွီကိုကျလဲ ကြာရှည်ကြီး ဖိုးဘတင်မကြည့်ချင်ဘူး။ ဒေါင်ဒင်၊ ဒေါင်ဒင် တွေကို
အကြာကြီးနားမထောင်နိုင်ပါ ဘူး။ တီဗွီမှာ ဖိုးဘတင်ကြိုက်တာ ပြိုဟ်တုသတင်း
ပဲရှိတယ်။ အဲ မြန်မာသတင်း ဆိုလဲ ဖိုးဘတင်ကြည့်ပါတယ်။ ခရီးလှည့်လည်ရေး
အစီအစဉ်တွေမှာ အညာကို ရိုက်ပြတာ တစ်ခါ တလေ ပါတတ်တယ်။

အလွမ်းပြေ ကြည့်ရတာပေါ့လေ၊ တစ်ခါ ဟာ စစ်ကိုင်းတံတား ကြီးကို မြင်လိုက်ရတာ ရင်ထဲကို ဆို့သွားတာပဲ။

'ဒါဆို ဘီယာထွန်းတော့ ပျော်နေပြီပေါ့'

'ဘီယာ အာတော့ဆွေးမှာပဲ သူ့ဖို့ပါမှာ မဟုတ်ဘူး'

အမြွှာညီအစ်မရဲ့ တိုးတိုး ကျလိကျလိ အသံတွေကို ဖိုးဘတင် အာရုံစိုက်ပြီး နား လည်ဖို့ ကြိုးစာတယ်။ မိန်းကလေး တွေက ဘီယာ အကြောင်း ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ။

တီဗီက ရှစ်နာရီ သတင်း တီးလုံးသံ ပေါ်လာတယ်။ တီဗီရှေ့မှာ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ဆန်နီခင်က 'အာပါပါ' ဆိုတဲ့ အသံလဲ ပေါ်လာတယ်။ သံစုံနာရီကလဲ ရှစ်နာရီတီးလုံး ကို တီးတယ်။ တစ်ပြိုင်တက်တည်းမှာပဲ တံခါး ခေါက်သံ ပေါ်လာတယ်။

'ဟော မေကြီးတို့လာပြီ'

အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက် တံခါးပေါက်ဆီ ထပြေးကြတာကို ဆန်နီက ခေါင်းတွေ ညိတ်ပြီး သဘောကျ တယ်။ ဖိုးဘတင်ကိုလဲ လှမ်းမေးငေါ့ ပြလိုက်သေးတယ်။

'မေကြီး သမီးတို့ဖို့ ဘာပါလဲ'

'တုတ်ထိုးမဝယ်ခဲ့ဘူးလား မေကြီး'

'အို... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မအေမယ် မောရတဲ့ထဲ၊ ဟောဒီ လှေကား ကြီးတက် လာပြီးရင် အသက်ရှူ လို့ကို မဝတော့ဘူး.. ဟူး'

ချွေးမ ပြန်လာတိုင်း ကြားလေ့ရှိတဲ့ ဩဇာသံ နွမ်းပျော့ပျော့ကို ဖိုးဘတင် စတင်နာ ကြားရခြင်း။

'သိပါတယ်နော်၊ မေကြီး ဒီနေ့ ရေလျှံတယ်တဲ့'

'လျှံတာက နည်းနည်း၊ ပြောရတာ ကတော့ အာကိုခြောက်ရော၊ သွားလိုက် ရတာလဲ ချာချာလည်လို့၊ ခင်ခင် လဲ ဓါတ်ဆီဖိုး တော်တော်ထိတယ်'

ချွေးမလုပ်သူ စကားအမျှင်မပြတ် ပြောပြီး ကြွပ်ကြွပ် အိတ်တွေထဲက ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်နေတာကို ဖိုးဘတင် ကြည့်နေမိရင်း သူ့ကို ပြောတဲ့ ရေလျှံတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို မသက်မသာ စဉ်းစားနေမိတယ်။ အဆင်ပြေ တာကို ပြောတာလား၊ ဘာကို ပြောတာလဲ။

'ရော့ ဟောဒါက လင်စာ'

ချွေးမက အိတ်ကလေး တစ်အိတ်ကို သားလုပ်သူရှေ့ချလိုက်တာနဲ့ အမြွှာညီအစ်မ တို့က ဟေးခနဲ အော်ကြတယ်။ သားလုပ်သူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံး။

'ရေခဲစိမ် ကုန်နေလို့ ရေခဲနဲ့ညှပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ကျမှ ရေခဲ သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်ပေါ့၊ ရေခဲသေတ္တာ ရှိတယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ ဆိုင်က အထင်ကြီး နေသေး တယ်၊ ရှက်စရာကောင်းတာ၊ ဝယ်မယ် ဝယ်မယ်၊ ငါ ဝယ်မယ်'

ထုံးစံအတိုင်း ချွေးမရဲ့ ရေခဲသေတ္တာလေး ခင်းပြသံကိုအားလုံး ကြားကြရတယ်။ သားလုပ်သူရဲ့ရှေ့မှာ ဘီယာဘူး အစိမ်းလေးတစ်လုံးကို ဖိုးဘတင် မြင်ရတယ်။

'ကဲ.. ရော့၊ ဟောဒါက သားစာ၊ သမီးစာ'

မအေ လုပ်သူ ချတဲ့ နောက်အထုပ်တွေကို သမီးနှစ်ယောက် အလှ အယက် ဖွင့်ကြပြန် တယ်။

'တုတ်ထိုးတွေဟေ့၊ အမယ် ပြောင်းဖူးပြုတ်က သူ့သားကြီးကြိုက်လို့ပေါ့ ဟုတ် လား'

'ဒါက ဘာလဲမေကြီး၊ ငှက်ပျောပူတင်းလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါက ဝက်အူချောင်း၊ နက်ဖြန်အတွက်၊ ညနေဈေးဝင်ဖို့ မမိတော့ဘူး လေ၊ ခုညလဲ ဟင်းမလောက် ရင် ကြော်စားကြပေါ့၊ စားပြီးကြပလား၊ ဘိုးဘိုးရောစား ပြီးပလား၊ ဒီမှာ ရော့..ရော့၊ ဘိုးဘိုး ကျွေးလိုက်၊ ဘိုးဘိုးအတွက် မလိုင်လုံး ဝယ်လာတယ်၊ အချိုစားရအောင်လို့'

ဖိုးဘတင် အလှည့်က နောက်ဆုံးမှ ကျရောက်လာတယ်။ အမြွှာ ညီမ တစ်ယောက်က မလိုင်လုံးအိတ်ကို မီးဖိုထဲ ယူသွားပြီး ပန်ကန်လုံးလေးထဲ ထည့်လာတယ်။

'ရော့.. ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးက စားပြီးပြီ၊ သမီးတို့မစားသေးဘူး၊ ဟင်းက နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်'

'အေးလေ၊ ဒီမှာ တုတ်ထိုးတွေ၊ ဝက်အူချောင်း တွေပါသားပဲ၊ အာကာ ရော မရောက် သေးဘူးလား'

'ရောက်သေးဘူး'

'ဟဲ..ဆန်နီ ကို မုန့်ကျွေးလိုက်ပါဦး၊ သမီးတို့ ခိုင်းစရာရှိရင်ဖြင့် ဆန်နီ၊ ဆန်နီနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွေးမှာပဲ'

ဆန်နီကတော့ သတင်းကြေညာ နေတဲ့ တီဗီမျက်နှာကိုပဲ စူးစိုက်လို့။ ဘယ်သူ့မှကရမ စိုက်ဘူး သတင်းကိုပဲ နားလည် သလို တစ်ခါတစ်ခါ ပြုံးလိုက်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ရှုံ့မဲ့ လိုက်နဲ့။

'အဖေ စားလေ'

သားလုပ်သူဆီက စကားတစ်ခွန်းထွက်လာတယ်။ ပက်လက်ကုလားထိုင် လက် တန်းပေါ်က မလိုင်လုံး ပန်းကန်လေးကို ဖိုးဘတင် ယူလိုက်တယ်။ မလိုင်ရည်ပျစ် ပျစ်နဲ့ ပေသီးလောက် မလိုင်လုံးလေး၊ သုံးလုံး ကြည့်ရတာ စားသချင့်ဖွယ်တော့ ရှိသား၊ အာရောင်လေး ခပ်ညိုညို။

အင်း ... ချွေးမကို ဒါတစ်ခုတော့ ချီးမွမ်းရမယ် ဖိုးဘတင် ချိုချိုအေးအေး ကြိုက်တာ မှတ်ထားတဲ့အတွက်ပါပဲ၊ ဖိုးဘတင် နည်းနည်း လဲဆာနေတယ်၊ ညနေထမင်းစား မကောင်းဘူး။ အမြွှာမနှစ်ယောက် အဝတ်တွေ လျှော်ကြတာနဲ့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ခူးခပ်စားလိုက်တာ။ နွေးလဲ မနွေးတော့ဘူး။ ဟင်းနည်းနေတာနဲ့ ညှာလဲစားလိုက်ရတယ်။

အဲ.. သူတို့ကတော့ ပေါရင်ပေါသလို စည်းကမ်းမရှိ စားကြတော့မယ်။

မလိုင်လုံး တစ်ခြမ်းကို ဖြန့်လေးနဲ့ ဖိုးဘတင် ကော်စားလိုက်တယ်။ အိုး ဘယ်လို ကြီးလဲ၊ ချိုတာက ချိုပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မလိုင်အရသာ မပေါ်ဘဲ၊ ဂျုံအရသာ

ပေါ်နေ တယ်။ မလိုင်မစစ်ပါဘူး။ ဂျုံမှုန့်တွေနဲ့ ရောထား တာပါ။ ချိုပုံကလဲ
တစ်မျိုးကြီး။

+++++

အပိုင်း (၁၇)

'ဆန်နီ့ကို ပြောင်းဖူးပြုတ်ကျွေးလိုက်မယ်၊ မေကြီး'

ကျွေးလိုက်လေ'

ဖြူပြာက တီဗီကို စိတ်ဝင်းစား နေတဲ့ ဆန်နီ့ ပခုံးကိုတို့ လိုက်တော့
ဆန်နီ့ လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဖြူပြာပေးတဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ကို အတင်း ငြင်း
တော့တာပဲ။ ဖြူပြာက နောက်ပြောင်ပြီး ကြည်ပြာ ကျွေးမှာလား ဆိုတဲ့
အမူအရာနဲ့ ကြည်ပြာကို ပေးခိုင်းတော့လဲ မယူဘူး။ ဆန်နီ့ ရှက်နေတာကို

ကြည်ပြီး အမြာညီအစ်မက သဘောကျနေတယ်။ နောက်ဆုံး အတင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးတော့မှ ယူပြီး စားတယ်။

‘ဘိုးဘိုးရော ပြောင်းဖူး ပြုတ်စားဦးမလား’

အမြာညီအစ်မက ပြောင်းဖူးပြုတ်တစ်ဖူးစီ စားနေရာက ဖိုးဘတင်ကို ပြောင်းဖူးတစ်ဖူး လှမ်းပေးတယ်။ စားချင်သလိုလိုရှိတာမို့ ဖိုးဘတင် တစ်ချိုး ချိုးယူလိုက်တယ်။

အာကာဖို့ရော ကျန်သေးရဲ့လား’

‘ကျန်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးက သူ့မြေးကြီးအတွက် မကျန်မှာ ကြောက်နေတာ’

အညာဆောင်းတွင်း ပြောင်းအရာသာကို တွေးတောရင်း ပြောင်းဖူး တစ်တန်းကို ရွှေစားလိုက်တဲ့ ဖိုးဘဘင်ပါးစပ် ထွန်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြောင်းဖူးချို၊ ချိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟာ ဟုတ်ပလေ့ ၊ ခုနမလိုင်လုံးက အချိုမျိုးပဲ။ အစစ်၊ အစစ်၊ မလိုင်လုံးချိုနဲ့ ဒီအချို တူတူပဲ။ ဘယ့်နယ်ဟာ တွေတုံး။

‘ ပြောင်းဖူးအရာသာကြီးက ချိုတိုတိုနဲ့ ဘာတွေများ ထည့်ထားတာတုံး၊ ဟေး... ဖြူပြာ’

ဖြူပြာက သူ့ပြောင်းဖူးကို အေးအေးဆေးဆေး ရွှေစာရင်း မထူးဆန်း သလို ဖြေတယ်။

‘ သကြားဆီ ထည့်ပြုတ်တာပေါ့ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဒါမှ ချိုမှာပေါ့’

‘ ဘာ သကြားဆီ၊ ဆေးသကြားလား’

‘ သကြားဆီပါဆို ဘိုးဘိုးကလဲ’

‘ အေး အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ အဘိုးတို့ဆီမှာက သကြားဆီကို ဆေးသကြားခေါ်တာ၊ ဪ ကောင်းရောကွာ၊ ဘယ့်နယ် ပြောင်းဖူးထဲက ဆေးသကြား ထည့်ပြုတ်ရတယ်လို့၊ သူ့သဘာဝ အချိုထက် တာကများ ပိုးကောင်းဦး မှာတုံး၊ ဟောဒီ မလိုင်လုံးထဲလဲ ဆေးသကြားတွေ ထည့်တယ် ထင်တယ်’

‘ ထည့်တာပဲ ဘိုဘိုးရေး၊ သကြား မတတ်နိုင်ကြတော့ မုန့်မုန့်သမျှ အကုန် သကြားဆီ ထည့်ကြတာပဲ၊ သကြားဆီ က နည်းနည်းနဲ့ အရာ ရောက် တယ်လေ’

ရွေးမလုပ်သူက အံ့ဩနေတဲ့ ဖိုးဘတင်ကို ဝင်းရှင်းပြတယ်။

‘ ညည်း မလိုင်းလုံးကရော ဘယ်လောက်များ ပေးခဲ့ရတုံး’

‘ တစ်လုံး သုံးကျပ်’

‘ ဟေ တစ်လုံးသုံးကျပ်၊ မလိုင်လုံးတစ်လုံး သုံးကျပ်တဲ့ တို့ငယ်ငယ်တုန်း ကဆိုရင် ကုလားမလိုင်လုံးကြီး တစ်လုံးမှ တစ်ပဲရယ်’

သားအမိ သားအဖတစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှက် တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတာကို ဖိုးဘတင်ကဟော့ ဂရုမစိုက်မိပါဘူး။

‘ အရသာကလဲ ဒီလိုအရသာမျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မလိုင်အရသာကို ပေါ်လို့၊ တစ်လုံးဆိုအိသွားတာပဲ၊ လိမ္မော်သီး အကြီးကြီး တစ်လုံးလဲ တစ်ပဲပဲ၊ ကြက်သားကြော် တစ်ပေါင် တစ်ပဲ၊ ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံး နှစ်ပြား’

အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းတစ်ခန်းခေါက်သံ ပေါ်လာတယ်။

‘ ကိုအာကာလာပြီ ’

အမြွှာမတစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။ အာကာပြန်လာလို့ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးလုပ်သူရဲ့ ‘ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ‘ဝတ်ပြားဟောင်းကြီး နားထောင်ရမယ့် အရေးကနေ လွတ်မြောက် သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတာ၊ အာကာကို အကြောင်းပြုပြီး မိသားစုတွေ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး နားကနေ မသိမသာ ရှောင်ပြေးကြတယ်။

ဖိုးဘတင်ခမျာ သူ့ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို အသာလေးရပ်ထားလို့ရပြီး မြေးလုပ်သူ ဝင်လာတာကိုပဲ လှမ်းကြည့် နေလိုက်ရတော့တယ်။

‘ ဆာလိုက်တာ အရမ်းပဲ ဘာချက်လဲမေကြီး ’

အာကာထုံးစံအတိုင်း ဆာတာကို တတွက်တွက် အော်ဝင်လာတယ်။ မိဖိုးထဲ တန်းသွားမယ် ခြေလှမ်းတွေ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ ရပ်ဘွားတယ်။

‘ ဟာ ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေပါလား၊ အမယ် ဖေကြီးက ဘီယာတွေ ဘာတွေနဲ့၊ မေကြီး ဒီနေ့ရေလှုံတယ်ပေါ့လေ ’

ဟော လာပြန်ပြီ ရေလှုံတစ်ယောက်။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ ဖိုးဘတင်က မိုးလေဝသ သတင်းဘက် ကိုပဲ အာရုံစိုက်လိုက်တော့တယ်။

‘ မေကြီးက သားအတွက်ကျ ဘီကာမပါဘူးလား ’

‘ ဘာလို့ပါမှာလဲ ၊ အစရှိ နောင်နောင်၊ မသောက်ရပါဘူး ’

မအေက ပြောနေတုန်း ဖအေလုပ်သူက သူ့လက်ထဲက ဘီယာ လက်ကျန်းဘူး ကို သားလုပ်တဲ့သူကို လှမ်းပေး တယ်။ ‘ ရော့ ’ တဲ့။

‘ ဖအေကြီး၊ တော်တော်အလိုလိုက်နော်၊ ဘီယာ၊ ဘီယာကနေ အရက်ပျော့၊ အရက်ပျော့ကနေ အရက်ပြင်း၊ အရက်သမား ဖြစ်မယ်။

မအေ ဘယ်လောက် ပြောပြော၊ သားလုပ်တဲ့သူကတော့ တဝှတ်ဝှတ် မော့နေလေရဲ့။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က ဘီယာအာ၊ ဘီယာအာ လို့ စတာ ကိုတောင် ခွန်းတုံးမပြန်ဘူး။

ဘီယာလေး တစ်ဘူး နှစ်ယောက်ခွဲ သောက်နေရတာပဲ သားအဖ နှစ်ကောင်ကို ဖိုးဘတင် သနားမိတယ်။ ဘီယာဆိုတာမျိုးက မစို့ မပို့ သောက်လို့ တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ... ဈေးက စကား ပြောတာကိုး၊ ဖိုးဘတင်တို့ ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ တီတံဆိပ် ဘီယာပုလင်းတွေ ပေါ့မပါ။ ဒီကောင်တွေ တိုက်လိုက် စမ်းချင်တယ်။

‘ ဟင်း... ဘီယာကလဲ ရေငတ်တောင် မပြေဘူး၊ နည်းနည်းလေး၊ မေကြီးကလဲ ငါးဘူးလောက်တော့ ဝယ်သင့် တာပေါ့ ’

‘ အမယ်လေး၊ ငါးဘူး၊ ဟုတ်လား။ တစ်ဘူးကို ခုနှစ်ဆယ်... နည်းလည်လား၊ ခုနှစ်ဆယ်...ဟဲ့. ’

‘ တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတုန်းကကို ဘီယာတွေ ပေါ့ပါ သေးတယ်ကွာ ’

သားလုပ်သူကို ချွေးမက မျက်စောင်းထိုးပြီး (ဖိုးဘတင်တို့ဘက် လှည့်နေတုန်းမှာ) ဖအေတူသား’ တဲ့။

ဖိုးဘတင်ကတော့ ဂြိုဟ်တုသတင်းဘက် ရောက်သွားပြီ။ ဆန်နီရဲ့ အာပါပါးနဲ့ အပြိုင် 'ဟာ' ခနဲ 'ဟင် ' ခနဲ လုပ်လိုက်၊ စုတ်သပ်လိုက်နဲ့ စိတ်ဝင်စားနေပြီ။

' ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားကြမယ်၊ ဟုတ်လား၊ အာကာ ဆာနေ ပလား၊ ဖြူပြာ ဝက်အူချောင်း နည်းနည်း ကြော်လိုက်လေ '

' ရပါတယ်၊ သားပြောင်းဖူး စားလိုက်ပြီလေ၊ မေကြီး ရေချိုးပြီးမှ စားမယ်၊ သားလဲချိုးဦးမှာ '

ဟော... ရေချိုးကြပြန် ပေဟေ့၊ မပြောဘူးလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နားထဲ ဝင်ဝင်လာတယ်၊ အချိန်မတော် မချိုးကြနဲ့လို့ ပြောတာ လဲ ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီးတုံး။

' လူလေးကွာ၊ မင်း မနက်ကလဲ ချိုးတယ် မှုတ်လား၊ အပုပ်ချိန် ရေမချိုးရဘူးကွ '

ဖိုးဘတင် မနေနိုင်ဘဲ ပြောမိပြန်တယ်။

' ဟာ... အိုက်တယ် အဘိုးရ၊ ချွေးစေး တွေနဲ့ ဘတ်စ်ကား၊ တအား တိုးလာရတာ၊ ချိုးမှဖြစ်မှာ '

ကဲ... ပြောမရမှဖြင့် ချိုးကြ၊ ချိုးကြ။ ဖိုးဘတင် မပြောတော့ဘူး။

' အာကာ...ရေခလုတ် သွားဖွင့်ဟေ့... '

' ရေချိုးခန်းထဲက ချွေးမလုပ်သူ့ရဲ့ သြဇာသံ လွင်ပျံလာပြန်တယ်။ အာကာ ထထွက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ လက်ခါပြီး ဝင်လာတယ်။

' မေကြီးရေ... ဖွင့်လို့ မရသေးဘူး၊ အပေါ်က ဖွင့်ထားတယ် '

' ဟင်း... အပေါ်ကလဲ နှစ်ယောက်တည်း မိုးသားဖွင့် ... ဖွင့်နိုင်လွန်း '

ဟော... ကြည့်။ ကိုယ့်ဘက်တစ်ခုပဲ ကြည့်ပြီး ပြောတော့မယ်။ ညနေက အမြွှာမ နှစ်ယောက် အဝတ်တွေ လျှော်နေတုန်း ကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ဖွင့် ထားတာ။ အဝတ်လျှော်၊ သူတို့ သားအဖသုံးယောက်လုံးလဲ ရေချိုးနဲ့။ ပြီးတော့မှ ပိတ်တာ။ အပေါ်က နှစ်ယောက်လူ ဖြစ်တာကို ကျေးဇူးတင်ဦး။ ကိုယ်လို မိသားစု မျိုးသာဆိုရင် ခဏခဏ စကားပြောရမယ်။

' ဖြူပြာ... အဝတ်တွေ အကုန်လျှော်ရဲ့လား '

' လျှော်တယ် '

' ဝက်အူချောင်း သွားကြော်တော့လေ '

' ဟုတ်ကဲ့ပါ '

ချွေးမရဲ့ သြဇာသံက ရေချိုးခန်း ထဲကနေ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားပြီ။ ခဏနေတော့ သနပ်ခါး မလိမ်း၊ ဘာမလိမ်း၊ မျက်နှာပြောင်တင်းနဲ့ ထွက်လာပြီး ပွေပိုက်လာတဲ့ အဝတ်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။

' မီးပူလဲ တိုက်ကြဦး၊ အဝတ်တွေ တောင်လိုပုံနေပြီ၊ ဖြူပြာ သွားတော့ လေ၊ မေကြီး ဆာပြီ '

ဖြူပြာက မထချင်ထချင်နဲ့ ထတယ်။

' ကြည်ပြာ မီးပူတိုက်လိုက်၊ ဖြူပြာ...ဝက်အူချောင်း ကြော်မယ် '

' အမ...ရမယ်၊ရမယ်၊ အဝတ်တွေက အများကြီးပဲ၊ ကြည်ပြာ တစ်ယောက် တည်း မတိုက်နိုင်ပါဘူး '

’ နှစ်ယောက်တူတူတိုက်၊ အာကာ ... ရေကျန်သေးတယ်၊ သွားချိုး၊ ပြီးရင် ရေခလုတ် တစ်ခါသွားကြည့်’

’ မေကြီး၊ မေကြီး ရေလှုံတဲ. အနေနဲ့သားကို တီရှပ် တစ်ထည် ဝယ်ပေးနော်’

အာကာ အပျော့ဆွဲ ဆွဲတာကို မအေက ဘာမှတောင်ပြန် မပြောရသေးဘူး။ အမြွှာနှစ်ကောင်က သံပြိုင် အော်လိုက်ကြတယ်။

’ သမီးတို့လဲ ဝယ်ပေးရမယ်’

’ မေကြီး... မေကြီး၊ ရယ်ဒီ မိတ်အကျီလေ၊ မေကြီးကို ပူဆာတာ ကြာလှပြီ၊ ဆင်စွယ်ရောင်းလေးတွေ အရမ်းမိတာပဲ၊ ဝယ်ပေးနော် မေကြီး’

’ အမယ်လေးဟဲ့၊ ငါရလာတာက ငါးထောင်၊ လောက်တောင် လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... အစာ မစားဘဲ ဗိုက်မှောက်နေကြမလား’

’ သား တီရှပ်က ထောင်မကျော်ပါဘူး’

’ ထောင်မကျော်ပေမယ့် ထောင်ရဲ့တစ်ဝက်လေ၊ ငါးရာလောက်ရှိတာပဲ၊ ဟိုရယ်ဒီမိတ်တွေက ထောင့်ခြောက်ရာ လောက် ရှိတယ် ဘာမှတ်လဲ’

’ အကျီ တစ်ထည်ကိုလား’

ဖိုးဘတင် မေးချင်တဲ့ မေးခွန်း သားလုပ်တဲ့သူ ပါးစပ်က တိုးတိုး ထွက်လာတယ်။

’ မှန်တာပေါ့ ဖအေကြီးရယ်၊ နှစ်ထောင် ကျော်၊ သုံးထောင်တန်တောင် ရှိသေးတယ်’

’ နှစ်ထောင်ကျော်...သုံးထောင်၊ ဟုတ်လား’

တီဗီက နိုင်ငံခြား ဇာတ်ကားကို စိတ်မဝင်စားတော့တဲ့ ဖိုးဘတင်က ချောင်းဟန့်လိုက်တယ်။

’ အဘိုးတို့... ငယ်ငယ်တုန်ကဆို ဘယ်လောက်လဲ’

ဦးအောင်မေးလိုက်တဲ့ အာကာမျက်နှာ စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေတာ၊ အမြွှာမ နှစ်ယောက်ရဲ့ မှားပါတယ်ဆိုတဲ့ အသော့ တွေကို ဖိုးဘတင် သတိမထားမိပါဘူး။ သူ့ဓာတ်ပြား ဘောင်းကြီးကိုပဲ ဖွင့်ဖို့ အားတက်သရော ပြင်ဆင်တယ်။

’ အကျီ တစ်ထည် ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲကွာ၊ အဘိုးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကဆိုရင်’

+++++

ရင့်ရော်အိုစာ သွားသလိုပဲ။ အခန်းထဲမှာတော့ ကြောင်တွေရဲ့ ဆော့ကစား၊ ပြေးလွှားသံ နဲ့ ရေဒီယိုသီချင်း သံသံ သဲကပဲ မင်းမူ နေကြ တယ်။

ထမင်းစားပွဲ အလယ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ငါးဟင်းနဲ့ သရက်သီး သနပ် လက်စ၊ ငါးပိကြော်လက်စ အပြင် ဒီနေ့ အဖို့တော့ ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရည်ဟင်း ပါပါတယ်။ "စားလေကြီးမေ၊ ငါးဖတ်တွေထည့်စားလေ" "စား..စား.. သမီးစား၊ ကြီးမေက ငါးပိကြော်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းဆို တခြား ဘာမှမလိုဘူး" "ဟာ.. ကြီးမေကလဲ.. စားပါ၊ ရော့ . . ကြီးမေ ဝိုက်သား ကြိုက်ရဲ့သားနဲ့ "။

အန်တီခင်လေး မျက်နှာပြီးယောင် သမ်းသွားတယ်။ ဒီလိုကျပြန်တော့ လဲ ဒီတူမလေးဟာ မွေးရကျိုးနပ် လှပါတယ်။

သိတတ်ရှာတယ်၊ လိမ္မာရှာတယ်၊ ကိုယ့်စကားလဲ မြေဝယ်မကျ နားထောင် ရှာတယ်။ တချို့ တူ၊ တူမတွေ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မွေးရကျိုးမနပ် တဲ့ဟာတွေမှ အများကြီး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအသက်အရွယ်ထိ သူ့ရုပ်ရည် လေး နဲ့ အိမ်ထောင်မပြုပဲနေတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ကို အန်တီခင်လေး ကျေနပ်လှပါပြီ။ အင်း ဘာလိုလို နဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင် ထဲ ပိုက်ခွဲရတဲ့ ဟာလေးက အသက်သုံးဆယ် ခုနှစ်နှစ် တောင် ရှိနေပြီ ။

အန်တီခင်လေးရဲ့ ကံဆိုးရာတဲ့ ညီမလေးက မီးဖွားရင်းဆုံးရှာတယ်။ အငယ်ဆုံး ညီမလေးပေါ့။ အန်တီခင်လေး အထက်မှာ အကိုအကြီးဆုံး တစ်ယောက် ရှိတယ် ။ ပြီးတော့ အန်တီခင်လေး ၊ အန်တီ ခင်လေး ပြီးတော့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ၊ အငယ်ဆုံးက မယဉ်မွန်တို့ အမေပေါ့ ။

အစ်ကိုကြီးရော ၊ မောင်ရော ၊ ညီမရော အိမ်ထောင်ကျတဲ့ အထိ အန်တီခင်လေးက အပျိုကြီးဖြစ်နေတော့ တာဝန်မှန်သမျှ အန်တီခင်လေး

အပိုင်း (၁၈)

တိုက်အပေါ်ဆုံးထပ် ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာရဲ့ ညစာထမင်းပိုင်း ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ။

သနပ်ခါး ဘဲကျား ၊ အိမ်နေရင်းအင်္ကျီ၊ လုံချည်ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တွေနဲ့ ထမင်းကိုပဲ ငဲ့စား နေကြတဲ့ အပျိုကြီး နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နိုင်လှတယ်။

နံနက်ဈေးသွားချိန် တုန်းကရှိရင်း အသက်ထက် နပျိုတယ်လို့ထင်ရတဲ့ ရုပ်ရည်တွေ ဟာ ညဦးပိုင်း အိမ်ထဲ ကျပြန်တော့ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုပြီး

ခေါင်းပေါ်ချည်းပဲ။ အမေကလဲ အန်တီခင်လေး အသက်နှစ်ဆယ် လောက် မှာ ဆုံးတယ်လေ။ အဖေကတော့ မယဉ်မွန်တို့ အမေဆုံးပြီး မကြာဘူး။ ဆုံးရှာတာပဲ။ အဖေက သမီးတွေကို ပိုချစ်တယ်။ အငယ်ဆုံးသမီးအတွက် သူတော်တော် စိတ်ထိခိုက်ရှာတယ်။

အဖေဆုံးပြီးတော့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးပဲ ကျန်ရစ်တာပေါ့။ ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေး ကလဲ အိမ်ထောင်ခွဲတွေ။ မယဉ်မွန် အဖေကလဲ မိန်းမဆုံး ကတည်းက သူ့မိဘရှိတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ပြန်သွား တာ ပေါ်မလာဘူး။

အဲဒီတုန်း ကတည်းက လှည်းတန်းဈေးအဟောင်းမှာ အန်တီခင်လေးက အထည်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဖေတို့ အမေတို့ကလဲ အရောင်းအဝယ်ပဲ လုပ်ခဲ့ ကြတာဆိုတော့ အန်တီခင်လေး ကလဲ အရောင်းအဝယ်ပဲ ဝါသနာ ပါတယ် ပညာမသင်ချင်ဘူး။ လေးတန်းနဲ့ထွက်ခဲ့တယ်။ မောင်တွေ၊ အစ်ကိုတွေကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သင်းတို့က ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ကြတာလေ။ အဖေဆုံးပြီး ကလေး တစ်ဖက်၊ အထည်ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့မို့ အားကိုးတစ်ကြီးပေါ့။ ယောက္ခမအိမ် နေ နေတဲ့ ကိုလေးတို့မိသားစု ကို အိမ်မှာနေဖို့ပြန်ခေါ်တယ်။ သူတို့ မှာ ကလဲ ကလေးက တစ်ယောက်တည်း၊ ကြီးလည်း ကြီးပြီ။ သူ့မိန်းမကလဲ အလုပ် မရှိတော့ အဆင်ပြေ တယ်ပေါ့။ ကိုကြီးကတော့ သူ့အိုးသူ့အိမ်နဲ့လဲ ဖြစ်နေပြီ ကလေး တွေကလဲ များတယ်လေ။

အဲဒါကို သင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဘယ်လို မိုက်ရိုင်းသလဲ ဆိုတော့အိမ်ရော၊ မြေရောရှိသမျှ ပစ္စည်း တွေ ကိုပါ အမွေခွဲကြစို့တဲ့လေ။ မိဘတွေမှ မရှိတော့တာ။ မောင်နှမတွေ အမွေခွဲ ရမှာပေါ့တဲ့။ တကယ်...

တကယ်...နာလွန်းလို့။ အန်တီခင်လေး ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ ပြောလဲမပြောဘူး၊ ငါသေရင် မလာနဲ့ နင်တို့သေရင်လဲ မလာဘူးလို့ပြောပြီးပြီ။

ဘယ်နှယ်တော် ကိုယ့်ညီမ ၊ အစ်မအပျိုနဲ့ တူမ လူမမည်လေး အားကိုးရာမဲ့ နေတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့မို့ ပြောရက်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ ၊ အန်တီ ခင်လေး အပြတ်ပြောပစ်လိုက် တာပေါ့။ အမွေမခွဲဘူး မပြောဘူး။ ခွဲမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ မခွဲနိုင်သေးဘူး။ ဒီကလေး အရွယ်ရောက်မှခွဲနိုင်မယ်။ ဒီအိမ်ကို ဒီကလေး လည်းဆိုင်တယ်။ အဖေ အမေ လက်ထက်က ကျန်တဲ့ပစ္စည်း စာရင်းနဲ့မှတ်ထား။ လူကြီးတွေ ခေါ်ဆိုပြီး လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ဘာမှ သိပ်မပြောပေမယ့် သူတို့ မိန်းမတွေကတော့ မကျေနပ် ကြဘူး။ မကျေနပ်လည်း ရုံးသွားကြ ပြောပြီးသား ။ အန်တီခင်လေး က နင်တို့ရှေ့က သွားရင် ငါက နောက် က လိုက်မယ်ဆိုတာ ပြောပြီးသား။

သူတို့က အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ မသွားခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ သွားလဲဆိုတော့ ကလေး ဆယ်တန်း ရောက်တဲ့ အချိန်ကျမှလေ။ ကလေး အရွယ်ရောက်ပြီလေ။ ခွဲကြစို့ဆိုတာကို အန်တီခင်လေး က ဘာမှစကားမပြန်ရ ကောင်းလား ဆိုပြီး ဥပဒေအရ လုပ်တော့မယ်ပေါ့လေ။ သူတို့က ယဉ်ယဉ်လေး နဲ့ လာလာ ခြိမ်းခြောက်ကြတယ်။

ကိုယ့်အနေနဲ့ကလဲ နားလည်ပါတယ်။ ခွဲပေးရမယ် ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီခင်လေး ဘာဖြစ် နေတာလဲဆိုတော့ အိမ်သံယောဇဉ်လေ ။ အိမ်ကို အန်တီခင်လေး သံယောဇဉ်သိပ်တွယ်နေပြီ။ ကိုယ်မွေး ကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့အိမ်။ အိမ်ကြီးကခေါင်ပြန် နှစ်ထပ် သစ်သား အိမ်ကြီး၊ ကျွန်းတွေ သစ်မာ တွေနဲ့ ချည်းဆောက်ထားတာ။ ခြံကလဲ

ခြောက်ဆယ်ပတ်လည်ရှိတယ်။ ရေတွင်းကြီးနဲ့ အုတ်ရေကန်ကြီးနဲ့ ကွမ်းသီးပင် တွေ၊ အုန်းပင်တွေကလဲအများကြီး။

အုန်းသီးဖိုးကိုက တစ်နှစ်တစ်နှစ် မနည်းရတယ်။ သရက်ပင် လည်းရှိတယ်။ ရေတွင်းနားက ငွေပန်းပင် တွေဆို ပွင့်လိုက်တာ ခုပြော၊ ခုမျက်စိထဲမြင် သေးတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ခုချိန်ထိ ညအိပ်ရင် အိပ်မက် မက်တယ် တုန်း။ အဲဒီလမ်းထဲလဲ အန်တီခင်လေး ဘယ်တော့မှမသွားဘူး။ ခုတော့ လဲ ဖျက်ပြီး ဒီလို ကန်ထရိုက် ဆိုတာတွေ ဆောက်ချင်လဲ ဆောက်လိုက်ကြမှာပေါ့။

အန်တီခင်လေးက အိမ်သံယောဇဉ် ကြောင့် အချိန်ဆွဲလေ သူတို့က ဒေါပွလေ ဖြစ်လာကြတယ်။ အိမ်ကြီးကို အန်တီခင်လေး မရောင်ချင်ဘူး အမွေခွဲရင်တော့ ရောင်းရမှာပဲ။ အန်တီခင်လေးမှာလဲ အမ်းယူဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ကိုယ့် လက်ရှိဝင်ငွေရနေတဲ့ ဆိုင်ကိုလဲ အန်တီခင်လေး လက်လွတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အန်တီခင်လေး အရုံးပေး လိုက်ရတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီခင်လေးက စကားရှင်နဲ့ မောင်တွေကိုပြောတယ်။ ကဲ... ခွဲကြမယ် ဆိုရင် အိမ်ကို အလျင်ဈေးစုံစမ်းကြည့်။ နိမ်ရင်မရောင်းဘူး။ ဈေးကောင်း ရမှ ရောင်းကြေး လို့သဘောတူညီ ချက် ယူလိုက်တာ လောဘသား တွေက သဘောတူ တယ်တဲ့။

အင်း.. အိမ်ကြီးကလဲ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးကို သံယောဇဉ် တွယ်ရှာ တယ်နဲ့တူ ပါရဲ့။ ဝယ်ချင်တဲ့သူ မှန်သမျှက အမွေဆိုင်အိမ်၊ ပြဿနာရှုပ်မှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး မဝယ်ချင်ကြဘူး။ ဝယ်မဲ့သူကလည်း အိမ်ဈေး၊ မြေဈေး က မကောင်းသေးပဲကိုး။ အိမ်ရောင်းနေတာနဲ့ကို အန်တီခင်လေးတို့ အိမ်ကြီးမှာ

ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် နေလိုက် ရသေး သည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာပြီးလို့ အန်တီခင်လေး အသက်ငါးဆယ်မှာ အိမ်မြေဈေးကွက်တွေက သိပ်ကောင်း လာပြီလေ။ ဝယ်ချင်တဲ့ သူကလဲ အလှအယက်ဆို တော့ အိမ်ကြီးကို အန်တီ ခင်လေး လက်လွတ် လိုက်ရတော့ တယ်။

အန်တီခင်လေးတို့တူဝရီးက ငွေသုံးသိန်းနဲ့ ဆိုင်နဲ့ရတယ်။ အတွင်း ပစ္စည်း တချို့ ရတယ် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ တွေရတယ်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ တွေကိုတော့ ထည့် စကားမပြောကြလို့ မောင်မင်းကြီးသားတွေကို ကျေးဇူး တင်ရပါသေးတယ်။ တကယ် တော့ သူတို့ မလိုချင်လို့ပါ။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ တွေက ရှေးတုန်းက အဟောင်းအမြင်း ပစ္စည်းတွေကိုး။ သူတို့မလိုချင်တာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ အန်တီခင်လေးက ဒီပစ္စည်းတွေကို သိပ်မြတ်နိုးတယ်လေ။

ဒီအခန်း မဝယ်ခင် အန်တီခင်လေးတို့တူဝရီး အိမ်ငှားနဲ့ လေးနှစ် လောက် နေလိုက် ရသေးတယ်။ အမွေရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အိမ်လေး တစ်လုံး ချက်ချင်းပြန်ဝယ်ဖို့ပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီခင်လေး နေချင်တာက ခြံလေး၊ ဝင်းလေးနဲ့ အသက်ရှူချောင်တဲ့ အိမ်မျိုးလေး။ အဲဒီအိမ်မျိုးကို အန်တီခင်လေး ပိုက်ဆံနဲ့ လှည်းတန်း တစ်ပိုက်မှာ မရနိုင်တော့ဘူး။ အင်းစိန်တို့၊ ဇော်ဘွားကြီးကုန်းတို့မှာပဲ ရတော့မယ်။ အဲဒီနေရာတွေနေလို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိုယ်ထမင်း စားရတဲ့ အလုပ်ကလှည်းတန်းဈေးမှာ။ ဒီနား တစ်ပိုက် မှာပဲ နေမှဖြစ်မယ်။ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဈေးသစ်ကြီးဆောက်တော့ ဆိုင်သစ်ကို ပြင်ဆင် မွမ်းမံရတာ ပိုက်ဆံ က တော်တော်ထိသွားပြန်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အန်တီခင်လေး မနေချင်ဆုံး ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းကိုပဲ အမိအရ ဖမ်းကုပ် လိုက်ရ တော့တယ်။ ဟုတ်တယ် အဲဒီ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေရဲ့

ဈေးအချိုဆုံး အပေါ်ဆုံးထပ် အလွှာလေး ကိုတောင် နှစ်သိန်းခွဲတဲ့။ အန်တီခင်လေး မိရုံလေးရယ်။ မိရုံလေးရယ်။ အဲ ... အထုပ်ကလေးကိုတော့ မဖြေရဲ သေးဘူးလေ။ တူဝရီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အိုစာနာစာက ရှိသေးတယ်။

မရွှေမွန်ကလဲ အဒေါ်တူလိုက်ပုံတော့ ထားပေမယ့် ဆယ်တန်းက ထွက်တယ် ရောင်းတော့ မယ်တဲ့။ အန်တီ ခင်လေး ကတော့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ တင်နေတော့ ပိုကောင်း

"ဟော...ကြီးမေ၊ ဖိုးကဲတို့ ရန်ဖြစ်ကုန်ပြီ သွားလိုက်ဦး"

"လာခဲ... လာခဲ... တုတ်လာပြီနော်"

ကြောင်တွေ ရန်ဖြစ်ရင်တော့ အခန်းကစိုပြေလှုပ်ရှား သွားတော့တယ်။ တူမ လုပ်သူက တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ပန်းကန်ဆေးရာက အော်တော့ ငြိမ်ပြီးလက်သုတ်နေတဲ့ အဒေါ်လုပ်သူက ဧည့်ခန်းပြေးတယ်။ ဧည့်ခန်း ထဲမှာတော့ ကြောင်မာန်ဖီသံတွေက ဆူညံလို့။

"ဖိုးကဲနော် ... ဖိုးကဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ အချိုးကို ပြောင်းနေ တယ်နော်...နင်...ဟင်း"

"ဟုတ်တယ် ကြီးမေ၊ ဖိုးကဲ .. ခုတင်ပေါ်လဲ လာမအိပ်ဘူး၊ ထမင်းလဲသိပ်မစားဘူး နေမှကောင်းရလား" မယဉ်မွန် က ဖိုးရိမ်တကြီးပြောရင်း ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်လာတယ်။ သူတို့ ညီကို နှစ်ယောက်လုံး ပဲ၊ကြောင်မကြီးပဲ ၊ ခုတင်ပေါ် လာအိပ်တယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲမ သိဘူး၊ ဆရာဝန် သွားပြအုံး မလားကြီးမေ" မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး သူတူမ အပျိုကြီးလေးဟာ မသိနားမလည် ဆိုးပါလား ဒါတွေက ပြာသို၊ တပိုတွဲလေ မွန်ရဲ့၊ ဟိုသင်း ကြောင်တွေ လိုက်တဲ့ရာသီ၊အဲ..ကြောင်တွေ၊ ယောက်ျား မိန်းမ ယူကြတဲ့ရာသီ သမီးရဲ့"

အပျိုကြီး လေးရော၊ အပျိုကြီးကြီးရော... ငြိမ်သက်သွားကြပြီး ရှက်မျက်နှာ ကိုယ်စီနဲ့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မကြည့်ကြတော့ပဲ ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင် တွေဘေးက အရောင်တစ်ဖိတ်ဖိတ် သစ်သား ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတော့တယ်။ သစ်သားကြမ်း ပြင်ကို ပိုက်ဆံကုန်ပေမယ့် အလျင်အိမ် နဲ့ တူအောင်လို့ဆိုပြီး အန်တီခင်လေးက ခင်းတယ်။ ဧည့်ခန်းနေရာပဲ။ မီးဖိုခန်း၊ အိပ်ခန်းမခင်းဘူး။ ကုလားထိုင် တွေပေါ်မှာ တူဝရီးနှစ်ယောက် မထိုင်ကြတဲ့ အကြောင်းကတော့ ကုလားထိုင်ကြိမ်ခင်း မနာအောင်လို့။

ကုလားထိုင် ကြိမ်ခင်း တစ်ကွက်ကို ကြိမ်ထိုးငှားရင် တစ်ရာကျော် ပေးရတာကို။

ပြီးတော့ အန်တီခင်လေးတို့ ကုလားထိုင် ကြီးတွေက ရှေးတုန်းက ကုလားထိုင် ကြီးတွေ။ ကြိမ်ခင်းတွေ အကြီးကြီး တွေ၊ ကြိမ်ထိုးငှားရင် ပိုက်ဆံပိုပေးရတယ်။ ရှေးကုလား ထိုင်ကြီးဘေးက ကြမ်းပြင်မှာ တူဝရီး နှစ်ယောက် ထိုင်ကြပြီး ထုံးစံအတိုင်း အဒေါ် လုပ်သူက စာရင်းတွက်မယ်၊ ကြွေးစာရင်းမှတ်မယ်။ တူမ လုပ်သူက မီးပူတိုက်မယ်၊ အကျီချုပ်ဖို့ ညှပ်စရာရှိရင် ညှပ်မယ်။ ရေဒီယိုကိုလဲ နားထောင်ရင်းပေါ့။ ရေဒီယို နဲ့တွဲလျက် ကတ်ဆက် ကိုတော့ ဖွင့်လေ့ဖွင့်ထ မရှိကြဘူး။ ဥပုသ်နေ့တို့၊ နတ်တင်တဲ့နေ့တို့၊ ကျမှပဲ နတ်သီချင်းခွေ ဖွင့်တာ။ ဖွင့်စရာကလဲ နတ်သီချင်းခွေတွဲပဲရှိတယ်လေ။ ရေဒီယို ကတ်ဆက် ဝယ်တာကိုလည်း နတ်ချင်းတွေ ဖွင့် ချင်လို့ ဝယ်တာကိုး။

+++++

ဒါပေမယ့် ဒီညအဖို့မှာတော့ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးမှာ ပြောစရာ စကား ရနေတယ်။

အန်တီခင်လေး က သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။

"အန်တီမေရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကတော့ တကယ့် မိန်းမကြီးနော်၊ တော်တော်လဲ စပ်စုနိုင်တယ်အေ "

"ဪ... ကြီးမေကလဲ၊ မနက်ပိုင်း သူ့သွားစရာ အလုပ်မရှိရင် တိုက်ပေါ်က ဆင်းလာသမျှ လူအကုန် လိုက်ကြည့် နေတာပဲဟာ၊ ညနေဆိုလဲ အဲလိုပဲ၊ ဘာဝယ်လာလဲ၊ ဘာချက်မှာလဲ၊ ဘယ်လောက်ဈေး လဲနဲ့၊ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဆန်နီလေး ကတော့ ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ သနားစရာလေး"

အပိုင်း (၁၉)

အေး.... ဟုတ်တယ်၊ ဆန်နီလေးက တော်ပါတယ် ကြီးမေ တို့တစ်ခါ မီးချောင်းပျက်တာ သူပဲလာပြင်ပေးရှာ တာနော် "

"ကြီးမေက မေရီဂျိန်းအကြောင်း ရှင်းမပြခဲ့တော့ သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့မှာပါ "

"အေးပေါ့၊ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ၊ မေရီဂျိန်းဆိုတာ နတ်ကနား စီးပါ၊ နတ်ကတော်ပါ လို့များ သိလိုက်လို့ ကတော့ စပ်စုလို့ကို ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တို့သွားမယ့် နောက် လိုက်တောင် ကြည့်ဦးမယ် "

"တော်သေး တယ်နော် ကြီးမေ၊ နတ်ပွဲက ဥပုသ်နေ့ နဲ့ တိုက်လို့၊ ပုဖွန်တောင်ဘက် ဟုတ်လား "

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နက်ဖြန်ကျ ကျပ်တန်ဘဏ်ထုပ် ... ဈေးထဲ လိုက်လဲ ရဦးမယ်၊ အိမ်မှာ ငါးကျပ်တန် တစ်ထုပ်"

နို့မို့ဆို ရှေးဟောင်း နေရှင်နယ် ရေဒီယိုကြီးကိုပဲ အန်တီခင်လေးက ပြင်ပြီး ဖွင့်နေဦးမှာ။ ခုတော့လဲ အဲဒီရေဒီယိုကြီး ကပြင်လို့လဲမရတော့ပါဘူး။ အဝတ်နဲ့ သေချာထုပ်ပြီး သေတ္တာထဲမှာ တရိုတသေ သိမ်းထားလိုက်ပြီ။

"နေပါဦးမွန်၊ ဟိုကျောင်းဆရာမ ယူသွားတဲ့ ပါတိတ်က ထိုင်းလား၊ အမ်အာအက်စ်လား "

" အမ်အာအက်စ် လေ၊ တစ်ထည် ငါးရာငါးဆယ်နဲ့ ပေးတာ "

အန်တီခင်လေးက ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချက် တစ်ချက် မေးတာကို မယဉ်မွန်က ဖြေလိုက်ပြီးရင် အခန်းကပြန်ပြီး ငြိမ်သက်သွား ပြန်တယ်။

" ဒါဆို ... နက်ဖြန်ည ကြီးမေ သရက်သီး သနပ်လုပ်ဦးလေ ဥပုသ်နေ့ကျ လုပ်အားမှာမဟုတ်ဘူး "

" အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ် "

နတ်ပွဲသွားဖို့အရေးမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူရှိနေတုန်း သံဆွဲ တံခါး ခေါက်သံ ပေးလာတယ်။

အန်တီခင်လေး က သူ့အကျင့်အတိုင်း လန့်သွားပြီး ရင်ဘတ်ဖိ လိုက်တယ်။ ဒီလိုအချိန် ဧည့်သည်မှ မလာ တတ်တာ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

မယဉ်မွန်က ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

"ဟဲ့ ... မွန် ရမ်းမဖွင့်နဲ့လေ၊ အချိန်မတော်ကြီး အနကြမ်းဖြစ်နေဦးမယ် "

"ဟာ ကြီးမေကလဲ၊ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ဈေးကတစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့ "

အန်တီခင်လေး နည်းနည်း အကြောက်ပြေ သွားပုံရတယ်။ ရင်ဘတ် ဖိထား တဲ့လက်ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

"ကဲ ဖွင့် ဖွင့်၊ ညည်းတို့ ဘာမှမသိဘူးနော်၊ ကိုယ်က မိန်းမသားချည်းနေရတာ၊ ကြောက်နိုင်မှတော်ရုံကျတာ "

အန်တီခင်လေး ညည်းညူ နေဆဲမှာ မယဉ်မွန် တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။ သစ်သားတံခါး၊ ပြီးတော့ သော့ခတ် ထား တဲ့ သံဆွဲတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့

...

" ဪ ... "

မယဉ်မွန်အံ့ဩသွားသလို ဪ လိုက်ပြီးမှ ဈေးသည် မျက်နှာလေးကို တပ်ဆင် လိုက်တယ်။

ဘယ်သူရမှာလဲ။ အောက်လွှာကလူလေ။ မျက်မှန်နဲ့ပြုံးဖြဖြ၊ ကွမ်းစားစား လူပေါ့။ တစ်ခါမှလဲ စကား မပြောဖူးဘူး။

" လာလေ ... ဝင်ပါ "

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နီးချင်းလေ၊ ခေါ်ရမှာပေါ့။ တစ်ခုပဲ ကိုယ်က အိမ်နေရင်း ဖြစ်သလို ဝတ်ထားမိတော့ နည်းနည်း ရှက်တယ်။

" ဟဲ့ ဟဲ့ စားပြီးကြပြီလား ခင်ဗျ "

ကွမ်းစားစားလူက နှုတ်သွက်လျှာထွက်နဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။

" နေဦး၊ နေဦး၊ မောင်ဟိုသင်း၊ မင်း ခြေထောက်တွေ သုတ်လိုက်ဦး "

ကြီးမေတို့ ကတော့ လုပ်တော့မယ်။ သူ့ကြမ်းကို သူက အရိပ်ကြည့် နေတာလေ။ အားလဲမနာဘူး၊ ဟိုလူကလဲ ရေချိုးရာကထ၊ လာတာလား၊ ခြေထောက်မှာ ရေတွေစိုလို့။

" ဆောရီး၊ ဆောရီး အန်တီ၊ ကျွန်တောကချက်ရင်းပြုတ်ရင်း မီးဖိုက လာလို့၊ ဟဲ့...ဟဲ့၊ ကျွန်တော့ နာမည် ဝင်းအောင် ပါ၊ အောက်လွှာကလေ "

" ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ လူတော့ မြင်ဖူးနေပါတယ် "

"ဒါနဲ့ ... အန်တီ ငရုတ်သီးစိမ်းလေးများရှိရင် ကျွန်တော့် နည်းနည်း ပေးစမ်းပါ။ ရှိလား "

" ရှင် "

"ငရုတ်သီးစိမ်းလေ၊ အသေးရှိရှိ၊ အကြီးရှိရှိရတယ်၊ ကျွန်တော် ငါးပိထောင်း ချင်လို့၊ အိမ်မှာ ကုန်နေလို့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် လိုက်တောင်းတာ အခန်းစေ့ နေပြီ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဒီ အခန်းမှာတော့ ရကောင်းပါရဲ့။ "

"ဪ ... အင်းအင်း၊ နည်းနည်းတော့ရှိတယ် ထင်တယ်၊ မွန် ယူပေးလိုက်ပါကွယ် "

" ဟာ ... ဟန်ကျပြီ "

အပျိုကြီးလေးက မီးဖိုခန်း ဘက်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ အပျိုကြီးကြီးက ကိုဝင်းအောင်ကို အံ့ဩစရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေတယ်။

ကိုဝင်းအောင် မျက်စိထဲမှာတော့ တဖိတ်ဖိတ် အရောင်လက်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်အသစ်နဲ့ စိမ်းပြာနရောင် တိုက်နံရံ အသစ်ရဲ့ ကြားမှာ မလိုက်ဖက်စွာ တည်ရှိနေတဲ့ ပရိဘောဂ အဟောင်းအမြင်း တွေလိုပဲ အဘွားကြီး ကို ကြည့်ရတာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီး တစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။

ချိန်သီးရပ်နေတဲ့ နံရံပေါ်က နာရီအိုကြီးနဲ့လဲ အဘွားကြီးက ဆင်တယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းယူပြီး ထွက်လာတဲ့ အပျိုဟိုင်း အဘွားကြီးလေး ကတော့ ဧည့်ခန်းက တစ်ခုတည်းသော ခေတ်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ရိုးကေ့စ် မှန်ဖီရီလေး နဲ့တူတယ်။

"ကျေးဇူးပဲခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော်က စားချင်ပြီဆို အဲလိုပဲ ဟဲ့ ... ဟဲ့၊ စားပြီးကြပြီလား၊ ငါးပိထောင်း စားကြ မလား၊ မပြီးသေးရင် ကျွန်တော် လာပို့မယ်လေ "

" အို အန်တီ တို့ ပြီးပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် "

"ဟဲ့ ဟဲ့ ကျွန်တော့် လက်ရာလေး မမြည်းရတော့ဘူးပေါ့၊ သွားမယ်ခင်ဗျ"

" ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ "

မယဉ်မွန်က တံခါးပြန်ပိတ် မလိုရှိသေး၊ ဘယ်အချိန်ထွက်သွား လိုက်မှန်းမသိတဲ့ ဖိုးကဲ တို့အော်သံကို တိုက် လှေကား ဆီကနေ ကြားလိုက် ရတယ်။

"အဲ ကြီးမေ၊ ဖိုးကဲတို့ အောက်ရောက်သွားပြီ၊ ဘယ်တုန်းက ထွက်လိုက်တယ် မသိဘူး "

"ခေါ်စမ်း၊ ခေါ်စမ်း၊ ဟိုအောက်မှာ ဝဲစားနေတဲ့ ကြောင်မတစ်ကောင် ညနေက မြင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဝဲတွေ ကူးလာမှာ "

"ဟာ အန်တီကလဲ၊ သူများ ချစ်ခြင်းကို မခွင်းနဲ့လေ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ကြောင်မှာလဲ အသည်းနဲ့ပဲခင်ဗျ၊ အန်တီ မကြား ဖူးဘူးလား၊ ဝဋ်လိုက်တတ်တယ်၊ မောင်မောင် သတိထား ဆိုတာလေ ဟဲ့ ဟဲ့"

အပျိုကြီးနှစ်ယောက် ကြောင်ကို တမြည်မြည်ခေါ်ရင်းက တိုက်လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ ကနေ လှမ်းအော်တဲ့ ကိုဝင်းအောင်ကို မျက်စောင်း ပြိုင်တူထိုး လိုက်ကြတယ်။

ကိုဝင်းအောင် ကတော့ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း သူ့အောက်လွှာ တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။

"မယ်အေးရေ ကိုကို့အချစ်ကလေး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းရခွဲပြီ မင်းစားချင်တဲ့ ငါးပိထောင်း စားရပြီ "

တံခါးဖွင့် ပေးတဲ့ မယ်အေး ကိုမြင်တာနဲ့ ကိုဝင်းအောင်က အော်လိုက်တယ်။ ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ယောက်ဖ ကြင်စဦး မောင်နံက ပြုံးကြတယ်။ မယ်အေးက မျက်စောင်းထိုးပြီး လက်မောင်းဆွဲလိမ်တယ်။

"ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ တိုးတိုး ပြောစမ်းပါ ဖိုးအောင်ရယ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းရှာပုံတော်ဖွင့်သွားတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီမှာဆာလှပြီ"

"စားမယ်လေ၊ လာပြီလေ၊ အချစ်ကလေး ဆာနေပြီဆိုတာ ဖိုးအောင် သိတာပေါ့"

" သွားစမ်းပါ၊ ငါးပိထောင်း လဲကျုပ်ဖြင့်စားချင်တယ်လို့ မပြောမိပေါင် "

"အို မပြောပေမယ့် မင်း စားချင်နေတာ ဖိုးအောင် သိတာပေါ့၊ သိနေ တယ်လေ "

တီဗွီ ရှေ့မှာ ရောက်နေကြတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်က ဖအေကို မြင်တာနဲ့ ထ ပြေးလာကြတယ်။ အငယ်ကောင် ကတော့ ဘွားအေ ရင်ခွင်ကနေ တီဗွီကြော်ငြာ တွေကို မျက်တောင်မခတ်၊ နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်ဘဲ ကြည့်နေတယ်။

"ဖေကြီး၊ ဖေကြီး ကြောင်လေး တွေ အော်သံကြားတယ်၊ အပေါ်ထပ် ကလားဟင် "

" သမီးတို့ဖို့ မဖမ်းခဲ့ဘူးလားလို့ "

" မဖမ်းခဲ့ပါဘူး၊ ကြောင်လေးတွေက ငယ်သေးတယ် သမီးတို့ရ "

" ဟာ ငယ်ငယ်လေးတွေမှ သမီးတို့က ချစ်တာ "

"ငယ်တာ မကောင်းဘူး သမီးရ။ စားရတာ ချွဲတယ်၊ လေးဆယ်သား ငါးဆယ်သားကောင် မှ စားလို့ ကောင်းတာ "

" ဟာ ဖေကြီးကလဲ "

ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ နားထောင်နေကြတဲ့ သမီးနှစ်ကောင်က ဖအေကို ဝိုင်းထုကြတယ်။

"ဖိုးအောင်ကလဲနော်၊ ကလေးတွေကို ပေါက်ကရတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ဆိုတာ ပြောလို့ကို မရဘူး "

"ဟ ... မှန်တာ ပြောတာပဲကွ၊ ကြောင်သားဆီပြန် သိပ်စားလို့ ကောင်းတာ၊ မဆလာနဲ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ ဟို အပျိုကြီး တွေဆီ စားကောင်းမယ့် တစ်ကောင်လောက် ငါတောင်းခဲ့ဦးမလို့၊ သူတို့မှာ အများကြီးပဲ "

"ဖိုးအောင်နော် ... မလုပ်နဲ့၊ သူများက အမြတ်တနိုးချစ်နေတာကို၊ အိမ်နီးချင်း တွေ မကောင်းဘဲ ဖြစ်ကုန်မယ် "

"အိုကွာ...၊ သူတို့လဲ ဟင်းတစ်ခွက် ပေးမှာပေါ့၊ အဲဒါမှ လျှာလည်ပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်... "

" တော်စမ်း ပါ၊ ဒီငရုတ်သီးက သူတို့ဆီက ရလာတာလား "

"ဟုတ်တယ်၊ ငါအခန်းစေ့ လျှောက်တောင်းတာ၊ ဟိုဘက်ခန်းကလဲ မရဘူး၊ အောက်က အန်တီ ဘိုကြက်ချေး ဆီကလဲမရဘူး၊ ဟို အချစ်နှင့် သူ၏ ပါပါအခန်းကလဲ မရှိဘူးတဲ့"

"ဘယ် ... အချစ်နှင့်သူ၏ ပါပါလဲ "

"ဟို ... အပေါ်ဆုံးထပ် အလွှာကလေးကွာ၊ အသက်ကြီးကြီး ဆရာနဲ့ သူ့မိန်းမ ငယ်ငယ်လေးလေး... ဟဲဟဲ၊ အချစ် နှင့် သူ၏ ပါပါလေ "

" ဖိုးအောင်နော်၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကြားသွားရင် အားနာစရာ "

"လျှောက်မပြောပါဘူး၊ မတ်တတ်ရပ် နေတာပါ၊ ပေး ... ပေး ... ငါးပိကင် ပြီးသားပေး "

" ရော့ ... ရော့၊ မြန်မြန်ထောင်း၊ အမေလဲ ဆာနေပြီ "

" အေးပါ၊ ရပါတယ် ယောက္ခမကြီးက၊ ပိုင်ပါတယ် "

"အာသွက်ခယ် တော်တော် ဖြစ်နေနော် ဖိုးအောင်၊ အပြင်က ပါလာ သေးတယ် မဟုတ်လား "

"မပါ ပါဘူး မိန်းမရယ် ...၊ အာသွက် တာကတော့ ပင်ကို အရည်အချင်း ပါ၊ ဟော ဒီမှာ မယုံ နမ်းကြည့် ... ဟား"

" ဖယ်စမ်းပါ အာပုပ်စော်နံ့တယ် "

"ဒီလိုဆို မကြာခင်မှာ ကြာညိုသူရာနဲ့ သင်းစေမယ်၊ သွား ကြောင်အိမ် ထဲက ရော်နီဝါကား ပုလင်းလေး ယူလိုက် စမ်းပါ "

" အများကြီး မလုပ်နဲ့နော် ဖိုးအောင်၊ မြန်မြန်လဲလုပ် "

"အေးပါ ... အေးပါ မိန်းမရာ၊ ဒါ မင်းယောက်ျား မနက်ကျ စာသင် ကောင်းအောင် ဉာဏ်ရည်လောင်း တာပါကွ "

ကိုဝင်းအောင်က မယ်အေး ယူလာတဲ့ ရော်နီဝါကား ပုလင်းထဲက အာမီရမ် (သူ့အခေါ် အာမီဝီစကီ)ကို ဖန်ခွက် ထဲ တူးပက်လောက် ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ရေရောပြီး တစ်ကျိုက်ကျိုက်လိုက်တယ်။ မခူးရသေးတဲ့ ငရုတ်ဆုံ ထဲက ငါးပိထောင်း တစ်တို့ကိုလဲ မြည်းလိုက်တယ်။

" ကောင်း ... ကောင်း၊ သိပ်ကိုကောင်း၊ မယ်အေးထမင်းခူးတော့လေ "

" ဖိုးအောင် က ရပလား "

" ရတာပေါ့ သိပ်ရတာပေါ့ "

ကိုဝင်းအောင်က အရက်ခွက် ကိုကိုင်ရင်း တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်၊ ဟိုဟင်း ဒီဟင်း နှိုက်စားလိုက်နဲ့ သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ထမင်းခူးခပ်ပြီးတာနဲ့ အရက်ခွက်လဲ ပြောင်ပြီ။

" ဖိုးအောင် ထမင်းအိုး ပလပ်က ဓာတ်လိုက်နေသလိုပဲနော်၊ ညနေ ချက်တုန်းက အဝတ်နဲ့ ကိုင်ရတယ် "

မင်း ယောက်ျား ရူပဗေဒ ဆရာ၊ ဘယ်တုန်းက ရိုက်စ်ကွတ်ကာ ပြင်တတ်လို့လဲကွာ၊ နက်ဖြန်ကျ ဆရာကြီး ဆန်နီ ပြုလိုက်ပေါ့ "

" အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဆန်နီ ခေါ်ရမယ်၊ မီးဖိုကျိုက်လဲ လဲခိုင်းချင်လို့၊ လုပ်ပေးရှာ ပါတယ် ကောင်လေးက "

"အေးကွာ ဒီကောင် တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ကောင်၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာလဲ မနန်းစိုး၊ မနန်းစံ တို့ကို မီးပူ တိုက်ပေး နေတယ်၊ ငါတွေ့ခဲ့တယ် "

"ဘယ်မနန်းစိုး၊ မနန်းစံလဲ "

" ဟိုဘက်ခန်းက အမြွှာ ညီအစ်မကော့လန်ကော့လန်လေး တွေပေါ့ကွ "

" ဪ... ဟုတ်လား ဆန်နီလေးက သိပ်သဘောကောင်း ရှာတာနော်၊ သနားပါတယ် "

"သူ့အမေ အန်တီ ဘိုကြက်ချေးကလဲ စပ်စုတာလေးက လွဲရင် သဘောကောင်း ပါတယ်ကွ "

" ဟင်း ... မကောင်းပါဘူး၊ သူက မယ်အေးတို့ဆို အထင်သေးသလို ကြည့်တတ်တယ်၊ တိုက်ခန်းပိုင် မဟုတ် လို့လား မသိဘူး "

"အို ... အဲဒီတော့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ကျွန်မတို့က ဝင်ဒါမီယာမှာ ခြံရှိတယ်လို့၊ ဒီမှာ ပျင်းလို့ ခဏလာနေတာလို့ "

"မနောက်စမ်း ပါနဲ့ ဖိုးအောင်ရယ်။ ဒီနေ့ရုံးမှာ မြေကွက်မဲနှိုက်တာ မပေါက်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ထဲ"

" မြေတွေက အကုန်ဗလာတွေချည်း လိပ်ထားတယ်နဲ့ တူတယ်ကွ "

" သွားစမ်းပါ၊ ပေါက်ကရ "

" ယောက္ခမကြီးရေ လာဗျို့၊ မံမံ စားမယ်ဗျို့ "

ကိုဝင်းအောင်က မယ်အေး စကားကို ဖြတ်ပစ်ပြီး ထမင်းကို ကုန်းလွေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စပါယ်ရှယ် ချက်ထားတဲ့ မုန့်ညင်းချဉ်ရည်ရယ်၊ ငါးခေါင်းဟင်းရယ်၊ ငါးပိထောင်းရယ်နဲ့၊ စားလို့ကောင်းလိုက်တဲ့ အမျိုး။

"ယောက္ခမကြီးရော့ ထည့်စား၊ သမက်ကလေး ချက်ထား တာလေးတွေ မကောင်းဘူးလား၊ မကောင်းလဲ ကောင်းတယ် လို့ ပြောနော် သိလား "

" ကောင်းပါတယ် တော်၊ ကောင်းပါတယ် "

ထမင်းပိုင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကိုဝင်းအောင် အသံချည်းပဲ။ ကလေးတွေက ကျောင်းက ပြန်ပြန်ချင်း အလျင် ကျွေးရတာဆိုတော့ သူတို့ကိစ္စပြီးပြီ။ ယောက်ဖ စုံတွဲကလဲ ထမင်းအစောကြီး စားတတ်တယ်။ စားပြီးတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ် နယ်မြေ ဝရန်တာမှာ ချစ်လေညင်းခံ ထွက်ကြပြီ။

ရော့ ပူတူးတူးလေးလဲစား၊ မြေမရတာနဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပြီး မစားဘဲ မနေပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ မင်း လုပ်သက်ကလဲ ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့တုံး၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်နဲ့ လ သမီးရှိသေးတယ်၊ အဲလိုလဲ ဖြေစမ်းပါ၊ တစ်နေ့တော့ ရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့များတော့ စိတ်ညစ်ပြီး ထမင်းစား မပျက်လိုက်ပါနဲ့၊ စလင်းဘော်ဒီဖြစ်ပြီး ဆင်ကိုယ် လိပ်ခါး အစဉ်အလာ လေး ပျက်သွားပါ့မယ်ကွာ "

နောက်ဆုံးတော့ မယ်အေး ဖိုးအောင်ကို အရုံးပေးပြီး ရယ်လိုက် ရတော့တယ်။ ယောက္ခမကြီးကပါ ထောက်ခံ တယ်။

" အေးဟဲ့၊ အေးအေးလဲ တစ်နေ့တစ်ခြား ဝလာနေတာပဲ "

" ဟုတ်တယ် အမေရယ်။ သမီးဖြင့် စိတ်တောင်ပျက်တယ် "

"အို ဘာပျက်စရာရှိတုံးဗျာ သိပ်ဝတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါထင်တယ်၊ မင်းကို ငါကြည့်နေတာ၊ ရုံးပြန်ရင် ရုံးသွားတုန်းကထက် ပိုဝလာသလိုပဲ"

"သွားစမ်းပါ အဲလောက်ကြီးများသာ ဆိုရင်တော့ သေရချည်ရဲ့၊ လူကလဲ ဘာအစားကောင်း၊ အသောက် ကောင်းမှလဲ မစားရဘဲနဲ့၊ ဘာလို့ ဝလာတယ် မသိပါဘူး၊တော်ပြီ... ပိန်ဆေးစားတော့မယ် "

"ပိုက်ဆံ မကုန်တဲ့ ပိန်နည်းရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း ချုံးချုံးကျအောင် ပိန်သွားစေရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မယ်အေး ... ယူမလား "

" ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဆေးလဲ "

ကိုဝင်းအောင် မျက်နှာကပိုပြီး ပြုံးဖြဖြ ဖြစ်လာပြီး ယောက္ခမကြီး ထမင်းပိုင်းက ထအသွားကို ခဏစောင့်လိုက် သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ မယ်အေးဘက် အသာ ယိုင်လိုက်ပြီး " စမောထားတဲ့နည်းလေ"တဲ့။

မယ်အေးက ကိုဝင်းအောင် လက်မောင်းကို အားရှိသရွေ့ ဆွဲလိမ် ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုဝင်းအောင်က တအားအား အော်ရင်း တဟားဟားရယ်တယ်။

" နာတယ်ဟာ မယ်အေးရ၊ လွှတ်ဟ၊ ဟိုမှာ ကြိုလ်တုလာတော့မယ် "

ကိုဝင်းအောင် ထမင်း စားပွဲက ထတယ်။ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ လက်သွား ဆေးတယ်။

"အင်း... ညစာတော့ ပြီးသွားပြန်ပြီ ရှင်မရေ၊ မနက်စာ တော့ ကျန်သေး သဟ"

ကိုဝင်းအောင်က သူ့ထုံးစံ အတိုင်း အော်ချင်ရာ အော်ရင်း တီဗွီရှေ့ သွားထိုင်တယ်။

"ဟဲ့ မြတ်နိုး၊ ယုယ၊ သုတဆိုတဲ့ ခွေးကလေး သုံးကောင် အိပ်ချင်ကြ သေးဘူးလားဟေ"

သူ့သားသမီး တွေနဲ့ တီဗွီရှေ့မှာ တရုန်းရုန်း လုပ်တော့ မယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ မယ်အေးက လှမ်းအော်တယ်။

"ဖိုးအောင်၊ မြတ်နိုးနဲ့ ယုယကို စာကျက်ခိုင်းဦး၊ ညနေက အိမ်စာတွေပဲ လုပ်ကြတာ "

"ဟာ ... မေကြီးကလဲ တီဗွီကြည့်ချင်တယ်၊ တီဗွီပြီးမှ စာကျက်မယ်၊ နော် ... ဖေကြီး"

"မရဘူး၊ တီဗွီတောင် မပြီးသေးဘူး၊ နင်တို့ အဲဒီရှေ့မှာ အကုန် အိပ်ပျော်မှာ အခုကျက်ကြ "

"နေပါစေကွာ၊ ညနေက လုပ်ထားပြီးပြီပဲ၊ ကြည့်ကြ ကြည့်ကြ သမီးတို့ ကြည့်ကြ"

+++++

မျောက်သုံးကောင် သောင်းကျန်းတာနဲ့ ဆက်တီ တွေ အကုန်ကြိမ်ပေါက်ချည်းပဲ။ အဲဒီကြိမ်ပေါက်တွေကို နေ့ခင်းကျ လူမြင်ကောင်း အောင် ခင်းလိုက်၊ ညကျဇည့်ခန်း ထောင့်တစ်ချို့၊ မီးဖိုထဲတစ်ချို့၊ ပို့လိုက်နဲ့ အဲ...ဆက်တီစားပွဲ တစ်ခုပဲ ကုန်နေရတယ်။ တီဗွီ တင်ထားလို့ သူက သူ့နေရာနဲ့သူ ငြိမ်နေတယ်။

"ဖေကြီး၊ နင်း ပေးရမလား"

"ဟာ ... အကောင်းဆုံးပေါ့ ချစ်သမီးလေးရယ်" အစ်မကြီးမြတ်နိုးကာ တီဗွီကြည့်နေရာက ကောက်ကာငင်ကာ ထနင်းတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ယုယနဲ့ သုတက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာရော။

" ဟိုး တစ်ယောက်ပဲနင်း၊ သမီးနဲ့ သားက မေကြီးလာမှာ နင်ပေးကြ၊ ဖေကြီးကို မမကြီးပဲ နင်းပစေနော်" "ဘွားဘွားကို နင်းမယ် " သုတက ကုလားထိုင် ကြိမ်ပေါက် တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့အဘွားဆီကို ပြေး သွားတယ်။

"ဖေကြီး"

"ဟေ"

"သမီးနင်းပြီးရင် ဖေကြီး သမီးကိုပိုက်ဆံ ပေးရမယ်နော်" "ဟိုက်... သားသမီးတို့ မေတ္တာ တယ်လဲ ကြီးပါလားဟေ"

နော်လို့...ဖေကြီး၊ ပေးမှာလားလို့ "ကဲ...ဖေကြီးက ဘယ်လောက်ပေး ရမှာလဲ" လေးဆယ့် ငါးကျပ်"

"အလိုလေးဆယ့်ငါးကျပ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ့သမီး မုန့်ဝယ်စားဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လင်နောက်များ လိုက်ပြေး မလို့လားဟေ"

အပိုင်း (၂၀)

သမီးနှစ်ယောက် က ဟေးခနဲအော်ပြီး ဖအေကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ ဖက်တွယ် ထားကြသည်။ အငယ်ကောင် ကလဲ အားကျမခံ ဖအေရင်ခွင်ထဲ အတင်း ဝင်လာတယ်။

"ဪ... ဒီ သုတ စွယ်စုံလေးကလဲ ဖယ်စမ်းပါဦး ဟိုမှာ ခုံးပျံ၊ ခုံးပျံ ကြည့်ရအောင်"

နေ့မှာ ဇည့်ခန်းရဲ့ ထိုင်စရာ ၊ ညမှာ ယောက္ခမကြီးရဲ့ အိပ်ယာ ဖြစ်တဲ့ သစ်သား ခုတင်နိမ့် လေးပေါ်မှာ ကိုဝင်းအောင်က လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ ဇည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အကောင်းဆုံးလို့ ဒီခုတင်တစ်လုံး ရှိတော့တယ်။

" မုန့်ဝယ်စားဖို့ပါ ဖေကြီးရ၊ ချောကလက်စားချင်လို့၊ သမီးကျောင်းမှာ သမီးသူငယ်ချင်း အမြဲတမ်း စားတယ် နိုင်ငံခြားကလာတာ၊ တစ်ခုကို လေးဆယ်ငါးကျပ်တဲ့"

"ကဲ မိခင်ကြီးရေ၊ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ စလုံးရေစပြို၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရုပ်ကွက် ကျောင်းကလေးမှာပဲ ထားပါလို့ ငါပြောတော့ မင်းနားမထောင်ဘူး ထားချင်လိုက်ရတဲ့က ကျောင်း နာမည်ကြီး၊ စပြီ ဒါနောက် ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးလာဦး မယ်"

"မြတ်နိုးသမီးကို မေကြီး ဘာပြောထားလဲ"

သူ့ဆုံးမစာတွေကို ပြန်လှန်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဖို့ မယ်အေးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကိုဝင်းအောင်ကိုပါ ဆုံးမပို့ ချတော့တယ်။

"ဖအေလုပ်တဲ့သူကလဲ ဘယ်တော့မှ ပြောမရဘူး၊ ဒီပေါက်စ လေးတွေကို လင်ကြောင်း သားကြောင်း တွေပဲ၊ တော်တော် လင်ပေးစားချင် နေတယ်ဟုတ်လား၊ ရှင်အပြောကောင်း လို့လေ၊ ဟိုနေ့က ကျုပ်ကို မေးတယ်၊ ရှင်သမီး တင်ပါး လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ် ဖြစ်ပြီ လားတဲ့... ကဲ"

"ဘာတဲ့တုံး "

"ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်းသူတင်ပါး ကိုပြုပြီး မေကြီးသမီး တင်ပါး လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ် ဖြစ်ပြီလားတဲ့...ကဲ"

ကိုဝင်းအောင်က သူ့ဘေးထိုင်ချလိုက်တဲ့ လေးတန်းကျောင်းသူ ဆယ့် တစ်နှစ်သမီးကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်တယ်။ မြတ်နိုးအောင်ကပါ ဖအေနဲ့အတူ လိုက်ရယ်တယ်။

"မေကြီးကလဲ၊ အဲဒါသမီး သူငယ်ချင်းက ပြောလို့ပါ၊ ဆယ်သုံးနှစ်ဆို တင်ပါးလှုပ် တယ်တဲ့"

"ကဲ...ကဲ ကြားလား၊ အဲဒါ ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့နာမည်ကြီး ကျောင်းက တတ်လာတာ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"အိုး... ဖိုးအောင်လဲ ပါတာပဲ၊ မြတ်နိုး၊ ယုယ၊ လာစာကျက်မယ်၊ လွယ်အိတ်ယူ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေကြီးကလဲ၊ ဖေကြီး မနက်ကျ ပိုက်ဆံပေးနော်၊ ချောကလက် ဝယ်မလို့ဆို၊ နော် ဖေကြီး"

နေပါဦးကွာ၊ သမီးကလဲ၊ ချောကလက်စားချင်တဲ့စိတ်လေး အောင်ထားလိုက်ဦး၊ သိလား၊ ဒီမှာ ဈေးကြီးတယ်ကွ၊ ဖေကြီးနိုင်ငံခြားသွားမှ အများကြီးဝယ်လာခဲ့မယ်နော်"

"ဟာ..ဖေကြီးက ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ" "နက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ သွားမှာပေါ့ သမီးရ" "တကယ်နော်" "နှစ်ကယ်ကွာ၊ သွားစာကျက်တော့" "ဖေကြီး၊ သမီးဖို့ရောနော်"

အေး..အေး

ကိုဝင်းအောင်တစ်ယောက် ငြိမ်သွားတယ်။ တီဗွီကိုကြည့်နေပေမယ့် စိတ်တွေက ပျံ့လွင့်နေတယ်။ မိဘတို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ သားသမီးနဲ့ကျတော့

တယ်လဲတုန်လှုပ်လွယ် ပါလားနော်။ ကလေးတွေကို အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချုပ်ချယ်တာ ကို ကိုဝင်းအောင် အင်မတန်မုန်းတာပါ။

သားသမီးတွေကို ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းရော လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဖွံ့ဖြိုးစေချင်လွန်းလို့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုဝင်းအောင် ပြုစုပျိုးထောင်နေသားပဲ။ "သမီးတို့ရေ ၊ အလျင်လို ဆိုရင်တော့ ဖေကြီးချက်ချင်း ဝယ်ကျွေး မှာပါကွာ။ အင်းနောက်လခ စပြီး ဖေကြီး ကျူရှင်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ပြုတ်သွားပြီကွ။ တစ်ပိုင်းစာ လျော့သွားပြီဆိုတော့ ဖေကြီးအလျင်လို မမိုက်ရဲတော့ဘူးကွ။ ပိုက်ဆံပေါတဲ့နေ့ သမီးတို့ကို ဆယ်ခုတိတိ ဝယ်ကျွေး ပါ့မယ်ကွာ"

"အမေ၊ အမေ လုပ်ပါဦး" ကိုဝင်းအောင် ခုတင်ပေါ်ကနေ အလန့်တကြား ထထိုင်လိုက်တယ်။

ဖိုးကျော်လေ၊ ဝရန်တာ ကနေ ပြေးလာတာ။ ယောက္ခမကြီးက ငိုက်နေရာက ကပျာကယာ ထရပ်တယ်။

"ဘာလဲ၊ ဘာလဲ သား" ဟေ့ ကောင်ဘာတုံးဟ၊ အလန့်တကြား" "ဝေဝေလေ၊ ဟိုမှာ မူးလဲ နေတယ်၊ ဝေဝေ ပြသာနာပဲ မူးလဲတာ ကိုထားခဲရသလားဟာ"

ကိုဝင်းအောင် တို့ တစ်အိမ်လုံး ဝရန်တာဘက် အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြတယ်။ ဝရန်တာကို မှီပြီး ဝေဝေ က မျက်လုံးတွေမှိတ်လို့၊ ချွေးစေး တွေနဲ့။ ဖိုးကျော်က ကြောင်စီစီနဲ့ သူ့မိန်းမဘေးမှာ ထိုင်ချ လိုက်တယ်။ "ပွေ့လိုက်လေ" လို့ ကိုဝင်းအောင်က အော်တော့မှ သူ့မိန်းမကို ဆွဲပွေ့တယ်။

"ဝေဝေ သမီး၊ သတိရလား၊ ဝေဝေ"

အဘွားကြီးက ချွေးမလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်ရင်း ဝေဝေ လက်ကို လှုပ်တယ်"

"မုန်းတယ်"

ဝေဝေဆီက အသံသဲ့သဲ့ လေးထွက်လာတယ်။ မယ်အေးက သမီးကြီးယူ လာတဲ့ ယပ်တောင်နဲ့ ခေါင်း ကို လှမ်းခတ်တယ်။

"ရှူဆေးဘူး၊ ရှူဆေးဘူး"

ရှူဆေးဘူး ကို ကိုဝင်းအောင် ပြေးယူပြီး ယောက္ခမကြီး ကို ပေးလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ မယ်အေးနဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက် အဓိပ္ပါယ်သော အကြည့်များနဲ့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

"ဝေဝေ၊ ရှူဆေး ရှူလေ၊ သက်သာလားဟင် အမေ အမေ လုပ်ပါဦး"

"အို...ကိစ္စမရှိပါဘူး သားရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" ဟေ့ကောင်-မင်း ဘာမှပူမနေနဲ့ ၊ ပူရမှာက မင်းမိန်းမ မင်းကလေး အဖေဖြစ်တော့မယ်၊ နားလည်လား"

မနေနိုင်တဲ့ ကိုဝင်းအောင် ပါးစပ်က အလျင်စလို ထွတ်သွားတယ်။ ဖိုးကျော်က ကြောင်စီစီနဲ့ သူ့အမေ ကို ကြည့်တယ်။

"ဟုတ်လား အမေ"

မအေလုပ်သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကလေးဆိုတာကို ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ ရှုပ်ထွေးအံ့ ဩဟန် ပြနေတဲ့ သားမျက်နှာကို နားလည်သလို ကြည့်တယ်။

"ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်အခန်းလေးနဲ့ကိုယ်ဖြစ်တော့မှ ကလေးယူမလို့၊ ပြဿနာပဲ" ကိုဝင်းအောင်က ယောက်ဖပုဆိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး လှုပ်လိုက်တယ်။

"မင်းကလဲကွာ အဲဒါတွေ ဘာတွေဘာမှ တွေးမနေနဲ့၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ ပျော်ရမယ်အချိန် ပျော်ပစ် လိုက်စမ်း၊ ဟဲ့..ဟဲ့.. ငါ့တုန်းကဆို ကွေးနေအောင် ထကတာကွ မင်းလဲတစ်ချီလောက် ကလိုက် ပါလား" "ဖိုးအောင်ကလဲ ဘာတွေလျှောင်ပြောနေတာလဲ"

"မှန်တာပြောတာလေ၊ ဟေ့ကောင်ဖိုးကျော်၊ ပွေ့ပြီးအိပ်ရာ ပေါ်သာခေါ်သွားတော့၊ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ သွားမှာပါ၊ ဒီလိုပဲ၊ သွား.. မယ်အေးက အိပ်ရာ ခင်းပေးလိုက်"

"အမေခင်းပေးမယ်၊ အမေခင်းပေးမယ်"

ယောက္ခမကြီးပျာလို့။ နောက်မြေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခကိုခံဖို့အတွက် ခုကတည်းက ပျာလို့။ ဖိုးကျော် တို့ရဲ့ မွေရာခင်း က၊ ခေါင်းအုံးတွေချ၊ သစ်သား လိုက်ကာလေး နှစ်ခုကာ၊ ခြင်ထောင်ကို အဆင်သင့်လုပ်နဲ့။

မိန်းမကို ပွေ့ချီပြီး မသယ်နိုင်တဲ့ ဖိုးကျော်က နည်းနည်းသက်သာလာတဲ့ မိန်းမကို ပခုံးမှိုပြီး လမ်းတရွေ့ရွေ့ လျှောက်စေတယ်။

"မြတ်နိုး၊ ယုယ၊ သုတစွယ်စုံ၊ မကြာခင် ဖေကြီးတို့အခန်းထဲ အူဝဲလေး ရောက် လာတော့ မယ်"

"ဖိုးအောင်ရယ်၊ ကလေးတွေကို လျှောက်ကပြောပါနဲ့ဆိုနေမှ"

မယ်အေးမျက်နှာ ထားကြောင့် ကိုဝင်းအောင် တဟဲဟဲနှင့် ပါးစပ်ပိတ် သွားတယ်။ မိန်းမမျက်နှာတော့ ကိုလူပျော်ကြီး သိသားပဲ၊ အင်းကိုလူပျော်ကြီးလို မယ်အေး နေနိုင်ရင်လဲ ကောင်းသား။ မောင်လုပ်သူပြောတဲ့ စကားလေး ကြားရတာ မယ်အေး စိတ်မကောင်း လိုက်တာ။

ကိုယ်အခန်းလေးနဲ့ ကိုယ်တဲ့၊ ဟုတ်တာပဲ၊ သူ့အားကိုး နေတဲ့ အစ်မရဲ့အိမ်ကရော။ တစ်နှစ်အိမ်လေ၊ တစ်နှစ်သာ နေခွင့်ရှိတဲ့အိမ်။ တစ်နှစ်ဆိုရင် ကလေး နီတာရဲလေးနဲ့။ မယ်အေးတို့ကလဲ ဘယ်မှာဘယ်လို နေကြရမှန်းမသိတဲ့။ အို... ကိုလူပျော်ရဲ့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးကို မယ်အေး နှလုံးသွင်းမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်လို့ကတော့ မယ်အေး ဒီညအိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တိုက်အပေါ်ဆုံးထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာ မှာတော့ ညဦးပိုင်းအချိန်ဆိုရင် လူသံမဆူညံပဲ စက်သံနှစ်သံ အမြဲဆူညံလေ့ရှိတယ်။ "တီဗွီသံနဲ့ ရေဒီယိုသံ လေ။

တီဗွီနဲ့ ရေဒီယိုကို တစ်ပြိုင်နက် ဖွင့်ထားတဲ့ အသံဟာ တိုက်ခန်းကျဉ်း ကလေးထဲမှာ ထိုင်းကြာဆံပြုတ် အနံ နှင့် အတူ ရောနှော ထွက်ပေါ် နေတတ်တယ်။

ပလေကတ်လုံချည် တစ်ပတ်နွမ်း၊ အကျီတုံးလုံး ကျွတ်မူပိုင် ဟန်နဲ့ ဆရာဦးသက်ဦး ဟာ ခလုတ်ရေဒီယိုလေးကို မြှောက်ကိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက် သတင်း နားထောင် တတ်တယ်။

ဦးရဲ့ လက်ကတော့ အဲဒီအချိန်မီးဖိုထဲမှာ။ ညစာထမင်း မစားတဲ့ လတ်တို့နှစ်ယောက် စာ ရယ်ဒီမိတ် ထိုင်းကြာဆံ ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ပြုတ်နေ

ရတယ်လေ။ လတ်တို့နှစ်ယောက် ညနေစာ ထမင်းမစားတာ ကြာလှပြီ။ ဦးရဲ့ ဝိတ်လျော့ရေး အစီအစဉ်ပေါ့။ ဦးကလတ်နဲ့ မရခင်ကတည်းက ညနေစာ ထမင်းစားတဲ့ အကျင့် မရှိတာတဲ့။ လတ်ကတော့ ဦးနဲ့ရပြီးတောင် တော်တော်နဲ့ အကျင့်လုပ်လို့မရဘူး။ လတ်လတ်ထွေး ဆိုတဲ့ မိန်းမ က ထမင်းကို သိပ်ကြိုက်တာ။ နို့မို့ဆို တစ်ခုခုလိုသလိုနဲ့ အိပ်တော်မပျော်ဘူး ထမင်းကြိုက်တဲ့ မိန်းမ။

ဦးသက်ဦး မိန်းမဖြစ်တော့မှပဲ ဒုက္ခလှလှ တွေ့တော့တာပဲ။ အိမ်မှာတုန်းကတော့ မုန့်တီ၊ ခေါက်ဆွဲ အဝ လုပ်စားတဲ့နေ့၊ ထမင်းမချက်ဘူး ဟေ့လို့ ဘယ်လောက် ကြွေးကြော်ကြော်၊ မလတ်လတ်အတွက်တော့ ထမင်းအိုးသေး တစ်လုံး ချက်ရတာချည်းပဲ။ အဲလောက် ထမင်းကြိုက်ခဲ့တာလေ။ ဦးနဲ့ ကျမှ ဦးနဲ့ ကျမှ။ အမေသိရင် ဘယ်လောက်များ ဆဲလိုက်မလဲ။

အစကတော့ လတ်ဦးတို့ လိုက်မစားပါဘူး။ ညနေစာထမင်းတစ်စာကို နံနက်ကတည်းက ပိုချက် ထားတယ်။

ဟင်းလဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ စိတ်ပျက်လာတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လင်မယား နှစ်ယောက်ရှိတာကို တစ်ယောက်က တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက် တစ်မျိုးနဲ့ ညနေစာကို နှစ်မျိုးလုပ်ရတယ်။ စားတော့လဲ အကွဲကွဲ အပြားပြားနဲ့ လုပ်ရတာကိုလဲ လတ် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ လတ်အကြောက် ဆုံးကတော့ အမြဲတမ်းမြည်နေတဲ့ ဦးရဲ့ဝမ်နင်ဘဲလ်ကြီးပေါ့။ ထမင်းတွေ စားလို့ ဝလာရင် နောက်တစ်ယောက် ယူမယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါကိုတော့ လတ်လတ်ကြောက်တယ်။ ဒါနဲ့ လတ်လဲ ဦးရဲ့ ညနေစာ မစားရေး အသင်းထဲမှာ ဝင်လိုက်ရတော့တာပေါ့။

ခုတော့လဲ စားတတ်သွားပါပြီ။ စားခါစကတော့ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိဘူး။ လတ်ထုံးစံအတိုင်း ဟာတာတာ နဲ့ မဝသလိုလို၊ မတင်းတိမ်သလိုလို။ နောက်တော့မှ နေတတ်သွားတာ။

ကြာဆံပြုတ် ပြီးရင် လတ်ကော်ဖီ တစ်ခါ နှပ်ရဦးမယ်။ ကြာဆံပြုတ် သောက်ပြီး ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တစ်ခုခုကို အစာပိတ်စားဦးမှလေ။ ကော်ဖီကတော့ ဦးအရက်မသောက် တဲ့ နေ့မျိုးမှာ လုပ်ရတာ။ ဦးအရက် သောက်တဲ့ နေ့ကျရင်တော့ မလိုပါဘူး။

ဦးကတစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်သောက်တယ်။ နားရက်မတိုင်ခင်နေ့ ညနေရယ်၊ နားရက်ညရယ်မှာ သောက်တယ်။ ဦးမှာ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ နားရက်ရှိရှာတာ။ နားရက်ကလဲ သူများတွေလို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နားရတာ မဟုတ်ဘူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုတာ ကျူရှင်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးနေ့တွေလေ။ ဘယ်နားလို့ ဖြစ်မှာလဲ။ ကြားရက် ပဲ နားလို့ရတယ်။

ဦးက ကြာသပဒေနေ့မှာနားတယ်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေဆိုရင် လတ်က ဦးကြိုက်တတ်တဲ့ အမြည်း ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ လုပ်ရပြီ။ ပြီးမှတော့ အရက်ကောင်းကောင်းကို ဆော်ဒါနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိမ်ခံသောက် တော့တယ်။ အများကြီးလဲ မသောက်ဘူး။ နောက်နေ့ ကြာသပဒေနေ့ ညနေမှာလဲ ဒီလိုပဲ သောက်တယ်။

+++++

တခြားဆရာ တွေလို ချောလို့ လှလို့မဟုတ်ဘူး။ စာသင်သိပ်ကောင်းပြီး ဦးရဲ့အသံနဲ့ ဟန်ပန်က ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီး တာ။ ပြီးတော့အော်တဲ့ ငေါက်တဲ့ နေရာမှာလဲ အဲဒီကတည်းက နာမည်ကြီး ပါ သတော်။ (ခုတော့လဲ ကိုယ်မှာ လက်တွေ့ပေါ့။)

ဦးက စည်းကမ်း အရာမှာလဲ နာမည်ကြီး။ သူ့ကလပ်စ်ဟာ သူ့စာသင် နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်မှ စကား မပြောရဘူး။ ဟေ.. ဟားနဲ့လဲ သံသေး သံညောင် မအော်ရဘူး ဆရာက ရယ်စရာပြောရင် ရယ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်ရုံ သင့်ရုံပဲ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် တအားအော်မရယ်ဘူး။

သူ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာနိုင်ရင် ကလပ်စ်ထဲဝင်ခဲ့၊ မလိုက်နာနိုင်ရင် မဝင်ခဲ့နဲ့။ ဝင်ခဲ့ပြီးမှ စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက် လို့ကတော့ ဦးသက်ဦး အကြောင်းပြလိုက်ပါလိမ့်မယ်။ "ဟေ့ကောင်" ဆိုတဲ့ ဒေါသအော်သံ ဟာ ကလပ်စ် တစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား စေပြီးမှ အဲဒီစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တဲ့ ကျောင်းသားကို ပက်ပက် စက်စက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး ပြောတော့ တယ်။ ပြီးတော့မှ "ဂက်အောက်" ဆိုတဲ့ မိုးချန်း သလို အော်သံကြီးနဲ့ ထွတ်သွားခိုင်းတော့တာပဲ (ခု...ကျူရှင်မှာလဲအဲလိုပဲ)။

လတ်က ဦးကလပ်စ်မှာ ဦးဒေါသဖြစ်တာနဲ့တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ ဦးအော်လိုက်တာ လတ်တုန်သွားပြီး ဖောင်တိန်တောင် လွတ်ကျသွားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မလတ်လတ်ထွေး က ဦးကို စိတ်ဝင်စား နေပြီလေ။ အိပ်မက်တွေမှာတောင် ထည့် မက်တတ်နေ ပြီလေ။ ကွယ်ရာမှာ ဦးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကျောင်းသူ တွေ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ ဦးသက်ဦး အဖျားဆွတ် အတိုကောက် "ဦး" ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုလဲ လတ်ခေါ် နေတတ်ပြီ။

အပိုင်း (၂၁)

အဲဒါပေါ့၊ ဦးအကြောင်းကို မသိကြသေးတော့ လတ်မေမေတို့၊ လတ်မောင်နှမတွေ တို့က ဦးကိုအရက်ပဲ သောက်နေတဲ့ လူပျိုကြီး ကျောင်းဆရာလို့ ထင်ကြသေးတာ။ လတ်ကို အမျိုး ဖျတ်တာပေါ့။ အသက်ကြီးတယ်၊ အရက်သောက်တယ်၊ လူ့ခွစာကြီး၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ ဘာညာနဲ့ပေါ့။ အဲ- အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တာနဲ့ ကျူရှင်အောင်မြင်တာ ကိုတော့ သူတို့အသိအမှတ်ပြုရတယ်လေ။ လတ်တို့မောင်နှမတွေအကုန်လုံး၊ လတ်တို့ တစ်ဆွေ တစ်မျိုး လုံး ဦးရဲ့ တစ်ပည့်တွေချည်းကိုး။

ဦးနဲ့လတ်ရဲ့ ဖူးစာကလဲဆန်းပါတယ်။ လတ် တက္ကသိုလ်မှာ ဦး အင်္ဂလိပ်စာ ကလပ်စ် က နာမည်ကြီး လွန်းလို့ ကိုယ့်မေဂျာနှင့်မဆိုင်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ လိုက်တက်တာလေ။ ဦးကလပ်စ် နာမည်ကြီးတာကလဲ

ဦးကတော့ လတ်ကို ပထမ သတိမထားမိပါဘူး။ နောက်မှ လတ်က ကဲပြီး ဦးနဲ့ နီးအောင် ရှေ့ဆုံးတွေမှာ သွားထိုင် မှ ဦး သတိထားမိတာပါ။ ဒါတောင်ခပ်တည်တည် ကြီးကြည့် တာပါ။ အဲဒီခပ်တည်တည် အကြည့်ကြီး ကို လတ်ကသာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရတာ။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲ ဖြေခါနီး၊ ကျောင်းပိတ်ခါနီး လတ်သွား တတ်တဲ့ အချိန်မှာ ကလပ်ပစ်ပြီးတော့ လတ်ချန်နေ ခဲ့တယ်။ ကလပ်ပစ်ထဲမှာ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်တွေနဲ့ ဦးကြာကြာ နေတတ်တယ်ဆိုတာ လတ်သိတာကိုး။

လတ်လူတွေ ရှင်းအောင် စောင့်နေတယ်။ ရည်းစားစကား ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးကိုခွဲခွာခြင်းအနေနဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ။ လတ်က ဖိုင်နယ်လေ။ ဦးနဲ့ ခွဲခွာရတော့မယ်။

လူတွေရှင်းတာနဲ့ ဦးထိုင်နေတဲ့ စားပွဲပေါ်ကို ဒိုင်ယာရီ အသစ်လေး လတ်သွားတင် လိုက်တယ်။ ပေးသာ ပေးရတာ၊ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပါ။ "ဆရာအတွက် လက်ဆောင်" ဆိုတဲ့ စကား ပြောတာတောင်တုန်လို့။

စာအုပ်တင်ပြီးတာ နဲ့ လတ်က လစ်ပြေး မလို့ရှိသေး၊ ထူးခြားစွာ နူးညံ့ချိုသာနေတဲ့ အသံတစ်ခုက "နေဦးလေ" တဲ့။ မယုံနိုင်စရာ ပြုံးကြည့်နေတဲ့ ဦးရဲ့ သိမ်မွေ့တည်ငြိမ်တဲ့ မျက်နှာကို လတ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ "ဒီမှာ...လာကြည့်စမ်း" တဲ့ ဦးလက်ညှိုး ထိုးပြနေတဲ့ စားပွဲပေါ်ကို လတ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြည့် လိုက်တော့ မြေဖြူနဲ့ဆွဲထားတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းပုံလေးတွေ။ ဆံပင်တိုတို ပခုံးဝဲလေးနဲ့။ အဲဒီ မြေဖြူ ပန်းချီပုံတွေထဲက ကောင်မလေး ဟာလတ်ပေါ့။ လတ်လတ်ထွေးပေါ့။ ကြည့်စမ်း အလျင်နေ့ တွေကတည်း က ကလပ်ပစ်ကို တစ်ခုခုလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခိုင်းထား

တဲ့အချိန်ဆို.. ဦးတစ်ယောက်စားပွဲပေါ်မှာ မြေဖြူ နဲ့ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် လုပ်နေတာ ဒါတွေကိုး။

လတ်လေ...အဲဒီတုန်းက အရမ်းပျော်သွားတာပဲ သိလား။ ဒါပေမယ့် ဦးနဲ့ လတ်တို့ နောက်နှစ်နှစ်နေမှ ပြန်ဆုံ ရတာပါနော်။ အဲဒီနေ့က လတ်ရှက်ပြီး ချက်ချင်းထွတ်ပြေးခဲ့တာပဲ နောက်တော့ လတ်ကျောခိုင်းပြီး၊ မူလတန်း ကျူရှင်ဆရာမ လုပ်တဲ့ ကျောင်းကိုလဲ မရောက် ဖြစ်ပါဘူး။ နှစ်နှစ်လောက် ရှိတော့မှ ဦး တစ်ယောက် ကျောင်းကထွတ်ပြီး ကျူရှင်ဖွင့်နေတယ် ဆိုတော့မှ လတ် ညီမလေးတစ်ယောက်ကို အကြောင်း ပြပြီး လတ် နဲ့ ဦးပြန်တွေ့ကြတာ။

အိမ်ကသဘောမတူဘူးဆိုတော့လဲ လတ်ဦးရှိရာကို ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ ဦးသူငယ်ချင်း အခန်းပေါ့။ ဦးက အဲဒီမှာ နေတာကိုး ။တက္ကစီတစ်စီနဲ့ လတ်ရဲ့အဝတ်အစား သေတ္တာ အလှ အပ ပစ္စည်းသေတ္တာ အကုန် ပါတယ်။ ဘယ်သူကလိုက်ပို့တုံးဆိုတော့ ဦးရဲ့တပည့်ဟောင်း လတ်ရဲ့ အစ်ကိုလေးလေ။ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက် ပဲ လတ်ဘက် က မဲပေးတာလေ။

အိမ်မှာလူကြီးတွေရော၊ ကလေးတွေရော မရှိတဲ့အချိန် လတ်က သေတ္တာ ထမ်းချ၊ ကားငှားပြီးလိုက်ပို့တာ။ ဦးတောင် အံ့သြလို့။

နောက်တော့လဲ မေမေ နေမကောင်းတဲ့အချိန် သူတို့လာခေါ်ကြပြီး ပြေလည်တာပါပဲ။ ရယ်စရာ ပြောတတ် တဲ့ လတ်ဖေဖေက အမြဲပြောတယ်။ "ငါတော့ဝင်္ဇူလည်ပါပြီကွာ၊ ငါ့သားကြီး ဆရာဝန်ကို ယောက္ခမ က ဆရာ၊ဆရာနဲ့ ခေါ်ရတာကို ငါကအသားယူနေတာ၊ ခုတော့ ငါ့မယ် သမက်ကို ဆရာ ခေါ်ရတော့မယ်"တဲ့ ရယ်ရတယ်။ ဦးကို ဖေဖေက သားသမီးတွေရဲ့ဆရာဆိုပြီး ဆရာခေါ်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် လတ်ဖေဖေ က လည်တယ်။ သမက်ဖြစ်မှ ဆရာမခေါ်တော့ ဘူး။ ပြောင်းခေါ်တယ်။ "ကိုသက်ဦး" တဲ့။

လတ်ပြီး လိုက်မိတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မတွေ့ရတာတောင်ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ပတ် နားရက်ကိုတော့ သွားနိုင်အောင် ကြိုးစား ရမယ်။

လတ်က ကော်ဖီဖျော်ပြီးသားကို ပန်းကန်နှစ်ခု ထဲလောင်းထည့်လိုက်ရင်း အခန်းထဲမှာ မင်းမူ နေတဲ့ ကွီကွီ ကွာကွာစက်သံနှစ်ခု ကို လွှမ်းသွားအောင် အော်လိုက်တယ်။

"ဦးရေ.. အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ"

"အိုကေ.. အိုအေ"

စားစရာ သောက်စရာတွေကို စတီးလင်ဗန်း လေးနဲ့ထည့်ပြီး လတ်ညှော်ခန်း ကို ထွက်လာတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ဦးက ရေဒီယိုတစ်ဖက် ၊ ရီမုတ်ကွန်ထရိုးကို တစ်ဖက်ကိုင်လို့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ..။

တီဗွီမှာ သူမကြည့်ချင်တာ၊ မမြင်ချင်တာပါရင် ဒေါသနဲ့ မြန်မြန်ပိတ်ဖို့ ရီမုတ်ကွန်ထရိုး က အမြဲ ကိုင်ထား ရတာလေ။

" ဦး..စားလေ"

ရေဒီယိုကို နားနား ကပ်ထောင်နေရာက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ "ဟတ်ချိုး" ဆိုတဲ့ ချေသံ ထွက်လာတော့ တာပဲ။"ဟော..ချေပြီဗျို့၊ ကျုပ်အအေးပတ် ပြန်ပြီထင်တယ်"

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ပတ်မှာပေါ့ ၊ကလေးကျနေတာပဲ လတ်ပြောတာဘယ် တော့မှ နားမထောင် ဘူး အကျီတုံးလုံး ကျွတ်ကြီးနဲ့ မနေပါနဲ့၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေး ဝတ်ထားပါလို့ အာပေါက် မတတ် ပြောတယ်၊ ဒါချွေးအေးပတ်တာ နားလည်လား၊ အပြင်က ပြန်တာနဲ့ ချွေးတွေသံတွေနဲ့

အကျီကိုချွတ် ၊ပြီးတော့ တုံးလုံးကျွတ်နဲ့နေဆိုတော့ ချွေးအေးပတ်တာပေါ့" "ကျုပ်ဒီလိုပဲ နေတတ်တာပဲ ဥစ္စာ" "ခဏခဏ ဖြစ်နေတော့ ဘယ်ကောင်း ဦးမလဲဦးရဲ့"

ချွေးအေးပတ်ပြီး နာမ္မန်ခြင်းကိစ္စနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လတ်ဦးနဲ့ စကားပြောရပြီ။ သူများလိုခံနိုင်ရည် ရှိတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ နှာခေါင်းကြီးက ပိတ်ပြန်ပြီ။ နှာသံကြီးနဲ့ စာသင်ရတာမကောင်းဘူးနဲ့။ ဒေါသကကြီး ပြီး တစ်ဖျစ် တောက်တောက် နဲ့ မပြီးတော့ ဘူး။ ဟောပြောရင်းဆိုရင်း ချေပြန်ပြီ။ ဟတ်ချိုးတွေ ဆက်တိုက်လာပြန်ပြီ။

"ဦးဆေးသောက်ရအောင်" လတ်က ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ထိုင်ရာကထပြီး ဆေးသွားယူပေးတယ်။ တစ်လက်စ တည်း စပို့ရှပ်အကျီတစ်ထည်ပါ ယူခဲ့တယ်။

"ရှော့..အကျီအလျင်ဝတ်ရမယ်" ဦးမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။ "အိမ်မှာနေရင် ကျုပ်ကအကျီကို မဝတ်ချင်တာ အခန်းကြီးက သိပ်အိုက်တာ၊ လှောင်နေတာ" "ဝတ်ပါဦးရယ်၊ မဝတ်ရင် ဦး ဖျားလိမ့်မယ်၊ ကလပ်စ် ပျက်လိမ့်မယ်" "ခက်တာပဲ"

ဦးကညီးညီးညူညူနဲ့ အကျီဝတ်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချက် ချေလိုက်တယ်။ ကဲတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ရှော့... ဆေးသောက် ဘာမိတွန်လေ "ဘာမိတန်ပါ၊ ဘယ်နှယ့်ဘာမိတွန်လဲ၊ လတ်မေ့သွားလို့"

အသံထွက် က သိပ်ညံ့တာပဲ

အဲဒါသင်တဲ့ ဆရာညံ့လို့ပေါ့"

ဆေးသောက် နေတဲ့ဦးကို လတ်မျက်စောင်း ထိုးလိုက်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ငယ်စာသင်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆရာညွှတ်တာပေါ့။

ဦးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သေးတယ်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တွေ သဘောကျတဲ့က ဆရာဦးသက်ဦးရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာ တစ်ခုပေါ့။

အိုး...ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ဆိုနေတဲ့ ပုံကြီးကလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကလည်း ဝလိုက်တာ လာခဲ့စမ်း။

ဦး က သူ့ရီမှတ်ကွန်ထရိုးကိုအားရပါးရ နှိပ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟတ်ချိုးတစ်ချက် ချေလိုက်တယ်။

ဟာနာရည်တွေယိုလာပြီကွာ၊ ဒုက္ခပဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ လက်ကိုင်ပဝါ.. ချတ်လစ် "ရမယ်...ရမယ်ဦး။

လတ်တစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲ ပြေးရပြန်တယ်။ ဦးကလက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးကို မြန်မြန်လှမ်းယူရင်း နှပ်ညှစ်တယ်။ ဒေါသနဲ့။ နှပ်ညှစ်တာတောင် ဒေါသနဲ့။ ဦးဟာလေ တကယ်ပဲ။

"တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆိုးလာပြီ၊ ဦးဒီည ဘောင်းဘီဝတ်အိပ်။ ဒါပဲ ။ မကျေနပ်သလို စောဒကတက်ချင်သေးတဲ့ ဦးကို လတ်မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အအေးပတ်နေတာကို။ ညမှာစောင်လဲကပ်လို့မရ၊ ဘာလဲကပ်လို့မရတဲ့ လူဟာ ဘောင်းဘီဝတ်အိပ်မှပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

နောက်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဦးအိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ စွပ်ကျယ်ဝတ်၊ စွပ်ကျယ်ဝတ်ဆိုတဲ့ အသံလေးကို ကက်ဆက်နဲ့သွင်းပြီး ဖွင့်ပြထားရမယ်။ "လုပ်ပြန်ပြီ ဘာကက်ဆက်လဲ။ "ကက်ဆက်"ပါ " လတ်မှ မခေါ်တတ်ဘဲ" "ခေါ်တတ်အောင်ခေါ်ပေါ့ ၊ အမှားကြီးအတိုင်း အသံထွက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ" တော်ပြီ၊ လတ်စိတ်ညှစ်တယ်၊ သူလိုမှ လတ်အသံမထွက်တတ်ဘဲ။ ကြာတော့ ဦးရှေ့မှာ အသံ ထွက်ရမှာ ကြောက်တာ နဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို မသုံးပဲရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာ လတ်အင်္ဂလိပ်စာမှ တတ်သေးရဲ့ လားတောင် မသိတော့ဘူး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘီအေဘွဲ့ရမှန်း တောင် မေ့နေပါပြီ။ အသံထွက် ပြင် တဲ့ နေရာ မှာတော့ အိမ်ကမိန်းမ မပြောနဲ့၊ လမ်းမှာကြုံ တဲ့ လူတောင်ပြင်ပေးတာ၊ သူ့ရှေ့မှာ အကြားမတော် လာလုပ်လို့ ကတော့ အားမနာ ပါးမနာ ပြင်လိုက်ပါလိမ့်မယ်။ ပြောလိုက်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စာအုပ်တွေ ကြည့်နေရင်းက လူတစ်ယောက်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကြည့်ပြီး စာရေးဆရာနာမည်ကို ဖတ်လိုက်တာပေါ့။ ဆမ်းမားဆက် မော်ဂင်လို့ ဖတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဦးသက်ဦး တစ်ယောက် သူ့နောက်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ကံဆိုးသူမောင်ရှင် မသိရှာဘူး။ တစ်ခါတည်း အဲဒီဖတ်သံ ကြားတာနဲ့ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး" ဘာတွေရှောက်ဖတ်နေတာလဲ မှားနေတယ်၊ အဲလို အသံ မထွက်ရဘူး၊ ဆမ်းမားဆက်မွန်လို့ အသံထွက်ရတယ် နားလည်လားလို့ ပြောချလိုက်တာပဲ ဟိုလူစိမ်း ခမျာက သဘောကောင်းလို့ တော်ရှာသေးရဲ့ ။ မချိုပြီးရှက်ပြီးလေးနဲ့ "ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်"လို့ပြော ရှာတယ် "အမယ် " သူကတော့ အဲဒီလူကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘူး။ ကြည့်စရာ ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေပဲ ရှေ့ဆက်ကြည့်နေတယ်။ လတ်မှာသာထိတ်လို့။

ကဲ..တကယ်လို့ ဟိုလူက ရှက်ပြီး လူတွေကြားထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဘာညာနဲ့ ရန်ဖြစ်ကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲလို့။

တစ်ခါကလဲ ဂျပန်သံရုံးက ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်အလာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပေါ့၊ လတ်တို့ နောက်ဆုံးခုံတန်းကလူ နှစ်ယောက်ကလဲ ဂျပန်သံရုံး ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်လာတာနဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင် အကြောင်းကို နှစ်ယောက်ပြောကြပါလေရော။ ပြောတာတွေက တလွဲတချော် ဘာသာပြန်ပြီး ပြောနေ ကြတာ။ အဲဒါကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေပါလား။ မနေဘူး။ တစ်ခွန်းကြားလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာက တစ်ခါ ရှုံ့မဲ့လိုက် ၊ဟိုဘက်လှည့်ရှုံ့မဲ့၊ ဒီဘက်လှည့်ရှုံ့မဲ့လိုက်နဲ့ဟာ နောက်ဆုံးတော့ ပက်ခနဲပြောချ လိုက်တော့ တာပါပဲ "လူတွေက တော်တော်ခက်တယ်၊အင်္ဂလိပ်စာလေး ချောက်တီးချောက် ချက်နဲ့၊ အရမ်းဘာသာ ပြန်ချင်ကြတယ်၊ ပြန်တော့တလွဲတွေ၊ အရှက်ကို မရှိကြဘူးတဲ့။"

ဟိုလူတွေကြားတာပေါ့။ ရှေ့ခုံနဲကနောက်ခုံ၊ အသံကလဲ အကျယ်ကြီး၊ ဟိုလူနှစ်ယောက်သံ ငြိမ်သွားတာပဲ၊ လတ်တော့ နောက်ကျောကိုချမ်းနေတာပဲ။ လှည့်လဲမကြည့်ရဲတော့ဘူး။တော်ပါသေးတယ်။ ဟိုလူနှစ်ယောက်က ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားလို့။ အဲ.. ဆင်းခါနီး မိုက်ကြည့်က ကြည့်သွား သေးတယ်။ အဲဒါ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ကိုယ့်ရိုက်မသွားတာ ကံကောင်း။ အဲဒီလို အဲဒီလို ဦးသက်ဦးတို့ကတော့။

"အိုး..မြတ်ဝတ်ရည်ပါလား"

ဒါက ရီမှတ်ကွန်ထရိုး ပြန်နိပ်ပြီး တီဗွီပြန်အဖွင့်မှာ သူသဘောကျတဲ့ အဆိုတော်ကို မြင်ရလို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဦးရဲ့ ရှားရှားပါးပါး ကျေနပ်သံလေ။

မြဝတ်ရည် ဝသွားပြီကွာ၊ ဟိုတုန်းက ပိန်ပိန်လေး၊ မြို့မခင်အုန်းမြင့် တုန်းက ပိန်ပိန်လေး၊ ခုဝသွားပြီကွာ အသံလေးကတော့ ကောင်းပါသေးတယ်။

သူတို့ အညာက မြို့မတီးဝိုင်းနဲ့ အဆိုတော် ခင်အုန်းမြင့် (မြဝတ်ရည်)ကိုတော့ ဦးကစွဲလန်းသလားမမေးနဲ့။ နှစ်ခြိုက် သလားမမေးနဲ့။ သူလူပျိုဘဝက မြို့မနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နားထောင်ခဲ့တာလေ။

"ဟေး ... သိကြားနဲ့ အသူရာ သမက်နဲ့ ယောက္ခမ ဘောက်ကျလို့လဲ အားမရနိုင်ရှာ၊ ဒါကို အနားက မတောင်းပန်ရှာ"

ဟော....ဟော၊ လုပ်ပြီ လုပ်ပြီ။ သူကြိုက်ရင် စိတ်ထဲမမူးဘဲနဲ့ လိုက်ဆိုပြီ။ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ အသံကုန် အော်ပြီး။ ပန်းကန်လင်ပန်းကို ကိုင်ပြီး မီးဖိုထဲ သွားတော့မယ့် လတ်ကိုလက်ညှိုးကထိုးလို့။

"ယောက္ခမဆိုတာ တည့်အောင်ပေါင်း၊ ကျောင်းကိုထုတ်၊ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင်ခိုင်းမှာ ဟား..ဟား"

"ဦးနော် ဦးနော်"

ဦးကစိတ်လွတ်လက်လွတ် အားရပါးရ အော်ရယ်နေတယ်။ ဦးက ဒီလိုချိန်မှာတော့ သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဦးသီချင်းဆက်ဆိုနေတုန်း လတ်က မီးဖိုထဲမှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြော သိမ်းဆည်း တယ်။

လတ်မီးဖိုထဲက ထွက်လာတော့ တီဗွီကရှစ်နာရီတီးလုံးလာနေပြီ။ လတ်သတိတရ အောက်မြန်မြန်ဆင်းပြီး ရေခလုတ်သွားဖွင့်လိုက်တယ်။ တော်သေးတယ်။ နေ့လယ်က ညနေရေချိုးဖို့ဖွင့်ထားလိုက်လို့။ ညနေက တစ်ချိန်လုံး အောက်လွှာ က ဖွင့်နေတာ။

လတ်ပြန်တက်လာတာနဲ့ ရှစ်နာရီ တီဗွီ တီးလုံးဆုံးတာနဲ့ပဲ။ သတင်းကြော်ငြာမဲ့ သူပေါ်လာတယ်။

တီဗွီရီမုတ်ကွန်ထရိုးကို ပြင်နေပြီ ။ ဒေါသအပြည့်နဲ့ နှိပ်တယ်ရှင်။ နှိပ်ပြီး နှိပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ဖက်ရေဒီယိုကို ပြန်ဖွင့်ပြန်တယ်။ ကွီကွီကွာကွာ၊ ရှဲရှဲသံတွေ ဆူညံလာပြန်တယ်။ လတ်ကတော့ အဲလိုအသံတွေကို အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒါတွေနဲ့ ဦးအလုပ်ရုပ် နေတဲ့အချိန်မှာ လတ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်ပြီးတစ်ချောင်းထိုး ထိုးနေ လိုက်တာပဲ။ ဆောင်းမကုန်မီ သိုးမွေးအကျီရောင်စုံ ဝတ်ချင်လို့ တစ်ရောင်ကျန်တာ လတ်မယ် အမိထိုး နေရာတာ။ ဦးအသံတွေကို တစ်ခါတစ်ခါ ကြားတောင်မကြားဘူး။

လတ်မှာ တစ်ချောင်းထိုး ထိုးစရာတွေကတော့ အမြဲရှိနေတာပါပဲ။ တီဗွီအဖုံး၊ ဆက်တီစားပွဲခင်း၊ ကုလား ထိုင်စွပ်၊ မှန်တင်ခုံအဖုံး။ အကုန် လတ်လက်ရာတွေချည်းပဲ။ ရောင်စုံထိုးထားတာ။ အရောင်ဆန်းပေါ်ရင် တစ်ခါ ထပ်ထိုး တာပဲ လတ်သိပ်ဝါသနာပါတာ။ အဲဒါကြောင့်လဲ လတ်တို့အခန်းဟာ သိပ်ကို လှပ ကျက်သရေ ရှိနေတာပေါ့။ ဒီနေ့အပြာဆို ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးအပြာ။ (တံခါးပေါက်ခန်းဆီးလဲ ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံး အပြာရောင်)။ (တံခါး ပေါက်ခန်းဆီးလဲ လတ်ရောင်စုံ ချုပ်ထားတယ်)။ နောက်နေ့ အစိမ်းဆို ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံး အစိမ်း။

ဧည့်ခန်းကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ အေးချမ်းပြီးကြည့်နူးသွားစေရမယ်။ ခုဆို လတ်နောက်ထပ် အသစ်ထိုးနေရာက ဦးပန်းအိုးလေးတွေ အောက်မှာ အလှခံတင်ဖို့ တစ်ချောင်းထိုး ဇာအိုင်းထိုးသေးသေးလေး တွေလေ။ ပွင့်မယ့်ပန်းရဲ့ အရောင်ကိုလိုက်ပြီး အောက်ကဇာ ကိုထိုးရတာ။ လတ်ကတော့ အရောင်ရှာရတာကို ပျော်နေတာပဲ။ ဒီလိုပဲ အကျီနဲ့ လုံ့ချည်အရောင်ဟပ်ဖို့တို့၊

ဖဲပြားနဲ့ဖိနပ် အရောင်ဟပ်ဖို့တို့ ဈေးမှာ လိုက်ရှာရတာ ကိုလည်း လယ်တော့မှ မပျင်းဘူး။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးက ဈေးတွေအနံ့ လျှောက်ပတ် ရစေဦးတော့ ဘယ်တော့မှမမောဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မညောင်းဘူး။

"ဟေ့...အောင်မာ လာခဲ့လာခဲ့။"

ရုတ်တရက် လတ်လက်ထဲက တစ်ချောင်း ထိုးအပ် လွတ်ကျသွားတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက ဦးရဲ့ တအားအော် လိုက်တဲ့အသံ။ ဘယ်အချိန်က ထသွားလိုက်ပါလိမ့်

"ဦး ဦးဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

လတ်အပြေးအလွှား ရောက်သွားတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဦးနဲ့ကြောင်နဲ့ လေ။ ဦးရယ် ဦးနဲ့ တော့ လတ်နလုံး ရောဂါဖြစ်တော့မယ် သိလား။ ဒီမှာ ရင်ဘတ်လာစမ်းကြည့်လှည့်စမ်းပါ။

ဦးက လတ်ရင်ဘတ်ကို လာစမ်းဖို့ဝေးလို့ ရေဒီယို တစ်ဖက်နဲ့ ကြောင်ကို လိုက်လို့ကောင်းတုန်း။ လတ်မှာ ဘယ်နေသာတော့ မှာတုံး။ ပြေးပေါက် ပိတ်နေတဲ့ ကြောင်ကို ဝရန်တာတစ်ဖက် ကူမောင်းပေးရတော့တယ်။

"ပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ ၊ မိလိုက်ချင်တာကွာ၊ ကြောင်စုတ်ကို အသေသတ်မလို့ စော်စော်ကားကား အခန်းထဲဝင်ပြေးတယ်"

"ဦးကဝရန်တာ တံခါးဖွင့်ထားတာကိုး"

"ဖွင့်တာခဏရှိသေးတယ်၊ သစ်ပင်လေးတွေ ကြည့်ရင်း ရေဒီယို နားထောင်ချင် လို့ဖွင့် တာ၊ တစ်ခါတည်း ဝင်လာတယ်" " ကြောင်ဝင်တာပဲ..

အော်လိုက်တာဦးရယ်၊ လတ်ဖြင့်ဘာ ဖြစ်တာတုံးလို့၊ ရင်တွေ ကို တုန်သွားတာပဲ၊ ညနေတုန်းကလဲ ကျူရှင်မှာ တစ်ခါတုန်ရပြီးပြီ၊ အော်လိုက်ဆိုတာ"

"အို...ကျုပ်စည်းကမ်းဖောက်ရင်တော့ အော်မှာပဲ"

အော်ပါ၊ အော်ပါ။ မိန်းမကိုသာ နှလုံးရောဂါကုဖို့ ပြင်ထားဦးရေ..။ ညနေကျူရှင်မှာ တုန်းကလဲ ကျောင်းသူနှစ်ယောက် စကားပြောနေလို့ အော်လိုက်တာလေ၊ တစ်တန်းလုံး လန့်ဖျပ်သွားလိုက်ကြတာ မပြော နဲ့တော့။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကလဲ ကောင်မလေးနှစ် ယောက်ပဲ။ ဦးစာသင်ကတည်းက တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်လုပ်နေကြတယ်၊ လတ်ကမြင်လို့ ဒီအရေးတွေကို ကြိုသိလွန်းလို့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ကို မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲနဲ့ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကိုး။ ဦးနဲ့ကျ နောက်ကျောပေး သင်နေတော့ လတ်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ဦးဘယ်မြင်ရမလဲ။

အဲဒါကို နားမလည်ဘူး၊ ဆက်ပြီး တီးတိုး တီးတိုးလည်း လုပ်နေရော၊ တစ်ခါတည်း သူတို့ဆရာနဲ့ တွေ့သွား တော့တာပဲ။

"ဟေ့" ဆိုပြီး ဒေါသနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်တာ တစ်တန်းလုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်အတန်း က ဘာအကျိုးအရောင်နဲ့၊ ကျောင်းသူ ကောင်မနှစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်စမ်းဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ပက်ပက် စက်စက် တွေ ပြောတော့ တာပဲ။ ကျူရှင်ဆိုပြီး ဒီအပေါက်မျိုး လာမချိုးနဲ့၊ ငါပိုက်ဆံပေးထားတာ၊ ကြိုက်သလို နေမယ် ဆိုပြီး၊ လူပါးမဝနဲ့၊ မကျေနပ်ရင် ခုထွတ်သွားနဲ့ စုံနေတာပဲ။ ကောင်မလေးတွေ မျက်ရည်လေး ကလည်ကလည်နဲ့။

ကလပ်စ်ပြီးတော့ ကျောင်းသူတွေ အကုန်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ကြောက်လိုက်တာ အမရယ်၊ သမီးတို့ ခုထိ ရင်တွေတုန်နေတုန်းတဲ။"

လတ်မယ်ပြောရတယ်၊ "ဟဲ့" နင်တို့ချည်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း ကြောက်တာ ပဲ၊ ငါလဲတုန်နေတာပဲလို့ပြောရတယ်။

ဝရန်တာ တံခါးကို လတ်သေချာပိတ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထွက်ခဲ့တော့ ဦးတစ်ယောက် သူ့ဗီယိုကို ဖွင့်နေပြန်ပြီ။ ရေဒီယို ကလည်း ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှာဖွင့်လျက်။ တီဗွီကိုတော့ ပိတ်ထားတယ်။ ဦးကလတ်ကို လှမ်းကြည့် တယ်၊ ရေသောက် မလားတဲ့ လတ်ခေါင်းရမ်းပြ လိုက်တယ်၊ တော်ပါပြီရှင်၊ ဒီလိုမေးဖော်ရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

+++++

ငတက်ပြား ငှက်ပျောဖက်ပေါ် အိပ်နိုင်တာတို့၊ လမ်းလျှောက် နိုင်တာ တို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ရယ်စရာ ပြောတာပါ။ ငှက်ပျောဖက် ပေါ် လမ်းလျှောက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ ဒီလိုမျိုးလေး လျှောက်လို့နေမှာပေါ့ကွာလို့ ကျုပ်က လျှောက်တဲ့ဟန်ပန် လုပ်ပြတာကို အဲဒီကောင် တစ်ကောင် က သံသေးသံကြောင်နဲ့ လှမ်းအော် တယ်။ "ဆရာအဲဒီလို လျှောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား" တဲ့ ကျုပ်ဒေါသ ထွက်လိုက် တာဗျာ။ အဲဒါ ကျုပ်ကိုသူခိုးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဘာရမလဲ၊ အဲဒီကောင် ဆီတန်းသွားပြီး မင်းမလား ငါ့ကိုဆိုပြီး ဆွဲ ဆွဲထိုးပစ်လိုက်တာ၊ ဟောလို ဟောလို ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲကို ထိုးပစ် လိုက်တာ၊ ကျုပ်ကမရဘူး"

ပြောရင်းက ဒေါသနဲ့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဦးကိုကြည့်ပြီး လတ်သက်ပြင်းပဲ ချနိုင်တော့ တယ်။ ဦးလုပ်ပြ နေတဲ့ လက်သီးထိုးပုံနဲ့ဆိုရင် ကျောင်းသား လေး တော်တော် နာရှာမယ်။

စာအုပ်ကလည်း မတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ လိုချင်ပြီဆိုရင်ရှာမရဘူး၊ ကျုပ်အဲဒါမျိုး သိပ်စိတ် ပျက်တာပဲ"

စာအုပ်ဗီရို တံခါးကို ဂျိုးခနဲနေအောင် ဦးကဆောင်ပိတ်လိုက်တယ်။ လာပြန်ပြီပြသနာ တစ်မျိုး၊ သိပြီးသား လတ်ဝင်ရှင်း မပေးပဲ သူဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။

"ဘယ်စာအုပ်လဲ ဦးရဲ့၊ လတ်ကိုပြောတာ ၊လတ်ရှာပေးမယ်" ဟိုဟာဗျာ Essential Themes of Buddhist Lectures" အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့၊ လတ်မသိဘူး စာအုပ်အရောင်ပြော၊ အရွယ်ပြော"

အပိုင်း (၂၂)

"ကျုပ်က မရဘူး၊ စာသင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတာလောက် ဒေါသဖြစ်တာမရှိဘူး၊ စာသင်နေရင်း ဆရာကိုလှောင်တာ၊ ပြောင်တာ၊ ရိတ်တိ ပြောတာ မခန့်လေးစားပြောတာ၊ ကျုပ်သိပ်မုန်းတာ၊ ကျုပ် ကျုပ်တာ လုပ်နေတုန်း ကဆို မခန့်လေးစား ပြောတဲ့ကောင်တစ်ကောင် ကျုပ်ဆွဲထိုးပြစ်တာ"

"ထိုးပစ်တယ် ဘုရား...ဘုရား...ဦးရယ်"

"ထိုးပစ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကို မခန့်လေးစား ပြောတာကိုး၊ ကျုပ်က စာသင်ရင်း နဲက စကားစပ်မိပြီး သူခိုး ငတက်ပြား အကြောင်းကို ပြောပြမိတယ်။

"အင်း...ကာဗာ အရောင်က ငှက်ရောင်၊ အဝါရောင်ပါပဲ။ ဆိုက်က ဝတ္ထုဆိုက် မဟုတ်ဘူး။ ကွာတိုဆိုက်ပေါ့ ဗီရို ထဲမှာ တော့ မရှိတာသေချာတယ်။ ကျုပ်ထင်တယ် ၊စာအုပ်စင်ပေါ် မှာပဲရှိမယ် ။

အမယ်လေး၊ အမယ်လေး ဦးရယ်၊ ဖယ်ပါ ဖယ်ပါ။ ဒီခွေးခြေပေါ်ကနေ မမီမကမ်းနဲ့ တစ်ခါ လိမ့်ကျပြီး တာလေး မေ့သွားပြီလား၊ ဖယ် ... လတ်ရှာမယ်၊ လတ်ရှာပါ့မယ်။

လတ်က ခွေးခြေရုံ အမြင့်ကို မီးဖိုထဲက သွားယူပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တက်ရှာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေး လေးကို စာအုပ်စင်မှာ ကုပ်တွယ် ပြီးရှာတယ်။

"ဒေါ်ချတ်လစ် လိမ့်ကျမယ်နော်" "မကျဘူး၊ မကျဘူး၊ စိတ်ချ၊ ရှာနေကျ၊ ပိုင်ပြီးသား မပူနဲ့" "ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ ပြီးတာပါပဲ" " ဟော... ရော့...ရော့... ဒီစာအုပ်မဟုတ်လား"

လတ်က အောင်နိုင်သူ ရဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ အဝါရောင် စာအုပ်ကို ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ "အိုကေ...အိုကေ၊ တော်တယ်.... တော်တယ်၊ ဒေါ်ချတ်လစ် တော်တယ်"

လတ်လတ်ထွေး တစ်ယောက်အဲလို ချီးမွမ်းသံများ ဦးဆီက ကြားရလို့ကတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုပြုံးလို့။ ကြည်နူး တဲ့ မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက်ကိုလဲ ထိုးလိုက်သေး တယ်။

"ဦးဘဝမှာ လတ်မပါရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးသိရဲ့လား" "အလိုလေးဗျာ၊ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း ဒီလိုပဲ ၊ နေလာခဲ့ ဖြစ်တာပါပဲဗျာ"

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ။ ကဲ...အဲဒီတုန်းက ဦးထမင်းကောင်းကောင်း စားရလို့လား၊ စာအုပ် တွေအောင် ရှာလို့ရသလား၊ ကျောကုတ်ခိုင်းပြီး ဇိမ်ခံချင်လို့ရသလား၊ ကဲ" " ပြောတာမှ ကျောယားလာပြီကွာ၊ ကုတ်စမ်း ပါဦး" "မလုပ်ပါဘူး၊ မလုပ်ပါဘူး၊ လတ်မေးတာသာ ဖြစ်စမ်းပါ"

"ဒီလိုလား၊ ခင်ဗျားမေးတာတွေအကုန်လုံး၊ အကယ့် .. အကုန်ရ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် အကုန်ရ၊ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း စားချင်၊ အကောင်းဆုံး ဆိုင်မှာသွားစား၊ စာအုပ်ရှာဖို့နဲ့ ကျောကုတ်ခိုင်းဖို့က ငယ်ငယ် ချောချော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပိုက်ဆံပေး ငှားထားလိုက် အိုကေ"

ဦး စနေမှန်း သိပေမယ့် လတ်ထုံးစံအတိုင်း ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်လာပြီ။ ကဲ...ကဲ... ခရီးထွတ် တော့ရော ဘယ်သူက ဂရုစိုက် သလဲ ပြုစုသလဲ ပြောစမ်းပါ"

"အိုး.. သိပ်ရှိ... သိပ်ရှိပေါ့၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးထွတ်ရတာပျော်လို့၊ ကျိုက်ထီးရိုး တို့၊ ပုဂံညောင်ဦးတို့ ပုပ္ဖားတို့ လျှောက်သွား ကြတာ ပျော်လို့။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သူ သူငယ်ချင်းတွေက ပြုစုမယ်၊ ဂရုစိုက်မယ် အားကြီးကြီး၊ အဲဒီ ဦးသူငယ်ချင်း တွေက ကျိုက်ထီးရိုး အတက်တွေမှာ တွဲခေါ်သလား၊ ဒူးနာတော့ ဆေးလိမ်းပေးကြသလား၊ ချွေးအေး မပပ်အောင် ချွေးသုတ်ပေးသလား၊ ဝေါ့ကင်းရှူး စီးပေးသလား ဝေါ့ကင်းရှူးထဲဝင်နေတဲ့ ခဲလုံးသေး တွေကိုရော ထုတ်ပေးသလား ပြီးတော့..။

"ဟား..ဟား၊ မြို့ညောင်...မျောက်ညို၊ စိတ်ဆိုးနေပြီဟေ့" အသက်မရှုဘဲ ကက်ကက် လန်အောင် ရန်တွေ့နေ တဲ့ လတ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးကတဟားဟား အော်ရယ်တယ်။

"ကဲပါ.. ကပါဗျာ၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ချတ်လစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မှ လုပ်ပေးတာပါနော်၊ တော်တယ် နော်၊ ချတ်လစ်က သိပ်တော် သိပ်တော် ၊ ဟုတ်လား"

ဒီလို ဆိုတော့လဲ မရွှေလတ်တို့ မြန်လိုက်တဲ့ အမျိုး။ ချက်ချင်း အရည်ပျော်ပျော့ပျောင်း သွားပြီး၊ မျက်နှာက ကျေနပ် ကြည်လင်လို့။

"တော်တယ်ဆိုရင် လတ်ကို ဆုပေးပေါ့လို့" "ဘာဆုလဲ၊ပြော" "ဒီဆု ဒီဆု"

လတ်က မူနွဲ့နွဲ့နဲ့ သူ့ပါးကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြတော့ ဦးက ရှက်သလိုလို ကြီးနဲ့ ဆုပေးတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံ အတိုင်း " အရူးမ"တဲ့။ လတ်က ဦးလက်မောင်း ကို ကိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

"ကဲ...ဖယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ဆတ်တလိုက နယူးစ်လာနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ သွား သွား ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွား၊ အိပ်ငိုက် ရအောင်သွား"

လတ်နေရာက တီဗွီနဲ့ တစ်စောင်း ကျတဲ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံလေ။ ခေါင်းအုံးကို လက်တန်းပေါ်တင်ပြီး လတ် က အမြဲ အိပ်ပြီးကြည့်နေကျလေ။

ဦးကရီမုကွန်ထရိုးကို နှိပ်လိုက်တယ်။ ဂြိုဟ်တုလာနေပြီ။ ခဏတော့ လတ်စိတ်ဝင် တစားကြည့်လိမ့်မည်။ သတင်းနှစ်ခု သုံးခုပြီတာနဲ့ လတ်ငိုက်စ ပြုနေပြီ။ ဂြိုဟ်တုပြီးလို့ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွေတွေ လာတဲ့ အချိန် မှာတော့

လတ်သိပ်ငိုက် လို့ကောင်းနေပြီ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် အမြဲအသံထွက် ဘေးဆိုက် ပေးပြီး ကြည့်တတ်တဲ့ ဦးရဲ့ "ဪ" "ဟင်" "ဟာ" "ဟဲ-ဟ" ဒီလိုလားဆိုတဲ့ အာမေဇွတ် သံတွေကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် နဲ့ လတ်လတ်ထွေး တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ငိုက်ပြုပါတော့မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ ကောင်းလှတဲ့က မီးသတိပြုကား ဥဩသံ ဆူးဆူးဟာ ညဉ့်ဦးယံမှာ ထိပ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာတယ်။

စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာ ငြိမ်သက်စ မြစိမ်းပြာလမ်းသွယ် တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှား ဆူညံ သွားခဲ့တယ်။

သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ အလွှာတွေမှာလဲ လှုပ်ရှားဆူညံလို့။ ဝရန်တာ အသီးသီးမှာ လူအသီးသီး ချက်ချင်း ရောက်လာ ကြတယ်။ မီးသတ်ကား ဥဩသံ တွေကလဲ အဆက်မပြတ် ထွက်လာနေတယ်။

မီး...မီး..မီး... တဲ့။

နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ လတ်ခုန်ထလိုက်တယ်။ မီး- ဟုတ်လား၊ မီး။ ဟုတ်တယ်၊ ဥဩသံ တွေ။

"ဦး...ဦးရေ"

"ဒီမှာ ဒီမှာ၊ ကျုပ် ဒီမှာ"

ဦးက ဝရန်တာမှာ။ တုန်ယင်နေတဲ့ လတ် လက်တွေကို ဦးက ခပ်တင်းတင်း ဆွဲယူတဆုပ်ထားတယ်။" မကြောက်နဲ့ လေ၊ ဘယ်မှာလောင်မှန်း လဲ မသိသေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မီးဥဩသံ ခင်ဗျား မကြား ဘူးလား "ကြောက်တာပေါ့ဦးရဲ့၊ လတ်တို့လမ်းထဲကမှတ်လို့ ၊ လန့်သွားတာပေါ့"

ဘာလန့်စရာရှိလဲ၊ ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ " အိုး..ဦးကလဲ ဖွ...ဖွ၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဖွ...ဖွ၊ တိုက်ခန်း ကြွေးလေး တောင် မကြေသေးပါဘူး ဦးရယ်၊ မီးလောင်ရင် ဒီအခန်းတွေက လေထဲမှာပျောက်သွားမှာ၊ လတ်တို့က ပြေးရမှာ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ မြေကြီးနဲ့လဲ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်၊ ဆိုင်တာက အန်တီမေရီ တစ်ယောက် တည်း ရယ်၊ မီးရယ် လတ်တို့လမ်းကို ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့နော်"

"ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ အသာနေစမ်းချတ်လစ်၊ ဟော- မီးသတ်ကားတွေက လာနေတုန်းပါလား လတ်က နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ "ရှေ့လျှောက်ဒီအသံတွေ ကြားရတော့မယ်၊ ခုဆိုကြည့် ပါလား၊ ဆောင်းတောင်မကုန်သေးဘဲနဲ့၊ လာပြီ ဒီအသံတွေ"

"နွေပေါက်တော့ မယ်လေ၊ ဆောင်းက ကုန်ခါနီးပြီပဲ ဒီတိုင်းဆို နွေရာသီခရီး ထွတ်ရမှ တောင် ခပ်လန့်လန့်" "လန့်ရင်ခင်ဗျား နေခဲပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ထွက်မှာပဲ၊ တစ်နှစ်လုံး ဒီအခန်းကျဉ်းလေး ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး နေနေရတာ၊ ဒီအားတဲက တလလေးမှ ခရီးမထွက်ရင် ကျုပ်တို့က လူကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ တိရစ္ဆာန် တွေ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံက တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ"

ပြောရင်းနဲက စိတ်တိုဒေါသဖြစ်လာတဲ့ ဦးကလက်ကပါ ထုံးစံအတိုင်းပါလာပြီး ဝရန်တာကို ဖြန်းခနဲပုတ်လိုက်သေးတယ်။ "ကျုပ်ကတော့ သွားမှာပဲ မီးလောင်လို့ ပြာတစ်မျှန်မှ မရလဲနေပစေ" "သွားမှာပါ ဦးရယ် လတ်လဲထွက်ချင်တာပေါ့ ။ ဒါပေမယ့်" လတ်ကစကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတယ်။ လတ်မကြားချင်တဲ့ မီးသတ်ကား သံတွေကတော့ ပိုပြီးဆူညံလာပါလား။

မီးသတ်ကား ဥသြသံကို ကြားတဲ့အချိန်မှာ အန်တီခင်လေး က ဘုရားရှိခိုးနေဆဲ။ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပြီး အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို စည်းချနေရင်း တန်းလန်း အန်တီခင်လေး တို့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ လက်အုပ်ချီရင်းက ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း တုန်လာပြီး လက်အုပ်ချီထားတဲက လက်တွေပါ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။

"မွန်ရေ... မီး..မီး" အော်လိုက်ချင်တဲ့ အန်တီခင်လေး ပါးစပ်ကို တစ်ယောက်ယောက် က ပိတ်ဆိုထားသလိုပဲ၊ အသံထွက်လို့မရဘူး

ကြီးမေ၊ ကြီးမေမီးသတ်ကားသံတွေကြားလား၊ ဘယ်ကလဲ မသိဘူး မယဉ်မွန် အိပ်ခန်း ထဲကနေ ပြန်ထွက်ပြေးလာရင်းက သူ့ကြီးမေကို မြင်တော့ "ဟောတော့" လို့ အော်လိုက်တယ်။

ကြီးမေ၊ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး ဝင်နေပြန်ပြီလား၊ ဒုက္ခပဲ အရေးထဲမှာ" ကြီးမေနားကို မယဉ်မွန် ကပ်သွားတော့ ကြီးမေ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်နေတာကို တွေ့တော့မှ ကပျာကယာ ပခုံးကို လှုပ်လိုက် ရတယ်။

ကြီးမေ ... ကြီးမေ၊ သတိထားလေ သတိရရချင်း အန်တီခင်လေးက ဝုန်းခနဲ ကုန်းထတယ်။ မွန်...မွန်၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်းလေ၊ ပစ္စည်းတွေ"

အို...ကြီးမေကလဲ၊ မွန်တို့နဲ့ဝေးပါတယ် မီးမမြင်ရပါဘူး၊ လာပါ ဝရန်တာက သွားကြည့်ရ အောင်" မွန်က ကြီးမေကိုဆွဲခေါ်ပြီး ဝရန်တာကို ထွက်ခဲ့တယ်။ အိပ်ရာဘေးက ရှူဆေးပူးကိုလဲ ယူပေးလိုက်တယ်။ အန်တီခင် လေး က ရှူဆေး ကိုမျက်စိလေးမှိတ်ရှူရာက... မွန် မီးတကယ်ဝေးတယ်နော်၊ မီးတောက်မြင်တာနဲ့ ပစ္စည်းသိမ်းကြားလား၊ ဈေးလဲ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"ဈေးမဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရဲ့" မီးဆိုတာ သိပ်မြန်တာ၊ သိပ်မြန်တာ၊ ဘုရား ဘုရား ဘုရားတန်ခိုး တော်ကြောင့် ခုနစ်ရက်သားသမီး ၊ မီးဒုက္ခနဲ့ ကင်းဝေးကြပါစေ၊ ဘုရားတပည့်တော်မတို့ တိုက်ကိုလဲ မီးကွင်း ပါစေ"

"ဘယ်နား လောင်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ မီးသတ်ကားတွေ သွားတာကတော့ အများကြီးပဲ "အင်း... မီးရေးထင်းရေး ဆို ဟောဒီ အပေါ်ဆုံး ထပ်က မလွယ်လိုက်တာနော်၊ ပစ္စည်းသယ်ဆင်းဖို့ ခပ်ခက်ခက် တစ်ခေါက် က နှစ်ခေါက် ပြန်သယ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့၊ ဈေးချိုတာကလွဲရင် ဟောဒီအပေါ်ဆုံး ထပ်ဟာ ဘာမှ မကောင်းဘူး"

"ဟော...ကြီးမေ၊ လမ်းထဲကလူတွေ လမ်းထိပ်ပြေးကြပြီ၊ လမ်းထိပ်မှာတော့ ဘယ်မှာတယ်သိမှာပဲ"

"ဘုရား ဘုရား ... ဝေးပါစေ၊ ဝေးပါစေ ကမာရွတ်မြို့နယ် မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ မွန် ... အထုပ်မမေ့စေနဲ့နော်၊ ကြီးမေ မေ့တောင် မေ့ မနေနဲ့၊ ကြားရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

မီးသတ်ကားတစ်စီးရဲ့ ဥဩသံက ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှ ပေါ်လာပြန်တယ်။ အန်တီခင်လေး ရှူဆေးပူးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်လိုက်တယ်။ လူသား လေးယောက် မိခင်ရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲကို သန္ဓေတွယ် ခိုအောင်း ရောက်ရှိလာတဲ့ ကိစ္စနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့ ကိုဝင်းအောင်တို့ အခန်းမှာတော့ မီးဥဩသံ ကြားတာနဲ့ နောက်တောက်တောက် ပြောင်တောင်တောင် ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်က ချက်ချင်း ထွတ်လာတယ်။

"ဟော ဈေးဦးပေါက် နွေဦးတေးသံ ဟေ့၊ လာပြီဟ" ပြောပြောဆိုဆို ကိုဝင်းအောင် ဝရန်တာ ဘက် ထွက်ပြေး သွားတဲ့အချိန်မှာ ကလေးတွေက ဖအေနောက် အပြေးလိုက် သွားကြတယ်။ သစ်သား လိုက်ကာ ကို မယ်အေးက လှမ်းကိုင်ရင်း အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ချည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အောက်ပိုင်း သေသွားသလိုမျိုးကြီး။ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် တော့ဘဲ အားတွေလဲ ကုန်သွားသလိုပဲ။ မီးဥဩသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ မယ်အေး အမြဲတမ်းဖြစ်နေကျ။ အလျင်အိမ်တွေတုန်းက ပစ္စည်းထုပ်ရွတ်ပြီး မယ်အေး ခဏခဏ ပြေးခဲ့ဖူးပြီလေ။

"မီးလား ... မီးလားဟင်၊ ကိုကျော်...အမေ"

အိပ်ရာထဲမှာ မူးနေတဲ့ ဝေဝေတစ်ယောက် မျက်လုံးတွေပွင့်လာတယ်။ ဝရန်တာ ဘက်ပြေးမလို့ လုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားလုပ်သူက မိန်းမနား ပြန်ထိုင်ရပြီး မိန်းမလက်တွေကို ဆုပ်လိုက်တယ်။

"မီးကအဝေးကြီး ပါကွာ၊ အိပ် အိပ်။ မှိန်းနေလိုက်၊ ဝေမှိန်း နေလိုက်တယ် ၊ အမေ" ပြန်မှိန်းသွားတဲ့ မိန်းမကိုကြည့်နေဖို့ မအေကို မျက်ရိပ်ပြထား ခဲ့ပြီး ဖိုးကျော်လဲ ဝရန်တာဘက် ပြေးတယ်။

"မီးမြင်ရလား အစ်ကိုအောင်"

မမြင်ရပါဘူးကွာ၊ အင်းစိန်ဘက် ကလားမသိဘူးကွ၊ သောက်ကျိုးနည်း မီးသတ်ကား သွားတာတော့ မနည်းဘူး၊ လောင်လိုက်လို့ကတော့ သွားပြီဟေ့၊ မတွေ့ရဲဘူး"

မီးသတ်ကား ဥဩသံစူးစူး တစ်ခု အဆက်မပြတ် ဆွဲပြီး သွားပြန်တယ်။ ယုယနဲ့ မြတ်နိုးက ပြိုင်တူအော်ကြတယ်။ "ဖေကြီး...တီဗွီထဲက မီးသတ်ကား၊ တီဗွီထဲက မီးသတ်ကား"

"ဟဲ့...ကလေးတွေ ငြိမ်ငြိမ် နေစမ်း ဖိုးအောင်ရယ်၊ ဟောဒီမီးသတ်ကား ဥဩသံကြားရ ရင် လူကိုတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတာပဲ"

လှုပ်ရှားလို့ ရသွားတဲ့ မယ်အေး တစ်ယောက်လဲ ဝရန်တာဘက် ရောက်လာတယ်။ ကိုဝင်းအောင်က မိန်းမ ကို ကြည့်ပြီးရယ်တယ်။

"မယ်အေးရာ၊ မင်းချည်းမှ တစ်မျိုးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ငါလဲဖြစ်တာပဲဟ၊ အေး ... မင်းလို မီးကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ဪ ဒီအချိန်ရောက်လာရင် ကျွန်တော့ စိတ်တွေ ဖောက်လာတယ်"

"ဖိုးအောင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"စိတ်ဖောက်တဲ့ အကြောင်းပြောနေတာလေ၊ တို့လိုကျူရှင်ဆရာတွေကို စိတ်ဖောက် အောင် ခြိမ်းခြောက် နေတဲ့ နွေဦးတေးသံ နှစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ ဟောဒီ မီးသတ်ကားဥဩသံရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဥဩသံရယ်၊ သူတို့ အသံတွေကြားရင် နွေရောက်တော့ မယ်တဲ့ ၊ နွေရောက်ရင် ငါတို့တစ်တွေ ဘိုင်ပြတ် တော့မယ် လေကွာ၊ သူများတွေကတော့ ဥဩသံလေးများကြားရင် စိတ်တိုလွန်းလို့ ဖမ်း ဖမ်းပြီးချက် ချက်စားပစ် လိုက်ချင်တယ်"

"စားလို့ကောင်းလားဟင် ဖေကြီး"

"ကောင်းမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ အသားမှန်ရင် ကောင်းတာချည်းပါပဲ" မယ်အေးက ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းပဲ ထိုးနိုင် တယ်။ သားအဖ တစ်တွေ လိုက်လဲလိုက်တယ်။

"ဟေ့...မယ်အေး၊ ခုလိုကျတော့လဲ အိမ်မရှိတာတောင် ကောင်းပြန် ရောကွနော်၊ ကိုယ့်အိမ်ပိုင် လေးသာရှိရင် ခုလောက်ဆို တီကောင် ဆားပုံသလို

လွန်လွန် လွန်လွန်၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့နေမှာ၊ ဟော... အိမ်မရှိတော့ ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဘူး ဟဲ ဟဲ"

"သွားစမ်းပါ၊ မဆိုင်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့။" ဟောဗျာ၊ ခက်တော့ နေပေါ့ပဲ၊ ဒီအချက်ကလေး နဲ့တော့၊ ဟေ့...ဖိုးကျော်ရေ၊ ငါတို့ အောက်စနည်းနာ ရအောင်ဟေ့ လာ"

ကိုဝင်းအောင်က ယောက်ဖခေါ်ပြီး အောက်ဆင်းဖို့ ပြင်တော့ တားမရမှန်း သိလျက်နဲ့ မယ်အေးက တားပြန် တယ်။

"ဖိုးအောင်ကလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေစမ်းပါ၊ ဘာကိစ္စသွားနေမှာလဲ" "အိုကွာ၊ ဘယ်နေရာ မှာ လောင်တယ်၊ ဘာကြောင့် လောင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပါ သွားတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် မြန်မာပီပီ သိချင်တယ်ကွ ဟဲဟဲ၊ သိပြီးတော့မှ ဝေဖန်ရေးလေကန်ရေး လုပ်လို့ကောင်းမှာပေါ့"

"ဖေကြီးသမီးတို့လဲ လိုက်မယ်" "ဟ...ငါ့သမီးတွေက အာဇာနည်တွေပဲ၊ ကဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ မလိုက်ပါနဲ့ အာဇာနည်မတို့ရယ်၊ နောက်တစ်ခါမှလိုက်၊ ဖေကြီးဥဩ ဖမ်းခဲ့မယ်"

"ဥဩချက်ကျွေးနော် ဖေကြီး" " ကျွေးမှာပေါ့ကွာ စိတ်ချ" သားအဖ တစ်တွေကို မယ်အေး သက်ပြင်းချရပြန်တယ်။

မီးသတ်ကား ဥဩသံတွေက ဆူညံပြေးလွှားတုန်း။ ဒီနွေရာသီမှာ ဒီလိုအသံတွေနဲ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ထိတ်လန့် ရဦးမှာပါလိမ့်နော်။ ဝရန်တာ လက်တန်းကို ကိုင်ပြီး မယ်အေး ကောင်းကင်ကြီးကို မော် ကြည့် မိတယ်။

+++++

ဟောကလို့။ သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ပွဲစားမလို အက်စ်အီး ကား ကိုယ်တိုင်မောင်း ပြီး ရေခဲသေတ္တာ လိုက်ဝယ်နေ တုန်းလေ။

အပိုင်း (၂၃)

ဖိုးဘတင်တို့ အခန်းမှာတော့ မီးသတ်ဥသြသံ ကြားကြားချင်း လန့်သွားတဲ့ သူက ဖိုးဘတင် လေ။ ပက်လက် ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ မှိုန်းငိုက်လေး ဖြစ်နေတုန်း သူ့နားစိမ်းတဲ့ မီးသတ်ဥ သြသံဟာ ရုတ်တရက် သူ့နားထဲမှာ ဂျပန်ခေတ် လေကြောင်း အချက်ပေးသံ ဆွဲလိုက် သလိုပဲ။ ပက်လက်ကုလား ပေါ်ကနေ ဖျတ်ဆို ထရပ်တဲ့ပြီး "လေယာဉ်ပျံ၊ လေယာဉ်ပျံ"တဲ့။ သူ့အသံကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်မိကြဘဲ အာကာ ရော၊ အမြွှာမ နှစ်ယောက် ရော၊ သူတို့အဖေ ရော ဝရန်တာဘက် ပြေးကြတယ်။

တီဗွီက မပြီးသေးဘူး၊ တီဗွီရှေ့မှာ မီးပူတိုက်ပေးနေတဲ့ ဆန်နီက ပြေးကြလွှားကြ တာကို" အားပါးပါး အားပါးပါး" နဲ့ ဆူညံနေအောင်မေးရင်း အမြွှာတွေနောက် ပြေး လိုက်သွား တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းဒဏ်ကြောင့် အမြဲတီဗွီကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်နေကျ ချွေးမလုပ်သူကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဟောက်များ တောင်

"ဟာ ... ဒီကောင်ကလဲ တစ်မျိုး၊ ဖြူပြာ နင့် ချစ်ချစ်ကို ပြောပြလိုက်စမ်းဟာ" ဝရန်တာမှာ အာကာနဲ့ ဆန်နီ ပြဿနာ ဖြစ်နေတယ်။ ဖြူပြာက ဆန်နီကို ပြောပြတဲ့ နေရာမှာတော့ပိုင်တယ်။ ဧည့်ခန်းက မီးချောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မီးလောင်တဲ့ ဟန်ပန် လုပ်ပြလိုက်တယ်။ ကားမောင်း တဲ့ဟန်လုပ်ပြပြီး ပါးစပ်က ဥသြဆွဲတဲ့ အသံလုပ်ပြလိုက်တယ်။ ဆန်နီသိပြီ၊ ဒါလောက်ဆို ဆန်နီသိပြီ ပါးသလားလဲ မမေးနဲ့ ။ ဝရန်တာက နေပြီး သူ့အမေ ဆီအောက်ကို အမြန်ဆင်းပြေးတော့တယ်။

"အာကာ ... မီးတောက်များ မြင်ရသလားဟေ့... နီးသလား" "မနီးပါဘူး အဘိုးရ၊ ဘာမှမမြင်ရဘူး ဥသြ တွေပဲဆွဲ နေတာပဲ"

"မနီးဘူး၊ မနီးဘူးနဲ့ တော်ကြာမှ ကိုယ်ပေါ်မီးလုံး ကျလာတာမျိုးလဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ် ကွာ" "ဟာ...အဘိုးကလဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ" မြေးနှစ်ယောက် က ဘိုးအေပြော တာကို မကြိုက်ကြဘူး။

အမြွှာမနှစ်ယောက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ အသံများ တောင် ထွတ်ပြီးရယ်လိုက်သေး။

ဟေ... ဟေ.. ဟိုဘက်ရွာ မီးလောင်တာ ဒီဘက်ရွာက အနေသာကြီးပေါ့ကွာဆိုပြီး ပြန်အိပ်ကြတာလေ၊ လူပျိုပေါက်ဆိုတော့ အိပ်ကောင်း၊ စားကောင်းကိုး။ အဘိုးရဲက အမေက" ဟဲ့... ဘတင်နီးသလား၊ ဝေးသလား" လို့မေးလိုက်လို့ အိပ်ယာထဲကနေ "မနီးပါဘူး၊ မနီးပါဘူး" နဲ့အတော်လေးကြာတော့ မီးမီးဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ ထကြည့်လိုက်တော့

မီးလုံးက ကိုယ့်အိမ်ခေါင်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ မီးလုံးပြတ် ကျတာလေ။ မီးအားပြင်း လွန်းလို့ မီးညွန့်တွေ၊ မီးလုံးတွေပြတ်ပြတ်ကျတာပေါ့။ ဘယ်...ရပ်ကွက်ထဲက လာငြိမ်းကြလို့ပေါ့။ အိမ်ခေါင်တစ် ခြမ်းပဲ ပါသွားတာ။ နို့မို့ဆို တစ်အိမ်လုံး အပြောင်ပဲ။ ခုလဲ မနီးဘူး၊မနီးဘူးနဲ့ သတိထား ကြဦးကွ"

ဖိုးဘတင် စကား တတွတ်တွတ်ကို ဘယ်သူကမှ နားထောင်မနေဘဲ အာကာက သူ့ အဖေကို အဖော် ညှိတယ်။ "ဖေကြီး အောက်ဆင်းကြည့်ရအောင်" ဖေအလုပ်သူကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတံပြီး သားနောက်က လိုက်တယ်။

"ကဲ သားအဖ နှစ်ယောက်ကဘယ်လဲ၊ အောက်မဆင်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ကိုယ်နေပါ။ ဒီမှာ ရင်တွေတုန်ရတဲ့အထဲမှာ"

ဟော ဒေါ်ဩဇာနီးလာပြီ။ အိပ်မှုနံ့စုံမွှား ဆံပင်ဦးရေဖျားလျားနဲ့။ အဲဗျာ ပခုံးမှာ သူ့ကိုင်နေကျ ပတ္တာအိတ်ကြီးလွယ်လို့။ "ခဏ ဆင်းကြည့်မှာပါကွာ၊ အကျိုးအကြောင်း သိရတာပေါ့"

သားလုပ်တဲ့သူက ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းမဩဇာမနာခံပါလား။ ဆင်းသွားပြီး။ မြေးကောင် ကတော့ ရှေ့က၊ အခွင့်အရေး ရတုန်း ဖိုးဘတင်လဲ မြေကြီးကို လိုက်နင်းကြည့် ချင်တယ်။

"ဟေ့ အာကာ၊ အဘိုးလဲ လိုက်ချင်တယ်ကွ" "အို ဘိုးဘိုးကလဲ မလိုက်ပါနဲ့။" ဖိုးဘတင်မှာ စကား မဆုံးသေးဘူး။ ချွေးမအသံက ထွက်လာတယ်။ "ညကြီးမင်းကြီး ချေချော် လဲနေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ လှေကားတွေက ဆင်းရတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး" "ငါ မျက်စိကောင်းပါတယ်ကွာ" "လှေကားတွေက မှောင်ပါတယ် ဆို အဘိုးကလဲ"

မြေးအမြွှာမတစ်ယောက်ကလဲ ဝင်ဆရာလုပ်ပြန်တယ်။ ဖိုးဘတင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ငြိမ်လိုက်တာပေါ့။ သူတို့က စိုးရိမ်လို့ပြောတာ။ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါလေ။ မှန်ပေတယ် မောင်ဘတင်။ မင်းဆင်းသွားပြီး မတော် ခြေချော်ကျလို့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စဖြစ်ရင် တော်ပါရဲ့။ ကိစ္စမဖြစ်ဘဲ ဒုက္ခိတကြီးကို သူတို့ပြုစု နေရရင် ဘယ်တော့များ လုပ်ပါ့မလဲ။

"မေကြီးမလဲ အိတ်ကြီး တလွယ်လွယ်နဲ့၊ သိမ်းထားပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး" "မဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့။ ဒီအိတ်ထဲ မှာက သူများပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ အဖိုးတန်တွေ၊ မေကြီးမလျော်နိုင်ဘူး အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆို ဒါပါမှ ဖြစ်မှာ" "အန်တီခင်ကို သိမ်းခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မေကြီးကလဲ"

"ဪ... ပျာယီးပျာယာနဲ့လေ၊ အချိန်ကလဲ မရှိတော့ဘူးတော်ပြီ နောက်ဆို သူ့ဆိပ်သိမ်းခိုင်းတော့မယ်၊ ရှေ့လျှောက် မီးရေးထင်းရေးက စိုးရိမ်ရပြီ၊ သူ့အိမ်မှာဆို မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားရုံပဲ" " မေကြီးလဲ မီးခံသေတ္တာ သေးလေး တစ်လုံးလောက် ဝယ်ပါလား"

"မဝယ်နိုင်ပါဘူးဖြူပြာရယ်၊ မီးခံသေတ္တာ တစ်လုံးများ ဘယ်လောက် အောက်မေ့ လို့လဲ၊ သုံးလေးသောင်း အနည်းလေးရှိတာ၊ သုံးလေးသောင်း"

"မီးခံသေတ္တာ တစ်လုံး သုံးလေး သောင်းဟုတ်လား" "မှားပါတယ်"

မြေးအမြွှာမ တစ်ယောက်ဆီက ဘာစကားမှန်းမသိတဲ့ ဖိုးဘတင်ကို စိတ်ပျက်သံ ထွက်လာတယ်။ ချွေးမ ကတော့ မကောင်းတတ်လို့ "ပေးရတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့"လို့ပြောသေးတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ ဘယ်ပေးရမှာလဲကွာ။ တို့တောမြို့တွေက အလေ့အထမရှိကြလို့၊ စတိုးဆိုင်တွေမှာ ကောင်းလိုက် တဲ့ မီးခံသေတ္တာတွေ၊ သံကလဲ အကောင်းစား။ ဈေးကလဲ ဘာရှိမှာတုံး"

"အဘိုး အဘိုး ဟိုမှာ မီးခိုးမြင်ရသလားလို့၊ အဘိုးမျက်စိကောင်းတယ်ဆို၊ ကြည့်စမ်းပါ"

အမြွှာမတစ်ယောက်က ဘိုးအေစကားကို အလိမ္မာလေးနဲ့ ဖြတ်တောက်ပြစ်လိုက် တယ်။ ဖိုးဘတင်ခမျာ မျက်စိကို လက်နဲ့ကာပြီး ကောင်းကင်ဆီကို ကြည့်ရတာ အမော။

"မမြင်ပါဘူးကွာ၊ ဟုတ်ရဲ့လား" "ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟော...ဟော မကြားဘူးလား၊ မီးသတ်ကားတွေများလာပြီ၊ အဲဒါမီးကြီး လာလို့ပေါ့" "ဟဲ့ ကောင်မလေး"

သူ့အမေ မကျေမနပ် ဟန့်လိုက်တာကို ဖြူပြာက ပြုံးစိစိနဲ့ပဲ ဘိုးအေကို ဆက်လုပ် နေတယ်။

"ဟိုမှာ....ဟိုမှာ..၊ အဲဒါ မီးခိုးတွေပေါ့၊ တွေ့လားအဘိုး" ဖိုးဘတင်က မီးခိုးကိုရှာဖွေဆဲ။ မီးသတ်ကား ဥဩသံ တွေကလဲ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းကလဲ ဘုရားစာတွေကို ရွတ်ဖတ်ဆဲ။ အမြွှာမနစ်ယောက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်တယ်။ အန်တီမေရီ တစ်ယောက်ကတော့ မီးဥဩ တွေကြားတဲ့အချိန်မှာ ဆန်နီရဲ့ အောက်လွှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ တစ်ရေးရနေပြီ။ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖုန်းကို စောင့်ရင်း၊ စောင့်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ။ ဥဩသံတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာမက်ပြီး

အန်တီမေရီမျက် လုံးတွေ ပြန်မှိတ်မလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။ နောက်တစ်ချက် စူးစူးရှရှ ဆွဲလိုက်တဲ့ ဥဩသံကြောင့် အန်တီမေရီ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်တာ။

ဘုရားသခင်....ဥဩသံတွေ ဆူညံလို့ပါလား။ မီးလောင်ပြီ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ "ဆန်နီ" အိပ်ရာ နိုးနိုးချင်း ရုတ်တရက် ဘယ်တော့မှ ထလို့မရတဲ့ ခန္ဓကိုယ်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ သွက်သွက် လက်လက် ထရပ်လို့၊ မကြားနိုင်တဲ့ သားကို ထုံးစံအတိုင်း အားကိုးတစ်ကြီး အန်တီမေရီခေါ်တယ်။ ဆန်နီ ပြန်မလာ သေးမှန်းလဲ သူသိပါတယ်။

အန်တီမေရီ တံခါးသော့ကို ဖွင့်မယ်လုပ်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ပိတ်ထားမှ။ အန်တီမေရီ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ မီးလောင်တုန်း ကြက်ဖမ်းမဲ့ လူတွေဝင်လာရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။ ဆန်နီလဲ မလာ သေးဘူး။ ဒီကောင်လေး ဟာ ဟိုအခန်းက ပစ္စည်းတွေ ကူသိမ်းပေးနေတယ်နဲ့တူတယ်။ မိုက်လိုက်တဲ့ သား မအေ ဆီတော့ ပြန်မလာဘူး။

"ဆန်နီ" အန်တီမေရီ အပေါ်လွှာကဆင်းရင်း သားလုပ်သူကို ခေါ်ပြန်တယ်။ ဆန်နီက တံခါးဖွင့်တာနဲ့ အတင်းဝင်ပြေးလာရင်းက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းတော့တယ်။ အမယ်... လက်အုပ် တွေ ဘာတွေချီပြီး ဘုရားကိုလဲ ရှိခိုးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့တွေ့ရာ ပစ္စည်းတွေကို အကုန် လျှောက်ဖြုတ် တော့တာပဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကလေးနဲ့တော့၊ တိုင်ကပ် နာရီကြီးကို ဆွဲဖြုတ်နေပြန်ပြီ။

အန်တီမေရီက ဆန်နီလက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ မီးကနီးသလား၊ ဝေးသလား သွားကြည့်ခိုင်းရတယ်။ ဆန်နီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး အပြင်ပြေးထွက်သွားတယ်။

အန်တီမေရီမှာ သိမ်းစရာအဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့ (မီးလောင်ရင် ဘယ်လိုမှ သယ်ပြေး လို့မရတဲ့) အပေါ်လွှဲနဲ့ အောက်လွှာအခန်းနှစ်ခန်းပဲ ရှိတယ်လေ။ အင်းတကယ် တော့... အပေါ်လွှာကိုရောင်းရမှာ၊ မီးလောင်လိုက်ရင် အလကားဆုံး ရှုံးသွားမှာ။ တစ်ပြားမှရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်နီ...ဆန်နီ၊ ဆန်နီကို သနားနေတာနဲ့ မရောင်းမိတာမှားတာပဲ။ အေးလေမီးကလဲ ဝေးမှာပါနော်၊ မီးသတ်ကားသံတွေကတော့ ပွတ်လောရိုက်နေတာပဲ။ စီးကရက်တစ်လိပ် ကို အန်တီမေရီ မီးညှိပြန်တယ်။ "နီးတယ်...နီးတယ်၊ စံရိပ်ငြိမ်တဲ့၊ စံရိပ်ငြိမ် သိမ်းကြ သိမ်းကြ"

လမ်းက အော်ပြေးသံနဲ့အတူ အန်တီမေရီပါးစပ်က စီးကရက် ပြုတ်ကျသွားတယ်။ စံရိပ်ငြိမ်တဲ့လား၊ စံရိပ်ငြိမ်ဆို မြစ်မီးပြာနဲ့ အနီးလေးပဲ။

အန်တီမေရီ စီးကရက်အရှည်ကြီးကို ကပျာကယာထိုးခြေလိုက်တယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

"ဆန်နီ" ဆန်နီကို လွတ်လိုက်မိတာမှားပြီ။ မီးတောက်မြင်ရင်တော့ ဆန်နီပြန် ပြေးလာမှာပါ။ တံခါးသော့ကို အန်တီမေရီ သွားဖွင့်ပြန်တယ်။ မီးသတ်ဥသြသံ တွေကလဲ ဆူညံလာပြန်တယ်။

"မီးနီးတယ် မီးနီးတယ်... သိမ်းကြ... သိမ်းကြ" ခုနကထက်ပိုကျယ်တဲ့ အသံစူးစူးတစ်ခုကြောင့် မြစ်မီးပြာ လမ်းသွယ် တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားဆူညံကုန်တယ်။ တိုက်ပေါ်လူတွေလဲ ပျာယာခတ်ကုန်တယ်။ ဖိုးဘတင် မီးခိုးကို တကယ်မြင်ရပြီ။ ဘိုးအေကိုနောက်တဲ့ အမြွှာမတစ်ယောက်လဲ မီးခိုးကိုတစ်ကယ်မြင်ရပြီ။ ကြည့်ဦးအခု ကျတော့ အဘိုး... အောက်ဆင်း... အောက်ဆင်း တဲ့။ ဖိုးဘတင်ကတော့ ရေခွေး ခပ်ခွေးခွေးနဲ့ သူ့လက်ဖက်ရည် ဒန်ကရားလေး လက်ကဆွဲပြီး ဝမ်းသာအားရ အောက်ဆင်းတယ်။

အပေါ်ဆုံးထပ် အလွှာနှစ်ခုက နှစ်ယောက်သမား အိမ်ထောင် စုနှစ်ခုကလဲ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကြလို့ ဟန်းဘက် အိတ်ကို ခုန်၊ ခုန်ဆွဲနေတဲ့လက်ကို ဦးကမိုးချုန်း သံနဲ့အော်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းထည့်တဲ့ အိတ် ကိုပဲ ဆွဲဆင်းတဲ့။ သူ့လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ တစ်ခုတည်း သော ပစ္စည်းကတော့ ဆက်တီစားပွဲပေါ်က ရှားပါးထိုင်း စံကားပင်။

အန်တီခင်လေး တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာတော့ သေတ္တာတစ်လုံးစီ ခေါင်းပေါ်ရွက်လို့။ အန်တီခင်လေး စွဲလမ်း မက်မောနေတဲ့အထုပ်က ဆွယ်တာအောက်က ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဖုဖဖောင်းဖောင်း၊ အန်တီခင်လေး က ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ဖိုလို့ကဖိုလို့ကဖြစ်ရင်းက သေတ္တာကို မြဲနေအောင်ရွက်တယ်။

လှေကားပေါ်မှာ ခဏချင်းနဲ့ လူတွေပစ္စည်းတွေ စုပုံညှပ်လာတော့တယ်။ "ဟော..ဟော သူများသွားမယ့် လမ်းမှာလုပ်ပြီ ရှေ့ကနေသေတ္တာကြီးနဲ့ အကုန်တိုက်ကုန် လိမ့်မယ်"

ဘုရား ဘုရား၊ လူ့စွစာကြီးနဲ့ အန်တီခင်လေးနဲ့မှ တွေ့ကြုံရတယ်။ တွန်းများချလိုက်မလားလို့ အန်တီခင်လေး က အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ ရှောင်ပေးလို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီခင်လေး တို့အောက်က ငရုတ်သီးစိမ်းလာတောင်းတဲ့ ဟိုဝိုင်းဆရာမိသားစု အပြုလိုက်ကြီး၊ တစ်နိုင်ပစ္စည်း တွေနဲ့ထွက်လာကြတော့ မရှောင်သာ တော့ဘူး။

"ထွက်ကြ... ထွက်ကြ၊ မယ်အေးရေ.. ရတနာတွေ အရေးကြီးတယ်ဟ၊ ဟဲ..ဟဲ ရတနာတဲ့ ရတနာ လေးတွေ၊ ရတနာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်၊ ကဲ..ရတနာသုံးကောင်၊ လှေကားကကောင်းကောင်းဆင်းပါ"

ဟန်ဘက်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ဟိုဘက်ပခုံး၊ ဒီဘက်ပခုံး လွယ်ထားတဲ့ ကိုဝင်းအောင်က လှေကား တစ်ဆစ်ချိုး ထောင်လေးမှာ သေတ္တာလေးရွက်ရပ်နေတဲ့ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးကို မြင်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ နောက်က မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်နေတဲ့ ပါပါနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေး ညွတ်နေအောင် အိတ်တွေ လွယ်ထား တဲ့ သူ၏အချစ်ကလေးကိုလဲမြင်ရတယ်။

"ဟာ...အန်တီ၊ သေတ္တာကြီး မနိုင်ရင် ကျွန်တော့ပေး၊ ကျွန်တော်ထမ်းခဲ့မယ်၊ အဲ...ဒါပေမယ် အထဲက ပါတဲ့ ပစ္စည်းကတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်နော်...ဟဲဟဲ"

ကိုဝင်းအောင် ကိုကျ အန်တီခင်လေးကတစ်မျိုးလန့်တယ်။ရတယ် နေပါစေ လို့သာ လုပ်လိုက်ရတယ်၊ ရွက်ဖူး ရွက်စ မရှိတော့ ခေါင်းတုန်လည်တုန် ဖြစ်ချင်ပြီ။

"ကဲ...ဒါဖြင့် ချီတက်ကြစို့၊ မီးကတော့ ဘယ်နားရောက်နေပြီ မဆိုနိုင်ဘူး၊ လူတွေပစ္စည်း တွေကတော့ တိုက်အောက် ရောက်ကုန်ကြပြီ ဟေဟေ့" အလွှာသုံးလွှာက လူသားတွေ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်စီနဲ့ လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းကနေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဆင်းနေတုန်းမှာ ဖိုးဘတင်တို့ အလွှာကလဲ သားအမိသားအဖတွေ ပစ္စည်းတွေ နဲ့ ထွက်လာကြပြီး ဝင်ရောက် ပူးပေါင်း ကြတယ်။

အောက်ဆုံးလွှာက အန်တီမေရီတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကတော့ ဆန်နီလက်ချက်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး အခန်းအပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေပြီ။ ငရုတ်ဆုံတောင် မကျန်ဘူးလေ။

မြေပြင် ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ရောနှောမတ်တပ်ရပ်လိုက်၊ မြေကြီးကို နင်းကြည့် လိုက်နဲ့ အရသာ တွေနေ တဲ့ သူကတော့ ဖိုးဘတင်လေ။တစ်ချီ တစ်ချီမှာ ဒန်ကရာလေး နှုတ်သီးကနေ လက်ဖက်ရည် နွေးနွေး ကို မော့သောက် လိုက်သေးတယ်။

"သူငယ်ချင်းတို့ လာကြဟေ့ ..လာကြဟေ့ ၊ မြေပြင်ပေါ်မှာ တစ်ပျော်တစ်ပါး ကစားပါစို့ ဟေဟေ့ ဟေ" "ဖိုးအောင် ရယ် စိတ်ညစ်ရတဲ့ထဲ"

တိုက်ပေါ်က ဆင်းလာသူတွေကို ဖိုးဘတင်က ဆီးကြည့်တယ်။ ရှေ့ဆုံးက အော်ဆင်းလာတဲ့ သူငယ်ကို ဖိုးဘတင် သဘောကျတယ်။ ဒီသူငယ်လူပျော်ပဲ။ ဖိုးဘတင်က သူ့သားကို ဒီသူငယ်လိုမျိုး ပျော်ပျော်ပါးပါး သွက်သွက် လက်လက် ဖြစ်စေချင်တာ။

"ကဲ...ကဲ ဘယ်သူမှ အခန်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခေါက် မသယ်ကြပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော် မီးတစ်ခေါက်လောက် ပြေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် ပစ္စည်းသယ်ရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လျှာထွက် ကြလိမ့်မယ်၊ ဖိုးကျော် လာဟေ့။

ကိုဝင်းအောင်တို့ သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက်နဲ့ အာကာကလဲ လိုက်သွားတယ်။ အရေးထဲ ဆန်နီ တစ်ယောက် ဖုန်းကိုအတင်းဖြုတ်နေလို့ ဆွဲကြရသေးတယ်။ ဖိုးဘတင် ချွေးမရဲ့ ပစ္စည်းစိစစ်သံနဲ့ လတ်လတ် ရဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွက်သံ နှစ်ခုဟာ စူးစူးစူးစူးနဲ့ ကြားရတဲ့သူအပေါင်းကို ပြာနောက် စိတ်ပျက် စေတယ်။ အန်တီခင်လေး ရဲ့ ဘုရားစာရွက်သံက လဲ မအီမသာရှိလှတယ်။

ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ မီးသတ်ကားတွေကလဲ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား မသိပါဘူး။ မီးသတ်ကား ဥဩသံတွေက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေးနေဆဲပဲ။ မီးသတ်ကားနဲ့ အပြိုင်မြစ်မ်းပြာလမ်းထဲက ကားရှိသူများ ကားစက်စမ်း နှိုးသံ တွေကလဲ အစီအရီထွက်ပေါ် လာကြတယ်။

လေထဲမှာပါလာတဲ့ မီးလောင်နံ့ကို အားလုံးရှူရှိုက် မိကြတယ်။ (နာစေးနေတဲ့ ဦးသက်ဦးကလွဲရင်ပေါ့) အမြောလုပ်သူ နဲ့ ဖအေလုပ်သူတို့ တိုက်ပေါ်တစ်ခေါက် ပြန်တက်ပြေး ကြပြန်တယ်။ "ဦး လတ် တစ်ခေါက် ပြန်တက်ဦးမယ်" "မတက်ရဘူး"

ဦးကို ကြောက်စိတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နှမြောစိတ်ဒွန်တွဲပြီး လတ် မျက်ရည် တွေဝိုင်းလာ တယ်။

"အင်း... ခုချိန်ဂရုစိုက်ရမှာကရှိမီးပဲ၊ ရှို့မီးအိမ်ခေါင်ပေါ် ရောက်လာ တတ်တယ်" ဖိုးဘတင် ပြောလိုက်တာနဲ့ အားလုံးအိမ်အမိုးတွေပေါ် မျှော်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူ့စကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စား တဲ့ အတွက် ဖိုးဘတင်ကျေနပ်နေတယ်။

"ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရှို့မီးဆိုရင် မြားနဲ့ပစ်ရှို့တာ၊ ရေနံဝတ် ကိုမီးရှို့ပြီး မြားထိပ်မှာ တပ်ပစ်ကြတာ၊ ကျချင်တဲ့ အိမ်ပေါ်ကျပေါ့၊ မြားမီး မြားမီး၊ အဲဒါဒီမီးလို့ခေါ်တယ်၊ ဝတ်ဆိုရင် ကိုယ် အိမ်ခေါင်ပေါ် ကျလာရင် အဲဒါဒီမီး၊ အဲဒါဒီမီးဆိုပြီး ပြေးရတာပဲ ၊လောင်တာပဲ"

"ဘယ်နှယ် အဲဒါဒီရမှာလဲ၊ အဲဒါဒီပါ၊ မြားကိုအဲဒါဒီလို့ပဲ ထွက်ရပါတယ်၊ ဘာအဲဒါဒီတုံး" ဟော ဦးတို့က လုပ်လိုက်ပြီ လတ်တို့ အဘကို အားနာလိုက်တာ။ ဟိုအဘခမျာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး "ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ တဲ့။

"ပြည်သူလူထုကြီး ခင်ဗျား၊ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လူသားများဟာ မီးကိုအနိုင် ရရှိလိုက်ပါပြီ။

အဝေးကြီး ကတည်းက အော်လာတဲ့ ကိုဝင်းအောင်အသံကို တစ်လမ်းလုံးက ဝမ်းသာအားရ နားထောင်ကြတယ်။ "ဖိုးအောင် တကယ်လား၊ ငြိမ်းသွားပလား၊ ဒီဘက်မကူးနိုင်တော့ဘူးလား"

"ဪ... အဟုတ်ပါ မိန်းမရ၊ မယုံရင် မင်းမောင်ကိုမေးကြည့်၊ မောလိုက်တာ၊ အဘ ရေ ရေနွေးလေး တစ်ခွက် လိုက်တိုက်စမ်းပါဦး"

ကိုဝင်းအောင်က နှုတ်သွက် လက်သွက်နဲ့ ဖိုးဘတင်ဆီက ဒန်းကရား ကိုယူမော့ တယ်။ "ကဲ...ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေ အောက်ချတဲ့အလုပ် ပြီးသွားပြီမို့ အပေါ်ပြန်တင်တဲ့ အလုပ်ကို အားလုံးလုပ်နိုင်ပါပြီ၊ ဟဲ..ဟဲ"

ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ အသံဆုံးမှာ အန်တီခင်လေး တစ်ယောက် သေတ္တာ ပေါ်မှာ မှောက်လျက် ကလေးနဲ့ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သယ်မိတဲ့ အမြောမ နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်နဖူးတွေ ကိုယ်ရိုက်ကြလို့၊ ဦးသက်ဦး ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရဲ့ချတ်လစ်ကို ပခုံးတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြ လိုက်တယ်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နဲ့ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ရှိလှတဲ့ အသံကတော့ အန်တီမေရီ။

"ကဲ....ဆန်နီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုပြန်သွင်းကြမလဲ၊ နင်ပဲ ပင်ပန်းမှာပဲ" ဆန်နီက သူ့အမေ ပြောနေတာ ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ တခြားလူတွေ ကိုလိုက်ပြီး အားပါးပါးနဲ့ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေး တော့တယ်။

"ဟဲလို မောင်ဆန်နီ၊ မင်းမီးကသွားပြီ၊ အေး..ဟုတ်တယ်၊ မင်းအခန်း မလောင်တော့ဘူး၊ မီးမလောင် တော့ဘူး"

ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်ကို နားလည်သွားတဲ့ ဆန်နီက

ထ ... ထပြီးမှန် လိုက်တာနဲ့ လက်ခုတ် ကလဲ တီးလိုက်သေးတယ်။ ဆန်နီကို ကြည့်ပြီး ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ ရတနာသုံးကောင်ကရယ်ကြတယ်။

"အေး...အဲဒီတော့၊ မင်းပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ အိမ်အထဲကို ပြန်သွင်းရမယ်တဲ့" ဆန်နီက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ တိုက်ပေါ်က ချထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကိုလဲ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်သယ်ပေးမယ်တဲ့လေ။ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကွေးညှစ်ကြွက်သားထုတ်ပြပြီး သူ့အား ရှိပါတယ်တဲ့။

အပိုင်း (၂၄)

"ဒီကောင် အတော်ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ကောင်၊ ရတယ်၊ ရတယ်၊ မင်းပစ္စည်းပဲ မင်းသယ် နော်"

ကိုဝင်းအောင် ပြောတာကိုဆန်နီက လက်မခံဘူး။ လတ်ဆီက အိတ်တွေကို ဦးကဆွဲသယ်ပြီး အခန်းပေါ် ပြန်တက်တာကို ဆန်နီက အတင်းလိုက်ဆွဲတယ်။ သူ့လိုက်ပို့မယ် တဲ့။

အန်တီခင်လေး က အခန်းပေါ် ပြန်တက်သွားတဲ့ ဦးသက်ဦးနဲ့ သူ့မိန်းမလေး ကိုကြည့်ရင်း သူ့သေတ္တာ ကိုတော့ ဆန်နီကို သယ်ခိုင်းရမှာပဲလို့တွေးတယ်။ "ကဲ...အန်တီ၊ တွေးမနေနဲ့၊ ငေးမနေနဲ့၊ ဒီနားမှာ အေးအေးဆေးဆေးသာနေ၊ ကျွန်တော်သယ်ပေးမယ်"

"နိုး...နိုးသိုင်းကယူ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ရတယ် ရတယ်၊ဟားဟား ဒီကောင်တော်တော်ပဲ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီ ချင်စိတ်ရှိတာပဲ၊ အိုကေ...မင်းကို နယူရီးယား လက်ဆောင် တစ်ခုပေးရမယ်။"

ဒီတစ်ခါတော့ အားမနာတတ်တဲ့ ဝိုင်းဆရာကို အန်တီခင်လေး ကျေးဇူးတင်သွားပြီ။ "အဘိုး၊ အပေါ် တက်တော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ" ဒန်ကရား တစ်လုံးနဲ့ ယောင်တောင် တောင်လုပ်နေတဲ့ ဖိုးဘတင် ကို မြေးတွေက အမိန့်ပေးကြတယ်။

ဆန်နီကတော့ ခေတဲ့ သူမဟုတ်ပါလား။ လူ့ခွစာကြီးကို ချစ်အောင် ခင်အောင် ပေါင်းနိုင်ပါကလား၊ အမယ် သူက ဆန်နီကိုဘာလက်ဆောင်ဆိုလား ပေးဦးမတဲ့။ ရယ်တာ မောတာ ဒီတစ်ခါတွေဖူး ပါတတ်တော်။ မရယ်များ မရယ်တတ်ဘူး လားလို့လေ။

"အေးပါ အေးပါ၊ အဘိုးပြီး တော့မှ ဖြည်းဖြည်း တက်တာပေါ့ကွာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြပါစေဦး"

ကိုဝင်းအောင်က ဖိုးဘတင်ကို ကြည့်ရင်း မယ်အေးနား တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်။ "မယ်အေး၊ ဟိုအဘိုးကြီးက ယောက္ခမကြီး ကို တကြည့်ကြည့်နဲ့၊

သားသမီးတို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ငါတို့လုပ်လိုက်ရရင် မကောင်း ဘူးလား" "ဖိုးအောင်နော်...ကဲ"

မယ်အေးက ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဝင်းအောင် အားရပါးရ ဆွဲဆိတ် ပစ်လိုက်တယ်။

"အား...နာတယ်ဟာ မိန်းမရ၊ ငါကအကောင်း ပြောတာတော်ကြာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာမှ ဆို မကောင်းဘူး ငါတို့အလုပ်သွားရင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း၊ ဟ..မယ်အေး နာတယ်ဟာ၊ သွား...သွား တက်တော့"

ကိုဝင်းအောင်က တဟားဟားရယ်ရင်း မယ်အေးကိုတွန်းလွှတ်တယ်။ လှေကားနားမှာ အပေါ်တက်ဖို့ အလှည့် စောင့်နေတဲ့ ယောက္ခမကြီးက သမီးနဲ့ သားမက်ကို ဘုမသိ ဘမသိ လှမ်းကြည့် ရှာတယ်။ ဖိုးဘတင် ကတော့။ အမြဲရယ်မော နောက်ပြောင်နေတဲ့ သူငယ်ကို သဘောကျတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

ကိုဝင်းအောင်က ဖိုးဘတင်ကို လက်ယပ် လှမ်းခေါ်တယ်။" အဘ.. လာလေ၊ အပေါ်တက်ကြစို့၊ ဟဲ့..ဟဲ့ အဘကို ကျွန်တော်က မြင်မြင်ချင်း ကိုခင်တာ၊ ကိုယ့်မိဘနဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုပါပဲ"

"အေး..အေး အဘကလဲ မင်းကိုခင်ပါတယ်ကွာ" အပေါ်လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးကနေ မယ်အေးက ယောကျ်ားလုပ်သူကို အံ့ကြိတ်ပြတယ်။ ကိုဝင်းအောင် ကတော့ ဖိုးဘတင်ကို ဖက်ရင်း ခပ်တည်တည်နဲ့ တက်လာတယ်။

သူတို့နောက်က သေတ္တာရွက်လာတဲ့သူက အပျိုကြီးလေး မယဉ်မွန်။ နောက်ဆုံးထပ် မှာ ဆန်နီကတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အမြန်ဆုံးပြန်သွင်းလို့။

ပြီးတာနဲ့ အပေါ်ထပ်က ပစ္စည်းတွေကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် သယ်တင် ပေးပြန်တယ်။ မီးလန့်တဲ့ ဒီညမှာတော့ ဆန်နီတစ်ယောက် အမောရှာ ဆုံးပဲ။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကုန်တဲ့ အချိန်မှာ ညဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်။

မြစ်မ်းပြာ လမ်းသွယ်က လူသားအားလုံး မီးလန့်ဝေဒနာကို ကိုယ်စီ ခံစားရင်းက တစ်ညတာ အိပ်စက် ကြရပြန်ပြီလေ။ သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ အလွှာလေးတွေက မီးရောင်တွေလဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျောက်ကွယ် မှောင်မည်း သွားခဲ့ပြီ ဦးနဲ့လတ်တို့ရဲ့နားရက် ကြာသပဒေနေ့ဟာ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်ရဲ့ ဈေးပိတ်ရက် ဥပုသ်နေ့လဲဖြစ်တယ်။

နံနက် ရှစ်နာရီမှာ အပေါ်လွှာ သံဆွဲတံခါးနှစ်ခု အတူတူ လိုပွင့်လာကြတယ်။ ဦးနဲ့လတ်က မြို့ပြင် ထွက်ကြမယ်။ အန်တီခင်လေး တို့ကတော့ နတ်ပွဲ သွားကြမယ်။ ဦးသံဆွဲတံခါးကို သော့ခတ်တဲ့ အချိန်မှာ ဟိုဘက်က ကြောင်အော်သံ တွေနဲ့အတူ သံဆွဲတံခါး ဖွင့်သံကြောင့် လတ်ကြည့် လိုက်တယ်။ အမယ်.... အပျိုကြီး နှစ်ယောက် ရှိုးစမိုးအပြည့်နဲ့ပါလား။ သူတို့မှာ လက်ဝတ်လက်စား တော်တော်ရှိတာပဲ (ပုံတွေက ရှေးပုံ တွေပါ၊ မော်ဒယ် အောက်နေပြီ)။

"အန်တီတို့...ဒီနေ့ဈေးပိတ်၊ အပြင်ထွက် ဟုတ်လား" လတ်က သွက်သွက် လက်လက် နဲ့ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက် လိုက်တော့ ဦးကိုကြောက်နေဟန် တူတဲ့ အပျိုကြီးက ကပျာကယာ ပြန်ပြုံးပြရာပါတယ်။ "ဟုတ်တယ်၊ အမျိုးအိမ် တစ်အိမ် သွားမလို့လေ"

အန်တီ ခင်လေး မလုံမလဲဖြစ်တာကို မယဉ်မွန် စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်းနေ ရတာလဲ၊ အပြင်သွား မလို့ဆို ပြီးရောပေါ့။ တစ်ခါတည်း မနေ့ညနေက ဈေးပေါပေါရလို့ ဝယ်ထားတဲ့ အောင်သပြေ ပန်းစည်းနဲ့

ဂန္ဓမာပန်းစည်း ကိုလဲ ဝှက်တော့ မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ နတ်ပွဲအတွက် ဆက်တဲ့ ပန်း တွေမှန်း ဘယ်သူကသိမှာလဲ။

"ရှေ့... ဒေါ်ချတ်လစ်... သော့" ဦးပေးတဲ့သော့ကို လတ်ကယူပြီး ပန်းလွယ်အိတ် အနက် ကလေးထဲ ထည့်တယ်။ ကြိုးရှည်ရှည် ပန်း လွယ်အိတ် အနက်၊ အစိမ်းနုရောင် ရယ်ဒီမိတ် ဘလောက်စ် အကျီလက်ရှည် ပွပွ၊ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် စိမ်းဝါဝါရင့်ရင့်၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် အနက်ကလေးနဲ့ လတ်လတ်ကို အန်တီခင်လေးက နှမြောသတစွာ နဲ့ စုတ်သပ်လိုက်တယ်။

"ကောင်မလေးနယ်... မိုက်လိုက်တာ၊ သူမို့လို့ ဒီလူခွစာ ကြီးကို ကြိုက်တယ်" "ကြီးမေ ကလည်း ကြားသွား ပါဦးမယ်၊ ဟိုဦးက အပြောဆိုးပေမယ့် ကြည့်ရတာ သဘော မဆိုးလောက်ပါဘူး"

"ငါတော့ မထင်ပါပေါင်အေ၊ ဟဲ့...မွန်..၊ ခုနဟိုလူကြီးက သူမိန်းမ ကိုခေါ်လိုက်တာ ဘာရဲ့၊ ရစ်ချတ် ဆိုလား ဟုတ်လား" "မွန်လဲမသိဘူး၊ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ ၊ အင်္ဂလိပ်လိုခေါ် တာနေမှာပေါ့" " ကောင်မလေး နာမည်က လတ်ဆိုမဟုတ်လား" "ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒါများအေ၊ လတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကကောင်းသားနဲ့၊ ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးက မကောင်းဘူး" "ကြီးမေ ကလဲ။ သူဟာသူ ခေါ်ချင်တာခေါ်မှာပေါ့၊ လာပါသွားမယ်၊ ကျုပ်တန်အုပ် တွေပါပြီလား၊ ဟိုတစ်ခါလို အကုန်မေ့ နေခဲ့ဦးမယ်"

"ပါပါတယ်၊ ကြီးမေ... ညကတည်းက ထည့်ထားတာပါ" တူဝရီး နှစ်ယောက် လှေကားကနေ ဆင်းလာကြည့်ရင်း အောက်လွှာ အပေါ်လွှာ ဘုံပိုင် ရေခလုတ်တွေနား ရောက်တော့ မယဉ်မွန်က လက်တို့ ပြတယ်။

အောက်လွှာနှစ်လွှာစလုံးက ရေခလုတ်တွေမီးလင်းလို့ ။ အန်တီခင်လေးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

ရှေ့ကဆင်းသွားတဲ့ လတ်တို့မှာတော့ ဝင်းတံခါး ပုလေးနားမှာတင် စစ်ဆေးရေး ဂိတ် တွေနဲ့တွေ့ပြီး မသွားရ သေးဘူး။ အန်တီမေရီ စပ်စုပေါ့။ သူက ဦးဆင်းလာရင် "မောနင်း" လုပ်ဖို့ အမြဲတမ်းစောင့်နေတတ်သူပီပီ ဒီနေ့ မှာလဲ သူ့အခန်းရှေ့ကနေထွက်ပြီး "ဟဲလို..မောနင်း ဆရာ" တဲ့။ ဦးကလဲ မောနင်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောနင်း နဲ့ သူက မပြီးသေးဘူးလေ။ "ဆရာဒီနေ့ ဟောလီးဒေး ထင်တယ်၊ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ" " ဟောလီးဒေး ဆိုတော့ နားမယ်လေ၊ မြို့ပြင်ထွက်ပြီး စိတ်အေးလက်အေး အနားယူမလို့"

"အိုး...ဝွတ်၊ ဝွတ်ဆရာ၊ နှစ်ယောက်တည်း ပစ်ကနစ်ပေါ့" "အင်း..ဆိုပါစို့လေ" "ဆရာဟောလီးဒေးဆို အိမ်မှာနားခဲ တယ်နော်၊ ဆရာတို့ အပေါ်ဆုံး ထပ်ကလဲ နားအေးပါးအေး ရှိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့"

"ဟာ၊ ဘယ်ကနားအေးပါးအေး ရှိရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလမ်းထဲက ဝပ်ရှော့က တစ်နေကုန် ထုရိုက် မောင်းနေ တဲ့ အသံတွေမကြားချင်မှ အဆုံးဗျာ၊ ဟိုဘက်ခန်းက ကြောင်သံတွေက တညောင်ညောင်နဲ့ ၊နားကိုပြီး နေတာပဲ၊ အခန်းကလဲ လှောင်အိုက်မွန်းကျပ် နေတာ၊ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်နားလို့ရမှာလဲ" ကောင်းတယ်၊ ဦးပြောချလိုက်တာကောင်းတယ်၊ နို့မို့ဆို ဒေါ်စပ်စုကြီး ပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါတောင်မမှတ်သေးဘူး၊ လားသေးတယ်။ "ဒါဆိုမြို့ပြင်မှာ မြေဝယ်ဆရာ၊ မေရီရှာပေးမယ်၊ ဆရာ သဘောကျတဲ့ သစ်ပင်တွေလဲပါစေ့မယ်"

အရေးထဲသူကမြေပွဲစား လုပ်လိုက်သေးတယ်။ လတ်ကပဲ"အန်တီရယ်၊ လတ်တို့မြေမ ဝယ်နိုင်သေးပါဘူး၊ သွားတော့မယ်" ဆိုပြီး ဖွတ်ထွက် လာရတယ်။"ဆရာတို့ ကားလေးတစ်စီး တော့ လိုနေပြီနော်" ကြည့်လေ ဖွတ်

ထွက်ခဲ့ တာတောင်မှ နောက်ကနေ လှမ်းအော် နေသေး တယ်။ လတ်က နှုတ်ခမ်းစု လိုက်တယ်။ "သူက ကားပွဲစား လဲ လုပ်သေးသလားမသိဘူး" ဦးကလဲတစ်မျိုး၊ တစ်ခါတစ်လေကျ စိတ်ရှည် ချင်ရှည်ပြန်ရော (သူကြည် နေချိန်မို့နဲ့တူပါရဲ့)။

"သူပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ကားလေးတစ်စီးတော့ ရှိသင့်တယ်၊ ခရီးထွက် တဲ့အခါ ကားတွေက ဟိုရပ်ဒီရပ် နဲ့ ကျုပ်စိတ် သိပ်ပျက်တာပဲ၊ ခရီးသည်တွေက တစ်မျိုး ကားထွက် တော့ မယ်ဆိုကာမှ ရေသောက် နေတုန်းမို့၊ ဘာလေး ဝယ်ချင်သေးလို့၊ ညာလေးဝယ် ချင်သေးလို့နဲ့။ ကျုပ်နဲ့မဖြစ်ဘူး"

သိပါတယ်၊ သိပါတယ်။ ဦးနဲ့မဖြစ်မှန်း။ တစ်ခါတုန်းက ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ အဲလို လုပ်ရမလား ဆိုပြီး "မောင်း" လို့တအားအော်လိုက်တာလေ။ တစ်လမ်းလုံး တစ်ကားလုံး မျက်နှာတွေပူပြီး လိုက်လာ ရတာကော။ ခရီးသွားရင်း အလှူခံ ပြသနာကလဲ ဦးနဲ့တစ်မှောင်း၊ လမ်းက အလှူခံမှန်သမျှကို လုံးဝ မထည့်ရဘူးတဲ့။ မိန်းမတွေ အလှူခံနေတဲ့ အသံတွေ ကြားရင်လဲ သူက အလွန်မှန်း။ လမ်းမှာအလှူခံတွေလို့ ကားရပ်ခိုင်း ရင် ကားသမားက ဒေါမ ပွရဘူး။ သူက ဒေါပွပြီ။ ဦးကအဲသလိုလှူတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး။ ဦးလှူ တဲ့ အလှူမျိုးက နွေရာသီ ခရီးထွက်တဲ့အခါ ခေါင်ပေ့ဝေးပေ့ ဆိုတဲ့ အစားအသောက် ရှားပါးတဲ့ ရွာကလေး တွေမှာ ဆန်ဝေတယ်။

အကျီအဝတ်အစား ဝေတယ် (လတ်မယ် ခရီးထွက်ရင် သူ့အကျီလုံချည် တစ်ပတ်နွမ်း တွေကို အိတ်ကြီး တစ်အိတ် နဲ့ သယ်ရပြီ)။

"ကဲ...နေပါဦး၊ လတ်တို့ကားဝယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီတဲ့၊ ကားကို ဘယ်သူ မောင်းမှာလဲ ပြောပါဦး" "ကျုပ်မောင်း မှာပေါ့ ၊ကျုပ်မောင်း တတ်သားပဲ" "အမယ်လေး ဦးရယ်၊ တော်ပါတော့... တော်ပါတော့၊ လတ်တော့

မစီးပါရစေနဲ့။ တစ်ခါတည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ မည်းမည်းမြင်တာနဲ့ အကုန်တိုက်ပစ်မှာ၊ ဦးမမောင်းဘဲ လတ်မောင်း ပြန်ရင်လဲ ဘေးကနေ တိုက်လိုက်ပါလား၊ သတ်လိုက် ပါတော့လား၊ တိုက်ပစ်ချပစ်နဲ့လုပ်နေမှာ"

"ဟုတ်တယ်...လုပ်မှာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားမောင်းလဲ အကုန် တိုက်ခိုင်းပစ်မှာပဲ၊ ကျုပ်ကား မောင်းရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့မှန်း ကိုမသိဘူး၊ ကျုပ်ကားရှေ့က လူတွေ၊ ခွေးတွေဖြတ်ဖြတ် ပြေးရင်တိုက်၊ တိုက်ပစ် လိုက် ချင်တာ"

ဘုရားရေ၊ လတ်က နောက်ပြောင်တာ ဦးကအဟုတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဪ... ဦးရယ် ပိုက်ဆံရှိရင်တောင်မှ ကားမစီးရဲတဲ့ ဘဝပါလား၊ လတ်အဖြစ်က။ တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ လတ်တစ်သက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဝယ်မစီးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

"ဒေါ်ချတ်လစ်ရေ၊ ကျုပ်တို့နောက်မှတော့ ဟိုအပျိုကြီး မျက်ခုံးမွေး နှစ်ယောက် အန်တီမေရီရဲ့ စစ်ဆေးရေး ဝိတ်နဲ့ မိနေပြီထင်တယ်၊ ဟား..ဟား" "သေချာတာပေါ့"

ဦးတစ်ယောက် စိတ်ကြည်နေတယ်။ မပြောစဖူးတွေပြောလို့။ လတ်ဦးကို ဒီလိုပဲ အမြဲမြင်ချင်ပါတယ်။ "ဒေါ်ချတ်လစ်၊ ကျုပ်ရိက္ခာတွေ အားလုံးပါတယ်နော် စက္ကူတို့ ဆေးဘူး တို့ရော" "လတ်လတ်ထွေး ပါ ဦးရယ်၊ စိတ်ချ... ဘာမှမကျန်စေရပါဘူးနော်" "တော်တယ်၊ တော်တယ်"

သွားပါလာပြောမနေပါနဲ့။ လတ်ဆွဲထားတဲ့ ရိက္ခာအိတ် လေးလေး ကြီးဟာ အလွန်တရာမှ ပေါ့ပါး လာတယ်။ ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ လတ်ချစ်တဲ့ ဦးအတွက် အမြည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ပန်းချီဆရာ ဦးအတွက်စက္ကူနဲ့ ဆေးဘူး

တွေလဲ ပါပါတယ်။ မှာဘီခြံထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ စိမ်းဆို လတ်ဆတ်တဲ့အနံ့ တစ်မျိုးက လတ်တို့ကို ဆီးကြိုတယ်။ "အား...ကောင်းလိုက်တဲ့ တောနံ့လေးကွာ"

လုပ်ပြီဦးကတော့ ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးကားရင်းအသက်ကို အားရပါးရ ရှူလို့။ ဦးသူငယ်ချင်းခြံက အကျယ်ကြီး ပဲ၊ နှစ်ခြံဆက်ကြီး တစ်ခြံကသီဟိုဠ်ခြံ၊ တစ်ခြံက ဂန္ဓမာနဲ့နှင်းဆီခြံ။ ဦးအကြိုက်ပေါ့၊ ဦးကဒီခြံကို သိပ်သဘောကျတယ်။ နားရက်ဆိုဒီကို သွားချင်တော့တာပဲ။ လတ်ကတော့ ခဏခဏ မသွားချင် လှပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ နားရက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလေး ဘာလေးသွားချင် သေးတယ်။"ဗျို့ ကိုပေါက်၊ ဘာလုပ် နေတုံးဗျ"

ခြံနှစ်ဆက် အလယ်ခေါင်မှာ သစ်သားအိမ်လေး တစ်လုံးရှိတယ်။ ဦးလှမ်းအော်တဲ့ ခြံစောင့်ကိုပေါက်က နောက်တော်ပါ ခွေးတွေနဲ့ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတယ်။ "ဟာ...ဆရာတို့ လာ-လာ၊ အလျင်အပတ် ကတောင် မျှော်နေတာ ဆရာသူငယ်ချင်းတောင် လာသွားသေးတယ်၊ ဆရာလာလား လို့တောင် မေးနေ သေးတယ်" "ဟုတ်လား"

"ဆရာမ...ပေး ပေး၊ အိတ်ကြီးပေး၊ ဘာတွေတုံးဆရာမ" "အမြည်းနဲ့ ယမကာပေါ့ရှင်၊ သိတယ်မဟုတ်လား" "ဟား ဟား သိတယ်...သိတယ်။ ဘာလို့ ယူလာနေရသေးလဲဗျာ၊ ဘာလဲ..ဆရာဒီတစ်ခါ ဘူးသီးကြက်သားနဲ့ မမြည်း တော့ဘူးလား"

"အိုး-ဘယ်နယ် ပြောပါလိမ့်ဗျာ၊ မြည်းမှာပေါ့။ ကာလသား ချက်လေး လုပ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ကသိပ်သဘောကျတာ" ကိုပေါက်က တဟဲဟဲနဲ့ သဘောကျရင်း အိတ်ကြီးကို အိမ်ထဲစွဲသွားတယ်။ ခွေးတွေကို လတ်ကကြောက်ပေမယ့် ခွေးတွေက အမြီးတနန့်နန့်နဲ့ ခဏခဏလာတော့ သိနေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် ဦး နားကိုတော့ မကပ်ရဲကြဘူး။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက်တုံးက သူ့ဟောင်ရမလား ဆိုပြီး

ခွေးခပ်ငယ်ငယ် တစ်ကောင် ကို ကိုင်ပေါက်ပြီးပြီလေ။ အဲဒီတုန်းက ကိုပေါက်တောင် လန့်သွားတယ်။ "ကိုပေါက်... ဒီနေရာ၊ ဒီနေရာ၊ ဒီနေရာ ကောင်းတယ်။"

ဂန္ဓာနဲ့ နှင်းဆီခြံအစပ်က ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်မှာ ကိုပေါက်က ထိုင်စရာတွေ ဦးအကြိုက်က ချပေးတယ်။ ထန်းပက်လက် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနဲ့ စားပွဲခုံလေး၊ ပြီးတော့ မြက်ခင်း ပေါ်မှာ ဖျာတစ်ချပ် (ဦးမူးလာရင် အောက်ဆင်း ထိုင်တော့မှာကိုသိလို့)။

"အား...ဘဲရီးနိုက်စ်၊ ဘဲရီးဆတ်တစ်ဖိုင်း၊ ဒေါ်ချတ်လစ်ကြည့်စမ်း၊ ပန်းနံ့လေးနဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းလေးနဲ့ ၊ ဘူးစင်လေး မှာကြည့်စမ်း၊ ဘူးသီးလေး တွေသီးလို့၊ ကျုပ်ဒီ ဘက်နေရာ လေးမှာ နေချင်လိုက်တာဗျာ။"

လတ်... ဦးကိုသနား သွားတယ်။ ဦးဟာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ဖြစ်သလို လတ်အ တွက်တော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးဆို တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ "ဆရာ။ ကျွန်တော်ရွာထဲ ကြက်သွားဝယ် လိုက်ဦးမယ်၊ မနေ့က တောပစ်တဲ့ ကောင်တွေယုန်ရလာသံလဲ ကြားလို့"

"အိုကေ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးလဲလုပ်ဦးနော်၊ ဒေါ်ချတ်လစ်... ကိုပေါက်ကို ပိုက်ဆံပေး လိုက်လေ" "ဟုတ်ကဲ့ဦး" ကိုပေါက်က လတ်ပါလာတဲ့ အမြည်းတွေနဲ့ စားပွဲပေါ် ပြင်ဆင်ပေး ခဲ့တယ်။ ဦးက ဘီယာဘူးကို စဖွင့်တယ်။ပြီးတော့ လတ်ကိုရော ဘီယာ သောက်တဲ့ ။ လုပ်ပြန်ပြီ။

"မသောက်ချင်ပါဘူးဦးကလဲ၊ လတ်မကြိုက်ပါဘူးဆို၊ ခါးခါးကြီး၊ လတ်ကချိုမှ၊ ဒီမှာ လတ်ကော်ဖီဘူး ပါတယ်၊ ကိုပေါက်ရေခွေးကြမ်းလဲရှိတယ်။"

တော်တော်ညံ့ တဲ့ဒေါ်ချတ် လစ်ပဲ ၊ ဘီယာမသောက်တဲ့ စီးကရက် မသောက်နဲ့ကွာ"

ဦးကဘီယာ သောက်တဲ့ပြီး စီးကရက်ခဲ တတ်တဲ့မိန်းမ တွေကို သဘောကျတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပက်သက်လို့စရင် လတ်ကဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်ဘူး။ လတ်တို့ ဖေဖေကပြောတယ်နော်၊ ဘီယာမပြောနဲ့၊ စီးကရက်ကြီး မိန်းမကလေး ပါးစပ်ခဲထားတာ မြင်ရရင်ဘယ်လို ကြည့်မရမှန်းကို မသိဘူးတဲ့။ လတ်တို့ဖေဖေ က သူတောင် အရက်လျှာပေါ် မတင်တာ၊ လတ်တို့ဆို ပြီးရောပေါ့ "အို... အရက်မသောက်တဲ့ ယောက်ျားဆိုရင် လူကိုမဟုတ်ဘူး"

"ဦးဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ" "ဟုတ်တယ် အရက်မသောက်တဲ့ ယောက်ျားမှန်သမျှ အောက်တန်း ကျမယ်၊ ကလိမ်ကျမယ်၊ အဲ-တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ချွတ်ယွင်းနေတာချည်းပဲ" " ဩ...အရက်သောက်တဲ့ လူတွေ ကျတော့ သူတော်ကောင်း ကြီးတွေပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က အရက်ပဲသောက်တယ်၊ တခြားမဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အရက်သေစာ ရှောင်ကြဉ်ပါတယ် ခင်ဗျာဆိုပြီး သက်သက်လွတ် တို့၊ မီးလွတ်တို့ ဘာလွတ်တို့စားတဲ့ လူတွေကမှ မဟုတ်တာ အကုန်လုပ်တာ၊ မှတ်ထား၊ ကျုပ်တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဒေါပွလိုက်တာဗျာ၊ စပတ်ကလင်ကို သောက်မယ် လုပ်ပြီး မှ ကျုပ်လာမေး တယ်။ ဒါသက်သက်လွတ်ရဲ့လားတဲ့၊ ဒေါပွလိုက်တာဆိုတာ မပြောနဲ့တော့။"

"အဲဒါ အဲဒီလူတွေပဲ၊ လတ်ဖေဖေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး" "ဟား-ဟား ကောင်မလေး၊ အဖေထိတော့ မချီအောင် နာပြီပေါ့၊ ရော့-ရော့ အမြည်းလေးတော့ စားပါဦး၊ အမြည်းစား တာကတော့ ဒေါ်ချတ်လစ် ပိုင်ပါတယ်နော် ဟား..ဟား"

လတ်က မစားဘူး။ ပါးစပ်ကို အတင်းပဲစေ့ထားတယ်။ ဟိုဘက် လှည့်ထိုင်တယ်။ ဦးက လတ်ကိုကြည့်ပြီး အော်ရယ်ပြန်တယ်။ "ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့အဖေပြောလို့ စိတ်ကောက်ပြီဟေ့" ဘီယာဘူး ကိုကိုင်ရင်း ဦးက မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လတ်မျက်နှာ လှည့်တဲ့ဘက်ကို ထလာတယ်။

"...မျက်ထားညို... ဘာအလိုများ...မကျ.. စကားမဆိုဝံ့အောင်ကွယ်... အိုဘယ်သက် လယ်... ဟေ့... မျက်ထားညို" လတ်ပါးတွေကို ဦးကလိမ်ဆွဲရင်း လတ်စိတ် ကောက်ရင်ချော့နေကျ မျက်ဖြေသီချင်းကို အော်ဆိုတယ်။ သွား..ဒီလိုချည်းပဲ။ မုန်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီသီချင်းသုံးခေါက်မြောက်လောက်မှာ လတ်ပြီး ရတော့မယ်။

"မောင်နဲ့အတူ... မေလဲလွမ်းတတ်ပြီ ထင်တယ်... တွေ့ဆုံပုံရယ်... နဖူးစာရွာလည်... ထူးတာမှန်တယ်... သစ္စာနှစ်ကိုယ်ထား... မေတ္တာဖလှယ်.. ဘုရားမှာ တစ်ခါကြိုတယ် ညက ပါကွယ်။"

ဟောတော် သူ့အသံဝကြီးနဲ့ ဘီယာဘူးကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာနဲ့ သီချင်းတစ် ပုဒ်လုံးကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေပါရောလား။ ဦးပျော်နေပြီ။ "ကဲကွာ၊ ကိုယ်ချော့ တဲ့သူက မပျော်ရင်တော့ ဘီယာသောက်တဲ့ စီးကရက်သောက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လောက်တော့ ရှာမှပါပဲ" "ဟင်း... ဒီကပျော်နေပြီ ဥစ္စာ၊ ပြန်ကောက်ပစ် လိုက်မှာနော်" "အို...မသိလို့ပါ၊ မသိလို့ပါဗျာ၊ ဆောရီး..ဆောရီး၊ ကဲ စိတ်ကောက် ပြေရင် စက္ကူနဲ့ ဆေးဘူးတွေထုတ်စမ်းပါဦး"

ကဲ- ပန်းချီဆွဲပါတော့မယ်ရှင်။ ဦးသက်ဦး အဆိုအရဆို တရား ထိုင်တော့မယ်လို့ လဲ ပြောလို့ရတာပေါ့နော်။ ဦးနဲ့ရခါစကပေါ့။ နားရက်တွေမှာ ပန်းချီ တွေ လျှောက်ဆွဲနေမယ့် အစား ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ တရားလေး ဘာလေးထိုင်ပါလား လို့ပြောမိ ပါတယ်။ ကြား မကြားဘူးပေါင်ရှင်၊ ပန်းချီဆွဲ

တာဟာလဲ ဝိပဿနာ အလုပ်လုပ်တာနဲ့ တူတူပဲတဲ့။ ဘယ်မှာပဲ အာရုံ စူးစိုက်၊ စူးစိုက်၊ တစ်စုံတစ်ခုပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်နေဖို့ပဲ လိုတယ်တဲ့လေ။ အနုပညာသမား မှန်သမျှ အမြဲတမ်း ဝိပဿနာအလုပ် လုပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲတဲ့ရှင် မခက်ဘူးလား။

"လတ်ကို ပုံတူဆွဲပေးမလား၊ ပန်းတွေရှေ့မှာ လတ်ထိုင်ပေးမယ်လေ။
"လာပြန်ပြီ ဒီပုံတူပဲ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ပုံတူ မဆွဲဘူး။

ကြည့်လေ၊ ချောပြီးဘာမှ မကြာဘူး၊ ပြန်ငေါက်ပြီ။ဟင်း...လတ်ကချစ်လို့ ကြောက်တာနော်၊ ဦးသိထားပါ။ လတ် က ဦးပန်းချီဆွဲဖို့ ပြင်ပေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာတယ်။ "ဦးလတ်တို့ ကားပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ကလေးလေး က ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်" "အင်း"

ယောက်ျားလေး ပေမယ့် ချောတာမိန်းကလေးရှုံးတယ်။ စကားကလဲ တတ်လိုက်တာ နော်၊ လတ်မှာ အဲလို သားမျိုးလေး တစ်ယောက်ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ" "ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"အိုး...ဦးကလဲ၊ လတ်မှာ အဖော်ရတာပေါ့၊ သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟော...ခုလိုမျိုး ဦးက ပန်းချီဆွဲနေရင် လတ်တစ်ယောက် တည်း ပျင်းမနေတော့ဘူး၊ ကလေးနဲ့ ခြံထဲမှာလျှောက်ဆော့နေရုံပဲ"

"ကျုပ်တို့ နေရတဲ့ အခန်းလေးကမှ ကျဉ်းရတဲ့ထဲ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တောင် မနေလောက်တာဗျာ၊ ကလေး တစ်ယောက် ပါရှိနေလို့ကတော့ မျက်စိရှုပ်လိုက်မယ့် အမျိုး၊ ကျုပ်ကကျုပ်မျက်စိအောက်မှာ ကလေး တစ်ယောက် လာရှုပ်နေပြီဆိုရင် တစ်ခါတည်း ဆွဲလွင့် ပစ်လိုက်ချင်တာ"

"အဲဒါ ဦးကလေး မဟုတ်လို့ပါ၊ ကိုယ့်ကလေးဆို အဲလို လာရှုပ်တာလေး ကိုပဲ ဦးသဘောကျ နေမှာပေါ့" "မပြောတတ်ဘူး အဲဒါတော့၊ ကျုပ်မှန်တာ ပြောတာ၊ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက် တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့တော့ဗျာ နေသား ကျနေပြီ။ နှစ်ယောက်တောင် ကျုပ်သိပ်နေတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နေဦး ကျုပ် ပြောဦးမယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားခဲ့ဖူးတယ်၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော် တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ပြီး နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာလဲလို့၊ နေနိုင်ရမယ်လို့လဲပြောခဲ့တယ်၊ အဲ... ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ အကုန်ပျက်ကုန်တာပဲ"

"ပျက်ကုန်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို ဦးဝမ်းနည်း နေရမှာလေ၊ လတ်လတ်ထွေးနဲ့ လွဲသွားရတဲ့ အတွက်လေ" "ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်" "ဦးရယ်လတ်ကလေး တစ်ယောက်လောက်တော့ မွေးမယ်နော်။ သားသမီး ဆိုတာ ရှိမှဦးရဲ့၊ လတ်တို့အသက်ကြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်သူ သွားအားကိုးမလဲ"

ဦးခဏလေး ငိုငံသွားတယ်။ မျက်မှန်အောက်က ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေက နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းစွာနဲ့ လတ်ကို ကြည့်တယ်။

ချတ်လစ်ရယ်၊ မင်းပြောတာတွေမှန်တယ်၊ မင်းကလေးချီတာကို ကျုပ်မြင်ချင်ပါတယ်၊ အင်း ကျုပ်လဲ ကလေး ချီကြည့်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတွက် ကြည့်စမ်း ကျုပ်အသက် ရှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ အချိန်မှာကလေးက အသက် နှစ်ဆယ် ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ တစ်ကယ်တော့ ကိုယ့်ခြေတောက်ပေါ် ကိုယ် မရပ်နိုင်သေးပါဘူး၊ အဲ...ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ အသက်ရှစ်ဆယ်ထိ နေနိုင်ဖို့ဆိုတာလဲ တော်တော် မလွယ်တဲ့ ကိစ္စ၊ ကျုပ်သက်တမ်း ဟာ ခုနှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ဆို ကျုပ်တို့ကလေးဟာ ဆယ်ငါးနှစ်

ပဲရိုဦးမယ်၊ ဖအေနဲ့ သားသမီး ဒါလောက်အရွယ်ကွာနေရင်းလဲမကောင်းဘူး၊ ဒေါ်ချတ်လစ် နားလည်လား၊ အဲဒီလို အဲဒီလိုတွေ ရှိတယ်"

ဒီတစ်ခါတော့ လတ်က ငိုငဲ့ရတဲ့အလှည့်၊ ဦးစကားကို ဖြည်းဖြည်း ဆေးဆေး ပြောတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေး တယ်။ ကဲ...ကျုပ်ပန်းချီ သွားဆွဲလိုက်ဦးမယ်၊ မိုင်တွေတွေကြီးလုပ်မနေနဲ့၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူမလို့ လာပါတယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်း မသိဘူး"

ဟောချီးမွမ်းမယ် မှမကြံသေးဘူး ဦးပြန်ပြီး ပုံမှန်ဖြစ်လာပြီ။ ဒေါတွေမောတွေနဲ့ သူ့ပန်းချီဆွဲ ကိရိယာတွေယူပြီး ပန်းခင်း ဘက် ထွက်သွားတော့ တယ်။ ဦးပန်းချီဆွဲနေတဲ့အ ချိန်မှာ လတ်က ကိုပေါက်ချက် နေတဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ ကူညီတယ်။ ကိုပေါက်ကယုန်သား ကင်ကို သံပုရာသီးနဲ့သုပ်တယ်။ သံပုရာသီးက စိမ်းလတ်ပြီး အရည်ကလဲ ရှမ်းနေတာပဲ။ လတ်တို့ ရန်ကုန်သံပုရာသီးတွေနဲ့တော့ကွာပါ။

ဘူးသီးကလဲ စင်ကနေ ချက်ချင်းခူး၊ ချက်ချင်းချက် ဆိုတော့၊ ချိုသလား မမေးနဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ အရသာ ကိုက တစ်မျိုး ထူးခြားနေတယ်။ ကြက်ကလဲ ရွာထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့လတ် လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။

ကိုပေါက်ရဲ့ ကြက်သားဘူးသီး အရည်စပ်စပ် ကာလသားချက်ကိုတော့ ဦးကအသည်း စွဲ။ ရန်ကုန်အိမ်မှာ ထမင်းစား မကောင်းတဲ့နေ့မှာဆို ကိုပေါက်ရဲ့ ကြက်သားဘူးသီးကို "တပြီ" "ကိုပေါက်ဟင်းနဲ့ရတာနဲ့ ဗိုက်တောင် ဆာလာပြီ။ ဦးကိုခေါ်လိုက်ရတော့မလား ကိုပေါက်" "ဆရာမသဘောပဲ၊ ကျွန်တော့ ဟင်းကတော့ ရပြီ၊ သူ့ပန်းချီမပြီးပဲ ခေါ်လို့ အော်ခံနေရဦးမယ်"

ကဲ ကိုပေါက်တောင် ဦးအကြောင်း တော်တော်သိနေပြီ။ လတ်က ဆုတောင်းလိုက် တယ်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ဖိလင်မရဘဲဖြစ်ပါစေတော်။ ဒါမှမြန်မြန်ပြန် လာမှာ။ လတ်က ထမင်းစားနေပြီ။" ဟာ...ဆရာမ၊ ဆရာပြန်လာနေပြီ၊ ဒီတစ်ခါတယ်မြန်ပါလား"

ဟုတ်သားပဲ ဦးပြန်လာနေပြီ။ လတ်ဆုတောင်း တော့ ပြည့်သွားပြီ။ လတ်ကကလေး တစ်ယောက်လို ဦးဆီပြေးသွားကြိုတယ်။ "ဘယ်ရမှာတုံး၊ ခင်ဗျားက ပန်းချီဆွဲကာနီး ပေါက်ကရတွေလာပြောတာကိုး"

"ဦးကလဲ လတ်မသိ လို့ပါနော်၊ နောက်ဆို ဦးပန်းချီ ဆွဲခါနီးမှာ လတ်ဘာဆိုဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ သိလား" ဦးက မျက်နှာကြီးစုပုပ်ပြီး လတ်ကို ပြိုကြည့်ကြည့်တယ်။ လတ်ကဦး လက်မောင်းလေးကို အတင်းဆွဲဖက် မှီနဲ့လိုက်တယ်။

"လာပါဦးရယ်၊ လတ်ထမင်းဆာလှပြီ၊ ဟိုမှာကိုပေါက်ရဲ့ ယုန်ကင်သုပ်က အရမ်း ကောင်း၊ ဦးအကြိုက် ဘူးသီး နဲ့ကြက်သားကလဲ အရမ်းကောင်း" "ကျုပ်ကို အစားနဲ့ မြူဆွယ်တာပေါ့လေ"

ဦးမျက်နှာ မချိုမချင်ဖြစ်လာပြီ။ ဦးကလတ်ကို ချစ်ပါတယ်နော်။ ဦး... ဘယ်တော့ မှ အကြာကြီး စိတ်မဆိုးပါဘူး (အမြဲသာစိတ်တိုနေတာ)နော်။ အထူးသဖြင့် ဒီလိုနားရက်မျိုးမှာ ဦးဘယ်တော့မှ အကြာကြီးစိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ့နားရက် ကလေးကို အလဟသကို ကုန်ဆုံး သွားမှာကိုဦးက သိပ်နမြောတာ။

"ကိုပေါက်ရေ ဦးကစားတော့မယ်တဲ့၊ ကိုပေါက်ဟင်း တွေယူခဲ့တော့၊ ရှေ့ကဖျာပေါ်မှာပဲ စားမယ်နော်ဦး "ကျုပ်ကသောက်ဦးမှာ" " သောက်လေဦးရဲ့၊ လတ်ကဦးဘေးနားမှာ ထမင်းစားမှာပေါ့" ကိုပေါက်က ပျဉ်းမပင် အောက်

ဖျာပေါ်မှာ နံနိမ့်စားပွဲဝိုင်းလေးနဲ့ ထမင်းပွဲပြင်ပေးတယ်။ "ကိုပေါက်ရော့ ခင်ဗျားလဲ ချဦး" "ရတယ် ဆရာ" ကိုပေါက်က အရက်ခွက်ကို ဝှတ်ခနဲ ချလိုက်တယ်။ "ဟား...ဟား၊ ဒီမှာပေါ့ဗျ၊ ကဲဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျား ရဲ့ ယုန်သားကင်" "ဒီမှာလေ ဦး"

လတ်မှာ မောင်တော် သခင်ကြီးကို ဖားလိုက်ရတာပျာလို့။ ဦး မျက်နှာကြည်လင်ရဲ့လား ကြည့်ရတာက အမော။ ကြည်ပါတယ်။ ဦးမျက်နှာ ကြည်ပါတယ်။ အရက်လေးနှစ်ခွက် သုံးခွက်ဝင်ပြီးတော့ ပိုကြည်လာတယ်။ ငါးခွက်မြောက် လောက်မှာတော့ ကြည်ရုံတင်မကဘူး မူးစပြုလာပြီ။ "မြိုင်ဟေဝန် မြိုင်ဟေဝန် ရေတံခွန် စိမ့်စမ်း လန်းသွယ်ဖြာ ဆင်းရနံ့စုံလှပါ ဆင်ရာ ဆန်းတယ်တော်မေ ပန်းမင်းမြတ်ရွှေအာသာ" ဟော လုပ်ပြီ လုပ်ပြီ၊ လာပြီ၊ ဦးမူးနေစဉ်မှာ အမြဲသီဆိုလေ့ရှိသော ဦးရဲ့ဖေးဘရိတ် စတိုင် ကျတဲ မြိုင်ထလာပါပြီ။

"ရနံ့ စုံစွာငယ်လေ တသန့် ဟိုမှာတစ်ခွင်လုံနေော် မြောင်နေပွေတစ်ခွင် မှာလေ မောင်လှဖေလင်မြင်ရုံနဲ့ မေကျေးသံ ငှက်သံနော ပြောပြောကြရာ အောင်းအုံသံတွေပြင်း ချေမင်းဖေဝိဇ္ဇာ ဂူကျောင်းသခံမီးနော်ဗျာ သူရောင်မင်း ဆန်းကြဖြာ" ကဲဆိုလိုက်စမ်း အော်လိုက်စမ်းဦးရေ။ ဒီလိုနေရမျိုးမှာတော့ စိတ်လွတ် လက်လွတ် ဦးအော်ချင်သလောက် သာအော်။ ဘယ်သူမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ အခန်းမှာတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဦးမူးလို့ ဒီမြိုင်ထကို အော်ဆိုပြီဆိုရင် လတ်မယ်ဦးကို ပါးစပ်ပိတ်ရတာ အမော။ တောင်းပန် ရတာ အမော။ ဦးကလဲ ဒီမြိုင်ထဆိုရင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် အသံကုန်အော်ရမှ ကြိုက်တာလေ။ ဒီမှာတော့ ဘယ်သူ့ မှလဲ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ရှက်စရာမလို။ အော်လိုက်စမ်း ပါဦးရေ။

"လွမ်းစရာ မြိုင်ကုန်းဗွေဗျ တစ်ခိုင်လုံးရွှေ လွမ်းစရာမြိုင်ကုန်းဗွေ လေလေ့လေ တစ်ခိုင်လုံးရွှေညင်းလေ ဆောင်းဦးနွေ သင်းတဲပျော်ကျူးဖေ ဟေ့သင်၍ ပျော်ကျူးဖေ ညင်းလေဆော်ဦးနွေ"

အဲ..အဲ...ဟုတ်ကုန်ပြီဟေ့၊ မင်းသားကွ၊ ချတ်လစ်ဘာလုပ်နေလဲ၊ လက်ခုပ်တီး လေ၊ နွေဦးဆန်းသမို့ မြင်ရာမြင်ရာဆန်း၊ လျှမ်းတင်ပန်းမင်မြိုင် ရနံ့ချိုစွာနော ဒေါနသော်ကခိုင် ဟိုတစ်သန့်မှာနော်ဗျာ ချိုပျံ့ပျံ့ တွေကလို့င်"

ဦးကအရက်ခွက်ကို မြေကြီးပေါ်ချ၊ အားပြုပြီးတော့ကို မျက်စိမှိတ် အော်တယ်။ လတ်မှာ ထမင်းစားလျက်က လိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီး ရသေးတယ်။ အဲဒီခဏ မှာတော့ လတ်ပျော်လာပါတယ်။ တိုက်ခန်းကြွေးနဲ့ လောဘမောဟ တွေကို လတ်မေ့သွားပါတယ်။

"မင်းသားကတာနေးတယ်၊ ကတာနေးတယ်၊ ဒီလိုကစမ်းပါ၊ သွက်သွက်လေး၊ ဒီလို ရွှေမန်းတင်မောင်တို့လို" ဟောတော်..ဟောတော်။ ထိုင်လျက်ကနေ အားမလို အားမရနဲ့ဦးကပြနေပြန်ပြီ။ ဦးတစ်ယောက်ဟာလေ။ ဘယ်လိုလဲ... "

"ဟို...တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ မင်းသားမောတယ်၊ ရော့ တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦး" မင်းသား ကိုပေါက်ကလဲ မငြင်းဘူးတော့ ဝှတ်ခနဲပဲ ကထားရတာ ချွေးတွေ သံတွေရွဲလို့ လူကလဲ ဟောဟဲလိုက်လို့။ ဒါတောင် "ပျော်လိုက်တာ ဆရာရယ်"တဲ့။ လုပ်လိုက်သေးတယ်။

ဟား...ဟား... ပျော်သမား ဗျ ကိုပေါက်၊ ခင်ဗျားပျော်သလို ကျုပ်လဲ ပျော်တယ်၊ ချတ်လစ်လဲပျော်တယ်နော် "ပျော်တာပေါ့ ဦးရဲ့"

"ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ခဏနေရင် ကျုပ်တို့ပြန်ရတော့မယ်ဗျာ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ လွတ်လပ်မှုတွေ၊ လန်းဆန်းမှုတွေကို ထားခဲ့ပြီး၊ ပိတ်ကျပ်လှောင်ပိတ်နေတဲ့ မြို့ပြရဲ့ ခိုအိမ်ကလေးထဲ၊ ခိုအိမ်ကိုခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား ကိုပေါက်၊ ရှည်ရှည်မျောမျော ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ်ကလေး၊ အဲဒီထဲကို ကျုပ်တို့ ပြန်သွားရမယ်"

"အိုး...ဦးကလဲ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနေစမ်းပါ၊ ဘာတွေ လျှောက် ပြောနေတာလဲ၊ ပြန်လဲ မပြန်ရသေး ပါဘူး၊ ရမှအစောကြီးရှိသေးတယ်" "ဟုတ်လား ကဲအစောကြီး ရှိသေးတယ် တဲ့ မင်းသားရေ၊ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းနော၊ အို... ဂနိုင်းတွင်းမှာလေဗျာ သင်းကြည်ကြည်ကြူ နင်းဆီဖြူ ပင်ဇလပ်ရယ် နဲ့ ရင်ခတ်သေလာက ဝေဆာကြိုင်ရနံ့ရယ် သင်းလှတယ်လေး သင်းလှ တယ်လေးဗျာ"

ဪ...ဦးရယ်၊ ဘာလို့မှန်းမသိ။ ဦးနားထင်စပ်က ဆိုးဆေးပြယ်စ ဆံပင်ဖြူနက် ကြောင်ကျားလေးတွေကို လတ်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဦးကိုခုချိန်များ တိုက်ကလူတွေမြင် ရင် ဘာများပြောကြမလဲ။ ဦးကိုမြင်တိုင်း အမြင်ကတ် ကြောက်လန့်တဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့် တတ်တဲ့ ဟိုအပျိုကြီးကို လတ်အလျင်ဆုံး သတိရမိတယ်။

သူများမြင်ရင် ဘယ်လောက်များ ပြောလိုက်မလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ လတ်သတိရမိတဲ့ အန်တီခင်လေးတို့ အပျိုကြီး တူဝရီးကတော့ အထူးလျှို့ဝှာ သွားရောက်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့တစ် နေရာက တစ်ခုသော နတ်ပွဲလေး မှာလေ။ ထုံသင်းရယ်မှ မာလာလေး ဂမုန်း ခတ္တာ ဇီဇဝါနဲ့ကြိုင်စွာရယ်မှ မြတ်ပန်း ပုပွားတောင်တော် မြတ်မယ်တော်ပျော် ဂူတော်နန်းက မယ်လှမ်းလာပေါ့"

+++++

အပိုင်း (၂၅)

ပုပွားမယ်တော် နတ်သံပစ်ဟာက နားထဲမှာရှိနေ နေတဲ့လူတွေအားလုံးကို ဝပ်တွား ခယချင်လာအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်စွမ်းရှိလှတယ်။ နတ်တိုင် အဆိုတော် မဟာ ရီရီသန့် လောက်မဆိုတတ်လောက်ပေမယ့် ဒီနတ်သံ ကို ကြားတိုင်း အန်တီခင်လေး တစ်ယောက်က တော့ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလာမြဲ။

အန်တီခင်လေးရဲ့ သပြေပန်းနဲ့ လက်အုပ်ချီထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို နတ်ကတော် အခြောက်မ တစ်ယောက် က ဆုပ်ကိုင်ပြီး အန်တီခင်လေးနဖူးမှာ ထိကပ်ပေးထားတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဖတ်လို့ အန်တီခင်လေး က ကိုယ်တော်ကြီး နတ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး

မယဉ်မွန်ကတော့ ကိုယ်တော်လေး နတ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး အလယ် မှာတော့ ပုပွားမယ်တော် နတ်ဝတ် တန်ဆာနဲ့ ကနားစီး ဦးစိုးကြည် (ခေါ်) မေရီဂျိန်း။

မယ်ရီဂျိန်းရဲ့ ပုပွားမယ်တော် နတ်ဝတ်နတ်စားက လှလိုက်ခုံလိုက်တာ။ စိမ်းဝါရောင် ချိတ်ထမီထိုင်မသိမ်း၊ မှန်နိုင်လွန် စိမ်းဝါရောင် ခါးတောင်အင်္ကျီနဲ့ ခေါင်းက ဒေါင်းတောင် စိမ်းစိမ်းတွေက လိုက်ဖက်ပန်ရလို့။ မေရီဂျိန်း မျက်နှာကျကလဲ မိန်းမလှတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးဆိုတော့ ပုပွားမယ်တော်က ကျက်သရေ ရှိလှတယ်။

အန်တီခင်လေး နဲ့ ရောနတ်တပည့် အနေနဲ့ရော ပုပွားမယ်တော် မေရီဂျိန်း ဘက်လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်လိုက်တယ်။ ဟိုဘက်က ကိုယ်တော်လေး မယဉ်မွန်ကလဲ ပုပွားမယ်တော် ကို လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်တယ်။ နတ်မဝင် သေးတဲ့ ပုပွားမယ်တော် မေရီဂျိန်းမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

ဩဇာနဲ့ မာလာကာ သရက် သပျစ် အာဟာရရရက် စံပယ်အရှာ ဖွေငယ်မှထွက် ဆက်ဆက်ကယ်မှခြား ယောက်ျား ဇာနည် မက္ကာပြည်သား ဗလီဖွားနှင့် တွေ့သောအခါဝယ် ကြောင်းခြင်းငယ်မှစုံစွာ မေးမြန်းရာတွင် ပုဗ္ဗတလာယ် တောင်ကြီးမယ်ရဲ့ နာမည်ငယ်မှ မှန်စွ ကိုဗျတ္တ ဟု ကိုဗျတ္တနဲ့ ဖူးစာနှစ်ခိုင် ဟင် စေ့စေ့ငယ်မှ မညီ ရွှေဖျင်းကြီး နဲ့ တစ်သီးမှတ်ဖွယ် ရွှေဖျင်းငယ်တို့ နှစ်သွယ်ထားမြတ် ဖွားမြင်လတ်သော် ပေါက္ကံပြည့် ပန်းဆက်ရာ သွားရာ နောက်ကျသည်ဟု ကိုဗျတ္တကို ကွပ်မျက်ရာတွင် စီးကျမျက်ရည် တတွေတွေနှင့် မေ့မှာ မှိုင်းညှိုး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပင် ရှေ့တော်မှောက် ခုမကြာသွင်းစေဟု သတင်းရယ်မှယူဆောင် ကြာလျှင် စိတ်ထဲ မရွှင်ဘဲနဲ့ ရင်ကွဲနာနှင့်ကြွေမည့်နေရာ ခန္ဓာငယ်ပြောင်း နတ်အပေါင်းဖြစ်၏ အသစ်ကယ်မှ

နေရာ သားမောင် စံမြန်း မြို့ရွှေမန်းကို မယ်လှမ်းလာသော် ကြိုကြပါနော် ပွဲတော်ပေါင်းဂုဏ်ရောင်လင်းပါတဲ့ မင်းအများ တို့။"

အန်တီခင်လေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလှုပ်ရှား လှိုက်ဖိုလာတယ်။ လွမ်းမော ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ပုပွားမယ်တော်နဲ့ သားနှစ်ပါးရဲ့အဖြစ်ဟာ အန်တီခင်လေးကို ငိုချင် လာစေတယ်။ သားနှစ်ပါးကြောင့် ရင်ကွဲနာနဲ့ ကြွေရရှာတဲ့ မယ်တော် ရယ်။ သားနှစ်ဖြာ ချောမှာလဲ ဘိုတော်ကောင်းမှု စေတီတည်ရာမှာ အုတ်နှစ်ချပ် လပ်မှုကြောင့် ရက်ရက် စက်စက် ကွပ်မျက်ခံရပြီး နတ်နှစ်ပါးဖြစ်ရရှာတယ်။

သားတော်တွေ စံမမြန်းတဲ့ အသစ်ရှိရာကို မယ်တော်ခမျာ လှမ်းလာ နေပါပြီ။ ကြိုကြပါတဲ့ မယ်တော် ကိုကြိုကြပါ "လိပ်ပြာရှင် မောင်းမဟာ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ မောင်းမကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ပွားပါဘုရား၊ ကိုယ်တော်ကြီး လိပ်ပြာစီးပါ ကြွတော်မူပါဘုရား" လိပ်ပြာရှင်ဟာ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်ပွားဟဲ့ ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီး လိပ်ပြာလာ ကပ်တော့မယ်၊ ကိုယ်တော်ကြွတော့မယ်။

လိပ်ပြာသွင်းပေးတဲ့ နတ်ကတော်က အခြောက်မ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အန်တီခင်လေး ရဲ့ လက်အုပ်ချီ လက်အစုံ ဟာ နဖူးပေါ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်စပြုလာပြီ။ "ပုပွားသေလာ ဝေဆာလျှမ်း ဒေဝါနန်းမြင့်ခေါင် ရေလာမြောင်း စက်ပါ အမေယဉ် ကရမက် မာလာ ကြိုင်လှောင် သီးစုံပေါင်းနဲ့ မုန့်များဖွယ်သော် ပုပွားမယ်တော် ကြွလှမ်းပျော်ပါ့ဘုရား"

မယ်တော်ပင့် ပြီးတာနဲ့တီးလိုက်တဲ့ မယ်တော်ကြွ ကပွဲတီးလုံးဟာ လှုပ်ရှားတက်ကြွဖွယ် ကောင်းသလို လွမ်းမော နာကျင်ဖွယ်လဲဖြစ်တယ်။ စိတ်နုသူ မိန်းမသားတွေကို ခံစား လှုပ်ရှားတုန် ယင်လာပြီး မျက်ရည် ကျချင် လာအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း လဲရှိတယ်။

တီးလုံးသံ နဲ့ အတူ ပုပ္ပိုးမယ်တော်မျက်နှာကပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ ထိခိုက်နာကျင်နေဟန် ပူပုံပန်းမျက်နှာဟာ မြင်ရသူ အပေါင်း ကို သနား ကရုဏာ သက်စေတယ်။

"တောမြိုင်စွန်းက လွမ်းအောင်ဖန်မကြိုနိုင် ကိုယ်ထူးကြုံရပြန် ချစ်တဲ့သူ သခင်မြင်သာဦးဘုရား သုံးရွှေရှင် ဘုန်းကေရှင် သခင် ဘုံပျံနန်းမှာ ဆန်းဉာဏ်ခြယ်" မယ်တော်က သားတော်နှစ်ပါးရဲ့ ပခုံးပေါ်ကိုတစ်လှည့်စီ လက်တင် ပွေပိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်လာတယ်။ မျက်ရည်စတွေက ကြွေကျတော့ မည် ဟန်။

"သက်လယ် သက်လယ် ရွှေသွေးရယ် မကြင်နာ စိမ်းတော့ စိမ်းရက်တယ် သက်လယ် သက်လယ်ရွှေသွေးရယ် မကြင်နာစိမ်းတော့ စိမ်းရက်တယ်" မယ်တော်ကို လက်အုပ် ချီထားရင်းက မချီတင်ကဲ ဖြစ်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်ကျလာတတ်သူက ကိုယ်တော်လေး လိပ်ပြာစီးတဲ့ မယဉ်မွန် (မယ်တော်က တယုတယ ပွေပိုက်လိုက်တိုင်း မမြင်လိုက်ရဖူးတဲ့ အမေကို သတိရပြီး မယဉ်မွန် မျက်ရည်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘူး)။

မျက်ရည်ကျနေတဲ့ ကိုယ်တော်လေးကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်တော်ကြီးကလဲ မျက်ရည် သွယ် ဖြာကျလာတတ်တော့ ကနားစီးမေရီဂိုနန်းနဲ့ အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးအတွဲ၊ ပုပ္ပိုးမယ်တော် သားနှစ်ပါးချောရင်း တခြားဘယ်အတွဲမှ လိုက်မမီဘူး လို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်။

"ရာကျော်သက်ပန် ဘယ်ရေးကံငယ် စီမံဖန်လာခြယ် ကြင်စဦးကို သွေးဖူး နတ်ကယ် သုံးရွှေကြော့မယ်" မျက်ရည် သွယ်ဖြာကျပြီး လက်အုပ်ချီထား

တဲ့ သားနှစ်ပါးနဲ့ မယ် တော်ရဲ့ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး ကနားထဲက မိန်းမတချို့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးတွေနဲ့ မျက်ရည်ကို သုတ်ကြပြီး။

သားနှစ်ပါးကို ပွေပိုက်နှုတ်ဆက်ပြီးတော့မှ မယ်တော်ကတစ်ပင်တိုင်

တီးလုံးနဲ့ လှလှ ပပလေး ကတယ်။ အကအဆုံးမှာ ကပွိုတီးလုံးပြန်ဝင် လာတယ်။ ပြီးတော့မယ်တော်ပန်းစား တော့မယ်။

"ပန်းဟေဝန် ခုနှစ်ထွေ မျှော်လေယောင် ညိုပြာရီမှောင် တိမ်တောင်နီလာသွေး ဆွေးဖွယ် သွယ်သွယ် တွေနှော ရေယဉ်ကြော ငွေသောင်ယံမှာ မောင်နံလွမ်းလို့ ကျွမ်းကြေ ပြန်ဖြေလဲ ပြေဘဲမှော်ရုံမြေ"

သားတော် နှစ်ပါး ပခုံးတွေကို မယ်တော်ပန်းစားဖို့ပြင်တယ်။ ကနားထဲက နတ်ကတော် အခြောက်မတွေနဲ့ ပရိသတ် တွေပန်းပွဲ၊ သစ်သီးပွဲကိုယ်စီနဲ့ မယ်တော်ကိုဆက်ကြတယ်။ ပိုက်ဆံလည်းဆက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ မယ်တော်ကို ကိုယ်လိုရာဆုတောင်းကြပေရော့။ မယ်တော်ကပန်းပေါင်းစုံကို အားရပါးရ ဝါးစားရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်တယ်။

"မာလာဒီဝေါ ငွေခွာကြိုင်နဲ့ ဖြာသည်မှာ ကုံဆန်းတယ်ဆိုယောက် မြောက်တောင် ဘယ်ဆီမှန်း ရွှေသန်း ညာမယ် ပျော်ဖွယ်ဟေဝန် ကန္တာမြိုင်တွင်း ကြိုင်သင်းလေ ဂေါ်ရွှေဖီ"

ပန်းတစ်ကြိမ် စားပြီး မယ်တော်က သားတော်နှစ်ပါး အလယ်မှာ တစ်ခါကတယ်။ ပန်းသုံး ကြိမ် စားပြီး သုံးခါကပြီး တဲ့ အခါမှ မယ်တော် ထွက်သွားတော့တယ်။ နဖူးမှာ လက်အုပ်ချီ လက်အစုံကို တဆတ်ဆတ် ရိုက်ခတ် ရင်း ခွေကျသွားတဲ့ မေရီဂိုနန်းကို နတ်ကတော်တွေက ဆီးပွေ့လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန် ကျမှ ကျန်နေတဲ့မင်းနှစ်ပါး ချော့ရမယ့် အလှည့်လေ။
ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေးက မယ်တော် ကိုပို့ပြီး သူတို့ပျော်ကြဦးမယ်။

"စက္ကဝါ ဇမ္ဗူကျွန်းတွေမှ

စာမော်ကွန်း တံဆိပ်ဝင်

ဖုန်းမော့သခင်

ရဝေခင် မေခင်တို့မှတ်သား

တိုင်း အရိမန္တာ

အမျက်ရယ် ဧကရာဇ

တိုက်ရတနာ ကျော်စေမင်းငဲ့နယ်

ကွယ်...မင်းမြတ်နှစ်ပါး"

အဆိုတော်မရဲ့ တောင်ပြီးမင်း နတ်သံ ပစ်ပြီးလို့ဝင်လာတဲ့ မင်းနှစ်ပါး
ကြွတိုင်း တီးလုံး က သွက်လက် မြူးယုံ နေတယ်။ မင်းနှစ်ပါးရဲ့လိပ်ပြာရှင်
အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးကို လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင် စေရုံမက ခုန်ချင် ပေါက်ချင်
လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှည့်ပတ်သွားလာ
နေတဲ့သွေးတွေ ကြွလာအောင် လဲ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။

"တို့ညီနောင်ကွယ် ဖောင်တော်စီးပါလို့

ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး

ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး တဖွေးဖွေး

နတ်နန်းရယ် သာပေရင်းကွယ်

နတ်နန်းကြီးက သာပေရင်းကွယ်

ဆီးကြိုပါ နှမများရယ်

အလို...ပုံအဝေးကိုကွာခဲ့တယ်"

ဟော၊ လာပါပြီ။ ကိုယ်တော်ကြီးလိပ်ပြာရှင် အန်တီခင်လေး
သိပ်ကြိုက်တဲ့ မင်းနှစ်ပါး သီချင်း။ သနားစရာ၊ လွမ်းစရာ မင်းနှစ်ပါးရဲ့
အသံတွေပါတဲ့သီချင်း။ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး လိပ်ပြာပူးကပ်နေတဲ့
အန်တီခင်လေး နဲ့ မယဉ်မွန် အားရပါးရ ခုန်ပေါက်ကကြတယ်။ နတ်ကတော်
တွေက လက်ခုပ်တီး အားပေးရင်း ဘေးကနေအသာ ထိန်းပေးဖို့ အဆင်သင့်
ရှိနေကြတယ်။

အတီးပိုဒ်က ခိုးရိုက်သံ တဒုန်းဒုန်းဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြော
မှန်သမျှထဲကို တိုးဝင်သွေးကြွလာစေတယ်။ ခိုးရိုက်သံအလိုက် ကိုယ်တော်လေး
က ခြေထောက်ကို တဖုန်းဖုန်း ဆောင့်တယ်။ ကိုယ်တော်လေးကြမ်းနေပြီ၊
ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဝတ်လဲတော်ပုဆိုး အောက်က လိပ်ပြာရှင်ရဲ့ ထဘီ က
စည်းကြိုး ပြေကျလာတယ်။ နတ်ကတော်တွေ ကိုယ်တော်လေးကို ပြေးထိန်းပြီး
ပြန်စည်းပေး တဲ့သူကစည်း၊ ချွေးသုတ်ပေးတဲ့ သူသုတ်။

ယပ်ခတ်ပေးတဲ့ ကပေး လုပ်ကြတယ် ပိုက်ဆံဆက်ကြသူက
လာဆက်ကြတယ်။ ကိုယ်တော်ကြီး တစ်ယောက် ကတော့ ပရိသတ်ထဲ
မိတ်ဆွေတွေကို ပိုက်ဆံဆက်ဖို့ လက်ညှိုး လေးနဲ့ပြပြပြီး ခေါ်နေပြီ။ သူ ကိုယ်တိုင်
လဲ ပုံတော် စင်အောက်က မိန်းမကြီးကိုအပ်ထားတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက
ကျပ်တန်နှစ်ရာ အုပ် နှစ်အုပ် ကို ထုတ်လာတယ်။ နတ်ကတော် တွေဖြာပေးတဲ့

ကျပ်တန်ယပ်တောင်လေးတွေကို ကိုယ်တော်ကြီး နဲ့ ကိုယ်တော်လေး ဟို ဘက် ဒီဘက် ခွဲကိုင်ကြတယ်။

"ဟေ... ညီဘွား၊ လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ ခုနသီချင်းလေးဘာတဲ့၊ တက်ပြင်ရွက်ပြင် ဆိုတာ မပါသေးပါလား" "လာမှာပေါ့ ဘုရား။ ကိုယ်တော်သာ ပိသာလေးတွေများများ စွန့်ကြဲပါဘုရား။" ရရမှာပေါ့ကွာ၊ တောင်ပြီးမင်း အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လားဟေ့"

ဆိုင်းအဆိုတော်နဲ့ အချီအချ စကားပြောနေတဲ့ တောင်ပြီးမင်းရဲ့ လိပ်ပြာရှင် အန်တီခင်လေးရဲ့ မူရင်း သံညောင်ညီညီ ပျောက်ပြီး ပြတ်သား မာကျောတဲ့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့။ မျက်နှာကလဲ လွတ်လပ် ပေါ့ပါး မြူးကြွလို့..

ကိုယ်တော်ကြီးစကား ပြောနေတာကို ကိုယ်တော်လေးကစောင့်ရင်း အမောဖြေနေဆဲ။ ကိုယ်တော်လေးကို လူတစ်ယောက် "အဖွာတော်" လာဆက်တယ်။ ရိုရိုသေသေ ခါလေးညွတ်ပြီး အဖွာတော်လာဆက်တဲ့ သူကို ကိုယ်တော်လေး က ထုံးစံအတိုင်း စကားများမလို ကြည့်လိုက်တယ်။ အလိုမျက်ထားချိုချိုနဲ့ လူညိုချော လေးပါလား။ ကိုယ်တော်လေးထက် ငါးနှစ်လောက် ငယ်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲကွယ် နတ်ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့် က။

ကိုယ်တော်လေးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာရင်းက ဣန္ဒြေမပျက်၊ စီးကရက်ကိုဖွာ လိုက်တယ်။ "ဘာများ လျှောက် တင်ချင်လဲဟေ့ ညီဘွား၊ လိုဘာမှမရလို့ စိတ်ပျက်နေတယ် မဟုတ်လား" "မှန်ပါဘုရား၊ ညီဘွား လိုတာကို ရအောင် ကိုယ်တော်လေး တူညီနိုင်ပါတယ် ဘုရား"

လက်ထဲက အဖွာတော် လွတ်မကျအောင် ကိုယ်တော်လေးမနည်း ထိန်းလိုက်ရတယ်။ သူ့အသံက တစ်မျိုးပါလား။ "ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမှာပေါ့ ညီဘွားရဲ့" ကိုယ်တော်လေးလို ရုပ်ချော၊ အပြောကောင်း မဟုတ်တော့ ညီဘွားကိုကြိုက်မဲ့သူမရှိဘူးဘုရား၊ ကိုယ်တော်လေး မှာသာ မောင်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတာ" "အဲဒါဘာဖြစ်တုံးကွ"

ကိုယ်တော်လေး မျက်နှာနီရဲစပြုပြီး အသံလဲတုန်စပြုပြီ ညီဘွားက ကိုယ်တော်လေးနား ကို ရင်းရင်းနီးနီး ကပ်လိုက်တယ်။" ညီဘွားကို ကိုယ်တော်လေး လို ချောတဲ့လှတဲ့ မောင်းမမျိုးရှာပေးရမယ်ဘုရား"

ကိုယ်တော်လေး က ညီဘွားကို လည်ပင်းကပဝါနဲ့ ရှက်ရိုက်ရိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွား တော့တယ်။ ဆိုင်းသံလည်း ပြန်စပြု၊ ကိုယ်တော်ကြီးကတော့ ကိုယ်တော်လေး အဖြစ်ကို မသိလိုက်ရှာဘူး။

"ဟေ့... တက်ပြင်ရွက်ပြင်

ရွှေပြီး ဆို ရွာအနောက်က ချောင်းပေါက်ကို ဝင်တယ်

ပြန်ချင်ပြီ ညီးမောင်လှရယ်

ရွှေဖောင်တော် မစုံရအောင်

အလို...ဆွဲစို့ ညီလှရေ"

စိတ်လှုပ်ရှားမြူးကြွဖွယ် သီးချင်းသံဟာ ကိုယ်တော်လေး ရဲ့ စိတ်ထဲက အချစ်စိတ် တွေကို အလွယ်တကူ လှုပ်ရှား မြူးကြွ လာစေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ လေထဲမှာ လွင့်မျော သွားမတတ် ပေါ့ပါး လွတ်လပ်လို့ လာတယ်။

"လိုက်ခဲ့လို့ခေါ်

လိုက်ခဲ့လို့ခေါ်

ဟိုထောင်နားမှာ ဒီထောင်နားမှာ

ဒီထောင်နားမှာ ဟိုထောင်နားမှာ"

ကနားထောင် ကိုပဲသွားတဲ့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ လူညိုချော ရဲ့ မျက်လုံးတွေ အကြည့်ချင်း ဆုံ ကြတယ်။

ဟိုထောင်နားမှာ ဒီထောင်နားမှာ

တို့ညီနောင် စံနန်းကွယ်လေး"

ကိုယ်တော်ကြီးက ဆိုင်းသမားတွေကို လက်ပစ်ကြေး ခဏခဏပေးပြီး ကနေသရွေ့ ကိုယ်တော်လေး လဲ လိုက်ကရင်း လူညိုချောနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မျက်လုံးချင်းဆုံ နေခဲ့ကြ တယ်။

မင်းနှစ်ပါး လိပ်ပြာခွဲသွားတဲ့ အချိန်မှာ လိပ်ပြာရှင်တူဝရီးနှစ်ယောက် ပုံလျက်ကလေး တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်သော လိပ်ပြာရှင်ကတော့ လိပ်ပြာခွာသွားတဲ့ထိကို တုန်ယင်နေဆဲ၊ ခန္ဓာ ကိုယ်တင် မက အသည်းနှလုံးပါ တုန်ယင်လို့နေဆဲပါလား။

မယဉ်မွန်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အဝတ်အစား တွေ ချွေးတွေနဲ့ ရွဲနှစ်နေတယ်။ မေရီဂျိန်းတို့ ကနားရှင်တို့ရဲ့အိမ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားလဲရင်းက ခြေပစ်လက်ပစ် အနားယူ ကြတယ်။

ရေမွှေးနံ့တွေသင်းထုံနေတဲ့ နတ်အဝတ်အစားတွေကြားထဲမှာ လဲလျောင်းနေတဲ့ အန်တီခင်လေး ရင်ထဲမှာ လွတ်လပ် နေတယ်။ ကျေနပ်နေတယ်။ ပေါ့ပါးနေတယ်။ ရှင်းလင်းနေတယ်။ နတ်ချော့ပြီးတိုင်း အန်တီခင်လေး ဒီအတိုင်းပဲ ခံစားရလေ့ရှိတယ်။ အန်တီခင်လေးရင်ထဲက ပူပန်မှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ကြောင်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု၊ တင်းကျပ်မှုတွေ အားလုံး လျော့ပါး ပျောက်ကွယ် သွားတတ်တယ်။ ရှင်းလင်းပေါ့ပါးတဲ့ လွတ်လပ် ကျေနပ်ဖွယ် ကမ္ဘာတစ် ခုလုံးကို အန်တီခင်လေး ရောက်သွားရသလိုပဲ။

ဒါကြောင့်လဲ အန်တီခင်လေး နတ်ပွဲသွားတယ်၊ နတ်ချော့တယ်။

နတ်ယုံတယ်၊ နတ်ကိုးကွယ်တယ်။ နတ်တွေက သူတို့တန်ခိုးနဲ့ အန်တီခင်လေးရဲ့ ရင်ကိုရှင်းပေးတာကိုး။

အဲဒီအတွက် နတ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ တစ်ပွဲသွားရင် အန်တီခင်လေး ငါးရာခြောက်ရာကုန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီခင်လေး ဘယ်တော့မှ မနမြောဘူး။ (လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငါးကျပ် ခြောက်ကျပ်ကိုတော့ အန်တီ ခင်လေး အလွန်နှမြောတယ်)။

"ကဲ...ကိုယ်တော်ဘုရား။ တပည့်တော်မကြီး ဗိုက်ခွဲထားတာဘုရား။ သိပ်မကြမ်းနဲ့ ဘုရား။ ယဉ်ယဉ်လေးပဲ လိပ်ပြာစီးတော်မူပါနော်" အန်တီခင်လေး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘေးနားမှာ အသက်ရှစ်ဆယ် အတွင်း အဘွားကြီးတစ်ယောက် ကိုကြီးကျော်ချော့ဖို့ နတ်ဝတ် နတ်စား တွေဝတ်ရင်း ကိုကြီးကျော်ကို တိုင်တည်နေတာ။ ပါးရေတွန့်နေတဲ့ ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးတွေက မှုန်ဖွေးလို့၊ နားရေ တွန့်နေတဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာတော့ ကြီးမားလှတဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးက

တွဲကျနေတယ်။ ဟိုတုန်းက တိုင်းမင်းကြီး ကတော်တဲ့၊ သားသမီးတွေက အများကြီး၊ ခြံကြီးတစ်ခြံထဲမှာ စုနေကြပြီး အဘွားကြီးက ပစ္စည်း တွေကို လုကြ ယက်ကြနဲ့ အမြဲတမ်းပြသနာဖြစ်နေကြတာပဲ။

မေရီဂျိန်းနဲ့ နတ်ပွဲတွေမှာ အဲဒီအဘွားကြီးကို အမြဲတမ်း တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ အဘွားကြီးလိုပဲ ငါးရာ၊ တစ်ထောင် အကုန်ခံပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာ နတ်တွေကို ချောကြမယ့် ကနားထဲမှာ အများကြီးရှိသေးတယ်။

"ဟိုတစ်ပွဲတုန်းက လဲဒီလိုပဲ လျှောက်ရတယ်၊ ရှာပါတယ် ကိုယ်တော်က ဖြည်းဖြည်းပဲ လိပ်ပြာစီး ရှာပါတယ် စိတ်တိုင်း ကျတော့ ကိုယ်တော် မပျော်ရရှာဘူးပေါ့" အဲဒီအဘွားကြီး ချောတာ အန်တီခင်လေး ခဏခဏ မြင်ဖူး ပါတယ်။ ပဝါစလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ပိန်ပိန် လေးတွေနဲ့ကိုင်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယိမ်းပြီး ဝငြိမ်ငြိမ်ချော့တော့တာပဲ။ မျက်လုံးတွေမှိတ်လို့ (အဘွားကြီးက အသက်ကြီးပြီလေ)။

မေရီဂျိန်းကိုယ်တိုင် ပခန်းဆင်း (ကိုကြီးကျော်ချော့ကြက်လောင်း)တာကို စောင့်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး တူဝရီးနှစ်ယောက်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို လမ်းလျှောက်ကြရင်း တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံးစကား တွေသွက် နေကြတယ်။ တူမ လုပ်သူ ရဲ့အသံကသွက်ရုံတင်မက ရွှင်နေတယ် ဆိုတာကို သေချာနား ထောင်ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ ကြီးတော် လုပ်သူ လှဲနေတုန်းမှာ အိမ်အောက်ပြန်ဆင်းသွား တဲ့တူမကို ကြီးတော်လုပ်သူ သတိမထား လိုက်မိဘူးလေ။

တူဝရီးနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကျေနပ် ပေါ့ပါး နေကြတယ်။ အန်တီခင်လေး စိတ်အချမ်းသာဆုံး ကတော့ ငလျင် လှုပ်တဲ့

ခြောက်အိပ်မက် တစ်လလောက် မမက်တော့ မှာကိုပဲ။ နတ်ပွဲ တစ်ပွဲ ပြီးသွားရင် အဲဒီခြောက်အိပ်မက်က တစ်လလောက်တော့ ပျောက်သွားတတ်တယ်လေ။ ဘတ်စ်ကားဂိတ် မှာ ထုံးစံအတိုင်း လူတွေကျပ်ခဲနေတာကို မြင်ရတော့ ကြည်လင်နေတဲ့ အန်တီခင်လေးရဲ့ စိတ်ကလေး နည်းနည်း နောက်ချင်လာတယ်။ ဘတ်စ်ကားက တစ်အားကျပ်ရင် အန်တီခင်လေးမူးပြီး အသက်ရှူ မဝဖြစ်မယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ရန်ကိုလဲ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တက်စီငှားခခြောက်ဆယ်၊ ခုနှစ်ဆယ် ကို ကျတော့လဲ နှမြောပြန်ရော။

"အန်တီအပျိုကြီးတို့ တူဝရီး၊ ပြန်လာကြမလား" တူဝရီးနှစ်ယောက် ခေါင်းတွေ လမ်းဘေးကို ချာခနဲ လည်သွားတယ်။ ဟောတော့ ဘယ်သူပါလိမ့်လို့၊ အောက်လွှာက ဟိုဝိုင်းဆရာပါလား၊ ကွမ်းယာဆိုင် ကနေနှုတ်ဆက်နေတာ။ လူကိုများ အန်တီအပျိုကြီးတဲ့။ အပျိုကြီးကို အပျိုကြီး ခေါ်တာလောက် မကြိုက်တာ လောကမှာမရှိ ဘူး ဆိုတာ သင်းမသိဘူး လား။ ပြန်ပြီးပြ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သူမေးပုံကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွားတယ်။ ပြန်လာကြပလားလို့ ငါတို့ကို သူမေးတာပါ။ အဲလိုမေးရအောင် ငါတို့သွားတဲ့ နေရာကို သူသိလို့ လား။

"ကျွန်တော်လဲ ပြန်မှာ၊ အန်တီတို့အဖော်မရှိရင် ကျွန်တော်မိန်းမ အဖော်လုပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်...ဟဲဟဲ" ကွမ်းတဝါးဝါး၊ တဟဲဟဲနဲ့ ကိုဝင်းအောင်က သူထုံးစံ အတိုင်း ပေါက်ကရပြောရင်း အန်တီခင်လေးတို့နဲ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ် မှာ အတူတူရပ်တယ်။ ဆရာက...ဒီနားမှာ စာသင်ရသလား"

"ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက ဒီနားမှာ အန်တီတို့ နတ်ပွဲအိမ်နဲ့ ငါးအိမ်ကျော်လောက်မှာ၊ ကျွန်တော် အသွားတုန်းကတောင် နတ်ပွဲဝင်ရပ်သေးတယ်" အန်တီခင်လေးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင်ခန့်ပြီး ကိုဝင်းအောင်ကို မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

ကိုဝင်းအောင်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ကွမ်းသွေး ထွေးလိုက်သေးတယ်။ အန်တီတို့ တူဝရီးက အရမ်းကို အက ကောင်းတယ်ဗျ ဟဲ့ဟဲ့ "အဲ...ဟိုသင်း၊ ဒီလိုလေ"

အန်တီခင်လေး အသက်ရှူ ရပ်မလိုဖြစ်သွားရာက အားယူထွက်လာတဲ့ ဗလုံးဗထွေသံ ညောင်ညိုညိုဟာ ကိုဝင်းအောင် ရဲ့ရယ်သံအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ "ကျွန်တော် တောင်အန်တီတို့မြင်ပြီး ကချင် ခုန်ချင် သလို ဖြစ်လာလို့ ကိုယ့်ကိုကို မနည်းထိမ်းထား ရတယ်။ ဟဲ့..ဟဲ့ တကယ်ကောင်းတဲ့ နတ်ချင်းတွေဗျာ၊ နတ်ဒိုး ဆိုတာက ကြားတာနဲ့ သွေးထဲသားထဲက ကြွရွှံပြီး ခုန်ချင်ပေါက်ချင် လာတာပဲ။ ဟဲ့..ဟဲ့ ကျွန်တော်က သုံးဆယ် ခုနှစ်မင်းကို မကြိုက်ပေမယ့် နတ်ချင်းတွေက ဘယ်လိုကြိုက်မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ နတ်ချင်း တိပ်ခွေတွေ အကုန် ရှိတယ်"

အန်တီခင်လေး က သူ့ဟာသူ ကရားရေလွတ်နေတဲ့ ကိုဝင်းအောင်ကို ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြောင်ကြောင် နဲ့ကြည့် တယ်တော်သေးရဲ့၊ သူကလှောင်တော့ မလှောင်ဘူး။ ကဲ့လဲမကဲ့ရဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှက်တော့ ရှက်စရာကြီး။ ကြံကြံဖန်ဖန် သူနဲ့မှတွေ့ရတယ်။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လွယ်အိတ်တစ်လုံး နဲ့ လျှောက်လဲ လျှောက်နိုင်ပါပေရဲ့တော်။ ဘာပဲပြော ပြော သူက ပြောချင်ရင် စွတ်ပြောမယ်လူ။ ဟိုဝွတ်နိုက် မကြီး ဒေါ်စပ်စုကိုများ ပြောမိရင်တော့။ အန်တီခင်လေး အသက်ရှူမဝချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။

အင်း...ဟိုသင်း၊ နတ်က နေတဲ့အချိန်ကလေ နတ်သဘောဆိုတော့ ခုန်တာပေါက် တာနဲ့ဘေးမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး ပေါ့ကွယ်၊ အန်တီခင်လေ ဟိုသင်း... တိုက်ကလူတွေက တစ်မျိုးထင်မှာ"

"အို... ဘာရှက်ရမှာလဲ အန်တီကလဲ နတ်ပွဲဆိုတာ ရိုးရာအစဉ်အလာ တစ်ခုပဲဥစ္စာ၊ နတ်ကပ် မကပ်တာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ အန်တီရယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် နတ်ပွဲသွားတာပဲ၊ ကတာပဲ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် ပေါ့၊ အဲ... တိုက်ကလူတွေကတော့ ကျွန်တော်ပြောမှသိမှာပါ၊ စိတ်ချ ကျွန်တော်ကတော့ နှုတ်လုံ တယ်" အန်တီခင်လေး မျက်နှာဝင်းလက်သွားလို့မှ မဆုံးခင် ကိုဝင်းအောင်က တဟဲ့ဟဲ့ရယ်လိုက်တယ်။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ နှုတ်လုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ပြောတဲ့သူတွေ နှုတ်မလုံမှာပဲ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ၊ ဟဲ့ဟဲ့..ဟဲ့ဟဲ့ ကားလား ပြီအန်တီ၊ လာလာ" အပျိုကြီး မျက်မှာ ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး ကိုဝင်းအောင်ပိုပြီး နောက်ချင် ပြောင်ချင်လာတယ်။ အပျိုကြီးများ ဒီလိုတုန်းတာကြောင့် အပျိုကြီး ဖြစ်တာပဲ။ ကားပေါ်မှာ ကိုဝင်းအောင် လှမ်းအော် ပြောလိုက်တယ်။ "နောက်တစ်ခါသွားရင် ကျွန်တော်ခေါ်နေအန်တီ ကျွန်တော်နတ်တစ်ပါးပူးချင်လို့ ဟဲ့ဟဲ့ ကိုကြီးကျော် ကိုကြီးကျော် ကိုတော့ ကျွန်တော်က အရမ်းကြည့်ညိုတာ အကြိုက်ချင်းတူလို့ ဟဲ့...ဟဲ့၊ အန်တီတို့ နတ်ကတော် က အဖြူကိုအရောင် ဆိုးထားတဲ့ ရမ်တွေ ဘာတွေတော့မလုပ်တတ်ပါဘူးနော် ဟဲ့ဟဲ့"

တူဝရီးနှစ်ယောက်စလုံး မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုဝင်းအောင်ကို စိတ်ထဲကနေ ကျိန်ဆဲ လိုက်ကြ တယ်။ ဟင်း...ကြည့်နေပါ၊ နတ်ရိုက်မယ်လူ၊ မုတ်သွားအောင်ကိုင်လိုက်စမ်းပါ ဖေကြီးကျော်ရယ်။ နမကြီးတို့ မျက်စိအောက် မှာ တင်မြင်ပါရစေ။ သူကြောင့် နမကြီးတို့ရဲ့ အကြည်ဓာတ်လေးပျက်ရပါပြီ။

+++++

အပိုင်း (၂၆)

ရုံးပိတ်ရက် စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တွေဟာ ဖိုးဘတင် အဖို့တော့ အလျင်နေ့ တွေထက် စာရင် နည်းနည်း ထူးခြားပြောင်းလဲတတ်တဲ့ နေ့ကလေးတွေဖြစ်တယ်။ စနေ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက် မှာ ရုံးပိတ်တဲ့သားလုပ်သူ အိမ်မှာရှိတယ်။ ကျောင်းပိတ်တဲ့ မြေးအမြွှာနှစ်ယောက် ရှိတတ် တယ်။ (မရှိတာကများပါတယ်။) ထုံးစံအတိုင်း အာကာတို့ သားအမိ (မြေးယောက်ျားလေးနဲ့ ချွေးမ) ကတော့ စနေ တနင်္ဂနွေလဲ ထွက်မြဲပဲ။

ဖိုးဘတင် အဖို့တော့ အလျင်နေ့တွေလို ဝရန်တာမှာ လက်ဖက်ရည်အိုး တစ်လုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း တငုတ်တုတ်တုတ် မနေရတော့ဘဲ။

သားနဲ့စကားပြောလိုရတာ၊ အဲဒါမှာ ညီမရဲ့စာစာ စာစာအသံလေးတွေ ကြားနေရ တာဟာ အပြောင်းအလဲလေးတွေပေါ့။

အမြွှာညီမအိမ်ကမထွက်မချင်း ဖွင့်နေတတ်တဲ့ ကက်ဆက်က သီချင်းသံ တွေကလဲ ဖိုးဘတင် နားလည် ပေမယ့် နားမငြီးပါဘူး။ အလျင်နေ့တွေလို ခြောက်သွေ့ မနေဘဲ ဆူဆူညံညံ စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်နေတာကို ဖိုးဘတင် သဘောကျတယ်။ သဘာဝ မကျတဲ့သူကတော့ သင်းတို့အဖေ ဖိုးဘတင်ရဲ့ သားပေါ့။

ဟိုကောင်မနှစ်ကောင် ကက်ဆက်စ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ သူ့မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီ။ ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ သတင်းစာကို ဇိမ်နဲ့ဆွဲပြီး ဖတ်နေရာ ကနေ မျက်နှာမကြည်မသာ နဲ့ထပြီး ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ကို ဟိုကောင်မ တွေက သီချင်းဖွင့်ပြီး ကြမ်းတိုက် ကြတော့မယ်လေ၊ သတင်းစာကို လက်ကကိုင်ပြီး ဖိုးဘတင်ရဲ့ လွက်မြောက် နယ်မြေ ဝရန်တာကို ထွက်လာတတ် တယ် ဖေအနဲ့စကားပြောလိုက် သတင်းစာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖတ်လိုက်နဲ့ အချိန်ကြာလာတာ နဲ့အမျှ သူ့မျက်နှာက ပိုပြီးမှုန်မှိုင်းလာတတ်တယ်။

ကက်ဆက်သံ တွေနဲ့လိုက်ဆိုတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်အသံ ရောထွေးနေတဲ့ အသံတွေရှိရာကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်ရင်း လျှောက်ပြေးစရာမရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်း ကလေး ထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်နေ တတ်တယ်။ ခက်တဲ့ ကောင်ဘဲ ဖိုးဘတင်မှာတော့ သားကိုကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဘဲဖြစ်နေရတာပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးပဲ။ ပြောလိုက် ပါလား ကက်ဆက်ပြန်ပိတ်စမ်း သမီးတို့ တိုးတိုးဖွင့်စမ်းသမီးတို့ ပြောပါလား။ မပြောဘူး မျက်နှာအိုအိုနဲ့ လေးဆယ်ငါးပေ အရှည်ကိုပဲ ပတ်ချာလှည့်နေတော့တာပဲ။ တစ်တစ်ချက်ချက် နာရီကိုကြည့်တယ်။

အဝေးကြီး လိုသေးတဲ့ ဘော့လုံးပွဲချိန်ကို ကြည့်တာလေ။ဘော့လုံးပွဲကို ဒီကောင်ဝါသနာပါပုံကလဲ ဩချ လောက် ပါပေရဲ့ တကယ်...တကယ်။

တီဗွီကလာတဲ့ နိုင်ငံခြားဘော့လုံးပွဲကားတိုလေးက စပြီးတိုင်းနဲ့ပြည်နယ်၊ မြို့နယ်ဘော့ လုံးပွဲမကျန် နောက်ဆုံးလမ်းဘေးမှာ ကလေးတွေ ဘော့လုံး သေးသေး လေးနဲ့ ကန်နေတဲ့ပွဲ တောင် ရပ်ကြည့်တဲ့ကောင်။ ကုန်နေပြီ။ ဖိုးဘတင်လဲ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒါလောက် ဝါသနာ မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒီကောင် ငယ်ငယ်ကလဲ ဒီလောက်စွဲစွဲမြဲမြဲမဟုတ်ပါဘူး။ ကန်လဲခဏပဲ ကြည့်လဲခဏပါပဲ။ အသက်ကြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘော့လုံးပွဲ ကြည့်တဲ့ ဝါသနာ ဒီလောက်စွဲလန်း သွားတယ်မသိဘူး။

ရုံးဖွင့်ရက်တွေမှာတော့ (တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်ပွဲကလွဲရင်) ဒီကောင် ဒီလောက်မဆိုးဘူး။ ရုံးပိတ်ရက်ခုလို တနင်္ဂနွေမျိုး စနေမျိုးကတော့ ထီးတစ်ချောင်း နဲ့ လိုက်လို့ရှာတယ်။ အဲ ပွဲရှိကြောင်း စုံစမ်းရထားပြီး သား ဆိုရင်တော့ ဘော့လုံးပွဲချိန်ကို တစ်နေ့ကုန်နာရီ ကြည့်ကြည့်နဲ့ လုပ်နေ တော့တာပဲ။ သူ့မယ်ရုံးပိတ်ရက် တခြား လုပ်စရာလဲ မရှိဘူးလေ။ အိမ်လည်း မလည်ဘူး မိန်းမအလုပ်နောက်လဲ မလိုက်ချင်ဘူး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေ ဘာတွေလဲ ဒီကောင်ကမ သွားတတ်ဘူး သူကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မကြိုက်ဘဲ။ သူကြိုက်တာ က ဘီယာကိုး။

အင်း...ဒီကောင်ပြောဖူးတယ်၊ အဖေရေတဲ့၊ ဘော့လုံးပွဲမှာ ရေခဲစိမ် ဘီယာလေး တစ်ဘူးလောက် မြို့ပြီး ကြည့်ရတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှမတူဘူး အဖေရေတဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘီယာလဲကုန်၊ ပွဲကကြမ်းလာရော၊ အားမလို အားမရဖြစ်လာရင် ဘီယာဘူးခွံကို တအားညှစ်ပြီး အော်ရတာလဲ သိပ်ကောင်း

တာတဲ့။ ပေါ့သွား တာပဲတဲ့။ ပြန်အထွက်ကျ ဘီယာဘူးခွံလေး လက်ထဲမှာ ပိန်ရှုံ့နေလိုက်ပုံက မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူးတဲ့။

ဒီကောင်ပြောဖူးတယ်။ သူပြောပုံ ထောက်ရင် ဒီကောင် ဘော့လုံးပွဲ အော်တာပဲ ကိုယ်ငယ်ငယ်ကလဲ အော်ဖူးတာပဲ။ ဘော့လုံးပွဲအော်တဲ့ကောင် ဘယ်လိုအော်တယ်၊ ဘယ်လောက် အသံထွက်တယ်ဆိုတာ သိသားပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာ ကဘော့လုံးပွဲမှာ အော်တဲ့အသံကို ဘော့လုံးပွဲမှာ ဒီကောင် ထားခဲ့တာက ခက်တာ။ အိမ်ကိုယူလာခဲ့ပြီး အဲဒီအသံမျိုးနဲ့ မယားသားသမီးကို အုပ်ချုပ်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းမလဲ။

ဖိုးဘတင် နားကာ ဝရန်တာ လက်တန်းပေါ်မှာ သားလုပ်တဲ့သူ လက်ထောက်ပြီး လာရပ်ပြန်တယ်။ ဖိုးဘတင်က စကားစမလို့ ချောင်းဟနဲ့ လိုက်ကာ ရှိသေး ရုတ်တရက် သီချင်းသံတစ်သံက ကျယ်လောင် လှစွာ ပေါ်လာတယ်။

အမြွှာညီမဆီကမဟုတ်ဘူး။ တိုက်အောက် လမ်းထဲကလာတာ။ ဩ...ထီဘီး၊ ထီဘီး ထီစက်ဘီးလေး တွေလာတာ။ သူတို့က ရုံးပိတ်ရက် တွေဆို နံနက်ပိုင်း လာတက်တယ် ကြားရက်တွေ ဆိုရင်တော့ ညနေဘက် အမြဲလာကြတယ်။

"မြစ်မ်းပြာလမ်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သေဌေးလောင်း၊ သေဌေးမ တော်လောင်း များခင်ဗျာ၊ ငါးသိန်း၊ ဆယ်သိန်း ၊ ဆယ်နှစ်သိန်း၊ နှစ်ဆယ်ခုနှစ်သိန်း တို့ကို ကြိုက်ရာရွေးဖို့အတွက် အောင်ဘာလေထီလက်မှတ်၊ မင်္ဂလာစုံတွဲ၊ အထူးမင်္ဂလာစုံတွဲများနဲ့ ကျွန်တော်များ လာခဲ့ပါပြီ။ သေဌေးလောင်း ရွေးချယ်ပွဲကို မဆင်နွှဲရ မရှိ လေအောင် ဆုကြီးများကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိနိုင်ဖို့

အတွက် ကျွန်တော်များရဲ့ ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ကြွလှန်းလို့ ကံစမ်း လှည့်ကြပါဦးလို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပါရစေခင်ဗျာ"

အမြွှာညီအစ်မ ရဲ့ ကက်ဆက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့ ထီသမားအော်သံကို ဖိုးဘတင် နားထောင် ကောင်းကောင်း နဲ့ နားထောင်နေဆဲ နောက်သီချင်း သံတစ်ခုက အလုံးအရင်းနဲ့ လိုမ့်ဝင်လာတယ်။ သီချင်းသံ ကတော့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ပါ ကြေးစည်သံလေးနဲ့ မေ့သီချင်းပေါ့။ မြစ်မ်းရောင်လမ်း အတွင်းမှာနေထိုင် ကြကုန်တဲ့ သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီရှင်တို့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်များ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်တဲ့ အသံမစ် မဟာပဋ္ဌာန်း ရွှတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကြီးမှာ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းရန်အတွက် ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာမများအဖြစ် ကုသိုလ်တော်ပါဝင်ကြပါဦးလို့ တိုက်တွန်း နှိုးဆော် လိုက်ပါတယ်။ မိမိတို့တက်နိုင်သလောက် တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်၊ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်ကုသိုလ်ပါဝင်ခြင်း အားဖြင့် သံဃာတော် အပါးများစွာရဲ့ ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာမ များဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်။

"ဒီခေတ်၊ ဒီအခါ ဒီသမယကြီးမှာ တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်၊ ငါးကျပ် ဆစ်တယ်နဲ့ ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာမဖြစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာရနိုင်ပါမလဲခင်ဗျာ၊ သို့သော်ငြား ကျွန်တော်များ မဟာပဋ္ဌာန်း ရွှတ်ဖတ် ပူဇော်ပွဲကြီးမှာတော့ဖြင့် အဲဒီအခွင့်အရေးကို ရနိုင်ကြပါပြီ ဒါကြောင့်မို့လို့ မိမိတို့တက်အားအမျှ မိမိတို့ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကုသိုလ်တော်များပါဝင်ကြဖို့ ဒီနေရာကနေပြီး တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ရပါတယ်ခင်ဗျာ"

ဟုတ်ပေတာပဲ ဟုတ်ပေတာပဲ ဖိုးဘတက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထောက်ခံမိ တဲ့အပြင် သူ့အိတ်ထောင် ထဲက ထည့်ထားပြီး ဘယ်တော့ မှမသုံးဖြစ်တဲ့ ငါးကျပ်တန် အသစ် လေးတွေကို စမ်းနှိုက်မိတယ်။

"ဖြူပြာ၊ ကြည်ပြာ"

ဖိုးဘတင်အော်သံကို တော်တော်နဲ့မကြားကြဘူး။ အင်းကြားနိုင်ဖို့လဲ မလွယ်ဘူးလေ။ အလှူခံအော် နေတုန်း ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးရောင်းတဲ့ရောင်းတဲ့ ဗေဒင်ဟောစတမ်းရောင်း တဲ့ကားနှစ်စင်း တစ်ပြိုင်နက် ဝင်လာကြ တာကိုး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ဆို ဒီလိုပဲလေ။

ဖိုးဘတင် အသံထွက်ဘဲ လက်ယပ်ပြခေါ်တာကို အလှူခံ ဝင်လာကတည်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာနဲ့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့ သားနဲ့ ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ မြေးမနှစ် ယောက် အတော်လေးကြာမှ လှမ်းမြင်ကြတယ်။ သား လုပ်တဲ့သူက သမီးလုပ်တဲ့သူကို တစ်ခုခု လှမ်းပြောရင်း ဖိုးဘတင်ဆီ သွက်သွက် လျှောက်လာ ပါတယ်။

"အဖေ....ဘာလဲအဖေ" " ဪ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖြူပြာကိုခေါ်တာ၊ အလှူငွေသွား ထည့်ခိုင်းမလို့" သားလုပ်တဲ့သူက ဖိုးဘတင်ကို ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်တယ်။ ဖအေနောက် ကလိုက်လာတဲ့ အမြွှာတွေကတော့ ဘိုးအေ ကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဆရာလုပ်ကြတော့တယ်။

"အဘိုးကလဲ သမီးတို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့၊ တချို့အလှူခံတွေက အစစ်မဟုတ်ဘူး၊ အတုတွေပါဆို၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်က အလှူခံမှပဲ ထည့်ပါလို့ဆို အဘိုးကလဲ"

"မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အဘိုးကဆွမ်းဒါနဆိုလို့ပါ၊ အဘိုးရော သမီးတို့ အဘွားရော ဆွမ်းကပ်တာသိပ်ဝါသနာပါတာ၊ အညာမှာဆို အဘိုးတို့ တစ်နှစ် သုံးလေးခါလောက်ကပ်တာ၊ ခုဆိုအဘိုးမကပ်ဖြစ်တာကြာပြီ ဒါကြောင့်..." "

"အဲဒါဆို အိမ်မှာကပ်ပေါ့ အဘိုးရဲ့" "အိုး...အိမ်မှာကပ်ဆိုလို့ကတော့ ဝေးပြီပေါ့ကွာ၊ ညဉ့်တို့ ရန်ကုန် ဈေးနှုန်းနဲ့ အဘိုးဘယ်ကပ်နိုင်မလဲ၊ သူတို့စုပေါင်းမို့သာ ငါးကျပ် တစ်ဆယ်နဲ့ ကပ်လို့ရတာပေါ့"

"ကဲပါပေး...ပေး၊ အဖေဘယ်လောက်လှူချင်လို့လဲ" သားလုပ်တဲ့သူက ဒါမျိုးလေးတွေ ကျတော့ တော်ရှာပါတယ်။ ဖအေစိတ် ကိုသိတယ်။ သိဆို ဒီကောင် ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ် တွေကို ကြုံခဲ့ရသူကိုး။ ကိုယ့်အိမ်က ကပ်လိုက် ဆွေတွေမျိုး တွေကကပ်လိုက်နဲ့ တစ်နှစ်လုံးဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ် တွေ ဆက်နေတာ သူမျက်စိမှာပါ။ ဖိုးဘတင် က ငါးကျပ်တန်အသစ်လေး နှစ်ရွက်ထုတ်လိုက်တယ်။

"ရှေးဆယ်ဆယ် ရာယ်ရာယ်ရှိအောင်ပေါ့ကွာ"

သားလုပ်တဲ့သူက အသံစုံ ပွက်ပွက်ညံ့နေတဲ့ လမ်းထဲကို လှမ်းပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက် တယ်။ ဖလားကြီးတွေနဲ့ တချောက်ချောက်လိုက် အလှူခံနေကြတဲ့ အလှူခံတွေက နားတော့လျှင်တယ်။ လက်ခုပ်သံကြားတော့ အပေါ်မော် ကြည့်တယ် ထီသမားလေးတွေ မော်ကြည့်တာလဲမြင်ရတယ်။ သားလုပ်သူက အလှူခံတွေကို ပိုက်ဆံလေး ထောင်ပြရင်း သတင်းစာယူ ပစ္စည်း တင်တဲ့ ကြိုးတွဲလောင်းလေးကို အောက်ကနေ ဆွဲ လိုက်တယ်။

ကြိုးကညှပ်မှာ ပိုက်ဆံကိုညှပ်တယ်။ ပိုက်ဆံမညှပ်ခင် ပိုက်ဆံပေါ်မှာ ဖိုးဘတင် နာမည်ကို ရေးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ပိုက်ဆံညှပ်ပြီး ကြိုးကလေးကို အောက်ပြန်ချ လိုက်တယ်။ ကဲရန်ကုန်တိုက်တွေရဲ့ အလှူငွေ ထည့်ပုံလေး မသင်းဘူးလားဗျာ။ တို့ အလှူငွေထည့်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် နဲ့ ဖလားထဲကို ရိုရိုသေသေထည့်ရမယ်လို့ ဖိုးဘတင် သားလုပ်တဲ့

သူကို သင်ကြား ဆုံးမခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အဲဒီ သင်ကြားဆုံးမမှုဟာ ဒီရန်ကုန်မှာ သားအတွက် လိုက်နာလို့ မရနိုင်တော့ပြီပေါ့။

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ဘုရားဒကာ၊ ဆွမ်းဒကာကြီး ဦးဘတင်မိသားစုကလဲ မဟာပဋ္ဌာန်းရွက်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကြီးမှာ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဆက်ကပ် လှူဒါန်းဖို့အတွက် အလှူတော်ငွေ တစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ လာရောက် လှူဒါန်းသွား ပြန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဟော...အဘိုး ဆွမ်းဒကာကြီးဖြစ်သွားပြီ" အမြွှာမနှစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲကနေ ဘိုးအေကို လှောင်ပြီးရယ်ကြတယ်။ ဖိုးဘတင်ကတော့ ကိုယ်ကြည်နူးမှုနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်နေရင်း အိမ်ထဲက ငါးကျပ်တန်အရွက် ဆယ်ငါးရွက်ကို နုတ်ပြီးကျန်တာကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ဝရန်တာမှာ လက်ထောက်ရပ်ရင်း လမ်းထဲကို ငေးမောနေတဲ့ သားလုပ်သူ လက်ကို ပိုက်ဆံခေါက်နဲ့ ထိုးလိုက်တယ်။ သားလုပ်သူက ဖိုးဘတင်က လှည့်ကြည့်တယ်။

"ရော...မင်းဘော့လုံးပွဲကျ ဘီယာသောက်ဖို့" မုန့်ဖိုးရရင် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဒီကောင်ငယ်ငယ်ကလိုပဲ သားလုပ်သူရဲ့ ပါဝါမျက်မှန်အောက်မှာ ဖိုးဘတင် တွေ့လိုက်ရတယ်။

"နေပါစေအဖေရာ၊ အဖေ သုံးချင်တာသုံးဖို့ ထားပါ။ ကျွန်တော့ မှာရှိပါတယ်" "အဖေမှာ သုံးစရာမရှိပါဘူးကွာ၊ ရော့ယူစမ်းပါ မင်းမရှိပါဘူး လကုန် ရက်ကြီးဥစ္စာ အဖေသိပါတယ်။

သားလုပ်သူ ဖိုးဘတင်ဆီက ပိုက်ဆံခေါက်ကိုယူပြီး အိတ်ထဲအထည့်မှာ ဧည့်ခန်းဆီက အဘိုးဆိုတဲ့ အမြွှာမနှစ်ယောက်ရဲ့ သံပြိုင်အော်သံ ပေါ်လာတယ်။ အော်သံနဲ့အတူ ဝရန်တာကို အမြွှာညီအစ်မ အပြေး အလွှားရောက်လာတယ်။

"အဘိုးက သမီးတို့ကျမပေးဘူး၊ ဖေကြီးကျတော့ အများကြီးပေးတယ်၊ သမီးတို့ လဲပေး" "အဘိုးက ကိုကြီး အာကာ နဲ့ ဖေကြီးပဲပေးတာ၊ သမီးတို့ဆို မပေးဘူး" "ဟာကွာ သမီးတို့ကလဲ"

ဖိုးဘတင်ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် သားလုပ်တဲ့သူက သမီးတွေကို ဟောက်သံ မမည်တဲ့ ညည်းညူသံနဲ့ဟန့်တယ်။ "သမီးတို့ကို မေကြီးပေးတဲ့ တစ်ပတ်စာ မုန့်ဖိုးကကုန်ပြီလား" "ကုန်တာပေါ့ ဖေကြီး ကလဲ တစ်ပတ်မှာတစ်ရာပဲ ပေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်လောက်မှာလဲ"

"ဟာသမီးတို့ကလွန်တာပေါ့၊ ဖေကြီးဆိုရုံးမှာ တစ်နေ့တစ်ဆယ်ပဲ သုံးတယ်၊ သမီးတို့ထမင်းဘူးလဲပါတာပဲ" "ထမင်းဘူး ပါပေမယ့် ညနေကျူရှင်တက်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ဆာတယ်ဖေကြီးရဲ့ ဆီချက် တစ်ပွဲ ဆယ်ငါးကျပ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက် ခြောက်ကျပ်၊ ဒါတောင်သမီး တို့က နေ့တိုင်းမစားပါဘူး၊ ဈေးသက်သာတဲ့ ရခိုင်မုန့်တီ ပဲစားတာပါ"

"ကဲပါကွာ ရော့ရော့ သမီးတို့တစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဆယ်ဆီယူ အဘိုးလဲ မရှိတော့ဘူးကွ" ဖိုးဘတင်ကို အမြွှာမတစ်ယောက်က မျက်စောင်းထိုး တယ်။ "ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ အဘိုးက ကိုအာကာနဲ့ ဖေကြီးကို ပေးနေရတာကိုး"

အမြွှာမ တစ်ယောက်ကတော့ ငါးကျပ်တန်အသစ်လေး တွေကို ပါးမှာတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း မဲရွဲ့ တယ်။ "ဟင်း... အဘိုးကတော်တော် တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်၊ အလှူခံတဲ့ မြေးမတွေကျ တော့တစ်ဆယ်၊ ဘီယာဖိုး ကျတော့ ခုနှစ်ဆယ်ငါးကျပ်တစ်ရာ" ပြောပြီးတာနဲ့ အမြွှာမနှစ်ယောက်က အိမ်ထဲဝင်သွားကြရော။ ဖိုးဘတင်တို့ သားအဖရယ်ရအခက်၊ ငေါက်ရ အခက် မျက်နှာတွေနဲ့ ဝရန်တာမှာကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

"အဘ အဘ"

ဝရန်တာ တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခေါ်သံကြားရတယ်။
ဖိုးဘတင် ကသိပြီ။ ဒါဟိုသူငယ်ရဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင်အသံပဲ။ "ဟိုဘက်ခန်းက၊
ဟိုဘက်ခန်းက" ဖိုးဘတင်က တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မေးဝေါ့ပြုပြီးပြောမှ သားလုပ်သူက
တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။

တံခါးဝမှာ ဖိုးဘတင် သဘောကျတဲ့ မောင်လူပျော်က ချွေးတွေသံတွေနဲ့
စွပ်ကျယ်လက်ပြက်ကလေး ဝတ်လို့။ လက်ထဲမှာတော့ အငွေ့ တစ်ထောင်း
ထောင်း ပန်းကန် တစ်ခု။ "ထမင်းစားပြီးပြီလား အဘ" "လာ လာ ထမင်းမစား
ရသေးပါဘူးကွ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ အဘညက အိမ်နီးနားချင်းက ဟင်းလာပေးမယ်လို့ အိပ်မက်
မက်ထားတယ် ထင်တယ်" ဟေ အေး အေး"

မောင်လူပျော်က ဖိုးဘတင်ဆီကို လက်ထဲကပန်းကန်လှမ်းပေးလိုက်
တယ်။ "အထူးအ ဆန်းလေးမို့လို့ လာပို့တာအဘရေ၊ ငါးဖယ်တွေ
ကြိုးတုပ်ဟင်းလေ၊ မုန့်လာပင်ပေါက်လေး အုပ်ပြီး အရည်သောက်လေးပေါ့"

"ဘာဟင်းကွယ်"

"ငါးဖယ်အကောင်လိုက်ကို အားရပါးရ စိတ်တိုင်းကျတုတေပြီး
ကြိုးတုပ်ချက်ထားတာ အဘရ၊ မုန့်လာ ပင်ပေါက်လေး နဲ့ အရည်
သောက်လေးလေ၊ တတ်သည့် ပညာမနေသာပေါ့ အဘရာ မိန်းမကို
စိတ်မချတော့ ကိုယ်က ဝင်ဝင်ပါရတာပေါ့ ၊ ဟဲ့..ဟဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ချက်တာအဘရ"

ဟေ တယ်ဟုတ် ပါလားကွ၊ ကဲ...ဟင်း အထူးအဆန်း စားရချည်သေး
ပေါ့ကွာ၊ ကြည်ပြာရေ ဖြူပြာ" ဖိုးဘတင်က ဟင်းပန်းကန် လာယူဖို့ အမြောမ
နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်တော့ သားလုပ်သူက ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူတယ်။

"အားနာ စရာဗျာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ထွန်းနိုင်ပါ၊
မြန်မာ့အသံမှာ လုပ် ပါတယ်၊ လိုတဲ့ အကူအညီ ရှိရင်ပြောပါ။ ကျွန်တော့အဖေက
အညာက လိုက်လာတာလေ"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့"

ဒီလိုဆိုတော့လဲ သားကိုထွန်းက မဆိုးပါဘူး။ ဘီယာဖိုးသေချာသွားလို့
အာသွက်လာတာလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အခန်းနီးချင်းမို့ စကားပြောတာလားလဲ
မသိနိုင်ဘူး။ ကျကျနန စကားပြောလို့။ "ခဏထိုင်ဦးနော်" ဆိုပြီး ဟင်းပန်းကန်ကို
လှယ်ဖို့ အိမ်ထဲဝင် သွားတယ်။ ဖိုးဘတင်က ရွစ်ရွစ်နဲ့ မနေနိုင်ဘဲ ဧည့်သည်
ရှေ့မှာပဲ လှမ်းအော်မိတယ်။

"ဟေ့ အဖေတို့အိမ်က ဘာဟင်းလဲကွ၊ ဟင်းပြန်လိုက်ပါဦး" ဖိုးဘတင်ကို
သားအဖ တစ်တွေက မသိတတ်ဘူး ဆိုချင်ဆို၊ အညာထုံးစံကတော့
သူများကဟင်းခွက်ကမ်းရင် ကိုယ်ကလဲဘာလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပြန်ကမ်းရတယ်။

+++++

အဘရဲ့ ဟဲ့..ဟဲ့" "ဟုတ်ပေ့ကွာ ငါ့တူကတော့" "အဘတစ်ယောက်တည်း မပျင်း
ဘူးလား"

"ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ တို့အရွယ်ကတော့ပျင်းတယ်၊ ပျော်တယ်မရှိတော့ပါဘူး၊
ဒီလိုပဲနေရတာ ပေါ့ကွာ" "ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ အဘရဲ့" မောင်လူပျော်က
ဖိုးဘတင်နားကို တကယ့် အရေးတကြီးဟန်နဲ့ ကပ်လိုက်တယ်။ "အဘ
မိန်းမယူမလား၊ ကျွန်တော်ပေးစားမယ်"

"ဟေ...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘယ်နှယ်..ဘယ်နှယ်"
ပျာလောင်ခတ် သွားတဲ့ ဖိုးဘတင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုဝင်းအောင်က
တဟဲ့ဟဲ့ရယ်တယ်။" တကယ်ပြောတာ အဘ ဒီတိုက်မှာ ကိုအဘ ရွေးစရာကို
သုံးယောက် တောင်ရှိတယ်။

"ဟေ"

"ဟုတ်တယ်၊ နံပါတ်(၁) ကျွန်တော်တို့ အပေါ်လွှာက အပျိုကြီးလေ၊
နံပါတ်(၂) ဟိုအောက်ဆုံးထပ်က ပိန်ပိန် သေးသေး အန်တီဘိုကြက်ချေး၊
နံပါတ်(၃) ဤဖေကိုရဲ့ ယောက္ခမကြီး အဲ...အဲဒါကတော့ အဘ ပထမ ဦးစားပေး
စဉ်းစားပေးရမယ် နော်၊ ဟဲ့ဟဲ့..ဒါမှ အဘနဲ့ကျွန်တော်နဲ့..."

"ဟိုးဟိုး ဟိုးဟိုး၊ အလိုလေး ကြမ်းကြမ်းလေ ကြမ်းကြမ်းသွားလို့၊
အဘပြေးပေါက် မှားနေပါ့မယ်ကွာ၊ မလုပ် ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့"

"အို ပိုင်ပါတယ်အဘရ၊ မကြားပါဘူး၊ သိလားအဘ ကျွန်တော့
ယောက္ခမကြီးကလေး အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ နာမည်ကိုက ဒေါ်တင်လုံးတဲ့
ဟဲ့ဟဲ့..ဘယ်လိုလဲအဘ" တော်တော်နောက်တဲ့သူငယ်ပဲ။ ဖိုးဘတင် "ဟာကွာ
ဟွာကွာနဲ့" ရှက်နေတာ ကိုကြည့်ပြီး သူကတဟဲ့ဟဲ့ သဘောကျလို့။

အပိုင်း (၂၇)

"ဟဲ့ဟဲ့...အဘရေ၊ ပန်းကန်နဲ့ပြည့်ပေစေလို့လဲ ထပ်ပြောလိုက်ဦးနော်"
မယ်အေးသာ အနားမှာရှိရင်တော့ ကိုဝင်းအောင် တစ်ယောက် ဆိတ်ဆွဲခံရပြီ။
ဖိုးဘတင်ကတော့ ပွင်းလင်းတဲ့ ကိုဝင်းအောင် မောင်လူပျော်ကို သဘောကျ
လို့မဆုံးဘူး။ ဒီသူငယ်တို့ အညာစရိုက်နဲ့ အတော်နီးစပ်တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ၊
ပျော်ပျော် ပါးပါး။ ခင်ခင်မင်မင်၊ ရိုးရိုးသားသား စရိုက်မျိုးပေါ့။

"ဒါနဲ့ ငါ့တူ ကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်တုံး" "ဟာအဘကလဲ၊
ကျွန်တော် လူပျိုပါ။ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ မိခင်အိုကြီး ကို လုပ်ကျွေး နေရတာ

မငြင်းပါနဲ့အဘရယ်နော်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီယောက္ခလေး တစ်ယောက်ကို အစွဲထုတ် နေတာကြာပြီ။ အဘ နဲ့တော့ ပြေလည်တန်ကောင်းပါရဲ့ဆိုပြီး ဟဲဟဲ ဘာလဲ အဘက အပျိုကြီးဘက်ကို စိတ်ညွတ် နေတယ် ထင်တယ်"

"ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မဟုတ်တာ"

မောင်လူပျော်ဆီက အပျော်က ဖိုးဘတင်ဆီကို ကူးစက်လာသလိုပဲ။ ဖိုးဘတင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလာတယ်။ "မလုပ် ပါနဲ့ကွာ၊ အဘအမယ်ကြီးသိရင် မြေကြီးထဲကနေ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး ထလာမှာကွသိလား"

အိုး...အဘကလဲ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အချစ်ဟောင်းတို့ချုပ်ငြိမ်းရင် အချစ်သစ် တို့ဝေဆာ လာတတ်တာ မေ့တာပဲ အဘရဲ့ ဟဲဟဲ အချစ်သစ် ငုတ်တိုကြီးဘဝနဲ့တော့ မနေပါနဲ့ အဘရယ်နော်"

ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဖိုးဘတင် ရယ်နေလိုက်ရတာပေါ့။ တော်တော် ပျော်ရွှင် တတ်တဲ့ သူငယ်ပဲ။ အဘိုးရေ ရော၊ သမီးတို့အိမ်က ဒီနေ့ ဟင်းမကောင်း လို့ ဦးရဲ့ကလေးတွေအတွက် ဘီစကွတ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်"

"ဟာ...အဲဒါ ပိုသင့်လျော်တာပေါ့သမီးရဲ့၊ သူတို့အတွက် ဒီနေ့မှန်ဖိုး မကုန်တော့ဘူးပေါ့ ဟဲဟဲ" "ဦးချက်တဲ့ ဟင်းက အရမ်းမွှေးတာပဲ၊ ဆန်းလဲဆန်း တယ်နော်၊ ငါးဖယ်ကိုကြိုးချည် ထားတယ်"

"အေး.. အေး၊ နောက်တစ်ခါ ဒီထက်ဆန်းတာ ဦးချက်ဦးမယ်၊ ဟင်းကောင်က ဖမ်းမမိ သေးလို့။ "ဘာကောင် လဲဟင် ဦး" "ကြောင်လေ ကြောင်ကောင်လုံးနပ် မဆလာ နဲ့ သင်းသင်း လေးလေ၊ ဟဲဟဲ အပေါ်လွှာမှာ ဟင်းကောင် တွေ အများကြီးရှိတယ်"

"ဟာ ...ဦးကလဲ"

အမြွှာနှစ်ယောက်ကပါ ကိုဝင်းအောင်ကို သဘောကျသွားကြတယ်။ "မလွယ်ဘူး နော်ဦး အဲဒီအန်တီကြီးတို့ ကြည့်ရတာ အရမ်းကပ်စေးနဲ့ပုံရတယ်၊ ပုံစံကလဲ"

အမြွှာမ နှစ်ယောက် သူတို့ဟာသူတို့ သဘောကျပြီး တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြတယ်။ "ကဲ..ကွမ်းဆာလာပြီ၊ အဘရေ.. သွားတော့မယ်၊ ရေလဲ မချိုးရသေးဘူး၊ ဒီနေ့ကျွန်တော် ခို ကျောင်းထွက်ရဦးမယ် အဘရေ"

"ဟေ... ခိုကျောင်း"

"ဟဲဟဲ...ဟုတ်တယ်၊ တိုက်ခန်းထဲမှာ အညောင်းမိနေတဲ့ ခိုကလေး သုံးကောင်ကို ကန်တော်ကြီးမှာ သွားကျောင်း မလို့ အဘရေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိခင်အို ခိုမကြီးရော ဟဲဟဲ၊ အဘရဲ့ ခိုမကြီးရောပါတယ်"

"ဪ...ဒီလိုလား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ၊ အဘကဘာများလဲလို့" "အဘလိုက်ဦးမလား" "ဟာမလိုက်ပါဘူးကွာ၊ မလိုက် ပါဘူး၊ သွားကြ.သွားကြ" "လိုက်ခဲ့ပါလား အဘရဲ့။ ဟဲဟဲ လူငယ်ချင်းနီးစပ်တာပေါ့၊ သွားမယ်နော် အဘ"

တကယ့်သူငယ်ပဲ။ သူနဲ့စကားပြောရတာ ဖိုးဘတင် စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟုတ်ပ..ဟုတ်ပ၊ သူပြောတာ မှန်တယ်။ ဖိုးဘတင်ဟာ သုံးထပ်တိုက် ပေါ်က အညောင်း မိနေတဲ့ခိုတစ်ကောင်ပါပဲ။ ကန်တော်ကြီး ပတ် အပျော်စီးမီးရထားပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ကြည်နူးစရာ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ကို မြင်ရတယ်။ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ပေါ်မှာ စွင့်စွင့်ကြီးဝပ်နေတဲ့ ကရဝိတ်ငှက်ကြီးကိုလဲ မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကန်တော် ကြီးရေပြင်ပေါ်က လှေကလေးတွေ။ နှစ်ယောက်စီးလှေကလေးတွေရော၊ အမိုးနဲ့ဘာ နဲ့ခြေနဲ့ နင်းပြီး

လှော်ရတဲ့ နှစ်ယောက်စီးရေယာဉ်ကလေးတွေရော၊ အတွဲကိုယ်စီနဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ တင်ပြန်ပြန် လူးလို့။

မထွက်နိုင်သေးတဲ့ အပျော်စီး မီးရထားငယ် ပေါ်မှာ ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ ခိုကလေးသုံး ကောင်က အငြိမ်မနေကြဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြတယ်။ "ဖေကြီး၊ ရထားကမထွက်သေး ဘူးလား" "ဟုတ်တယ်၊ ကြာလှပြီ"

"အေး၊ ဖေကြီးလဲ သမီးတို့လိုပဲ ထွက်စေချင်တာကြာလှပြီ" "စက်ပျက်နေလို့လား မသိဘူးနော်" "မပျက်ပါဘူး ကွာ၊ ကဲ..သမီးတို့က ကလေးတွေပဲ၊ အော်ကြ ထွက်ပါတော့ဗျို့လို့"

သမီး နှစ်ယောက်ကလဲ ဖအေနှစ်ခါမြောက်မပေးရဘူး။ ထွက်ပါတော့ဗျို့။" ဆိုတဲ့ အသံချက်ချင်း ထွက်လာ တယ်။ အမယ်မဆိုးဘူး၊ တခြားတွဲတွေကလဲ ထွက်ပါတော့ဗျို့ အသံတွေလိုက်ထွက်လာကြတယ်။

အဲဒီကျမှ လက်မှတ်ဖြတ်မယ့် ကောင်လေးနှစ်ယောက် ရထားတွဲလေးတွေနား ရောက်လာကြပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လို့။

"ကျွန်တော်တို့က လူနည်းနေသေးလို့ မထွက်နိုင်သေးတာခင်ဗျ၊ ကဲ...ဒီတော့မြန်မြန် ထွက်ချင်ရင် အစ်ကို၊ အစ်မများကို သုံးကျပ်၊ နှစ်ကျပ်နှုန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပေးမယ်ခင်ဗျာ၊ လူကြီးသုံးကျပ်၊ ကလေးနှစ်ကျပ် ပေါ့ ခင်ဗျာ"

ဘာလဲဟ၊ ဟိုဘူတာရုံလို အဆောက်အအုံလေး ရှေ့မှာ ရေးထားတာက လူကြီးနှစ်၊ ကလေးတစ်ကျပ်ပါ။ ကဲ ခုတော့ ကြည့်တော့။ ဪ...အောက်ဆိုဒ် အောက်ဆိုဒ် မင်းဟာ နေရာတကာမှာ ရှိနေတော့တာပါလား၊ ဟင်း... တို့ကျောင်း ဆရာများကျတော့လဲ အောက်ဆိုဒ်ဆိုတာ လမ်းမှာ ပိုက်ဆံကောက်တွေ မှပဲ ရှိတော့ တယ်။

"ကဲ...ရော့ဟေ့ ရော့ဟေ့ မြန်မြန်သာထွက်ကွာ ကလေးကငိုလှပြီ" ဖခင်တစ်ဦးရဲ့ စိတ်မရှည်သံတစ်သံ အလျင်ပေါ်လာပြီး။ ပိုက်ဆံပေးတယ် ရထားပေါ်က လူတွေအားလုံးလဲ လိုက်ပေးကြပါတယ်။ ကိုဝင်းအောင် ကွမ်းသွေး ထွေးတာကို တစ်ခုခု ပြောမှာလားလို့ အကြောင်း သိမယ်အေးက မျက်နှာချင်း ထိုင်ခုံကနေ လှမ်းကြည့် တယ်။ မပြောပါဘူးဗျာစိတ် ချပါ။ ဘာမှလုပ်မရတဲ့ ပိုက်ဆံလေး တစ်ကျပ်တစ်ပြား ကိစ္စနဲ့ တစ်နေ့တာ အပန်းဖြေခရီးမှာ စိတ်အနှောင့် အယှက် အဖြစ်မခံပါဘူး။ ကိုဝင်းအောင်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူကို ပေးမှာ ပါ။

တဂျန်းဂျန်း ရထားစက်နှိုးသံ ပေါ်လာတော့ ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ အော်သံ တွေဆူညံသွားတယ်။ ကိုဝင်းအောင်လို လူကြီးမျိုးတွေရဲ့ အသံလဲပါတယ်။ ဒီအော်သံဟာ မီးပြန်လာလို့အော်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ တော်တော် တူတယ်။ ရထားကလေးက ယိမ်းထိုး။ ယိမ်းထိုးနဲ့ စတင်ထွက်ခွာလာတယ်။ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ပေါ်၊ လှေကလေးတွေဆီက လူတွေရထားကလေးကို လက်ပြကြတယ်။ ရထားပေါ်ကလူတွေကလဲ ပြန်လက်ပြ ကြလို့။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာပျော်ပျော်သလိုလိုပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ သာသာ ယာယာ၊ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်။ လေအေးအေးကလဲ ကြည်နူးစဖွယ် တိုက်ခတ်လို့ဆိုတော့ အပျော်စီး ရထားလို့ စိတ်ထဲထင်တော့ဘဲ ရန်ကုန်-မန္တလေး မမြန်ရထားကြီးစီးပြီး တကယ့် အပျော်ခရီး ထွက်နေသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ လူတွေရဲ့မျက်နှာ အလိုလိုနေရင်းပြီးပြီး ပျော်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဪ... ပြီးလွယ်၊ ပျော်လွယ်တဲ့ မြန်မာတွေလေ။

ဒီကိုအလာ ကုန်ခဲတဲ့ လေးဘီးငှားခ ခုနှစ်ဆယ်ကြောင့်ရယ်။ လကုန်ရက်မှာ ပိုက်ဆံ အပိုကုန်ရတာ ကြောင့် ရယ် မျက်နှာ မကြည်မသာ ဖြစ်နေတဲ့ မယ်အေး တစ်ယောက်လဲ မြန်မာပီပီပြီးလာတယ်။ "ငါ့မိန်းမ က

သေချာကြည့်ရင် တော်တော်လှတာပဲ။ မေးလေနှစ်ထပ်ဖြစ်နေတာကိုက လှတာ။ သုံးထပ်သား လေးလိုပဲ။ ဟဲဟဲ... အဆီတစ်ထပ်၊ အသား တစ်ထပ်" "ဖိုးအောင်နော်"

မယ်အေးက ကိုဝင်းအောင် ကိုဒူးကို အားရပါးရ ဆိတ်ဆွဲပစ်လိုက်တယ်။ ကိုဝင်းအောင် ကတော့ တဟဲဟဲ အရယ် မပျက်ဘဲ ရေစပ်နားက အိမ်လေး တွေထဲမှာ တစ်နေ့တာ အပန်းဖြေဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ မိသားစု တွေ ကို လက်လှမ်း ပြနေတယ်။

"မိန်းမရေ၊ ယောက္ခမကြီးတော့ စိတ်ချရပါတယ်နော်။ တစ်ယောက် ယောက် နဲ့တော့ချိန်း တွေမနေတန် ကောင်းပါဘူး။" "ဖိုးအောင် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား။" "ဟဲ့ဟဲ့ မယ်အေးကလဲကွာ၊ သူလဲလေ လောကီသားပဲကွ" "သွားစမ်းပါ။ ဟော... ရထားက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ရထားက စကိတ်စီးတဲ့နေရာအရောက်မှာ ရုတ်တရက် ထိုးရပ် သွားတယ်။ ဟေ့..ဟေ့၊ အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့ဟေ့ တစ်ကျပ်ကြီးများတောင် ပိုပေးထားရတာကွ၊ သိလား အပျော်ရှိန် တန့်သွားတဲ့ ရထားစီးခရီးသည်တွေဆီက မီးပျက်သွားရင် ကြားရတတ်တဲ့ စိတ်ပျက် အားလျော့ တဲ့ အသံမျိုးကြီးထွက်လာတယ်။

"လမ်းချော်လို့တဲ့၊ လမ်းချော်လို့၊ ခဏလေးပါတဲ့" သောက်ကျိုးနည်း၊ ဒီရထားလေးမှာလဲ လမ်းချော်တာ ရှိတာပဲလား။ ခဏလေးဆိုပြီး ဟိုမီးရထားကြီးတွေလမ်းချော် သလောက်ပဲမကြာစေနဲ့ဦး။ သမီးနှစ်ကောင် ပြောသလိုပဲ၊ ကျွိုင်ပါပဲကွာ။

"သုတရေ..သားငယ် ဟိုမှာဟေ့၊ ဘွားဘွားကြီးကို ဒီကမြင်ရတယ်၊ တွေလား" မယ်အေးကသူ့ဘေးနားက သားကို ဝမ်းသာ အားရပြတယ်။ စားစရာ သောက်စရာခြင်းနဲ့ ပလတ်စတစ်ခင်းပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်း နေရာ ဦးပြီး

စောင့်ကျန်ခဲ့တဲ့ ယောက္ခမကြီးကို ရထားက ကုန်းမြင့်ပေါ် ရောက်နေတော့ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

'ဟဲ့ သမီး တို့ သေချာကြည့်စမ်း၊ ဘွားဘွားကြီး တစ်ယောက်တည်းလား'

'ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းရယ်'

မယ်အေးရဲ့ဆိတ်ဆွဲခြင်းကို (ကိုဝင်းအောင် ဒုတိယအကြိမ်) ခံလိုက် ရပြန်တယ်။ အငယ်ကောင်က သူ့ဘွားအေ ကို လှမ်းအော် ခေါ်တယ်။

'ဘွားဘွားကြီးက ဘယ်ကြားမှာလဲ သားရဲ့၊ မခေါ်နဲ့တော့နော်၊ ဟော ဟောရထားထွက်ပြီ'

ရထားကလေး က မီးခိုးတွေ တတောင်းတောင်းနဲ့ အားယူ ထွက်ခွာပြန်တယ်။ တစ်ပတ်ပတ်ဖို့အတွက် ကုန်းမြင့်အောက်ကို ကွေပတ်ပြီး တက်ရတော့မယ်။ သံလမ်းလေးတွေ ကညက နှင်းကျထားလို့နဲ့တူရဲ့။ စိုရွဲ နေတော့ လမ်းချော်တာပေါ့။ ပိုက်ဆံကောက်တဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက်က လမ်း မချော်အောင် မြန်မာနည်း မြန်မာဟန်နဲ့ အရှိန်နှေးတဲ့ မီးရထားလေး ရှေ့ကနေ ပြေးပြေးပြီး မြေကြီးတွေကို သံလမ်းပေါ် ဖြူးဖြူးထားပေးတယ်။ ဟဲဟဲ၊ မဆိုးဘူး။ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ရထားလေးလမ်းမချော်တော့ဘူး၊ လိုရာခရီးကို ချောချော မောမော မောင်းနိုင်တယ်။

'ဟော...လိုက်ဂူထဲ ဝင်တော့မယ်နော်၊ လိုက်ဂူထဲ၊ မယ်အေးရေ၊ မင်းသွားချင်တဲ့ ပြင်ဦးလွင် ရထားလမ်းက လိုက်ဂူ လို့ သဘောထားဟေ့၊ ဟဲဟဲ။ တစ်နေရာမှာ လိုက်ဂူအတုလေးတစ်ခု လုပ်ထားတဲ့ အောက်ကနေ ရထားလေးက ဖြတ်တယ်။ ခဏကလေပါပဲ။ သိပ်လဲမမှောင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးတွေက ဖအေနားကို အတင်းတိုင်းကပ်ကြတယ်။

'ဖေကြီးရေ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ'

ဘုရား-ဘုရား၊ မတစဖူး တလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးတွေလှမ်းပြတဲ့ ရထားလမ်းဘေးဝဲယာက ထိုင်ခုံလေးတွေ ပေါ်မှာ ပေါ်ပေါ် ထင်ထင် ပါးချင်းအပ် ထားကြတဲ့ အတွဲငယ်ငယ်လေးတွေကို ကိုဝင်းအောင်မြင်ရတယ်။

'မယ်အေး၊ ငါတို့တော့ သမီးတွေကို ကန်တော်ကြီးနဲ့ ရည်းစား သင်တန်းကျောင်း မှားခေါ် လာမိပြီ ထင်တယ်ဟေ့'

'စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ သမီးတို့မကြည့်ရဘူး၊ ဒီဘက်လှည့်'

သမီး နှစ်ယောက်က သူ့အမေကိုဘာလို့ ဘာဒေါသဖြစ်သွားပါလိမ့်ဆိုတဲ့ နားမလည် သလို အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

'ခေတ်ရေစီး ရေတံခွန်ကြီးကို လက်သန်းလေးနဲ့ သွားတားလို့မရဘူးဟာ မယ်အေးရ၊ ငါတို့ ဆုံးမ နေတဲ့ကြား ကပဲ နောက်လေးငါးနှစ်ဆို ယုယနဲ့ မြတ်နိုးလဲ အဲဒီထိုင်ခုံတွေပေါ် ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ'

'ဘာပြောတယ်၊ ဟင်-ဘာလို့ ရောက်ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ရောက်ရမှာလဲ၊ ဖိုးအောင်နော်'

အသေ တိုက်ခိုက်တော့မယ် မိခင်တို့ရဲ့ ဇာတိမာန်ကို မယ်အေးဆီမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကိုဝင်းအောင် တစ်ယောက် တဟဲဟဲ နဲ့ အမြီးကုပ် လိုက်ရတော့တယ်။

'စတာပါ အချစ်ကလေးရယ်နော်၊ ဒေါသ မဖြစ်ပါနဲ့နော်'

'ဖေကြီးရေ၊ ရောက်တော့မယ်၊ ရောက်တော့မယ်'

စထွက်တဲ့နေ့ရာကို အကြီးမက မှတ်မိတယ်။ ရထားရပ် သွားတော့ အငယ်ကောင်က မဆင်းချင်သေးဘူး၊ ချီးမယ်၊ ချီးမယ်နဲ့ ပေကတ်နေလို့မနည်း ချောခေါ်ရတယ်။

'ဖေကြီး၊ သမီးတို့လဲ စီးမှာနော်'

'စီးရမှာပေါ့ကွ'

သမီး နှစ်ယောက်က အားရဝမ်းသာနဲ့ ရှေ့ကနေပြေးကြတယ်။ မယ်အေးက တဟဲဟဲနဲ့ အော်တာကို ကိုဝင်းအောင်က တားတယ်။

'မဟဲ့စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ပြေးစမ်းပါစေ၊ သူတို့မှာ တစ်နေ့တလေလေး ဒီလိုပြေးခွင့် ရရှာတာ ၊ တစ်ပတ်တစ်ရက်လဲ မပြေးရဘူး၊ တစ်လတစ်ရက်လဲ မပြေးရဘူး၊ စိတ်ကူးရမှ တစ်ခါတလေ လေးပြေးရရှာတာ ပြေးပါစေကွာ'

'ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ရက်သာ ဒီလာရင်ကတော့ ကိုဖိုးအောင်၊ ထမင်းမစားဘဲ ဗိုက်ကလေးတွေ ပွတ်နေရလိမ့်မယ် သိလား၊ တကယ်ပဲ၊ အပြင်ထွက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံအရမ်းကုန် တာပဲ၊ တွက်ကြည့်၊ အသွားအပြန် ကားခက တစ်ရာလေးဆယ်၊ ချက်တာ ပြုတ်တာနဲ့ ဝယ်ခဲ့ခြမ်းခဲ့တာက နှစ်ရာကျော် လောက် ကုန်တယ်၊ ဒီမှာ ကုန်ဦးမှာဆို အနည်းဆုံး လေးငါးရာပဲ၊ ကျုပ်လခ တစ်ဝက်တော့ ကိုဖိုးအောင်ရဲ့'

'ဒါတော့ ... ဒါလေးများကွာ၊ မင်းယောက်ျား ရှာပေးမှာပေါ့ မိန်းမရယ်၊

ဒီလိုတွက်တာဟာ လိုအပ်တာကွ၊ ကလေးတွေ အတွက်ရော၊ မင်းအတွက်ရော၊ ငါ့အတွက်ရော၊ ယောက္ခမကြီး အတွက်ရောလိုအပ်တယ်၊

ယောက္ခမကြီးကို အပြန်မှာ ဘုရား ဝင်ပို့ချင်သေးတယ်။ သူ့ခမျာရွှေတိဂုံ မရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့.. ဖိုးအောင်ရဲ့ မယ်အေးကတော့ ကိုယ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ တော့ ဘယ်မှ မသွားချင်ပေါင်၊ အပန်း မပြေချင်လဲ နေပေစေတော့၊ ဟင်း.... မင်းယောက်ျားကလဲ ရှာရင်း ရှာရင်းနဲ့ ရှေ့လဆိုဥသြတွန်ချိန် ရောက်ပြီ၊ အရေးထဲ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကလဲ ပြုတ်သွားသေးတယ်'

'အို ဒါတွေက အေးဆေးပါကွာ၊ ပြေလည်သွားမှာပါ၊ မိန်းမရာ၊ မပူးစမ်းပါနဲ့၊ အရေးပေါ်ရှိပါတယ်ကွာ'

'အရေးပေါ်လဲ ကြာရင်လုံးပါး ပါးတော့မယ်၊ လကုန်ခါနီးတိုင်း အရေးပေါ်နေရတာ ချည်းပဲ၊ သုံးရာယူလိုက်၊ ငါးရာ ယူလိုက်နဲ့၊ အရေးပေါ် ခြောက်ထောင်က သုံးထောင်လောက် ရှိတော့မယ်'

ခုဒီလာတာလဲ အရေးပေါ်ထဲကပဲလား ဟဲဟဲ'

'အင်းလေ.....'

ဟဲဟဲ အပန်းဖြေထွက်တယ်ဆိုတာ အရေးပေါ် လိုအပ်ချက်ပဲ မယ်အေးရ၊ အရေးပေါ်လိုအပ်ချက်အတွက် အရေးပေါ်ထဲ ကအသုံးပြုတ် ဆိုတာ မှန်ကုန် သင့်မြတ်တာပဲ ဟဲဟဲ'

'သွားစမ်းပါ၊ သူ့ကတော့ဒါပဲ၊ မယ်အေး ဦးနှောက်တော့ ကြာရင် ပျက်များ သွားမလား မသိဘူး၊ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေတွက်ရ ချက်ရတာနဲ့၊ ဈေးဖိုးစီမံရတာနဲ့'

'မလုပ်ပါနဲ့မိန်းမရယ်၊ ဦးနှောက်တော့ မပျက်ပါနဲ့၊ မင်းဆေးရုံစရိတ်က ပိုဆိုးသွားမယ်၊ သိလားဟဲဟဲ၊ ငါလဲအရူး ယောက္ခမ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ကွာနော်'

'သွားပါ၊ အဲ.... ကလေး တွေကိုလဲ နောက်နှစ် ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းပြောင်း လိုက်တော့ မယ်ဖိုးအောင်ရယ်၊ မယ်အေးမတက်နိုင်တော့ဘူး'

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဖိုးအောင် ငြိမ်သက်သွားပြီး မိန်းမလုပ်သူကို ကြင်ကြင်နာနာ ကြည့်တယ်။

'မယ်အေး ကို ဖိုးအောင် ပြောသားပဲ၊ ကိုယ်အိမ်နားက ကျောင်းလေးမှာပဲ ထားပါလို့၊ နံမည်ကြီး ကျောင်းရဲ့ဒဏ် ကို မယ်အေးကြာရှည်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့'

'ဪ...ဖိုးအောင်ရယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးကို မျက်နှာမငယ်စေချင်လို့ပါ၊ စာလဲတက်စေ ချင်တယ်၊ မယ်အေး အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူး၊ ပိုက်ဆံကုန် တာထက် အခြားပြဿနာတွေက အများကြီး ပဲ၊ မယ်အေး တို့ အဆင့်နဲ့ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေပေါ့'

'ဖိုးအောင် အစကတည်းက သိပါတယ်ကွာ၊ ကားပြဿနာ၊ အကျီအဝတ် အစား ပြဿနာ ထမင်းဘူးပြဿနာ၊ ကျူရှင်ပြဿနာ၊ ဆရာဆရာမ လက်ဆောင် ပစ္စည်းဿနာ၊ ဒီကျောင်းထားကတည်းက ဒီပြဿနာ သောင်းခြောက်ထောင် ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ကဲ.....တို့ဘယ်လောက်ထို ရင်ဆိုင်နိုင်မလဲ ဖြေရှင်းနိုင်မလဲ၊ ရင်မဆိုင်နိုင် တော့ဘူး၊ မဖြေရှင်းနိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့အချိန်မှာ တောပြီပေါ့၊ တော်လိုက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြီး ဒီဝန်ကို မနိုင်ဘဲထမ်းရင် တို့စိတ်ဆင်းရဲမယ်၊ တို့သားသမီးတွေ စိတ်ဓာတ်ပျက်သွား မယ်၊ အဲဒါမှ ဆိုးတာ အဲဒီတော့မိန်းမ'

အတည်ပေါက် ပြောရင်းက ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ မူလမျက်နှာပြုံးဖြူ အမူ အရာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

'ဒီကျောင်းကလဲ ဒီစာ သင်တာပဲ၊ ဟိုကျောင်းကလဲ ဒီစာသင်တာပဲ၊ စာချင်းအတူတူပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး သိပ္ပံမောင်ဝရေးတဲ့ ဆရာစော ကျောင်းကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ပါသလိုပေါ့ကွ၊ နောင်နိုင်ငံတော် သမ္မတ ပေါ်ထွက်မလာဘူးလို့ မည်သူပြောနိုင်အံ့နည်းတဲ့ ဟဲဟဲ၊ တို့ရပ်ကွက် ကျောင်းလေး ကို အထင်မသေးပါနဲ့ကွ'

မယ်အေးက အားမတန်လို့ မာန်လျော့ရတဲ့ အမူအရာနဲ့ တုံ့ကိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ် နေ တယ်။ ကိုဝင်းအောင်က မိန်းမလုပ်သူရဲ့မေးစေ့ နှစ်ထပ် ကိုချစ်စနိုး၊ လိမ်ဆွဲလိုက်တယ်။

'ဟေး.... တော်ပြီတော်ပြီ၊ ဘာညာဘာညာတွေ အကုန်ဖျောက်၊ ပျော်ရအောင် လာတာကိုကွာ၊ မိန်းမကလဲ၊ ကဲ..... လာ လှေသွားစီးမယ်၊ သမီးတို့က အော်လှပြီ'

ဟင့်အင်း၊ မယ်အေးမစီးရဲဘူး၊ ဖိုးအောင်တို့ သားအဖတစ်တွေပဲ သွားစီးကြ'

'လာပါ၊ ဘာပြုလို့ မစီးရဲမှာလဲကွ၊ လာ'

'တော်ပြီ၊ မယ်အေး... အမေနဲ့စောင့်နေမယ်၊ လှေစီးပြီးရင် ထမင်းစား မယ်လေ'

'ဟာ.....နေဦး၊ လှေစီးပြီးရင်၊ တို့က ကောင်းကင်ရထားစီးဦးမှာ'

'အို...ဖိုးအောင် ကလဲ လှေစီးပြီးရင် တော်ရောပေါ့'

'ဘယ်တော့ရမှာလဲ၊ ဒီထဲမှာ လုပ်လို့ရတာတွေ အကုန်လုပ်မှာ၊ စီးလို့ရသမျှ အကုန်စီးမယ်၊ ရေပြင်ရော၊ မြေပြင် ရော ကောင်းကင်ရော အကုန်လာခဲ့။

မယ်အေးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့တိုးတိုးကလေး 'ပိုက်ဆံကုန်လိမ့်မယ် တဲ့။ ချစ်လင်ကိုလူပျော်ကြီးကတော့ မယ်အေးပြောတာကို မကြားတော့ပြီ။ အငယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး သမီး တွေ ဆီပြေးပြီ။

တစ်နာရီကို နှစ်ဆယ်ပေးရတဲ့ ရောင်စုံ အမိုးကျားလေးနဲ့ ခြေနင်း ရေယာဉ်ကို သားအဖ တစ်တွေ လျှောက်စီးကြရင်း မယ်အေးတို့ရှိတဲ့ ကမ်းစပ်ထိရောက်လာကြတယ်။ အဝါရောင် အသက်ကယ် ဗော့အိတ် ကလေးတွေ ပခုံးမှာ ကိုးရိုးကားရား စွပ်ပြီး လန်းဆန်းမြူးရွှင်နေကြတဲ့ သားအဖလေးယောက်ကို ကြည့်ပြီး မယ်အေး ကြည့်နူးရပါတယ်။

လှေစီးပြီးတော့ မယ်အေး အတင်းဆွဲခေါ်တာနဲ့ ထမင်းသွားစားကြတယ်။ ထမင်းကလဲ စားလို့ ကောင်းလိုက်ကြတာ။ ငါးဖယ်ဟင်း၊ ငါးပိနဲ့ ငရုတ်သီးကြော်။ ကြက်ဥနဲ့ ပန်းထုပ်ကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်နဲ့။ ထမင်း ချိုင့်ကြီး သုံးချိုင့်ပြောင်ရော။

မတူဘူးလေ၊ ခိုအိတ် ရှည်မျောမျော လေးရဲ့မီးဖိုခန်း ထမင်းစားပွဲ ဝိုင်းဝိုင်းလေးပေါ်မှာ စားရတာနဲ့ ကျယ်ဝန်း လွတ်လပ်စိတ် ကြည့်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ ရေစပ်မြက်ခင်းမှာ စားရတာနဲ့ မတူဘူးလေ။ ထမင်းစားဖို့ဆိုရင် အမြဲ တကျည်ကျည် လုပ်တတ်တဲ့ အငယ်ကောင်တောင် မငြင်းမဆန်စား လို့။ ယောက္ခမကြီးလဲ ထမင်းမြိန် ရှာတယ်။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာလဲ ကိုယ်လိုသူလို ထမင်းဝိုင်းတွေက မြိုင်ဆိုင် နေတာပဲ။ တချို့ဆို ကက်ဆက် တွေတောင် ပါကြသေးတယ်။ ကလေးတွေက

မြက်ခင်းပေါ်မှာ အကန့်တင်ဆက်ကြတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ ခိုအိမ် လူသား များရဲ့ တနင်္ဂနွေ ရှုခင်းလေ။

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုဝင်းအောင်က မယ်အေးရော ယောက္ခမကြီးပါ

အတင်းခေါ်ပြီး ကောင်းကင် ကြိုးရထား သွားစီး ကြတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ကို ကောင်းကင် ကြိုးရထားလက်မှတ် ဂိတ်မှာ အပ်ထားခဲ့ပြီး သွားကြတယ်။

အပိုင်း (၂၈)

+++++

လူကြီးနှစ်ကျပ် ကလေးတစ်ကျပ်၊ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ကို ဖြတ်ပြီး အသွားအပြန် စီးရင်လူကြီးလေးကျပ် ကလေးနှစ်ကျပ် ပေးရတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ အသွားအပြန်ပေါ့။ မယ်အေးနဲ့ယောက္ခမကြီးက ထိုင်ကတည်းက မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး ဘုရား၊ ဘုရားနဲ့ကြောက် လိုက်ကြတဲ့အမျိုး။ ကိုဝင်းအောင် နဲ့ ခိုကလေး သုံးကောင် ကတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘဲ ပျော်လိုက်ကြတာ ဆိုတာ၊ နောက်ထပ် သုံးလေးပြန်တောင် စီးချင်ကြ သေးတယ်။

ကောင်းကင်ကြိုးရထားစီးပြီးတော့ တစ်ခါပြန်နားကြတယ်။ ပါလာတဲ့ ငှက်ပျောသီးတို့၊ လက်ဖက်သုပ်တို့၊ ပဲမုန့်တို့ စားရင်းပေါ့။ ဒီလိုအချိန်ဆို အမြဲအိပ်တဲ့ သုတနဲ့ သူ့အသွားအေတောင် မအိပ်ဘဲ မျက်လုံး ကျယ် လန်းဆန်း နေကြတယ်။ သမီးနှစ်ယောက်က တော့ပြောမနေနဲ့။ လျှောက်သွားဖို့ပဲ

စိတ်စောနေတယ်။ မယ်အေး ပေါင်ပေါ် ပစ်လွဲဖိမ်ယူရင်း မျက်စိမှိတ် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ ဖအေကို အတင်းဆွဲခေါ် နေကြ တယ်။

'ကဲ...သွားကြစမ်းပါ။ မျက်စိတွေနောက်လွန်းလို့၊ သွားစရာ ကုန်အောင် သွားကြ' သားအဖတစ်တွေ တစ်ခေါက် ထပ်ထွက် ကြတဲ့ နောက်ကနေ မယ်အေးကလှမ်းအော်တယ်။ 'ဖိုးအောင် သုံးနာရီဆို ပြန်မယ်နော်၊ လေးနာရီ မှာ ဝိုင်းရှိတယ်မဟုတ်လား' ရပါတယ်။ လှည်းတန်းထိပ်နားတင်ပါ' ဖေကြီးကျောင်းက တနင်္ဂနွေနေ့ ပိတ် ဘူးလား။

အလတ်မ ယုယက မျက်မှောင်လေးကြုတ်လို့ ဖအေ ကိုကြည့်နေတယ်။ နေလောင် ထားတဲ့ပါးလေး တစ်ဖက် ကို ကိုဝင်းအောင် လိမ်ဆွဲလိုက်တယ်။

ဒါဖြင့်ဒီနေ့ ပိတ်လိုက်၊ သမီးတို့မိုးချုပ်မှ ပြန်ရအောင်နော် ဖေကြီး အလိုဒီနေ့တော့ မပိတ်ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ တောင်းပန် ပါရစေ ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကျန် တဲ့ဝိုင်းလေးပါ ပြုတ်ရချည်ရဲ့၊ ဒီဝိုင်းပြုတ်လို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့လဲ ဆန်ပြုတ် ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်ခင်ဗျာ။

နားမလည် ဘဲ နားထောင်နေတဲ့ သမီးတွေနဲ့ သားကို ကိုဝင်းအောင် သဘောကျ ပြီး ရယ်မောလိုက်တယ်။

"ကဲ...လာ... အချိန်ရှိခိုက် လုံလစိုက်ကြစို့၊ ဖေကြီးတို့ ဒီဘက်သွား ကြည့်မယ်၊ အချိန်အစောကြီး ရှိသေးတယ်၊ သမီးတို့ ကြိုသလောက် ဆော့စမ်း" သားအဖ တစ်တွေ မယ်အေး တို့ပြန်ရောက်တော့ သုံးနာရီ ဆယ်ငါး ရှိနေပြီ။

အလာတုန်း ကထက် ငါးကျပ်ပိုပေးရတဲ့ ခုနှစ်ဆယ် ငါးကျပ်တန် လေးဘီးကားပေါ်မှာ သမီးလတ်ယုယက လွမ်းမောတသစွာနဲ့ ပြောတယ်။ "ဖေကြီးသမီးတို့ နောက်တနင်္ဂနွေကျ လိုက်ဖို့ဦးနော်" တဲ့။ မယ်အေးက မျက်နှာ

ပျက်တယ်။ ကိုဝင်းအောင် ကတော့ သမီးရဲ့ဆံပင်တွေကို ဖွပ်ဖွပ်လိုက်ပြီး ရယ်မော ခေါင်းညိတ်တယ်။

"အေးပါကွာ ဖေကြီးငွေစွမ်းရှိသမျှ သမီးတို့ကို ရန်ကုန်မြို့ အနံ့လိုက် ပို့ပါ့မယ်"

ရန်ကုန်ဆောင်း ဟာ မပီမသနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့နောက်မှာတော့ ဆိုးရွားလှတဲ့ နွေရာသီညတွေဘက် လတ်တို့လို တိုက်ခန်း လူသားတွေ ကို နှိပ်စက်ကလူပြုဖို့အတွက် ရောက်ရှိလို့လာခဲ့တယ်။

ပြတင်းပေါက်မရှိတဲ့ တိုက်ခန်းအတွင်းမှာ အိပ်ခါနီးရေကို ဘယ်လိုချိုးချိုး အိပ်အိပ် လှောင်အိုက် နေတတ် တယ်။ ချွေးတွေကစိမ့် ထွက်နေတတ်တယ်။ အိပ်ကောင်းနေပြီဆိုရင် ချွေးတွေ စိမ့်ထွက် လှောင်အိုက် လာတာနဲ့ အမြဲလန့်နိုးရော။ ဖျတ်ခနဲ လတ်လန့်နိုးတာနဲ့ ဗုန်းခနဲဆိုကြားလိုက်ရပြီ။ ဦးရဲ့အိုက်ခြင်းပြ လက္ခဏာ ခြေထောက် ဆောင်ချသံ။ တစ်ခါတည်း လတ်ရဲ့လက်က အိပ်ရာဘေးက အားကိုးရာစားပွဲတင် ပန်ကာလေး ဆီ ရောက်သွားတော့ တယ်။

မှောင်ထဲမှာ ကပျာကယာ ခလုတ်နှိပ်လိုက်တော့မှ "ဟင်း" ခနဲဆို သက်သာရာရသွား တဲ့ ဦးသက်ပြင်းချသံကို ကြားရတယ်။ အဲဒီတော့မှ လတ်လဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ ပန်ကာခလုတ် အပိတ်အဖွင့် တာဝန်ဟာ နွေရာသီ ဥတုတိုင်း လတ်ထမ်းဆောင် ရတဲ့ တာဝန်လေ။ ပန်ကာကို တစ်ညလုံးလဲ ဖွင့်မအိပ်ရဲတော့ (ဦး ကို လေဖြတ်မှာ ဆိုးလို့) အိပ်ခါနီး ဖွင့်ထားလိုက်၊ ခဏနေအိပ်ချင် လာတော့ ပိတ်အိပ်လိုက်၊ အိုက်လို့ လန့်နိုး လာရင် ပန်ကာကို ဖွင့်လိုက်၊ အိပ်ချင်လာရင် ပြန်ဖွင့်လိုက်နဲ့လုပ်ရတယ်။

နွေရာသီမှာဆို ပန်ကာ ခလုတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး အိပ်ရတဲ့ လတ်တစ်ယောက် အထူးဝိတ်ချ စရာမလိုတော့ဘဲ ပိန်သွားတတ်တယ် အိပ်လိုက် နီးလိုက်နဲ့ တစ်ညလုံး အိပ်ရတယ်မှမရှိတော့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပိန်ပြီပေါ့။ ညဘက် ဆိုတော့ တိုက်ခန်းတွေက တိုက်ပူပြန်သလားမမေးနဲ့။ ပြီးတော့လတ်တို့ အခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ် ဆိုတော့ အမိုးနဲ့ကပ်နေတာ၊ မျက်နှာကြက်ပါးပါးလေးတော့ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ။ အပူဒဏ်က အောက်လွှာ အခန်းတွေထက် ပိုဆိုးတယ်။

ညဦးပိုင်းတုန်းကဆို ဦးတစ်ယောက် ချွေးတွေသီး နေတဲ့အင်္ကျီတုံးလုံး ကျွတ်ကြီးနဲ့ အော်ပစ်လို့ မဆံ့တော့ဘူး ပူရအိုက်ရတဲ့ကြားထဲက ရေဒီယိုသံ ကွီကွီကွာကွာသံ နဲ့ တီဗွီသံကတစ်မျိုး။ စိတ်ပါအိုက်လာတယ်။

စားပွဲတင် ပန်ကာလေးကို မနားတမ်း ဖွင့်ထားပေမယ့် ချွေးတွေက စိမ့်စိမ့်ထွက် နေတယ်။ ပန်ကာ တစ်ဘက် ကို လှည့်သွားတဲ့အချိန်လေး လေပြတ် လိုက်တာနဲ့ အိုက်သွားပြီး ချွေးကစိမ့်ပြန်ရော။ ပန်ကာလေးမှာလဲ အဆက်မပြတ် လှည့်နေရရှာတာ၊ အသက်သာရှိရင် မူးလဲလောက်ပြီ။

နားမှမနားတာပဲ။ ထမင်းစား လဲပန်ကာ၊ ထိုင်နေလဲပန်ကာ၊ အိပ်ရတော့ လဲပန်ကာနဲ့လေ။ ပန်ကာကို လက်လွတ် လိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက် ပြီတာမှတ်ပေတော့။ ဦးတို့ကတော့ ပန်ကာကို လက်လွတ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အမြဲ မပြတ် ဖွင့်ထားတဲ့ ပန်ကာ တစ်ဖက်လှည့်တဲ့ အချိန်လေးမှာကို အော်ပြီ။

"မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ပန်ကာနှစ်လုံးထားမှဖြစ်မယ်၊ ပန်ကာခလုတ်ကို အသေနှိပ်ပြီး လေကို တည့်တည့် ခံ ထား မှ ဖြစ်မှာ ပန်ကာတစ်လုံးတည်း။ ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်နေတာကို ကျုပ်သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျာ"

ကဲမခက်ဘူးလား လတ်က တတ်များတတ်နိုင်ရင် ပန်ကာတင်မဟုတ်ဘူး အဲယားကွန်း တောင်တပ်လိုက်ချင် သေးတယ်။ ဦးသဘောကျတဲ့ ဟိုတယ်တွေက အခန်းမျိုးဖြစ်ရော။

ပန်ကာနှစ်လုံး ကိစ္စပြီးတာနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဦးဒေါပွလာတာက ကုန်တာ နှေးတယ်တဲ့ "မတ်လ" ကိုလေ။ မတ်လကို အကုန်ရနှေးမလားတဲ့။ မကုန်နိုင်တော့ဘူး တဲ့။ မတ်လကုန်မှ၊ ကျောင်းပိတ်မှ၊ ဧပြီလဆန်း မှ သူခရီးထွက်ရမှာကိုး။ ဦးအနှစ် သက်ဆုံးခရီးက ရှမ်းပြည်ခရီးလေ။ ကလေးနဲ့ တောင်ကြီးကို ဆယ်ရက် ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးရက်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်လိုက်ရမှ ဦးက တစ်နှစ်လုံး နေသာထိုင်သာရှိတော့တာ။

ဦးညဦးသမျှ၊ ညူသမျှ၊ ဒေါပွသမျှတွေကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရင်း လတ် ထမ်းဆောင်ရတဲ့ ညဦးပိုင်း တာဝန်တစ်ခုလဲရှိသေးတယ်။ ပိုးဟပ်နှိပ်နင်းရေးတာ ဝန်လေ။

ကြွက်၊ ပိုးဟပ်၊ ခြင်၊ ယင်တို့ကို အလွန်မှန်းတဲ့ဦးနဲ့ ပူတဲ့ အချိန်ထွက်တတ်တဲ့ ပိုးဟပ်နဲ့ ပြသနာ တက်ကြ တယ်လေ။

ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ထွက်လာတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ ဦးတစ်ယောက် မျက်နှာကြီးရုံ့မဲ့ ပျာယာခတ်သွားပြီး ပိုးဟပ်နောက် ကို အတင်းလိုက်တော့တာပဲ။ မိတာနဲ့ဖနောင်နဲ့ပေါက်သတ်တော့တာပဲ လတ်ကိုလဲ ပိုးဟပ် တွေတာ နဲ့ အဲလိုနှိပ် နင်းရမယ်၊ ဖနောင်နဲ့ ဟောဒီလို ပေါက်သတ်ရမယ်ဆိုတာကိုပါ လက်ထပ်သင်ကြား ပေးတဲ့ အပြင် ပိုးဟပ်တစ်ကောင် သတ်နိုင်ရင် တာဝန်တစ်ခု ကျေပွန်ပြီးဆုံးတယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ အတွက် တစ်ကောင် သတ်ပြီးတိုင်း "တာဝန်ကျေပြီ" လို့အော်ရမယ်တဲ့။

ပန်ကာခလုတ် ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ အသာဖော့နှိပ်ပြီး လတ်ခ လုတ်

ရပါတယ်နော်။ လတ်ကလဲ ဦးရဲ့ချုတ်လစ်ပဲ။ အသွင်မတူ အိမ်သူ မဖြစ်တဲ့။ ညဦးပိုင်းကနေ အိပ်ခါနီးအချိန်ထိ "တာဝန် ကျပြီ"သုံးခါလောက်တော့ အော်နိုင်တာ ချည်းပဲ။ ဦးကမူ သုံးခါလောက်ပဲ အော်နိုင်တာ။ လတ်က ဦးထက် မျက်စိပိုရှင်တာ ကိုး။ဘာရမလဲ။

ပိုးဟပ်လိုက်ရင်း ဝရန်တာဘက်သူ သစ်ပင်တွေနားရောက်သွားပြန်ရင်လဲ ကြားရပြီး အော်သံကို။ သူ့သစ်ပင် တွေညှိုးလို့တဲ့။ လတ်မှာဖြင့် လောင်းလိုက် ရတဲ့ရေ။ အောက်လွှာနဲ့ လုလိုက်ရတဲ့ရေခလုတ်။ နွေရာသီ ရောက်တာ နဲ့ ရေခလုတ်မီးက ဘယ်တော့မှ ပိတ်နေတယ်မရှိဘူး။ အမြဲလင်းလျက်ပဲ။

လတ်ရဲ့ ဦးပူလောင်ကြီး အတွက် နွေရာသီမှာ ရေခဲသေတ္တာလေး တစ်လုံးရှိတာ လတ်တော်တော် စိတ်ချမ်းသာ ရတယ်။ ဘီယာစိမ့်ဖို့အတွက်၊ အရက်သောက် ဖို့ရေခဲ အတွက် အိုကိုကေနေတာပဲ။ ပူစရာ မလိုဘူး။ အဲ တစ်ခုပဲ ဟိုအောက်လွှာက အားမနာပါးမနာ အတောင်းအရမ်း ဝါသနာပါတဲ့ ဆရာ ကိုဝင်းအောင် ဆိုတဲ့လူ ရေခဲလာတောင်းတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ လတ်ပူရပြီ။ ဦးသောက်မယ့်နေ့များဆို မလောက်မှာ ဆိုး လို့ ရေခဲသေတ္တာ အအေးခလုတ်ကို အမြင့်ဆုံးလှည့်တင်ထားရတယ်။

ရေခဲသေတ္တာ ကိုတွေးရင်း လတ်စိတ်ထဲက ရေခဲရေလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင် လာပေမယ့် လတ်မျက်လုံး တွေက ပန်ကာလေရဲ့ ချောသိပ်မှုကြောင့် ပြန်အိပ်ချင်စပြုလာပြီ။ ပန်ကာ ခလုတ် ပေါ် တင်ထား တဲ့ လက်ညှိုးလေးကို ဖိနှိပ်လိုက် ချင်ပြီ ဦးလဲတစ်ရှူးရှူးနဲ့ အိပ်သွားပြီပဲ။ တော်ကြာနေ ရေသောက်ဖို့ လတ် ထလိုက်ရင် ဦးနိုးဦးမယ်။

နှိပ်လိုက်တယ်။ လေးနာရီ မထိုးခင် လတ်တစ်ရေးလောက် တော့ ကောင်းကောင်း လေး အိပ်လိုက်ချင်သေးတယ်။

ပန်ကာခလုတ်ပေါ်က လက်ရုပ်လိုက်တာနဲ့ လတ်ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွား ခဲ့တယ်။ လတ်အိပ်ပျော် သွားတာ ဟာ ခဏကလေးလို့ပဲ။ လေးနာရီထိုးရင် (ဘယ်လောက်အိပ်ရေးပျက်ပျက်) ပွင့်လာတတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို လတ်စိတ် တိုနေမိတယ်။ လတ်အိပ်ချင်သေးတယ်။ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး။ ပန်ကာလေး ခဏဖွင့်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက် ရရင် အိပ်ပျော်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ လတ်ထုံးစံအတိုင်း ဖျတ်ခနဲထရပ်ပြီး ခုတင်ဘေး က မီးလုံးဝါခလုတ်ဆီ လက်ရောက်လိုက်တယ်။ ဟင်မီးမလင်းဘူး။ မီးပျက်တာလား။

ဒုက္ခပဲ။ မီးလုံးဝါကျွတ်တာလား၊ မီးပျက်တာလား၊ မီးပျက်ရအောင် ဒီနေ့က မီးပျက်ရက် မဟုတ်ဘူးလေ။ မီးပျက်ရက်မှာဆိုလဲ နံနက် ခြောက်နာရီမှ မီးစပျက်တာ။ နံနက် ခြောက်နာရီကနေ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိလေ။ ခုဟာက ဘယ်လိုလဲ။

ပန်ကာ ခလုတ်ကို လတ်နှိပ်ကြည့်တယ်။ သွားပြီ။ ပန်ကာလည်မလာပါ။ မီးပျက် ပြီ။ မီးပျက်ပြီဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး သုံးလုံး နောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ပြဿနာတွေ ကိုလွတ်တွေးပြီး စိတ်ညစ် သွားတယ်။

နံပါတ် (၁)ပြဿနာက အိုက်ခြင်းကြောင့် မကြာခင် ဦးနိုးလာခဲ့ရင် ပန်ကာဖွင့်လို့ မရတဲ့ပြဿနာ။

နံပါတ် (၂) ပြဿနာက မှောင်အတိ ကျနေသော အခန်းဝတွင်းမျှ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး ပြဿနာ။

နံပါတ် (၃) ပြဿနာက ရေချိုးဖို့ပြဿနာ။ လတ်တို့ ညကအိပ်ခါနီး ပီပါထဲက ရေတွေအကုန်ချိုးပစ်လိုက်ပြီ။ ဒီနေ့နံနက်ထမှ ရေဖွင့်မယ်ဆိုပြီး တော့လေ။ ညအိပ်ခါ နီး ရေဖြည့်မယ် လုပ်တော့လဲ အောက်လွှာက ဖွင့်ထား တယ်လေ။

ခဏလေးပဲပျက်တာဖြစ်ပါ မီးရယ်.....နော်။

လတ်ညှော်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ပြီး စိတ်မကျေနပ် သေးဘဲ ညှော်ခန်းမီး ခလုတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဟင် မီးပျက် တာ အသေအချာပါပဲတော်။

မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ လတ်စာအုပ် ဝီရိုလေးဆီ မှန်းသွားတယ်။ ဝီရိုလေးပေါ်မှာ အရေးပေါ် လက်ဆွဲဖန်ချောင်းမီးအိမ် အင်မာဂျင်စီလိုက်လေး ရှိတယ်လေ။ အလျင်တစ်ပတ် မီးပျက်ရက်အသုံးပြီး အင်မာဂျင်စီ လိုက်တံ ကို လတ်အားပြန်မသွင်းမီသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါကိုမေ့သွားရတယ် မသိပါဘူး။ လင်းတော့ လင်တန်ကောင်း ပါရဲ့။

စာအုပ်ဝီရိုရောက်ပြီ အထင်နဲ့ လတ်လက်ယမ်း လိုက်တယ်။ ဟောတော့.....။ ရေနွေးဓာတ်ဘူး လိမ့်ကျသံ ဟာ အခန်းထဲမှာ ဆူညံ သွားတယ်။ ကုန်ပါပြီ။ ကွဲပါပြီ။ စာအုပ်ဝီရိုမှတ်ပြီး ဆက်တီ ကုလားထိုင်ဘေးက ခုံပုလေး ပေါ် တင်ထားတဲ့ ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို လတ်လက်နဲ့ ယမ်းမိသွားတာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ရေနွေးဓာတ် ဘူးက ဦး လူပျို ဘဝကပစ္စည်း။ ဦးက ဘာပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းစနစ် တကျ၊ ရိုရိုသေသေ ကိုင်တတ်တာလဲ လတ်သိသား နဲ့၊ မလတ်လတ်ထွေးရယ်။ ညည်းတော့ပြဿနာပဲ။ သူ့ပစ္စည်းကို သူဘယ်လောက် ရိုသေလဲ။ သူလူပျို ဘဝက သုံးတဲ့ပစ္စည်းကို သူဘယ်လောက် ရိုသေလဲ။ သူလူပျိုဘဝကသုံးတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဘယ်လောက် ဟောင်းဟောင်း၊ ဝယ်ခါစ

ကထည့်တဲ့အိတ် အတိုင်း၊ ပုံ၊ အတိုင်း ခြေရာလက် ရာမပျက်ရှိတာ ညည်းလဲ အသိ။

သိပါတယ်... လတ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... လတ်မမြင်ရလို့ ဖြစ်သွား တာ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ မီးကြောင့်... မီးကြောင့် လတ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မီးကြောင့်။

စာအုပ်ဝီရိုပေါ်က အင်မာဂျင်စီလိုက်တာကို နောက်ဆုံးတော့ လတ်စမ်းမိသွား ခဲ့သေးတယ်။ တော်သေးရဲ့ မီးလင်းသေးတယ်။ အားရှိသေး တယ်။ အင်မာဂျင်စီလိုက်တာကိုကိုင်ပြီး လတ်မီးဖိုထဲသွားမယ်လုပ်ပြီးမှ "နား" နားကို ဝီခနဲနေအောင် ဖြတ်သွားတဲ့ ခြင်တစ်ကောင်ကြောင့် ရုတ်တရက် သတိရပြီး လတ် အပြေး အလွှား အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြေးခဲ့တယ်။

ဦးနားမှာ ခြင်တွေပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီလား။ လတ်မေ့တာ။ လျှပ်စစ်နဲ့ ထွန်းရတဲ့ လတ်တို့ရဲ့ ခြင်ဆေး ကိရိယာ လေးက အသက်ကုန်သွားပြီလေ။ နို့မို့ဆိုတစ်ညလုံး အဲဒီခြင်ဆေးကိရိယာလေးနဲ့ ခြင်ထောင်မထောင်ဘဲ လတ်တို့ အိပ်တာပဲ။

မီးပျက်ခဲ့သော်... ဆိုပြီး အရန်သင့် ဆောင်ထားတဲ့ ဆင်ဖြူတော် ခြင်ဆေးခွေ ဘူးကို အဝတ်ဝီရို အံ့ဆွဲထဲက လတ်ထုတ် ရတယ်။ ဦးရဲ့ ဂတ်စ်မီးခြစ်ကို ဦးစာရေး စားပွဲပေါ်မှာ အလွယ်တကူတွေ့လို့ တော်သေးရဲ့။ ခြင်ဆေးခွေ ကို ခုတင်ဘေးမှာ လတ်တွန်းပေးခဲ့ပြီး မီးဖိုဘက် လတ်ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ဦးကို လတ်ယပ်ခတ်ပေးချင်ပါတယ်။ မကြာခင် ဦးအိုက်ပြီးအော်တော့မှာကို လတ် သိနေတယ်။ ခါတိုင်းညကတော့ လတ်

လေးနာရီထရင် ဦးကိုပန်ကာ ဖွင့်ပေးထားခဲ့တယ်။ အနိမ့်ဆုံးခလုတ်နဲ့ နှစ်နာရီလောက် ဖွင့်တာကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ဦးကခြောက်နာရီ ဆိုနိုးမှာပဲဟာ။ ဒီနာရီလောက်နဲ့တော့ လေမဖြတ်နိုင် ပါဘူး ဆိုပြီး လတ်အမြဲတမ်း ဖွင့်ပေးခဲ့တာ။ ဒီနေ့ပြသနာတက်ပြီး ယပ်ခတ်ပေးချင်ပေမယ့်လဲ လတ်မယ် မဖြစ်ဘူး။ စားရေး သောက်ရေး စီစဉ်ဖို့က ရှိသေးတယ်။ အချိန်နဲ့လဲ အလုပ်ပြီး အောင်လုပ်ရဦးမယ် ခုဆိုအ ချိန်က ကမောက်ကမ ဖြစ်စပြုပြီလေ။

ကဲ...ပထမအရေးတကြီးလုပ်ရမယ့် အလုပ်က မီးသွေးမီးဖိုကို မီးမွှေး ဖို့ပါပဲ။ လတ်စိတ်အညစ်ရဆုံး အလုပ်ပါပဲ။ မီးမွှေးတာက ဘယ်လောက်ပဲ ကျွမ်းကျွမ်း အဆင်မသင့်ရင် အရမ်းအချိန်ကြာတာ။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ကော်ဖီဖျော်ဖို့နဲ့ ရေနွေးကြမ်းအတွက် ရေနွေးအိုးတစ်အိုးနဲ့ ထမင်းရေခန်း တစ်လုံးပဲ ချက်တော့မယ်။ ဟင်းကိုဝယ်စားလိုက်တော့မယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက အမဲသားထည့် ထားတာကိုသာ ကြော်ချက်နေရင် အချိန်က ဘယ်လိုမှ မီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ညနေကျမှပဲပြုတ် ကြော်လေးလုပ်ပြီး ကြာဆံပြုတ် နဲ့ စားတာပေါ့။ အဲရေခဲသေတ္တာဆိုမှ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်နေပြီလားမသိ။ မီးကဘယ်အချိန်က ပျက်တာ မှန်းမှ မသိတာ။ ရေခဲအရည်ပျော်ပြီး အောက်ခံလင်ပန်းလေးထဲ ရေတွေအရမ်း ပြည့်လျှံနေရင်ပြသနာ။ ရေလျှံ ကျပြီးအောက်ဆင့်က စားစရာသောက်စရာတွေပေါ် ကျကုန်ရင်ဒုက္ခ။

မီးတွေအရှိန်ရ လာတာနဲ့ ရေနွေးအိုးတင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ပလတ်စတစ် ရေခံလင်ပန်းလေး ထဲက ရေတွေကိုထုတ်သွန်ရတယ်။ ရေတွေ ပြည့်စပြုနေပြီ၊ ဒါဆို မီးပျက်တာတော်တော်ကြာပြီပဲ။ ခုအချိန် လောက် ဆို ပြန်လာသင့်ပါတယ်မီးရယ်။

"အိုး...အာ၊ အိုက်လိုက်တာ၊ ပန်ကာမဖွင့်ဘူးလား ဒေါ်ချတ်လစ် ဘယ်လိုလဲ ပန်ကာဖွင့်ထားပါဆိုမှဗျာ" ဟော.. မပြောဘူးလား။ ဦးနိုးလာပြီး ဒီလိုအော်လိမ့် မယ်ဆိုတာ ဒီက မိန်းမသိတယ်၊ သိတယ်။

"မီးပျက်နေလို့ ဦးရေ၊ ဒီမှာ မီးသွေးမွှေးနေရပြီ" "ဟင်း...မီးခိုးတွေကလဲ တစ်ခန်းလုံး မှန်နေတာပဲဗျာ" မီးသွေးထဲ မှာ ထင်းထုံးပါပြန်ပြီထင်တယ်။ ယပ်ခတ်နေတယ်ဦးရေ။ ခဏလေး၊ခဏလေး မီးရှိန်ရလာရင် မီးခိုးတွေ လွင့်သွားမှာပါ။

စိတ်မောလူမောနဲ့ လတ်နားထင်ဆီက ချွေးတွေစီးကျလာတယ်။ မီးခိုးအူနေတဲ့ထင်းတုံး မီးလောင်ပြီး မီးခိုး ပျောက်ချင်ဇော နဲ့ ယပ်ခတ်ရတဲ့ လတ်ကလဲ လက်ပန်းကျလာပြီ။ ဒီလိုမှန်းသိ ကော်ဖီတောင်မဖျော်ဘဲ ဆိုင်မှာသွားသောက်ပါတယ်။ "ကိုင်း...အိပ်ရာထတာပဲကောင်း တာဗျာ၊ တော်ပြီ" ဦးရဲ့စိတ်ပျက်သံကြီးနဲ့ ဗုန်းခနဲ အိပ်ရာပေါ် ခြေထောက်ဆောင်သံနဲ့အတူ တစ်ဆက်တည်း လတ်ကြားလိုက်ရတာက ဦးရဲ့အားခနဲ အထိတ် တလန့်အော်သံ။ ယပ်တောင်ကိုပစ်ချလိုက်တယ်။

"ဦး...ဦး...ဘာဖြစ်တာလဲ"

ပူတာ၊ပူတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာခြေထောက်လောင်သွားပြီ၊ ခြေထောက် ချမယ့် နေရာတည့်တည့်ကို ခင်ဗျား ခြင်ဆေးထွန်း ခဲ့တာလေ" အက်မဂျင်စီလိုက်ကလေး ဆွဲပြီး အပြေးအလွှား ရောက်လာ တဲ့ လတ်ကို ဒေါသတကြီးအော်ထည့်လိုက်တဲ့ ဦးကိုကြည့်ပြီး " ဪ...ဦးရယ်"လို့ပဲ လတ် ရေရွတ် နိုင်တော့တယ်။

"ပရုတ်ဆီ၊ ပရုတ်ဆီအနီဘယ်မှလဲ" ဒီမှာ၊ ဒီမှာပါဦးရဲ့ လတ်လိမ်းပေးပါ့မယ်၊ ရော့ ဦးကမီးမြှောက်ပြထား" တော်တော် ဒုက္ခ

ပေးတဲ့မီးဗျာ၊ ဒီနေ့မီးပျက်ရက်မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား" မဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်တယ်
မသိပါဘူး ဦးရယ် ခုချိန်လောက်ပြန်လာရင် ကောင်းမယ်၊ နို့မို့ဆို
လတ်တို့ရေချိုးစရာမရှိဘူး"

လိုတဲ့အချိန် ကောက်ဖွင့်လို့ရတဲ့အတွက် (မီးပျက်မယ့် နေကလွဲလို့) ကျန်တဲ့
နေ့တွေမှာ ရေချိုးခါနီးမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကောက် ဖွင့်ရတာဆိုတော့
ခုလိုကြားဖောက် မီးလဲ ပျက်ရော ဆန်နီတို့လဲ ရေချိုးစရာ ပြဿနာတက် ရော။

"ဟင်မရှိဘူးလား၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ"

+++++

ဦးကမတ်တတ်ထရပ်ပြီး ဝရန်တာ တံခါးကို သွားဖွင့်တယ်။
အလင်းရောင်လေး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ လေကလေး ကတော့
ပါတယ်ဆိုရုံပဲ။ သူ့သစ်ပင် တွေနား၊ ဦးသွားရပ်တုန်း လတ် မီးဖိုခီပြန်ပြေးခဲ့တယ်။

"ဟာ.....မီးခိုးတွေ လာပြန်ပြီ"

အသီးသီးသော တိုက်ခန်းတွေက မီးသွေးမီး မွှေးလိုက်တဲ့ မီးခိုးတွေနဲ့
ဦးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတော့ မယ်။ ကဲ..... လတ်ရဲ့ ဦး ကို သည်းခံကြပါတော့
မီးခိုးတို့ရယ်။ လတ်မျက်နှာလေး သစ်လိုက်ပါရစေဦး။

မီးမလာလို့ ရေဘေးဒုက္ခသည် ဖြစ်ကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ အန်တီခင်လေး
တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် မပါဘူး။ ညအိပ်ရာ ဝင်ခါနီးမှာ ပီပါနှစ်လုံးကို မဖြစ်မနေ
အမြဲဖြည့်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ညဈေးပြန် ရေမိုးချိုးဖို့ထိ အန်တီခင်လေး တို့
ပူစရာ မလိုပေမယ့် ကျန်တဲ့အခန်းတွေ အကုန် လုံး ရေအတွက် ဒုက္ခရောက်
ကုန်ကြပြီ။

ကိုဝင်းအောင် တို့ အခန်းမှာလဲ လူရှစ်ယောက် မျက်နှာသစ်လောက်ရုံ၊
ဖိုးသတင်တို့အခန်း မှာလဲ လူခြောက်ယောက် မျက်နှာသစ်လောက်ရုံ၊ ဆန်နီတို့
အခန်းကတော့ မီးကိုယုံကြည် စိတ်ချမှုနဲ့ ခံရတာ။ တစ်ဦးတည်းပိုင် ရေစက်ကို

မြေအောက် လိုင်းပေါက်သွားလို့ မြစ်မီးပြာလမ်းသွယ်နဲ့ တခြား
လမ်းသွယ် လေးငါးခု မီးသုံးရက် ပျက်တယ် တဲ့။

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွက်မြို့နယ်ရဲ့ မြစ်မီးပြာလမ်းသွယ် ညဟာ
တောရွာလေး တွေရဲ့ညလိုပဲ မီးကောင်လေးတွေ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်နဲ့
မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။

မြစ်မီးပြာလမ်းသွယ်ရဲ့ သုံးထပ်တိုက်ပေါ်က လူသားများ ကတော့
ဝရန်တာလေး တွေမှာ ယပ်တောင် လေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ကြယ်ရောင်ကို
အဖော်ပြုလို့မီးပျက်ညကို ဖြတ်သန်းကြ တယ်။

ဦးနဲ့လတ် တို့ရဲ့ ဝရန်တာမှာ တစ်နေကုန် ရေမချိုးရလို့
ကသိကအောက်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးက သူ့လက်စွဲ ဓာတ်ခဲ ရေဒီယိုလေး ကိုင်ပြီး
လေးဆယ့်ငါးပေ အရှည် ကိုဒေါသနဲ့ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်တယ်။
ဒေါသ ခြေသံကြီးက ပြင်းထန်လို့အောက်လွှာက တက်လာမယ့်အချိန်ကို
လတ်မျှော်လင့် နေရပြီ။ ကွန်ကရစ်ပေမယ် နှစ်လွှာကိုခြားထားတဲ့ ကန်ထရိုက်
ကွန်ကရစ်လေးက ပါးပါးလေးရယ်။ ပျဉ်ပဲခြားတဲ့ အလွှာများဆို
ဦးနဲ့ခက်သေးတယ်။ မလတ်လတ်ထွေး တို့ကတော့ တစ်နေ့ကို သုံးလေးခါ
လောက် ထဘီစွန်တောင် ဆွဲရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

အပိုင်း (၂၉)

ရေဘေးဒုက္ခသည် အားလုံးပဲ။ နံနက်ရေချိုးခြင်းလိုသည်းခံပြီး ညနေကျမှ
ချိုးတော့မယ် ဆိုတဲ့ အစီအစဉ် တွေ နဲ့သွားစရာ ရှိတာတွေကို အသီးသီး
ထွက်ခွာကြရတယ်။

ဒါပေမယ့် ညနေထိ မီးကပြန်မလာသေးဘူး။

ညနေခြောက်နာရီမှာတော့ ဘာကြောင့် မီးမလာသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို
တစ်နေကုန် အပြင်း အထန်လိုက်လံ စုံစမ်း နေတဲ့ ဆန်နီတစ်ယောက်
မောကြီးပန်းကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။

ဦးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက်
တောက်ခေါက် လိုက်နဲ့ သူ့ဟာသူ အလုပ်ရှုပ် နေတာကို လတ်အသာလေး
ထားလိုက်ပြီး ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဟိုဘက်ဝရန်တာက အပျိုကြီး
တူဝရီး နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကို လတ်နားစွန့်နေလိုက်တယ်။

နံကရိုင်းမယ်တော် နတ်ကွန်းလေးကို မီးပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်အောက်မှာ ရေမိုး ချိုးထား ရတဲ့ အပျိုကြီးတူဝရီးနှစ်ယောက်က သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ စကားအေးအေးလူလူ ပြောနေကြတယ်။

"နေပါဦး၊ ဒီနေ့ဈေးလာဝယ်တဲ့ ကောင်လေးက ကြီးမေတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ" "ကြီးမေကလဲ ဟိုနတ်ပွဲ လေ မေရီဂျိန်း တို့ ဟိုတလောက ရန်ကုန်ပွဲမှာပေါ့၊ မွန်တို့ကိုယ် တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး ချောနေတုန်း လားပြီး အဖွာတော်ဆက်တဲ့သူလေ။

"ဟင်.....ဟုတ်သား၊ ကြီးမေကိုရော အဖွာတော်ဆက် "အဲ... ဆက်ပါတယ်၊ ကြီးမေမ မှတ်မိလို့ပါ ကြီးမေအဲဒီတုန်းက မူးနေလို့" ဟဲ့..တိုးတိုး၊ ဘယ်တုန်းက မူးရမှာလဲ ကြီးမေတို့ အဲဒီတုန်းက သောက်မှ မသောက်တာ" မသိပါဘူး မွန်မမှတ်မိ တော့ဘူး ကောင်လေး ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာ ပုံတော့ရတယ်နော် ကြီးမေ ဒီနေ့မွန်တို့ဆီက သူဝယ်တာ ရှုပ်စချည်းသုံးစ တောင် ပုဆိုးကနှစ်ထည်"

"အိုအေ လူပေါ်ကြော့လေးနဲ့ တူပါတယ်၊ လက်ကြော့ မတင်းမယ့်ပုံပါ" ဒီဘက်ဝရန်တာက လတ်လတ် တို့ နားကလေး တွေ ပိုပြီးစွင့်ကား လာကြတယ်။လူပေါ်ကျော့တဲ့ မူးနေလို့တဲ့ ကောင်လေး တဲ့ အပျိုကြီးတွေ စကား က စိတ်ဝင်စားစရာ အသံကလဲ အတော်တိုးနိုင်တဲ့ အပျိုကြီးတွေ။

"ဒေါ်ချတ်လစ်ရေ ခုနေများ မြစ်ထဲမှာ သင်္ဘောလေး တစ်စင်းနဲ့ ရောက်နေရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲဗျာ " အိုး...ဦးကလဲ ရေနစ်တော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ကြောက်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ့်ကြောက်ရှာလဲ သတ္တိ ကတော့ကွာ ဟားဟား သင်္ဘောလေး ပေါ်မှာ မြစ်လေလေးက တဖြူးဖြူးနဲ့" လကလေး ကသာလို့ လှိုင်းကလေး တွေနဲ့ ဘဲရီးနိုက်စ်နေဦး ခုချိန်မှာ

သင်္ဘောနဲ့သွားရတဲ့ ဘုရားပွဲ တစ်ပွဲ ရှိတယ်နော်၊ ပုသိမ် ဘက် မှာလေ၊ ဘာတဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည်နဲ့ ဘုရားဗျာနေပါဦး။

"အင်္ဂလိပ်နာမည်နဲ့ ဘုရား၊ ဟုတ်လား" ဦးကတော့လေ၊ ဟိုဘက်ဝရန် တာက အပျိုကြီးနှစ်ယောက် အသံကျယ်လာလို့ နားစွန့်နေပါတယ်ဆိုနေမှနော်" နေပါဦးဗျာ ကျုပ်ပါးစပ်ဖျားလေးတင် ပုသိမ်ဘက် မှာလေ၊ အဲ သိပြီ မာတင် (martin) လေ" ဟာ...မော်တင်စွန်းပါ ဘယ်ကမာတင်ရမှာလဲ ဦးကလဲ"

အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က မြန်မာမှုပြုခေါ်နေတာဥစ္စာ၊ အဲဒီ ဘုရား တည်ထားတဲ့ အငူအစွန်းက မစ္စတာမာတင် ဆိုတဲ့လူကို အစွဲပြုမှည့်ထားတာ၊ မာတင်စွန်း၊ အဲဒီပေါ်မှာ တည်ထားတဲ့ ဘုရားက မာတင်စွန်း ဘုရားပေါ့"

ဟောတော်၊ မာတင်စွန်း ဘုရားတဲ့ ဦး လက်ထက်ကျမှပဲ လတ် ကြားဖူးတော့တယ်။ လတ် မှတ်ထားမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဦးရှေ့မှာ မော်တင်စွန်းလို့ ထွက်မိရင် အငေါက် မခံရအောင်လို့လေ။ အိုအေ... ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်၊ ဘာကိစ္စအိမ်လည်ခေါ်ရမှာလဲ" အလိုဝရန်တာက အပျိုကြီး အန်တီခင်လေးရဲ့ ညောင်ညိညိ အသံက ဒေါသတွေဘာတွေနဲ့ သွားပါပြီ၊ ဦးကြောင့် လတ်ဘာမှ မသိလိုက်ရတော့ဘူး နားရွက်လေး တွေကို လတ်သေသေချာချာ အလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ကြီးမေကို မွန်ဘာကတိပေးထားလဲ ကြီးမေဟာမွန်အတွက် "အို... ကြီးမေကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြော နေတာလဲ၊ မဆိုင်တာတွေ မွန်ဘာဖြစ်နေလို့လဲ" ဘာဖြစ်ရမှာလဲ တစ်ခါတည်းဈေးမှာ ကတည်းက ဒီကောင်လေး အကြောင်း"

"ဒီကောင်လေး ဆိုပါလား" အပျိုကြီး အန်တီခင်လေးတစ်ချက်လဲ ရှိုက်လိုက်သလိုပါပဲ။ မီးပျက်ညရဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် အကြောင်းကို လတ်ပြည့်ပြည့် စုံစုံသိချင်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ဟိုဘက် ကပ်သွားအောင်လတ်ယိမ်းလိုက်တယ်။

"ညမှောင်မှောင် လရောင်ကြယ် သော်မလင်းတဲ့" ကဲ...ကောင်းကြရော။ ကျယ်လောင်လှတဲ့ သီချင်းဆိုသံ အက်ကွဲကွဲကြီးက အပျိုကြီးရဲ့ စကားတွေကို ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူရရှိမှာလဲ။ အပျိုကြီးတို့ အောက်လွှာ က အားမနာတတ်တဲ့ လူပြောင်ပိုင်းဆရာလေ။

"ချိန်ခွဲတဲ့ ညတုန်းကပေါ့ကွယ် ... ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြကန်သာ မြက်ခင်းလေးမှာ"

"ဟာ...ဖေကြီး၊ အဲတာမဆိုနဲ့၊ မဆိုနဲ့" ဆိုမှာပဲကွာ၊ တွံတေးသိန်းတန် သီချင်းတွေကောင်းတယ်.. ချစ်သူလာသောညက ငွေလသာပါတယ်၊ ချစ်သူ မလာသော ခုည ငွေလ ဘယ်ဆီရောက်နေ သလဲကွယ် ငွေလဘယ်ဆီ ပုန်းနေသလဲကွယ်"

ဖေကြီး မဆိုနဲ့ "နားထောင်...နားထောင်၊ ဖေကြီးဆိုပြမယ်၊ မီးတွေ လာသော ညက တို့များပျော်ပါတယ်၊ မီးတွေ မလာသောခုညတို့များ ရေဘယ်လိုချိုးရမလဲကွယ်၊ တို့များ တီဗွီမ ကြည့်ရဘူးကွယ်၊ တို့ကိုမုန်းလို့ ချစ်မီး ကို မပေးလေရော့ သလားကွယ်"

ကလေးတွေရဲ့ လက်ခုပ်တီး အော်ဟစ်သံ အောက်မှာမယ်အေးရဲ့ ဖိုးအောင်ကလဲ" ဆိုတဲ့ အသံပျောက် သွားတယ်။ ကိုဝင်းအောင် တို့သားအဖ တွေရဲ့ ဝရန်တာစတတ်ရှိုးကြောင့် သုံးထပ်တိုက်က အသက်ဝင် လှုပ်ရှား တယ်။

"ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ်ဟ၊ မောင်ဝင်းအောင်တို့ သားအဖ တစ်တွေပဲ ကောင်းတယ်၊ အဆိုနဲ့ လက်ခုပ် နဲ့ မြိုင်ဆိုင်နေတာဘဲ။ ဒီဘက်ဝရန်တာ ကနေ ဖိုးဘတင်က သြဘာပေးရင်း သူ့ဘေးနားမှာ ထူးထူး ခြားခြား အစောကြီးပြန်လာပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ် ထိုင်နေတဲ့ မြေးလုပ် သူကိုလက်တို့တယ်။

"ဟေ့...လူလေး အာကာ၊ လုပ်လေကွာ မင်းကလဲ မင်းဒေါင်ဒင်ဒေါင်ဒင် ကြီးနဲ့ တွယ်လေကွာ" အာကာထူးဆန်းစွာပဲ ခေါင်းခါပြရင်း "မတီးချင်ပါဘူး အဘိုးရာတဲ့ ဖိုးဘတင်က အဲဒီ ကျတော့ မှ မြေးမျက်နှာ ကို ဖယောင်းတိုင် မီးအောက် မှာ သေသေချာချာ မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်တယ်။

"ငါ့မြေးဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရေမချိုးရ လို့လား၊ ဟင်းမကောင်းလို့လား၊ အင်း ... မင်းက ဟင်းကောင်း ကြိုက်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဟင်းမကောင်း လို့ပဲဖြစ်မယ်၊ မနက်ကလူလေး သိတဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ မီးမလာတော့ အကုန် ဒုက္ခရောက် ကုန်တာ မင်းတို့ရန်ကုန်က လူတွေ မီးပြတ်တာနဲ့ ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တွေ အကုန်ဖြစ်ကုန်တာပဲကွာ၊ မီးပဲ အားကိုး နေကြရတဲ့လူတွေပဲ၊ မီးမလာတာနဲ့ ရေမချိုးရ၊ ထမင်းမချက်ရ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မှောင် ထဲနေရ၊ ပန်ကာ မလုပ်လို့ ပူတဲ့ အိုက်တဲ့ ဒဏ်ခံရနဲ့၊ ဂိုက်မကျပါဘူးကွာ"

ဘိုးအေ လုပ်သူပြောသမျှကို အာကာ တစ်ယောက် ငြိမ်လို့ပဲ နားထောင်နေတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မယောင်မလည် နဲ့ ထသွားတာမျိုး တွေဘာတွေ မလုပ်ဘူး၊ အံ့စရာပဲ၊ ဒီကောင် ဘာဖြစ် နေပါလိမ့်။ ခုန ဖအေက မအေ လုပ်သူ ကို လှည်းတန်း ထိပ်သွား ကြိုဖို့ခေါ်တော့လဲ အလျင် ငေါက်ခနဲ ထလိုက်တဲ့ ကောင်က မလိုက်ဘဲ နေခဲ့တယ်။ ဟိုအမြွှာ ညီအစ်မ လှည်းတန်းလမ်း မက

သူငယ်ချင်းအိမ် ရေချိုးဖိုက လိုက်ပို့ ခိုင်းတာလဲ လိုက်မပို့ဘူး။ ဖအေက ခေါ်သွားရတယ်၊ ဘာများ ဖြစ်လာတယ်တော့ မသိပါဘူး။

"ငါ့မြေး ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ ထူးတယ်ကွ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဘိုးပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟေ..... လူလေး"

အာကာက ဘိုးအေကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရုတ်တရက် ဘိုအေနားကို တိုးကပ်လာတယ်၊

'အဘိုး'

'ဟေ'

'အဘိုးမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ'

"ဟေ..... အဘိုးမှာလား၊ သုံးရာလောက်တော့ ရှိတာပေါ့ကွ၊ ငါ့မြေးမုန်းဖိုး မရှိတော့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သားပြောတာ အဲဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး အဘိုးရ၊ ဟို..... အဘိုး အညာမှာ ပိုက်ဆံတွေ ရှိသေးလားလို့"

"ဟာ.....အညာမှာ အဘိုးပိုက်ဆံ ဘယ်ရှိမလဲ ကွ၊ မင်းအဘွားဆုံးတော့ အဘိုး အိမ်တွေ ဘာတွေ ရောင်းပြီး ငါ့မြေးတို့နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာလေ၊ အဘိုးရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းဝယ် တာပေါ့ကွ၊ အညာမှာ အဘိုးတန် ကျန်ခဲ့တာ ဆိုလို့၊ လယ်နှစ်ကွက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ မင်းအဘွား ဘက်က တူသားနေောင်မယ် လေးတွေ လုပ်စား နေကြတာ"

"အဘိုး..... အဲဒီလယ်နှစ်ကွက်ကို ရောင်းရင် ဘယ်လောက် ရမလဲ၊ ငါးသိန်းလောက် ရမလား"

"ငါးသိန်း၊ အိုး.....ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ငါ့မြေးရာ၊ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မြေးတို့ ရန်ကုန်လိုမှမဟုတ် တာ၊ တောကလယ်ကွက်၊ ဘာရမှာလဲ၊ အင်း.....ခုခေတ် ပေါက်ဈေးနဲ့ရမှ တစ်သိန်းပေါ့၊ တစ်သိန်းခွဲပေါ့၊ နှစ်သိန်း အရေးကုန် ပေါ့ကွာ၊ ဒါတောင်အဘိုး လယ်ကွက်က အတော်ကျယ် လို့ကွ"

အာကာ က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချတယ်။

"အဘိုး ရာ သားသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဒီနေ့ ဂျပန်ထွက်ကြတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ငါ့မြေးက မလိုက်ရသေးဘူးလား၊ ငါ့မြေးအလှည့် မကျသေးဘူး ကွ"

"ဟာ..... အဘိုးကလဲ၊ သားအလှည့်က ဘယ်လိုလုပ် ကျမှာလဲ၊ သားပိုက်ဆံမှ မပေးနိုင်တာ၊ သားအလှည့် ဘယ်တော့မှ ကျမှာမဟုတ်ဘူး"

အလို..... ဒီကောင့် အသံတွေတုန်လို့ ပါလား။

ပိုက်ဆံ က ဘယ်လောက်တောင် ပေးရတာလဲကွ၊ အဘိုး ပြောစမ်းပါဦး

'ငါးသိန်း'

'ဟေ.....ငါးသိန်း'

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါတောင် အဲဒီလုပ်ပေးမယ့် လူကသားနဲ့ရော၊ မေမေ တို့နဲ့ရော ခင်လို့၊ အခုသူများတွေ လုပ်ပေး တဲ့ ဈေးက ခုနစ်သိန်း ဖြစ်နေပြီ"

"ခုနစ်သိန်း၊ ခုနစ်သိန်း ပေးပြီးတော့ သွားတဲ့ လူတွေရှိသလားကွ ဟေ"

"သိပ်ရှိတာပေါ့ အဘိုးရာ၊ သားလဲရှိရင် သိပ်ပေးတာပေါ့၊ ဟိုမှာကျ ခြောက်လ ခုနစ်လ အလုပ်လုပ်ရုံနဲ့ ဒီပိုက်ဆံကြော သွားတာ၊ ကျန်တဲ့လတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံအကုန်သဲ့ ယူရုံ ပဲ"

"အဲဒါတော့ အဘိုးလဲမသိဘူးကွာ၊ အဘိုး အလိုသာ ဆိုရင် ပိုက်ဆံ ခုနစ်သိန်းရှိနေမှတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရင်းနှီးစားမှာပေါ့ကွ၊ အင်း..... အဘိုးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အချမ်းသာ ဆုံး သေဋ္ဌေးက တစ်သိန်း လောက် ရှိတာ၊ အမယ်လေး၊ တစ်သိန်းခင်းလောက်တောင် ချမ်းသာတာလို့ ဘေးကလူတွေက အားကျတာ၊ ဟိုတုန်း ကတော့ ထိတစ်သိန်းဆုဆိုလဲ ကားတစ်စီး တိုက်တစ်လုံး အသာလေးရတယ်၊ ဂျစ်ကားတစ်စီးမှ နှစ်ထောင် သုံးထောင် ရယ်၊

ဂျစ်ကားကို ကထိန်ညှပ်မကြီးမှာတောင် ပဒေသာပင်ထည့်သိနိုင်တယ်ကွ၊ ကထိန် ညှပ်မကြီး ပေါက်တဲ့ ဘုန်းကြီး တွေ လူထွက်ကုန်ကြတာ အများကြီးပေါ့ကွာ..... ဟေ ဟေ၊ ညှပ်မကြီး မှာ သီးထားတဲ့ လူ့အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းကလဲ အစုံကိုး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးက စပြီး သားရေ သေတ္တာ အသေး အကြီး၊ ပန်းကန်၊ ခွက်ယောက် အစုံ၊ တဘက်ကြီး၊ တဘက်သေး၊ နာရီကြီး၊ နာရီသေး၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ဆီဆန်၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်ကစပြီး ဆေးဝါး ပစ္စည်း အကုန်ပါတော့အဲ..... ညှပ်မကြီးပေါက်တဲ့ ကိုယ်တော်ဟာ ဂျစ်ကား ပေါ် အဲဒီပစ္စည်း တွေ အကုန်တင်ပြီးက ချမောင်းတယ်ရင် မောင်းထွက်သွားရုံပဲ၊ ခုများတော့ ဝေးပါ သေးကွာ"

ဖိုးသဘင် လေကြောတည့်သမျှ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို အာကာနားထဲမှာ တစ်လုံးမှ မဝင်ဘဲ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်၊ ဖိုးသဘင်ကတော့ ပြောချင်ရာ ပြောနေရလို့ ကျေနပ် ရတယ်။

သုံးထပ် တိုက်ရဲ့ အောက်ဆုံးလွှာ မြေညီထပ်မှာတော့ ဆန်နီ တစ်ယောက် ဖယောင်းတိုင် ရှိသမျှနဲ့ သူ့အခန်း ကို ထိန်းလင်းနေအောင် အလှဆင်ထား ပြီး၊ မအေလုပ်သူပြန်အလာကို စောင့်နေတယ်။ ဆန်နီ ဘေးက ဖုန်းက တဝှမ်းဝှမ်း မြည်းလို့။ ဆန်နီကတော့နည်းနည်းမှ အရေးမစိုက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတစုစု၊ လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့ သူ့အခန်းကိုသူ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတယ်။

ခဏ နေတော့ ဖုန်းမြည်သံ ပျောက်သွားတယ်။ ဆန်နီကတော့ ဘာမှမသိလိုက်ဘူး။

နောက်တစ်ခါ ဖုန်းထပ်အမြည်နဲ့ အန်တီမေရီ တံခါးဝရောက်လာတာနဲ့ အကိုက်ဖြစ်လိုက် တော်သေးတယ်။

"အိုး.... ဆန်နီဘွိုင်ရယ်၊ ဖယောင်းတိုင် တွေတော့ ကုန်ပါပြီ၊ ဖုန်းလာ နေတာလဲ သူမသိ၊ ခက်တော့တာပဲ"

ဆန်နီ က ဘာမှမသိတဲ့ မအေကို 'အားပါးပါး' နဲ့ဝမ်းသာအားကြိုတယ်။ မအေအိတ် ကိုယူပြီး အိတ်ထဲမှာ စားစရာ ရှာဖွေတယ်။

'ဟဲဟို၊ ပြောပါရှင်'

'.....'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့.....မယဉ်မွန်၊ မယဉ်မွန်လား၊ ဒေါ်ခင်လေးလား၊ ဘယ်သူ့ကိုခေါ် ပေး ရမှာလဲ၊ ဟုတ်ကဲ့..... ခဏလေး ကိုင်ထားပါ'

မောပန်းနှင်းလျ လာတဲ့ အန်တီမေရီ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့
နည်းနည်းအမောပြေသွားတယ်။ အပျိုကြီးမလေး မယဉ်မွန် ကို ဖုန်းခေါ်တဲ့
အသံဟာယောက်ျား လေးသံပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှာလဲ မယဉ်မွန်ဖုန်းရယ်လို့ မလာ
ဖူးပါဘူး။

+++++

အပိုင်း (၃၀)

"ဆန်နီ"

ဆန်နီက အန်တီမေရီ အိတ်ထဲက မုန့်ထုပ်ကို ဖောက်ပြီးစားနေပြီ။
သူ့ဆာနေတာ ကြာလှပြီလေ။ အိမ်မှာ ထမင်းမှ မချက်ရသေးတာ။ အန်တီမေရီက
လက်တို့ပြီး အပေါ်ကိုလက် ညှိုးထိုးပြလိုက်တာနဲ့ ဆန်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့
သွားဖို့အဆင် သင့် ဖြစ်နေ ပြီ။ အန်တီမေရီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သွားဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အန်တီမေရီက စာရွက်က လေးတစ်ရွက်နဲ့ နာမည်ရေး
ပြီးပေးလိုက်တယ်။

ဆန်နီက သူ့ပါးစပ်ကလေးကို စုချွန်လိုက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး အပေါ်ကို
တက်သွားတယ်။ မီးပျက်နေလို့ ဘဲလ်နိပ်လို့ မရပေမယ့် ဆန်နီကတော့

အပေါ်တက်ရမှာကို မပျင်းဘဲပြင် ပျော်တောင်နေသေးတယ်။ အပျိုကြီး တို့ အခန်းဆိုတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ကြောင်တွေနဲ့ သူ့ဆော့ ဦးမယ်လေ။

အန်တီမေရီ ကတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ မောပန်းညောင်းညာနေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ် ခုလုံးကို ပစ်တင် လိုက်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိတယ်။ ဆန်နီပြန်လာမှ လက်ဘက်ရည် ထွက်ဝယ်ခိုင်းမယ်၊ ဒီနေ့ ညတော့ လက်ဖက်ရည် နဲ့မုန့်နဲ့ပဲ ပြီးတာကောင်းတယ်။ မီးညနေပိုင်းပြန်လာမယ်မှတ်လို့ ဝက်အူချောင်း တွေတောင် ဝယ်လာတာ တော်ပြီ မီးမပွေးနိုင်တော့ဘူး။ ဗိုက်ဆာနေပြီ မယဉ်မွန်ဖုန်းလာပြောမှာကို နားထောင် ရဦးမယ်။

"အန်တီမေရီ" စီးကရက်နဲ့ မိုန်းနေတဲ့ အန်တီမေရီ မျက်လုံးတွေဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကြတယ်။ တံခါးဝမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေး နဲ့ မယဉ်မွန်ကိုမြင်ရတယ်။

"လာ..... လာမွန်၊ အန်တီလဲ ခုပြန်ရောက်တာ၊ တော်သေးတယ် အန်တီရောက်လာ တော့ဖုန်းကမြည်လို့ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲတောင် မသိဘူး" ဟင်.....ဟုတ်လား အမယ် အပျိုကြီး မလေးပုံစံက စိုးရိမ် ကြောင်ကြ သွားတဲ့ပုံ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ထူးတဲ့အသံကလဲ ကတုန်ကယင်နဲ့ပါလား။

ဟုတ်ပါတယ် မွန်ပါ။ ဟင်... ခုနက ဆက်သေးတယ်၊ ဟိုလေ ဖုန်းခေါ်ပေးတဲ့ အန်တီက အပြင်က ပြန်မရောက်သေး လို့ မွန်တို့ဆီမှာ မီးတွေပျက်နေတယ် ဟုတ်တယ်၊ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲဟင်"

အန်တီမေရီ က စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အပျိုကြီးမကို စီးကရက်နဲ့ မိုန်းရင်း စိတ်ဝင်တ စားကြည့်တယ်၊ တစ်ခုခု တော့ ထူးခြားနေပြီ။ဟော..... ကြည့်

အပျိုကြီးမနားရွက်တွေ ရဲတွက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆုပ်ထားတဲ့ လက်တွေ ကလဲ တင်းကျပ်လို့။

"မဟုတ်ပါဘူး ရပါတယ် မွန်တို့က ဈေးသည်ပဲ ဟင့်အင်း လာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ မွန်တို့ဈေးမပိတ်ဘူး ဝေးလဲ ဝေးတယ်၊ ဟာ....ခက်တာပဲ၊ အင်း....အင်း.... ကြီးမေ ကိုပြောကြည့်ဦးမယ်လေ။ ဒါပဲနော် ဟင့်အင်း ကွာ ကြီးမေလိုက်လာ လိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ..ဒါပဲ ဒါပဲနော်။

ဖုန်းချလိုက်တဲ့ အပျိုကြီးမ လက်ကလေး တွေတုန်လို့ပါလား။ နားရွက်တွေကလဲ နီရဲနေဆဲ။ အန်တီမေရီဆီ လှမ်းပေးလိုက် တဲ့ ငါးကျပ်တန် လေးတောင်တုန်လို့။ကျေးဇူးပဲအန်တီ၊ သွားမယ်နော်"

"ဪ... အင်း ဆန်နီတော့ မွန်တို့အခန်းထဲမှာ အန်တီခင်လေးနဲ့ စကားကောင်း နေပြီထင်တယ် မွန်ပြန်သွားရင် ပြောလိုက်ဦးနော် အန်တီသူ့ကို လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်း ရဦးမယ်။

"ဟုတ်ကဲ့..... ဟုတ်ကဲ့အန်တီ" ဒါနဲ့ခုဆက်တာ မွန်သူငယ်ချင်းလား၊ ဟင်း-ဟင်းစပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော် မွန်ဆီ တစ်ခါ မှ ဖုန်းမလာဘူးလို့ မွန်နဲ့ ဘယ်ကိုချိန်းနေကြတာလဲ ဘယ်သွား ကြမလို့လဲ။

လှည့်ထွက် ဖို့ ဟန်ပြင်တဲ့ မွန်ခြေထောက် တွေတုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘုရား...ဘုရား၊ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးပါလား၊ သူ့အကုန်လုံးကို နားထောင်နေတယ်။ ကြီးမေကိုများ ပြန်ပြော ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ အိုဘာရမလဲ အပျိုကြီးပေးမယ့် ဈေးသည်အပျိုကြီးပဲ ဒါလောက်တော့ ဟန်ဆောင် တတ်ပါတယ်။

"ဪ..... မွန်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မွန်မောင်လေးပါ ကြီးမေအောက် မွန်တို့ဦးလေးက မွေးတာလေ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲ တွေပေါ့ သွားမယ်နော် အန်တီ ဆန်နီကို မွန်လွတ်လိုက်မယ်" တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားတဲ့ အပျိုကြီး မလေးရဲ့ မပီပီတဲဟန်ဆောင်မှုကို အန်တီမေရီက နှုတ်ခမ်းတွေမဲ့ရင်းနဲ့ လှောင်ပြောင် ကျန်ရစ် ခဲ့တယ်။

မြစ်မ်းပြာသုံးထပ်တိုက်ရဲ့ မီးပျက်ညမှာအားလုံးပဲ စောစော အိပ်ယာဝင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လှောင်ပိတ် အိုက်စပ် နေတဲ့ ခိုအိမ်ကလေး တွေထဲမှာ ဘယ်သူမှ အိပ်မရကြဘူး။ ခိုကလေး တွေလို တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ် ခါ လူးလိုမ့်ရင်း နဲ့ ပထမဆုံး မီးပျက်ညကို လွန်မြောက်ဖို့ကြိုးစား ကြတယ်။

အပျိုကြီးနှစ်ယောက် အခန်းဆီကတော့ စိုးရိမ်သောက တွေနဲ့ အိပ်ပျော်စပြုတဲ့ အပျိုကြီးအန်တီခင်လေးက မက်နေကျ ငလျင်အိပ်မက်ကိုမက်ဖို့ ပြင်တယ်။ ကြည့်နူး ချိုမြနွေးထွေးမှုတွေနဲ့ ယစ်မူးရီဝေနေတဲ့ အပျိုကြီး မယဉ်မွန် ကတော့ အိုက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ မှောင်မိုက်ခြင်းဆိုတာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ မရှိလေသယောင်။

ကိုဝင်းအောင် တို့ အောက်လွှာလဲ အမှောင်ထဲငြိမ်သက်သွားပြီ။ ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်ပါးနေတဲ့ အာကာ ရဲ့ ဂီတာသံ သဲ့သဲ့ကသာ မီးပျက်ညကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ မီးပျက်ရက် သုံးရက်မြောက်နေ့ဟာ ကြာသာပဒေး နေ့ဖြစ်ပြီး ဦးနဲ့လတ်တို့ရဲ့ နားရက်ဖြစ်ပေမယ့် မနားရတဲ့ဦးက စိတ်တိုစွာနဲ့ ရေချိုး ခရီးကို ထွက်ရ တော့တယ်။

လတ်တို့ မိဘများအိမ်မှာ ရေချိုး အဝတ်လျှော် သွားကြရမယ်လေ။ ဦးကရေချိုးအဝတ် လျှော် သွားခြင်းသွား သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်သွားချင်တယ်။ လတ်ရေချိုး အဝတ်လျှော်ချိန်မှာ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက် ပုလင်းလေး ဖွင့်ပြီး

နှပ်ချင်တယ်။ လတ်ကမသွားချင်ဘူး မသွားချင်ဘူးဆိုတာက ဒီလိုပါ လတ်အိမ်ကို မရောက်တာ ကြာပြီလေ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကိုလဲ မတွေ့တာကြာပြီ။ မောင်နှမတွေ ကိုလဲ မတွေ့တာကြာပြီ။ လတ် ဦးအလို ကိုလိုက်ပေါင်းများပြီပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လတ်အလိုကို ဦးလိုက်ရမှာပေါ့။

ကျုပ်က မသွားချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျာ စဉ်းစားကြည့် ဒေါ်ချတ်လစ် ခင်ဗျားတို့ အိမ်က လူတွေကများ နေစရာ ထိုင်စရာမရှိနဲ့ ကျုပ်မနေတတ်ဘူးဗျာ ခင်ဗျားအဝတ် တွေကလဲ အများကြီး ကျုပ် သူငယ်ချင်း ဆီမှာက ဘာမှပြသနာမရှိဘူး ဘယ်သူမှလဲမရှိဘူး အေးအေး ဆေးဆေးပဲ။

လတ် ကတော့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေတဲ့ ဦးကိုဘာမှ ပြန်ပြောပါဘူး၊ ယူစရာရှိတာကိုပဲ ယူဖို့ပြင် နေလိုက်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါ်ချတ်လစ် နောက်ရက်မှ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း သွားရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်နော်။

"အို.....မကောင်း ပါဘူး ဦးကလဲ ချတ်လစ်ဒီနေ့ပဲ သွားချင်တယ် အိမ်ကို မရောက်တာကြာပြီဦးရဲ့ ဪ.....ဒီ မျိုးချစ်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီဗျာ လတ်က နှုတ်ခမ်းဆူလိုက်တာ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ် တယ် လတ်တို့ကတော့ ဒေါ်မျိုးချစ်ပဲ မျိုးချစ်ရတဲ့ အရသာဦးဘယ်သိမလဲ ဦးမှာမှ ညီအစ်ကို မောင်နှမမရှိဘဲ။

"ကျုပ်ညနေ အထိတော့ မနေဘူးနော် ဒီနေ့ဟာကျုပ်နားရက် ညနေကျရင်

သိပါတယ် သိပါတယ်နော် လတ်အားလုံး သိပြီးသား အကုန်စီစဉ်ပြီးသား အဝတ်လျှော် ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမယ် အိမ်ကနေ ဦးအတွက် အမြည်း

ညနေစာ အားလုံးချိုင့်နဲ့ ထည့်ခဲ့မှာ လတ်အားလုံး စီစဉ်ပြီးသား လာပြောမနေနဲ့သိလား"

ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲဗျာ အဝတ်သာ မြန်မြန်လျှော်" ကြည့်တော့လေ ဦးတစ်ယောက် ဟာ လတ်အိမ် သွားတော့မယ် ဆို ဒီလိုချည်းပဲ။

ကဲ.....သွားမယ်

အိုကေ ဒေါ်မျိုးချစ်ရှေ့ကကြွ

'ဦးနော်'

လတ်တို့ တိုက်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ လတ်တို့လိုပဲ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဟို ဆရာကို ဝင်းအောင်တို့ သးအဖ တစ်တွေနဲ့ ယေကွမကြီးတို့ ရေချိုးအဝတ်လျှောက်ထွက်ဖို့ လှေကား ရင်းမှာ စိုင်းပြင်းနေတာ တွေ့ရ တယ်။ 'ဘယ်လိုလဲဗျ'

အလို ထူးထူးဆန်းဆန်း။ ဦးတစ်ယောက် ဟိုး ဝိုင်းဆရာကို နှုတ်ဆက်လိုပါလား။ ဟိုကိုလူရွှင် ကတော့ ပြောမနေ နဲ့ဦး နှုတ်မဆက်ခင် ကတည်းက မျက်မှန် တဝင်းဝင်း၊ သွားအဖြူသားနဲ့။

'ဟဲ...ဟဲ ခဝါသည်သွား လုပ်ရမယ်လေဆရာ၊ တတ်တဲ့ပညာ မနေသာဆိုသလိုပေါ့ ဆရာရယ်၊ မိန်းမ အဝတ်လျှော်တာ ကို ကျွန်တော်က နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူးဆရာ ရဲ့ ဟဲဟဲ.....'

'အမျိုးသမီး က ရုံးသွားတယ်ပေါ့'

ဟဲဟဲ..... ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆရာတို့ရော ဒီနေ့ နားရက်လား၊ အဝတ်လျှော်ထွက်မလို့ ထင်တယ် ဟဲဟဲ

'ဟုတ်တယ် ဗျာ၊ ကျုပ်သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ၊ အမျိုးသမီး အိမ်သွား လျှော်ရမယ်ဗျာ'

"ဟဲဟဲ..... ကျွန်တော်တို့ကတော့ အားမနာရတဲ့ အင်းလျားသွားမှာ ဆရာ၊ ဟိုတုန်းက ရည်းစား နဲ့ ချိန်းတွေ့ ရတဲ့ အရသာနဲ့အခု အဝတ်တွေ လျှောက်ရတဲ့ အရသာ ဘယ်လိုများ ခြားနားလဲလို့လဲ သိရတာပေါ့ ဆရာရယ်"

ကိုဝင်းအောင် ရဲ့ ပေါက်ကရ လေးဆယ်စကားထဲကို ဆန်နီရဲ့ အားပါးပါး သံကဝင်လာတယ်။ ဆန်နီလဲ အထုပ်အပိုး တွေနဲ့။ ဆန်နီက ဦးကို နှုတ်ဆက်နေတာ။

"ဆန်နီ ပါလား၊ သူလဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်မလို့ထင်တယ်"

'ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သူက အပြောအဆို ပြေပြေလည်လည် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အင်းလျားမှာ အဝတ်လျှော် နေတုန်း လာဖမ်းရင် ပြေလည်အောင် သူ့ပြောခိုင်းရအောင်လို့ ဆရာ '

ဆန်နီက ဦးရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ကို ပြ နေတယ်။ ဧပြီ...ဦးထုတ် က ဦးက နယူးရီးယား လက်ဆောင် ပေးထားတဲ့ ဦးထုပ်ကလေး လေ။

"အိုကေ...အိုကေ၊ လှတယ်...လှတယ်နော်၊ ဆန်နီ နဲ့ လှတယ်"

ဦးက ဟက်ဟက် ပက်ပက်တောင်ရယ်လို့။ ဆန်နီက မဆိုးဘူး။ ဦးရဲ့ မျက်နှာတည်ကြီးကို ရယ်အောင် လုပ်နိုင် တာပဲ။ လတ်တို့ သွားမယ်လုပ်တော့

ဆန်နီက လတ် ဆွဲထားတဲ့အထုပ် တွေကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး နဲ့ မေးပြန် တယ်။ အဝတ်တွေမှန်းသိတော့ ဖွတ်ဆွဲတော့တာပဲ။ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနဲ့ သူလျှော်ပေး မယ်တဲ့။ သူယူ သွားမယ်တဲ့။ သူ့အားတောင့်တယ်တဲ့။ သနားပါတယ်။ လတ်တို့ အတင်းဆွဲရတယ်။

ဦးကတော့ ဆန်နီကို တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမဆုံးတော့ဘူး။ သူ့နွေရာသီခရီးက ပြန်လာ ရင် ဆန်နီကို တစ်ခုခု ဝယ်လာ ပေးဦးမယ်တဲ့လေ။

လတ် တို့ လမ်းထဲရောက်တဲ့ထိ နောက်ကနေ မထွက်နိုင်သေးတဲ့ ဟိုဝိုင်းဆရာရဲ့ နောက် ပြောင်သံကို ကြားနေ ရတုန်းပဲ။

"အဘရေ..... လိုက်မလား၊ အင်းလျားမှာ ဆုံစို့ကွယ်၊ အင်းလျားမှာ ဆုံစို့မောင်ရယ်၊ ဟဲ ဟဲ၊ အဘ စိတ်ကူး မလွဲ နဲ့ နော်"

ဖိုးဘတင် တစ်ယောက် မျက်နှာထား ခက်ခက်နဲက ကိုဝင်းအောင်တို့ကို ဝရန်တာကနေ ရယ်ပြီး ကြည့် နေရ တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ အဘ၊ ရေမချိုးဘူးလား" ဖိုးဘတင်က ခေါင်းခါ ပြလိုက်တယ်။

ဖိုးဘတင်တို့တစ်အိမ်လုံး အပြင်မှာရေချိုး ပြဿနာကို တစ်ခါတည်း ဖြေရှင်းခဲ့ကြဖို့ အမိန့်ထုတ် ထားတယ်။ ဖိုးဘတင် ကလွဲလို့ပေါ့။ ထမင်းဟင်း ချက်ဖို့ ရေကိုတောင် ဒီနေ့ ပလတ်စတစ်ပုံးတွေနဲ့ သွားသယ် ရတာ။ အိမ်မှာ ဖိုးဘတင် ချိုးဖိုကရေ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြရမှန်းလဲ မသိတော့။ ဖိုးဘတင် ကပဲ လူကြီးပီပီ ပြဿနာကိုရှင်းပေးရ တော့တယ်။ လူကြီးပဲကွာ၊ မချိုးလဲ

နေနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ရေဖတ်တိုက်ခြင်းနဲ့ အားလုံးကို ပြေလည်အေးချမ်းအောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ အညာ အိမ်ခြံဝင်းထဲက အုတ်စီရေတွင်းရေ အေးအေးစိမ့်စိမ့်လေးကို တဝကြီး ချိုးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေတာပေါ့။

ဒီအသက် အရွယ်ရောက်ပြီ။ ရေအတွက် တစ်ခါမှ ဖိုးဘတင်မပူခဲ့ရပါဘူး၊ ခုကျမှပဲ ရေဒုက္ခကို ခံစားဖူးတော့ တယ်။

"အဘရေ တာတာ့..... သွားပြီ၊ စိတ်ချ သိလားအဘ၊ အဘကလွဲလို့ ဖွဲနဲ့ ဆန်ကွဲ၊ ဆန်ကွဲ နဲ့ ဖွဲ..... ဟဲ့ဟဲ့"

တော်တော်နောက် တဲ့သူငယ်ပဲ။ ဟိုအမယ်ကြီးကို အားနားစရာ။ ဖိုးဘတင်က ဝရန်တာ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အနားမှာ ရေခွေးဒန်ကရားကို ဘေးချလို။ နွေရာသီမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရတဲ့ အရသာကို ဖိုးဘတင်ရဲ့ သားတွေ၊ မြေးတွေ မသိကြ ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ ကိုယ်တွင်း အေးတယ်ကွ။ ရေခဲရေဆိုတာ အပူပဲ။ ဖိုးဘတင်က ဘယ်လောက်ပဲ ပူပူချွေးမကတော့ နွေရောက် တာနဲ့ ရေခဲသေတ္တာ အရူးရောဂါ ပိုရင့် လာတတ်တယ်။

ညကတောင်ပြောနေသေးတယ်။ သူတို့ ဗေဒင်က စက်ပစ္စည်းဝင်မယ်လို့ ဟောထား တယ်တဲ့။ ရေခဲသေတ္တာ ပါ ဖြစ်ရမယ်တဲ့လေ။ ဗေဒင်ယတြာကလဲ ယုံလိုက်တာကအလွန်။ ဒီရန်ကုန်မှာ ချွေးမ မမေးဖူးတဲ့ ဗေဒင် ဆရာ ရှိမယ်တောင် မထင်ဘူး။ ဖိုးဘတင်ကြားကြားနေတာပါ။ ဗေဒင်လက္ခဏာ အကြားအမြင် စုံလို့..... စုံလို့၊ အိ၊ တီဆိုတဲ့ အကြားအမြင်ကများ သုံးလေးလလောက် ကြိုတင်စာရင်း ပေးထားရတာတဲ့။ ချွေးမမှာ သူ့အလှည့် ကျဖို့ အရေး တော်တော်မရောက်နိုင်သေးလို့ မျှောလိုက်ရာတာ အမော။

အဝတ်အစား ဝတ်တာတောင် ပေဒင်ဆရာက ဝတ်ခိုင်းတဲ့ အရောင်ဝတ်ပြီးထွက်တယ်။ ကုန်ရော၊ ပြောပါဘူး ဖိုးဘတင် ကတော့။ သားဂျပန်သွားဖို့ အဆင်ပြေအောင် ဓာတ်ရိုက် ရတာ နဲ့လဲ ပိုက်ဆံက ကုန်လှပြီ။ သားလုပ်တဲ့ သူ ညကမပြောစဖူး ဝင်ပြောလိုက်တာ အတော် အချက် ကျတယ်။ 'မင်းဓာတ်ရိုက်၊ ပေဒင် မေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ စုဝယ်ရင်တောင် ရေခဲသေတ္တာရတာ ကြာလှပြီတဲ့။ သားလုပ်တဲ့သူကလဲ လိုက်ချင်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာကို။ ဘီယာထည့်သောက်ချင်လို့။ လိုချင်ကြတာကတော့ တစ်အိမ်လုံးပါ။ ဒီရေခဲသေတ္တာကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်လိုချင်နေကြတယ် မသိပါဘူး။ ကဲ..... ခုလိုမီးလဲပျက်ရော ပြီးရော မဟုတ်လား။ သူတို့ရေခဲ သေတ္တာကြီး ဘာလုပ်လို့ ရဦးမတုံး။'

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကို ဖိုးဘတင် ငဲ့သောက်လိုက်ရင် ပက်လက် ကုလားထိုင်းပေါ် ခေါင်းတင်မှေးလိုက်တယ်။

ညကမီးပျက်လို့ တီဗွီရန်မရှိလို့ စောစော အိပ်ရာ ဝင်ရပေမယ့် အိပ်ရေးပျက်တယ်။ အိုက်လို့ လန့်နိုး တာရယ်၊ မြေးလုပ်တဲ့ကောင် ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ထိ တီးနေတဲ့ ဂစ်တာသံကြောင့် လန့်နိုးတာရယ်။ နံနက်အစောကြီး ကလဲ ဟိုဘက် မောင်ဝင်းအောင်တို့ အလွှာဘက်က ကလေးတွေနဲ့တူပဲ ရဲ့။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဘာလဲမသိဘူး တကျည်ကျည် နဲ့ဆွသွားလိုက်နဲ့ ဘယ်အိပ်လို့ရတော့မတုံး။ နိုးတော့ တာပေါ့။ အဲဒီကလေးတွေ နွေကျောင်းပိတ်တာ ဖိုးဘတင်ဒုက္ခပဲ။ ဟိုတလောကလဲ မီးမပျက် ခင်လေးတင် အောက်ထပ်က အခန်းလူခေါ်ဘဲလဲတွေ အကုန်လိုက်နိပ်ကြလို့ လူကြီးတွေ ဒုက္ခ ရောက်ပြီး ပါပကော။

"မန္တလေး နေပြည်တော် ဆရာထူးရဲ့ ပေဒင်ဟောစာတမ်းတွေ၊ ပေဒင်ဟောစာတမ်း တွေ"

အလို..... ဖိုးဘတင်ရဲ့ နေ့စဉ်ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်တွေထဲမှာ နောက်တိုးလာတဲ့ အစီ အစဉ်သစ်ပါလား။ အင်း..... ချွေးမသာဆိုရင်တော့ ကြားတာနဲ့ လက်ခုပ်တီးပြီးသား ဖြစ်နေမှာပဲ။ ပြေးဆင်းဝယ်လိုက်မှာပဲ။

ဖျော်ဖြေနေကျ အစီအစဉ်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြတ်သန်း သွားတာကို ဖိုးဘတင် မှိန်းနား ထောင်ရင်း ငိုက်ခနဲ အိပ်ပျော် သလိုဖြစ်သွားတုန်း ဆူညံလှတဲ့ ကားစက်သံကြီးကြောင့် လန့်နိုးသွားတယ်။ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ ဖိုးဘတင် တစ်ယောက် အဲဒီတုန်းက ဆူညံဆိုးရွားလှတဲ့ ကားစက်သံဟာ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ခြင်းတို့ရဲ့ ရှေ့ပြေး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရှာ သေးဘူး။

ကားစက်သံကြီး ရပ်သွားတာနဲ့ မထူချင်သေးတဲ့ခေါင်းကို ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ ပြန်တင် လိုက်ကာရှိသေး၊ ထူးခြားကျယ်လောင်လှတဲ့ အသံကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

'အာကာတို့၊ ဖြူပြာတို့ ရှိကြသလားဟေ့'

ဖိုးဘတင် ခန္ဓာကိုယ်တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်ထိ လွင့်တက် လာအောင် အော်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ တခြား ဘယ်သူရှိရဦးမှာတုံး။

'ဟေ့..... သင်းသင်း၊ မောင်ထွန်းနိုင်'

ဖိုးဘတင် ကပျာကယာ ထရပ်လိုက်တယ်။ ဝရန်တာကနေ အောက်ကိုငုံကြည့်လိုက်တာနဲ့ တွေ့ရပါပြီ။ ထူးခြားသော အသံပိုင်ရှင်။

ဖိုးဘတင်ရဲ့ ချစ်စွာသောခမက်။ သားလုပ်သူရဲ့ ချစ်စွာ သောယောက္ခမကြီး။ အာကာ၊ ဖြူပြာ၊ ကြည်ပြာတို့ရဲ့ ချစ်စွာသော အဘွား။ ချွေးမလုပ်သူရဲ့ ချစ်စွာသော မွေးသမိခင်ကျေးဇူးရှင်။ ရွှေ၊ မြို့ပိုင်ကတော်ကျ ဒေါ်မြမေ (ဝါ)ဒေါ်ဒေါ်မေ ဟာ တိုက်ပေါ်ကို မော်ကြည့်လို့။ ဘီးကျော်ပတ်နဲ့ ပဝါနှစ်စ အသာချလို့၊ ရှေးမင်းကတော် ပုံမပျက်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မေရဲ့ မျက်နှာက သနပ်ခါးဘဲကျားတွေ ကတော့ ဖြင့် တစ်ခုခုမှားနေသလိုပဲ။ မှားရမယ်၊ မှားရမယ်လေ။ ဟိုတလောက ချွေးမပြောတာ ကြားလိုက်တယ်၊ သူ့အမေ သူငယ်ပြန်သလိုလို၊ စိတ်နောက်သလိုလို ဖြစ်ချင်နေတယ်တဲ့၊ ဆေးစား နေတယ်တဲ့။

'ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား'

သားလုပ်တဲ့သူ လူကြီးချင်း စကားပြောဖို့ ခေါ်သွားတုန်းက ကြားလို့၊ ကြားလို့ချင်း ဖိုးသတင် လန့်သွားဖူး ခဲ့တဲ့ အသံက ပေါ်လာပြန်ပြီ။ သူ့လို မအော်နိုင်တဲ့ ဖိုးဘတင် လက်ခါ ပြုလိုက်တယ်။

+++++

အပိုင်း (၃၁)

'ကဲ.....ဒီလိုဆို ဒီရှေ့မှာပဲ ပုံထားခဲ့ကြ'

အလို..... ဘုရား ဘုရား၊ ဖိုးဘတင် ခုမှတိုက်ရှေ့ရပ်ထားတဲ့ ဒေါ့ဂျစ်ကား ကို သတိထားမိ တယ်။ ဒေါ့ဂျစ် ကားပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့။ သူက ဒီနေ့ဖို့ လာတာ လား။ ဖျတ်ခနဲဖိုး ဘတင် ခေါင်းထဲမှာ ညက ချွေးမ စကားတစ်ခွန်း ကို သတိရလိုက် တယ်၊ ခုရက်ပိုင်းအိမ်မှာ ခြေနှစ်ချောင်း အဝင်မတော်ဘူးတဲ့။

ကားသမား ကောင်လေး တွေ ဘယ်ချနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖိုးဘတင် ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဟောဗျား..... ပန်းအိုး တွေပါလား၊ ရွက်လှပန်းအိုးတွေ လေးငါး ဆယ်အိုးလောက် ရှိမယ်၊ ပြဿနာပဲ။ အဲဒီပန်းအိုး တွေ ဘယ်မှာ ထားကြမတုံး။ ဟော..ဟော..... ဘဲဥပုံမှန်ကြီးနဲ့ ကနုတ်ပန်း ကနုတ် ပန်းခက် တွေနဲ့ ရှေးဟောင်း မှန်ပီရိုကြီး လဲ ပါသဗျာ။ ဒါကြီးကို အခန်းထဲ ထားဖို့နေရာထက် အပေါ်ထိတင်ဖို့ မလွယ်လိုက်မယ့် အမျိုး ။ အဲ...အဲ

ထန်းခေါက်ဖာ အစုတ်ကြီး တွေကလဲ သုံးလေးလုံးပါသေးသဗျာ။ အိမ်သာ ကြွေအိုးလဲ ပါတယ်။ ထွေးခံ၊ ကျောက်ပျဉ်လဲ ပါတယ်၊ အနှိပ်ဘု လဲ ပါတယ်။

ဒီတိုင်းဆိုလို့ ကတော့ သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူနဲ့ ဒီအခန်းထားပြီး ဖိုးဘတင် တို့ အားလုံး ဆင်းသွားရုံ ရှိတာပဲ။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ကောင်းကောင်းချ၊ ပန်းစက္ကူတွေ စုတ်ကုန်ဦးမယ်"

လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ စီမံခန့်ခွဲနေတဲ့ ဖိုးဘတင်ရဲ့ ခမက်က သူ့အသံကြီး နဲ့ ကားထဲကို လှမ်းအော်တယ်။ ပစ္စည်း တွေက မကုန်သေးဘူး။ ဘာတွေများ လာဦးမှာပါလိမ့်။

ဟော.....ထွက်လာပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

ဖိုးဘတင် ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူး။

ကားခေါင်းထဲက ကောင်လေး နှစ်ယောက် မ ချလာတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ပန်းစက္ကူတွေ လှလှပပ ကပ်ထားတဲ့ လူသေခေါင်းတစ်ခေါင်းလေ။

အဲ....အဲ... လူသေ မထည့်ရသေးတဲ့၊ လူသေထည့်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင် ထားတဲ့ ခေါင်း တစ်ခေါင်းပေါ့။ ဘုရား....ဘုရား ဒီမိန်းမကြီး သူငယ်ပြန်ချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်နောက် ချင်သလို ဖြစ်ချင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရူးနေတာ၊ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေတာ။

သူရူးတာထက် ဒီကိစ္စကို သားနဲ့ချွေးမ ပြန်လာရင် ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ။ လောလောဆယ်မှာ လဲ တစ်တိုက်လုံး မှာမှ တကယ့်ကို ဖိုးဘတင်

တစ်ယောက်တည်း၊ မဖြစ်ဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးကို ဖိုးဘတင် တံခါး ဖွင့်ပေး လို့ မဖြစ်ဘူ။

"ဟဲ့..... ကားရှေ့ခန်းမှာ ငါ့ဘုရား ရှိသေးတယ်၊ ဘုရားကို ငါ့ခေါင်းပေါ် ပင့်ပေးစမ်း"

သောက်ကျိုးနည်း ဗျာ။ ဘုရားဆောင်ကြီးကလဲ နည်းတာမဟုတ်ပါလား။ ဒီအိမ်က စင်လေးနဲ့ ဘုရား ဆောင်လေး က ခပ်သေးသေးရယ်။ ဖိုးဘတင် အညာအိမ်က ပင့်ခဲ့တဲ့ ဘုရားဆောင် တစ်ခု ကလဲ ရှိသေး တယ်။ ချွေးမရဲ့ အဆောင်တွေ၊ ယတြာတွေကလဲ စင်ပေါ်မှာပြည့်လို့။

"ကျောင်းဒကာကြီး ရေ တံခါးဖွင့် ထားပါ ၊ ဘုရား အရင်ပင့်မလို့"

ဗုဒ္ဓေါ့၊ ဘယ်တုန်းကမှလဲ ကျောင်းဆောက် မလှူရပါဘဲနဲ့ ဖိုးဘတင် ကျောင်းဒကာ ကြီးဖြစ်ရ ပြန်ပြီ။ အရင် ဒီအဘွားကြီး ဘယ်လို ခေါ်ပါလိမ့် ၊ ဦးဘတင်ပဲ ခေါ်တာပါ။ သူ့လဲ ကိုယ်က ဒေါ်မြမေပဲ။ အသက်တွေက ကွာ မှ မကွာကြတာဘဲ။

"ငါ့ ပစ္စည်းတွေ မခိုးကြနဲ့နော်၊ ငါ ပြန်ဆင်းလာမှ နင်တို့ ကားခ ပိုက်ဆံပေးမယ်"

ကဲ... ဘုရား အစ်မကြီးကတော့ ဘုရားပင့်ပြီး တက်လာပြီ။ ကျောင်းဒကာ ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ တံခါးဖွင့်မပေးလို့ ဖြစ်မလား။ ဝရန်တာ တံခါးကနေ သူ့ခေါင်းပေါ်က ဘုရားဆောင် ဆီး ယူပြီး သူ့ အောက်ပြန်ဆင်းခိုင်းရမှာပဲ။ အောက်မှာ ပစ္စည်းတွေ စိတ်မချ ရဘူး။ စောင့်နေမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ။ ဪ... ဖိုးဘတင် အဖြစ်နယ်၊ တစ်ယောက်ထဲရ တဲ့ အချိန် ပျင်းလွန်းလို့ ဧည့်သည် မျှော်လိုက်ပါတယ်၊ လာမယ့်လာတော့

စကားတောင် မပြောရဲတဲ့ ဧည့်သည်၊ ဒီဧည့်သည်သာ ထာဝရ နေမယ်ဆိုရင်တော့
ဖိုးဘတင် အညာ ပြန်သင့် ပြန်ရလိမ့်မယ်။

ဒီလောက် အမြင့်ကြီးကို အခန်းဝယ်ကြသတဲ့၊ တော်တော် အမြော်အမြင်
မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ မောလိုက်တာ။

ရောက်လာပြီ၊ ရောက်လာပြီ။ အသံကြီးကလဲဗျာ။ မိန်းမသံတဲ့၊ နီးလေ
ဆိုးလေပါပဲ။

"ကဲ...ပေး...ပေး ကျုပ်ကိုပေး၊ ကျုပ်ဘုရားစင်ပေါ် ထားလိုက်မယ်။
အောက်မှာ ကားသမား နဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိသေး မဟုတ်လား"

" ဟုတ်ပရင်.... ကျောင်းဒကာကြီး၊ ဘုရားကို ကောင်းကောင်းထားနော်၊
ပြီးတော့ မြဖို့လဲ ရေတစ်ခွက် လောက်ယူခွဲ"

ဘုရား..... " မြ " ဆိုပါလား။ ဘုရားဆောင်ကို ဆက်တီစားပွဲ ပေါ်မှာ
တင်ထားခဲ့ပြီး ဖိုးဘတင် ရေတစ်ခွက် ကပျာကယာ ပြေးခတ် ရတယ်။ ပဝါနှစ်စနဲ့
ချွေးတော် သိပ်နေသူ ကြီးဆီ သောက်တော်ရေ ကမ်း လိုက်တော့..

"ရေခဲသေတ္တာ မဝယ်ရသေးဘူးလား"

အလို ရေခဲသေတ္တာ ရောဂါက သူတို့မျိုးရိုးရောဂါနဲ့ တူပါရဲ့။

"နေလို့ ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား"

ဖိုးဘတင် က မေးတော့ လည်ပင်းထိ စီးကျလာတဲ့ ရေတွေကို
ပဝါစနဲ့ သုတ်ရင်း " မြ "က ခေါင်းညိတ်တယ်။

"သူတို့က ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ" "ညနေမှ ပြန်လာကြမယ်လေ"
အဘွားကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့လှေကားဆီ
ပြန်ဆင်းသွားပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဖိုးဘတင်ကို "တံခါးပိတ် ထားတဲ့"
ခပ်တည်တည်ကြီးပြောသွား လိုက်သေးတယ်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။
ဖိုးဘတင်က တံခါးမြန်မြန် ပိတ်ရင်း သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချမိတယ်။ ဒီဇာတ်
ကိုတော့ သူ့ချွေးမဘယ်လိုကမယ်မသိဘူး၊ အဝင် မတော်တဲ့ မြေနှစ်ချောင်းကို
ဘယ်လိုနှင်ထုတ်မယ်မဆိုနိုင်ဘူး မီးကမလာ၊ ဘာကမလာနဲ့ အင်း.....
အလျင်ဆုံး စိတ်ညစ်ရမှာက အစောဆုံးပြန်ရောက်တတ်တဲ့ သားလုပ်သူပဲ။
ဖိုးဘတင် သားလေးတော့ ပစ္စည်း တွေ ထမ်းတင်ရရှာတော့မယ်။

စကားအမျှင် မပြတ်တဲ့ချွေးမရဲ့ ဩဇာသံကို နားမခံချင်လို့ ချွေးမမီးချုပ်မှ
ပြန်လာတာကို သဘောကျ တတ်တဲ့ ဖိုးဘတင် တစ်ယောက်ဒီနေ့တော့
ဆုမတောင်းစဖူး ဆုတောင်းမိတယ်။ ချွေးမ မသင်းသင်း အစောကြီး
ပြန်လာပါစေ။ အကြောင်း ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန် လာတာ မျိုးဖြစ်
ပါစေဗျာ။

အဲဒီနေ့ ညနေ မြောက်နာရီ ကျော်ကျော်လောက် မှာ လူအများရဲ့ ဟေး
ဆိုတဲ့ ဝမ်းသာအား ရ တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်သံကြီး နဲ့ အတူမီးတွေပြန်လာတယ်။

ဖိုးဘတင်ရဲ့ ဆုတောင်းမပြည့် ပေမယ့် သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ တကယ်ပဲ
မီးပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းကြတဲ့ လူအများ ဆုတောင်းတော့ ပြည့်သွားတယ်။
မြေအောက်လိုင်း ပေါက်ရင် တစ်ခါတစ်လေ သုံးရက်ဆိုပေမယ့် ငါးရက်
လောက်ကြာချင်ကြာသွားတာကိုး။

သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ အလွှာလူသား အားလုံး မီးခလုတ်တွေဖွင့်
ပန်ကာတွေဖွင့် မီးဖိုတွေဖွင့်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန် ကြတယ်။

အပြေးအလွှားသူ့ထက်ငါ ဦးအောင်သွား ဖွင့်တာကတော့ ရေမော်တာ ခလုတ်လေ။

သေးကွေး ပါးယားလှ တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လေ့ရဲ့လျင်မြန်ခြင်း မျိုးနဲ့ ရွှေ့လျားတတ်တဲ့ လတ်လတ်က အမြွှာမ တစ်ယောက် ထက် ရေခလုတ် ကို အလျင်ဦးတယ်။ အပျိုကြီးတို့နဲ့ ကိုဝင်းအောင်တို့ မှာတော့ ရေမော်တာ ခလုတ် ကို ပြိုင်တူရောက်ကြ လို့ ကိုဝင်းအောင် ရဲ့ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်း အပြောတွေနဲ့ တောင်းပန် ခံရတော့ အပျိုကြီးလေး မယဉ်မွန် အလျော့ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုဝင်းအောင်ပြောတဲ့ အတိုင်း ပီပါနစ်လုံး ပြည့်ရင် ပြီးတာပဲ ဥစ္စာ။

ဆန်နီတို့အခန်း ပဲ ဘယ်သူနဲ့မှ လုစရာမလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ကြိုက်သလောက်ဖွင့် လို့ရတယ်။ သုံးထပ်တိုက် အလွှာ လူသားများ ရဲ့ ရေ အရေးအခင်းနဲ့အတူ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အရေးအခင်းက ဖိုးဘတင်တို့ အခန်းမှာ သားလုပ်သူ က စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ အမောဖြေနေတယ်။ ပစ္စည်းတွေ တင်လိုက်ရတာက နည်းမှမနည်း တာပဲ သားလုပ်တဲ့သူက ယောက္ခမို့ ထားပါတော့ ဆန်နီ ခင်များမှာ ဘာမှမဆိုင်းဘဲ ပစ္စည်းတွေ ဇွတ်သယ်ပေးတာ၊ ပခုံးတောင်ပွန်းသွားရှာတယ်။ ဖိုးဘတင်က ပရုတ်ဆီ လိမ်းပေး နေရတယ်။

ဖိုးဘတင်တို့ အိပ်ရာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး အဘွားကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်လို့နေတယ်။ အာကာရဲ့ ဝရန်တာ အိပ်ခန်း ကတော့ ရွက်လှပန်း ဥယျာဉ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီ။

မြင်တဲ့သူတိုင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတဲ့ "ခေါင်း" ကြီးကိုတော့ သားအမိသုံးယောက်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အိပ်ခန်း ထဲ သားလုပ်သူက မြန်မြန်သွင်းတယ်။

အမြွှာ ညီအစ်မ ကလဲ မကြည်မသာ မျက်နှာတွေနဲ့ ကုပ်ကုပ်ကလေး တွေကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ရင်း တွတ်ထိုး နေကြတယ်။ ဟော..... ဘုရားအမကြီးတို့ကတော့ဗျာ။ ပဝါနစ်ဆအသာ ချပြီး ဧည့်ခန်းအလယ်က ထိုင်ခုံ တစ်ခု မှာ မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်ပြီး သမက်ရဲ့စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖွာလို့။ အားလုံးပဲ မိသားစုရဲ့ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် ဒေါ်သင်းသင်းကို မျှော်လင့်နေကြတယ်။ သူ့မွေးသမိခင်ရဲ့ ပြဿနာကို သူဘယ်လို ကိုင်တွယ် မလဲ ဆိုတာ ကို အားလုံး က စိတ်ဝင်စား နေကြတယ်။

"ဟဲ့.....ဖြူပြာကြည်ပြာ၊ ညည်းတို့ငါကို ထမင်းမကျွေးတော့ဘူးလား" ဟောအသံကြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာ လိုက်တာ များ ဆန်နီကလွဲလို့ အခန်းထဲရှိတဲ့လူအားလုံး အကုန် လန့်သွားတာပဲ။ "ထမင်းအိုး တည်ထားတယ် အဘွားရဲ့ မီးတွေပျက်နေတာ သုံးရက်တောင် မှုခုမှမီးပြန်လာတာ" "မီးမလာမီးသွေး နဲ့ချက်ပေါ့ နားမလည် ဘူးလား မီးသွေး မွေးရတာကြာတယ် အဘွားရဲ့။"

အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဘွားအေ မင်းကတော်ကြီးရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ် ကို လှလှကြီး ခံလိုက်ရတဲ့အပြင် ပါးစပ် က ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ အဆစ်ကလေးပါလိုက်ရတယ်။ "လင်ရိုက်ခံရ မယ့် မိန်းမပျင်းတွေတဲ့" အမြွှာမ နှစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းစုစုနဲ့ ထသွားကြပြီး ဝရန်တာပန်းအိုး တွေကြားထဲကနေ လမ်းမကို လှမ်း မျှော်ကြည့်တယ်။

"ဟော.....အဲဒီကားက အန်တီခင်ကားမဟုတ်လား" "ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဖေကြီးရေ၊ မေကြီးပြန်လာပြီ" ကောင်းပါလေ့ ကောင်းပါလေ့ ဖိုးဘတင် ဆုတောင်း နည်းနည်းတော့ ပြည့်တယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ချွေးမပြန်ချိန် ဒီနေ့တော့စောတယ်။

"အမယ်..... ကိုအာကာနဲ့ မေကြီးဘယ်မှာတွေ့လာလဲ မသိဘူး" တယ် ထူးဆန်းပါလား မြေးလုပ်တဲ့ကောင် ဘယ်တော့မှ ဒီအချိန် ပြန်လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဧကန္တမဟုတ်မှလွဲရော။ သားအမိနှစ်ယောက်မြို့ထဲမှာ ချိန်းပြီး ဗေဒင်ဆရာ တစ်ယောက်ယောက် ဆီသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ "ကိုအာကာ ဝရန်တာ ကိုမော့ကြည့်နေတယ်" အင်းသူဝရန်တာမှာ သစ်ပင်ထိုး ထိုးထောင်ထောင် တွေကို သူ့မြင်မှာပေါ့။ အမြွှာမ နှစ်ယောက် ပြောတာကို နားလည်သလို သူ့ပခုံးပွန်းရာကို တဖူးဖူးလှည့်မှုတ်နေတဲ့ ဆန်နီကဝရန်တာကို ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး အားပါးပါးနဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ အာကာဆီလှမ်းပြောတော့တယ်။

အမြွှာမ နှစ်ယောက် က ဝရန်တာတံခါးကို အဆင့်သင့်ဖွင့် ထားတယ်။

ဆန်နီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သူ့အသံချည်းပဲ

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးက ချွေးမရဲ့ ဩဇာသံ စူးစူးကလဲ မအေနဲ့ တန်းတူလိုက်နိုင်တယ်။ အခန်းထဲထိ လွင့်တက် လာတယ်။

မေကြီး မေကြီး ဘွားဘွားကြီး ဂျောက်နေတယ်

ဒီမှာ နေမှာတဲ့ ပြောင်းလာတာတဲ့

အမြွှာမ နှစ်ယောက်ရဲ့ အလှအယက် သတင်း ပေးသံ အဆုံး မှာ ချွေးမစိက ဟင် ဆိုတဲ့ အသံတိမ်လေးကို ကြားလိုက်ရတယ်

အမေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ

အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ခြင်း သမီးလုပ်သူက မေးတဲ့ အသံ မအေ လုပ်သူကတော့ ယပ်ခတ်မပျက် ဝင်လာတဲ့ သမီး ကို ခပ်တည်တည် ကြည့်တယ်။

ငါ ဟိုကောင်နဲ့ မနေချင်လို့

ဪ.....အမေကလဲ၊ အမေ့သားအကြောင်း အမေအသိဆုံးပဲ" ငါမသိပါဘူး၊ ဘာမှမသိဘူး ငါ့ကိုနှိပ်စက် တာပဲ ငါသိတယ် ညဆိုအရက်တွေမူး လာတယ်။ မူးပစေပေါ့ ပြောလို့မှမရဘဲ မူးပြီး သူ့ဟာသူ အိပ်သွား မှာပေါ့" မအိပ်ဘူးဟဲ့ မအိပ်ဘူး မအိပ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကိုကခိုင်းတယ် သီချင်းဆိုပြီးကရမတဲ့" အမြွှာမ နှစ်ယောက် ရယ်သံ က ဆန်နီနဲ့ အာကာတို့ စကားပြောသံတွေနဲ့ ရောနှောပေါ်လာတယ်။

"ကဲ....ဆူလိုက်တာဟယ်၊ ငါဘာသံမှမကြားချင်ဘူး ဖြူပြာ၊ ကြည်ပြာသွားမီးဖိုချောင်ကို ချက်ရပြုတ်ရမယ်။ အမေ သင်းသင်းပြော မယ်၊ အမေ့သားကို စိတ်ဆိုးရင် အမေ ဒီမှာ လေး ငါးရက် နေပေါ့ အကြာကြီး နေလို့ မဖြစ်ဘူး အမေ့သား က အိမ်ကိုဇောက်ထိုးလုပ်ထားမှာ"

"ညဉ့်က ငါ့ကိုမနေစေချင် ဘူးလား" မဟုတ်ဘူးသေချာစဉ်းစား အမေမရှိတုန်း အမေ့သားက အိမ်ကို ထင်သလို လုပ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ အရက်ဖိုးရအောင် ရောင်းပစ်လိုက်ရင် ကော။

မင်းကတော်ကြီး ငြိမ်သက်သွားပြီး ပဝါနှစ်ဆနဲ့ အလုပ်များနေတဲ့အချိန်မှာ ဖိုးဘတင်သားက တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ် နေရာက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်တယ်။ ဒါဆို မိန်းမကို စကားပြောတော့ မလို့။

"အိပ်ရာ က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" မေကြီးတို့ အိပ်ခန်းထဲပဲ အမေ့ကို သိပ်မယ်လေ အိပ်လို့ရပါတယ် တော်လိုက် တဲ့ မိန်းမ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုအရာမှာတော့ ရှားပါပေတယ်။ "အာကာကရော" အာကာက သူ့နေရာသူလေ ဘာဖြစ် လို့လဲ" ဟာ မေကြီးကလည်း သားနေရာမှာလဲ လာကြည့်ပါဦး အဘွားပန်းအိုးတွေနဲ့

ခြေချလို့တောင်မရဘူး" အင်း... ချွေးမ... ချွေးမ၊ ဇောနဲ့ဝင်တာ ဝရန်တာက ဖြတ်ပြီး ဝရန်တာမှာရှိတဲ့ ပန်းအိုးတွေကိုသူမမြင်ခဲ့ဘူး။

"ဒုက္ခပါပဲ အမေကလဲ ဒီပန်းအိုးတွေက ဘာဖြစ်လို့သယ်ခဲ့ရတာလဲ အံ့ဩပါရဲ့ အမေရယ်" အိုး..... သယ်မှာ ပေါ့အေ့ ဟိုကောင်က ငါ့ပန်းအိုး တွေကိုလဲ ရန်ရှာတယ်၊ ငါ့ရွက်လှပင်တွေ ဓားနဲ့ခုတ်ပစ်တာမနည်းဘူး" ဟောတော့..... ဒီဗီရိုကြီးလဲ သယ်လာတယ်။ဒုက္ခပါပဲ ဒါတွေကို ဖေကြီးနဲ့ဆန်နီ ထမ်း တင်ကြရတာ ထင်တယ်။ ဟုတ်လား"

"ဗီရိုကြီးက တော်သေးတယ် မေကြီး တို့အခန်းထဲမှာ သွင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကလဲ သွားကြည့်ဦး" သားလုပ်တဲ့သူ စကားကြောင့် ချွေးမ ပျာသွားတယ်။ ဘာပစ္စည်းလဲ ဘာပစ္စည်းလဲနဲ့ မေးလို့မှ မဆုံးခင် မီးဖိုခန်းထဲက အလွန်သရဲ တစ္ဆေ ကြောက်တတ်တဲ့ အငယ်မ ကြည်ပြာက အော်တယ်။

"မေကြီး အဲဒါကြီးကို သမီးတို့အခန်းထဲမှာထားရင် သမီးမအိပ်ရဲဘူး သမီးမအိပ်ဘူးနော်။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွား တဲ့ ချွေးမ လုပ်သူနောက်ကို ဆန်နီလျှာထုတ်ပြလိုက်၊ မျက်လုံးဖြိုပြလိုက်၊ အိပ်ပြလိုက်နဲ့ ပြောပြ နေတာကိုနားမလည်တဲ့ မြေးလုပ်တဲ့ ကောင်ကလဲ လိုက်ဝင်သွားတယ်။

"ဘယ်သွားသွား ငါ့ပစ္စည်းကိုပဲ ရန်ရှာနေကြတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဘုရား အစ်မကြီးရယ်။ ဘုရားအစ်မကြီး အော်သံကြောင့် အထဲကသမီးနဲ့ မြေးအသံကလဲ ထွက်မလာ တော့ပါဘူး။ လူတွေသာ ပျာပျာသလဲ ပြန်ထွက်လာကြပါတယ်။

"အမေရယ်....သင်းသင်းတော့ သေချင်တာပဲ ဘာဖြစ်လို့ဒါကြီးကို သွားလေရာ သယ်နေ ရတာလဲ မမကြီးတို့ အိမ်သွားနေတုန်း ကလဲ ဒါကြီးသယ်သွားလို့ ရပ်ကွက်နဲ့တောင်ပြသနာ ဖြစ်တယ်။

ညည်းဟာညည်း သေချင်သေပေါ့ ခေါင်းတောင် အဆင်သင့်ရှိသေး လူဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘယ်လို သေရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ ကိုယ်နဲ့မကွာ သယ်ရမှာပဲ တောကြုံအုံကြား လူသူ ဝေးတဲ့ နေရာ ငါသေတော့ ငါ့ကိုဘယ်သူက အခေါင်းရှာ နေမှာလဲ ခွေးသေဝက်သေလို ဆွဲပစ် လိုက်ကြ မှာပေါ့။

ဘုရားအစ်မကြီးက မှတ်သားဖွယ်ရာတွေ ကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောရင်းက ဖိုးဘတင်ဘက် ရုတ်တရက် လှည့်လာ တယ်။ ရှင်လဲ ခေါင်းတစ်လုံးတော့ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားသင့်တယ်။ ဗျာ၊ ခင်ဗျား နဲ့ ခေါင်းရောင်းတဲ့ ကောင်တွေ နဲ့ က စပ်တူစီးပွားလား ဟုတ်လား။ ခက်လိုက်တဲ့ အမယ်ကြီးနယ် ရူးတယ် ဆိုရမှာလဲအခက်၊ ကောင်းတယ် ဆိုရမှာလဲအခက်။

"ကဲ.....ကဲ ဒီလိုလုပ် အာကာသားက ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဘိုးဘိုးတို့ ဖေကြီး တို့နဲ့ အိပ်လိုက်နော်၊ ဒီဗီရိုကြီးကို မီးဖိုထဲ ရွှေ့ပစ်လိုက်မယ်။ ဆန်နီမပြန်နဲ့ဦးနော် ခဏလေး"

ချွေးမက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ မဖွင့်ရသေးတဲ့ တီဗွီရှေ့သွားထိုင်နေတဲ့ ဆန်နီကို စကားတွေပြောတယ်။ ပစ္စည်းတွေ နဲ့ ဗီရိုကြီး မီးဖိုထဲ ရွှေ့ဖို့ရမယ်၊ "ခေါင်း"အကြောင်းကို လူတွေလျှောက်မပြောဖို့ရယ်ပေါ့။ ဆန်နီလေး ခင်ဗျာ မျက်လုံးပုတ်ခက်ပုတ်ခက်နဲ့ ခေါင်းညိတ် ရှာတယ်။ အာကာက သူ့ကိုခေါင်းထဲမှာ အိပ်မလား ဆိုပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ပြပြီး အခန်းထဲအတင်းဆွဲခေါ်တော့

မျက်စိမျက်နှာပျက် နဲ့ အတင်း ရုန်းတော့ တာပဲ ကြောက်အား လန့်ပြီး အော်တဲ့ "အားပါးပါး" သံကလဲ ဆူညံလို့။

"အာကာ ရယ်မစစမ်းပါနဲ့ မေကြီးခေါင်း တွေ ရှုပ်လွန်းလို့ပါ ဆန်နီက တကယ်ကြောက် နေတာ မလုပ်ပါနဲ့" မအေ ဘယ်လို ပြောပြော မောင်နှမသုံးယောက် က ဆန်နီကို စလိုကောင်း နေကြတယ်။ ဆန်နီ ဘုရားစင် ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ရှိခိုးတာ ဘုရားစင်က ဖိုးဘတင် စိပ်ပုတီးနဲ့သူ မျက်နှာကို တို့တာထိတာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို သဘောကျ လို့ မဆုံးတော့ဘူး။

ငါ ထမင်းစား တော့မယ် ဆာလုပြီ။ကဲ ဖြူပြာတို့ ကြည်ပြာတို့ တော်ကြတော့ ဟင်းကျက်ရင် အဘွားနဲ့ အဘိုးကို အလျင်ကျွေးလိုက်၊ လုပ်သွား ဟာ ဒီအဘွားကြီးနဲ့တော့ ဖိုးဘတင် မစား တော့ပါဘူး ခက်တော့ တာပဲ။

"ဟဲ့.....ငါးပိရည်၊ တို့စရာ အစုံပါပစေနော်" ဪ... အမေ ကလဲ ငါးပိရည်ပဲရှိမယ်။ အတို့ အမြှုပ် ကတော့ မရှိဘူး ဒီမှာ မီးတွေပျက်နေလို့ပါဆို၊ ဒီနေ့တောင် ပြန်လာ မလာမသေချာလို့ ဈေးတောင် အခြောက်အခြမ်း တွေပဲ ဝယ်လာရတာ အမေရဲ့။ ငါးပိရည် တို့စရာ မပါပဲ ငါ ဘယ်တုန်းက ထမင်းစားဖူးလို့လဲ ငါ့ဟာငါ သွား ဝယ်မယ်။

+++++

အပိုင်း (၃၂)

စပြီ ပြသနာကတော့ သားလုပ်သူရဲ့ မျက်နှာဒီလိုစိတ်ပျက်နေပုံမျိုး ဖိုးဘတင် မတွေ့ဘူး သေးဘူး။ ခက်တာပဲ အမေ နဲ့ ကတော့ ဒီအချိန်ဈေးမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလေ အမေရဲ့ မသွားနဲ့ သင်းသင်းမနက်မှ ဝယ်ပေး မယ်နော် ဟုတ်လား" သမီးလုပ်သူက ဝရန်တာ တံခါးပေါက် ကနေ မအေကို လက်ဆွဲပြန်ခေါ်လာတယ်။ ငါ့နောက်ဖေးအိုး ကို ငါအိပ်တဲ့နားမှာထားနော်" စိတ်ချပါ အမေရယ်"

ဒီနေ့ညစာ ထမင်းကတော့ လည်ချောင်းထဲကနေ ဘယ်လိုဝမ်းထဲ ကျသွားမှန်းတောင် ဖိုးဘတင် မသိလိုက် တော့ဘူး မြန်မြန်စားပြီး စကားတွေပလုံးပထွေး ပြောနေတဲ့ အဘွားကြီး နားကနေ ဧည့်ခန်း ထွက်ပြေး ခဲ့တယ်။

ဘုရား..... ဘုရား ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်မှာ ဖိုးဘတင်မို ထိုင်လိုက်တယ် ဒီအဘွား ကြီးဒဏ်ကို ဖိုးဘတင် တို့ ဘယ်လောက် ကြာကြာခံရပါလိမ့် တစ်ပတ်လား၊ နှစ်ပတ်လား တစ်လလား။ အင်း..... တစ်နှစ် ဆိုရင်တော့ ဖိုးဘတင် အညှာပြန်တော့မယ်။ နောက်နေ့ တွေမှာတော့ ပူပြင်းလှတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်နဲ့အတူ ပဝါနှစ်စ အသာချတဲ့ မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေရဲ့ ဒဏ်ကိုသုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်လုံး ခံကြရတော့တယ်။

မင်းကတော်ကြီး ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်အစောကြီးမှာ ကြားကြရတဲ့ အမြွှာအငယ်မ ကြည်ပြာရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံက စတော့တာပါပဲ။

ဖိုးဘတင်တို့ အားလုံး လန့်နိုးကုန်တဲ့အပြင် ဟိုဘက်လွှာက ကိုဝင်းအောင် တို့ပါ ကြားကြရ တယ်။

ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ကြည်ပြာ ကြည်ပြာ မီးဖိုထဲက မအေလုပ်သူက အလျင်ထွက်လာတယ် ဧည့်ခန်းအိပ်ရာ ပေါ်က ဖအေကလဲ ဒီတစ်ခါတော့ သွက်သွက် လက်လက်နဲ့ သမီးဆီလူး လဲထပြေးတယ်။

"ဖေကြီး..... ဖေကြီး လုပ်ပါဦး အဲဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ဖိုးဘတင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သားနောက်ကနေ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ကြည်ပြာက မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖအေကိုအတင်းဖက်လို့။ အိပ်ရာကလန့်နိုးတဲ့ အကြီးမဖြူပြာ က ပြူးကြောင်ကြောင်။ သူတို့ မအေက ခုတင်ဘေးက ခေါင်းကြီးထဲမှာ ပက်လက်ကြီး ဝင်အိပ် နေတဲ့ ဘုရားအစ်မကြီးပါလား ကလေးကြောက်မယ်ဆို ကြောက်ထိုက်တာပေါ့ဗျာ။

အမေ... အမေဘာလုပ်တာလဲ၊ နိမိတ်မရှိနမာမရှိထစမ်းပါ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သံ ကြားမှ မင်းကတော်ကြီး မျက်လုံးနှစ်လုံး အသာအယာ

ပွင့်လာတယ်။ ထလေအမေ ဟိုမှာအမေမြေးက အရမ်းကြောက် နေတယ် ဘာလို့ အဲလိုကြီးအိပ်နေရတာလဲ အမေရယ် အဲဒါကြီးကို ဘယ်အချိန်က ဆွဲထုတ်တယ် မသိဘူး၊ ညက ခုတင်အောက်သွင်းထားတာ။

"လာ...လာ သမီးလာ၊ အပြင်ထွက်" မျက်ရည်တွေနဲ့ သမီးကို ဖအေက ခေါ်ထုတ်သွားတော့ ဘွားအေကြီးက ခေါင်းထဲ ကနေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော်မူပြီး" အမယ်လေးဟဲ့၊ ဗန္ဓုလသွေးတဲ့။

အလို..... ဒီစကားက ကိုယ့်ပါ ထိခိုက်မနေဘူးလားဗျာ တော်ပါပြီ။ ဖိုးဘတင်ဝင်မပါတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး နောက်ရက်တွေမှာ အမြွှာညီအစ်မရဲ့ လန့်လန့်အော်သံကို ကြားကြရတယ်။ ခေါင်းကြီး ထဲမှာ အလစ် အလစ် ဝင်ဝင်အိပ် တတ်တဲ့ ဘွားအေကို တွေ့လို့လေ။

ပြီးတော့ အိမ်သားတွေ တင်မက တိုက်မှာ နေလူသား အားလုံကိုလဲလိုက်ပြီး ဘယ်လိုမွှေနှောက် ချောက်ချား စေသေးသလဲ ဆိုတော့ အဘွားကြီးက နံနက်ဆိုသမီးလုပ်တဲ့သူ အိမ်ကထွက်တာနဲ့ သူလဲ ဆွဲခြင်း တစ်လုံးနဲ့ ထွက်တော့ တာပဲ။ ပြီးရင်ဈေးကနေဝယ်လာပြီ။ ဈေးမှာရှိသမျှ တို့စရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အစုံလေ။ တို့လို့ရတာ အကုန်တို့ ဆောင်ပုဒ်ကိုလက်ကိုင်ပြုပြီး ဝယ်လာတဲ့ တို့စရာ ဆွဲခြင်းနဲ့ တစ်လုံးကို မီးဖိုထဲမှာ စီမံ တော့တယ်။ ရေနွေးဖြောသင့် တာဖြော ပြုတ်သင့်တာပြုတ် အစိမ်းတို့သင့်တာကို သင်ဖျင်ပြီး ရေမိုးဆေး နဲ့ လုပ်ပလေ တာ။ မီးဖိုပေါ်မှာ ငါးပိရည်အိုး ကြီးကလဲ တဗွက်ဗွက်နဲ့ ပွက်လို့ သူထင်တိုင်းကြံနေတာ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလေ။ ဖိုးဘတင် ကိုတော့ ဘုရား အစ်မကြီးက ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိရိုတယ်လို့မှ ထင်တာ မဟုတ်တာ။

နံနက်ဆယ်နာရီ ကျော်ကျော် လောက်ဆို မင်းကတော်ကြီးရဲ့ ငါးပိရည်တို့စရာ စီမံကိန်းကြီးပြီ။ ပြီးတာနဲ့ ပလက်စတစ် ချိုင့်လေးတစ်ချိုင့်ထဲမှာ ငါးပိရည်ဖျော်ကိုထည့် သံပန်းကန်ပြားတစ်ခုမှာ တို့စရာအစုံထည့်ပြီး ထွက်လာပြီ။ ရွက်လှပန်းဥယျာဉ် ဝရန်တာမှာ ကုတ်ကတ်ထိုင်နေတဲ့ ဖိုးဘတင်ကို မေးငေါ့ပြပြီး ဝရန်တာ တံခါး ဖွင့်ခိုင်း တတ်တယ်။ ဖိုးဘတင်က ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ကော့ကော့ကော့ကော့ နဲ့ ထွက်သွားပြီ။ တခြားအခန်း တွေကို လိုက်ပြီး ငါးပိရည်တို့စရာ ဝေတာလေ။ ဘာသဘောမှန်းလဲ မသိဘူး။ ပေးချင် ကမ်းချင် တဲ့ စေတနာလေး ရှိတာတော့ သာဓုခေါ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အိမ်နီးနားချင်းတွေမှာ ကောင်းကောင်း မနေရဘူး ငါးပိရည် တို့စရာ ပေး ပန်းကန်ပြန်လှယ်ယူပြန်ခဲ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

အခန်းထဲဝင်ပြီး ချက်ချင်း စားခိုင်းသတဲ့။ မစားပါရစေနဲ့ ဆိုလဲမဟုတ်ဘူး။ အတင်းစား ခိုင်းတတ် သတဲ့။ ခုဆို သူငါးပိရည် လာပေးမှာကို ကြောက်လန့်နေကြပြီ။ မကြောက်မလန့်တာ ဆိုလို့ ဟိုဘက်လွှာက မောင်ဝင်းအောင် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တခြားသူတွေတော့ မပြောနဲ့။ အားလုံး ကြောက်ပဲ ဖိုးဘတင်လဲ သူ့ ကို ကြောက်တယ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင် လိုက်ရ၊ ပုတီးစိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရနဲ့ တစ်နေကုန် သူ ရှောင်နေရတာလဲ ဖိုးဘတင်မယ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြစ်လှပြီ။ သူအိပ်ပျော်သွားရင် ဖိုးဘတင် ဟင်းခနဲသက်ပြင်းကြီး ချရတယ်။

သူ့ဟာသူ အိပ်ချင်တဲ့ နေရာအိပ်စမ်း။ သူ့အိပ်မှပဲ ဖိုးဘတင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထမင်းစားရတော့တယ်။ သူ့ရောက်မှ ထမင်းစားချိန်တွေထဲ ကမောက်ကမနဲ့ လူတောင် တယ်နေမကောင်းချင်ဘူး။

တစ်ခု ကောင်းတာက မင်းကတော်ကြီး နေ့လယ်ခင်းအိပ်ပြီဆိုရင်တော့ အကြာကြီး အိပ်တတ် တယ်။ အဲဒါ တစ်ခု က ဖိုးဘတင် အတွက်တော်သေးတာ။ ငါးပိကောင် ပုပ်အဲ့ အဲ့ အနံ့လို စူးစူးရှရှ ငါးပိရည်နံ့ကို နံနက်တိုင်း ရှူရှိုက်နေရတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို ခုနှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ အောက်သူအောက်သားများကတော့ ငါးပိရည်ကျို နေတဲ့ အနံ့များရရင် ထမင်းစာလာတာပဲတဲ့။ အညာသားကြီး ဖိုးဘတင်ကတော့ ဒီငါးပိရည် နဲ့ ရတာနဲ့ ထမင်းစာဖို့နေနေသာသာ စားချင်စိတ် တောင်ပျောက်တယ်။

အမယ်..... သမီးလုပ်တဲ့သူကတော့ မအေ့ ငါးပိရည်ဖျော်ရည်ကို ချိုးကျူးသဗျား။ သူ့အမေ လက်ရာ ငါးပိရည် ဖျော်မျိုးကို ဘယ်သူမှ မဖျော်နိုင်ဘူးတဲ့ ငါးပိရည်ဖျော် ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားလုပ်သူကို ဖေကြီးရေ... အမေ့ငါးပိရည် ဖျော်မကောင်းဘူးလား မကောင်း ဘူးလားနဲ့ ။အင်း..အမေက ငါးပိရည်ဖျော် လေးဖျော်ပေး ရှာတယ်ပေါ့။

ဖိုးဘတင် သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပြောတဲ့ "တော့"ဘက်နဲ့ "ရှာ"ဘက်ဆို တာတယ် မှန်တာ ကိုး ဖိုးဘတင် သူငယ်ချင်းက ခဏခဏပြောဖူးတယ်။

"ဟေ့..... ဘတင်ကြီးရ ယောက်ျားဘက်နဲ့ မိန်းမဘက်ဆိုတာ ကွာတယ်ကွ ဟော ယောက်ျားဘက်က အမေ လုပ်တဲ့ သူက သားစားဖို့ဆိုပြီး ရွာကလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပေါ်တဲ့ အမဲသားတွဲကြီးတစ်တွဲ ပေးသွား တယ်။ မိန်းမလုပ်သူက ယောက်ျားကို အဲ..... အဲဒီမယ် ရှင့်အမေကပေးသွားတယ်။ အမဲသားတဲ့တော့၊ "တော့" အဆုံးသတ်လေး က ငေါ့တော့တော့၊ ဆတ်တတ်တတ်လေး။

"ဟော..... သူဘက်က မအေလုပ်သူက ပဲကြီးလှော်လေးတစ်ထုပ် ဝင်ပေးသွား တော့ဘယ် လိုပြောတယ် မှတ်လဲ၊ ကိုအာရှာရေ...ဟောဒီမှာ အမေရယ်...၊ ရှင်ကြိုက် တတ်တယ်ဆိုလို့ သမက်ကလေး ထန်းရည်နဲ့ မြည်းရအောင် လို့တဲ့၊ ပဲကြီးလှော်လေး လာပေးသွားရှာတယ် တဲ့...။ ရှာတယ်...ရှာတယ်တဲ့။ "တော့"ဘက်နဲ့ ရှာဘက် ဆိုတာ အဲလိုကွာတာကွ။"

ဟုတ်ပ...ဟုတ်ပ၊ မှန်ပ...မှန်ပ။ မအေလုပ်တဲ့သူရဲ့ ငါးပိရည်ဖျော်ကျ အမေက သမက်ကလေးကြိုက်တဲ့ ငါးပိရည် ဖျော် ဖျော်ပေးရှာတယ်ပေါ့။ ဖိုးဘတင်ကျတော့ ရှင့်အဖေက တိုက်ခန်း ဝယ်ပေးတယ်တော့တာပေါ့။

ဒါပဲ...ဒါပဲ။ အင်း...ကိုယ်က "တော့" ဘက်က ဆိုတော့လဲ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့လေ။ ဖိုးဘတင်နာခေါင်းထဲ ငါးပိရည်နံ့ကြီး ကပ်ကပ်ဝင် လာတာကြောင့် လမ်းမဘက်ငေးနေတဲ့ ဖိုးဘတင် ခေါင်းချာခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ "ဘာငေးနေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ" အလိုလေဗျာ... မသိလို့ပါ။ ဖွင့်ပါ့မယ်၊ ဖွင့်ပါ့မယ် ဖိုးဘတင် ကပျာကယာထဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

မင်းကတော်ကြီး ငါးပိရည်ပန်းကန်နဲ့ တံခါးကအထွက် ဟိုဘက်လွှာက မောင်ဝင်းအောင်တို့ အခန်းတံခါး ဖွင့်တာနဲ့ မောင်ဝင်းအောင်ကို ပြီးဖြူလေးတွေရတယ်။

"ဟာ.....အဘွား....မွေးလိုက်တာဗျာ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အခန်း အတွက်လား ကျွန်တော် စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ အဘွားရ အပြင်သွားခါနီး စားချင်လို့ အဘွားမလာနိုင်လို့ အပြင်ထွက်တော့မလို့.....ဟဲဟဲ"

မောင်ဝင်းအောင် ရဲ့ အပြောမှာ အဘွားကြီးကျေနပ်သွားလိုက်ပုံကတော့ မပြောနဲ့။ "ရှေ့...ရှေ့ သွားစားချည် သွား ငါကဒီပန်းကန်ကို အပေါ်က

ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်သွားပေးမလို့" ဟာအဘွားကလဲ မိုးကြိုး တွေ နွေခေါင်ခေါင် ပစ်ကုန်တော့မှာပဲ အဲဒါသားအဖ မဟုတ်ဘူး မောင်နှမ နှစ်မအငယ်ဆုံးလေး ကို အစ်ကိုကြီး ဆုံးက လုပ်ကျွေးပြုစုနေရှာတာ အဘွားရ အဲအဘွား သွားပေးတဲ့ သူတို့မရှိဘူး ခရီးထွက်သွားပြီ။

"အေး.....ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ငါကမကောင်းတတ်လို့သာ

သွားပေးရမှာ သူတို့ကို မပေးချင်ပေါင်၊ ငါပထမဆုံး ပေးတဲ့နေ့က ငါ့ကို ငေါက်လွတ်လိုက်တယ်၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနဲ့ လူပေါ့"

"ပါပါ ကလား၊ ဟဲဟဲ"

ဟိုကောင်မလေးက ထွက်လာပြီး ယူလို့တော်သေးတယ် အဲဒီလူက ငါ့ကိုအော်တယ်၊ ငါးပိရည် သူဘယ်တော့မှ မစားဘူးတဲ့ ကြားဖူးပေါင်၊ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ငါးပိရည်မစားတဲ့ လူရယ်လို့ ကြားဖူးပေါင်"

အဘွားကြီးက ပါးရေတွေတွန့်နေတဲ့မျက်နှာကြီးကို ပိုပြီးရှုံ့တွသွားအောင် မဲရွဲ့ပြီး မီးဖိုထဲကို တစ်ခေါက် ပြန်ဝင် သွားတယ်။ နောက်တစ်ခန်းအတွက် ယူဖို့လေ။ ဖိုးဘတင်ကို မောင်ဝင်း အောင်က မျက်စိ တစ်ဖက်မိုတ် ပြပြီး ငါးပိရည်ပန်းကန်လှယ်ဖို့ သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။

အဘဘယ်လိုလဲ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်စကားလက်ဆုံဝင်ဟဲဟဲ" ဖိုးဘတင်မျက်နှာမဲ့သွား တယ်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ တော်ပါကွာတဲ့။ ကိုဝင်းအောင်က တဟဲဟဲ"ရယ်တယ်။

အဘ ရေ၊ ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးလဲ စိတ် နေမကောင်းရှာဘူး သူ့ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက် တိုးလာလို့လေ၊ ဟဲဟဲ။

ဟေး..... ဟေး အမယ်ကြီး ကြားပါဦးမယ်ကွာ မင်း နောက်တံခါးကြီး လာဖွင့်လို့ မလုပ်ပါနဲ့ မကောင်းပါဘူး မောင် ဝင်းအောင် ရာ"

"ဟဲဟဲ..... ယောက္ခမကြီးရေ တံခါးလာပိတ်ပါဦး ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။" "မောင်ဝင်းအောင် က ဘယ်လဲ စာ သင်လား"

ဟိုဘက်က အမယ်ကြီးက တံခါးလာပိတ်တာကို ဖိုးဘတင် မသိကျိုးကျွန်ပြုရင်း မေးရတယ်။ စာသင် မဟုတ်ပါဘူး အဘရာ ပိုက်ဆံချေး ထွက်မလို့ပါ စာမသင်ရတော့ဘူး လေ..... ဟဲဟဲ ဧပြီလအဘရဲ့ ကျွန်တော် တို့ အတွက်တော့ ကုန်ပြီလပေါ့ သင်္ကြန်နားနီးပိုက်ဆံရှာထွက်လိုက် ဦးမယ် အဘရေ ဈေးဖိုးသုံးရက်စာ ပဲ ရှိတော့တယ်။

ပြုံးဖြူ နဲ့ အောက်ဆင်းသွားတဲ့ ကိုဝင်းအောင်ကို ဖိုးဘတင် အံ့ဩသလို ငေးကြည့်ကျန် ရစ်ခဲ့တယ်။

"ဟိုကောင်လေး စားသွားပြီလား"

ဟော..... မင်းကတော်ကြီး ထွက်လာပြန်ပြီ။ သွားစားတယ်၊ သွားစား တယ်လို့ ဖိုးဘတင် မြန်မြန်ပြန်ဖြေ လိုက်တော့ မှ တံခါးဝကနေ အပေါ်လွှာ ဘက်ကို တက်သွားတယ်။နို့မဟုတ်ရင် တံခါးခေါက်ပြီး မောင်ဝင်းအောင် တို့ အခန်းဘက်ကိုဝင်ဦးမယ်။ သူ့နာမည်ကျော် ငါးပိရည်ကို အတင်းစားခိုင်းဦးမယ်။

နေပါဦး။ သူ့အပေါ်လွှာ ကိုတက်သွားတာ ဘယ်လဲ။ ဟိုသူငယ်မလေး လင်မယားမရှိဘူးဆို။ ဩော်..... ဟိုဘက်ခြံအလွှာက အပျိုကြီး တူဝရီး ဆီထင်တယ်၊ အပျိုကြီးတူဝရီးကလဲ ဒီအချိန်ဆိုဈေးသွားပြီပေါ့။ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ရန်ကုန်မြို့ဟာ ဝါတွင်းကလွဲလို့ ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် သိကိုမသိသာဘူး။ ဥပုသ်နေ့ဆိုပြီး သားငါး လဲ အကုန်ရ ဟင်းသီးဟင်းရွက်

လိုချင်တာမှန်သမျှလဲ အကုန်ရတာပဲ။ ဈေးရုံကြီးတွေသာပိတ်တာ၊ လမ်းမတန်း အပြင်ဈေးဆိုင် ခန်းတွေက ပိတ်မှပိတ်ဘဲကိုး။

အညာမှာတော့ အဖိတ်နေ့ကတည်း ဥပုသ်နေ့အတွက်တင်ကူးပြီး စားစရာ သောက်စရာ ဝယ်ခြမ်းထားရတာ။ ဥပုသ်နေ့ဆို ဆိုင်အားလုံးပိတ်၊ သားငါးလဲ မပေါ်တော့ဘူး။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေး၊ အခြောက် အခြမ်းလေး ကို ရွာလည်ဈေးသည်တွေ လှည့်ရောင်းကြ တာပဲရှိတယ်။

အင်း..... မင်းကတော်ကြီးချက်ချင်း ပြန်ဆင်းမလာ ပုံထောက်ရင် ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်လောက် တယ်။ ဒါဆို တော်တော် နဲ့ ပြန်ဆင်း လာမှာမဟုတ်ဘူး။ဖိုးဘတင် တံခါးပိတ်ထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

"ဘာလုပ် နေကြတာလဲ၊ နတ်ပူးနေကြတာလား"

ကြားသူတိုင်း စိတ်ပျက်တဲ့ ဘုရားအစ်မကြီးအသံကို ဖိုးဘတင် တံခါးဝကနေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကက်ဆက် က နတ်ဆိုင်း တီးလုံးကိုလဲ ကြားရတယ်။ အပျိုကြီးတွေက နတ်ဝါသနာပါဟန်တူတယ်။ နတ်တင်နေတာလား၊ ဘာလား မသိ။ အားနာစရာဗျာ၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီဒီကိစ္စ ဖိုးဘတင်မပါပါဘူး ကိုယ့်ဟာကိုယ် တံခါးပိတ် နေတာ ကောင်းတယ်။

ငါးပိရည်အဘွားကြီး တံခါးလာခေါက်တဲ့ အသံကိုကြား လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကိုကြီးကျော် လက်တွင်း မရွံမလှ သက်ဆင်း ကျရောက် နေတဲ့ မယဉ်မွန်တစ်ယောက် အရမ်းဝမ်းသာသွား တယ်။

မြို့တိုင်းမှာလေ ကျော်ကျော်ကို တကြပါတယ်၊ နယ်တိုင်းမှာလေ ဖေကျော်ကို တကြပါ တယ်။ ဆိုတဲ့ ကက်ဆက် နတ်သီချင်းသံ

တခြံခြံခြံအောက်မှာ ကိုကြီးကျော်ပူကပ်နေတဲ့ အန်တီခင်လေးက မောင်းမ မယဉ်မွန် ကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းနေချိန်ပေါ့။

"ဟေ့..... မောင်းမ၊ နင့်အပြစ်ကို နင်သိရဲ့လား၊ ဟေး.... နင့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်၊ ဖေကြီးမ ကြိုက်တာ နင်လုပ် ထားတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟေး..... မောင်းမ၊ ဖေကြီးမကြိုက် တာ၊ နင်လုပ်ထား တယ် မဟုတ်လား"

ဥပုသ်နေ့ နံနက် ထုံးစံအတိုင်း ကက်ဆက်နတ်ဆိုင်းတီးလုံးနဲ့ နတ်တွေကို ပန်းလဲ၊ရေလဲ ယပ်သွင်းတဲ့ အလုပ် ကို မေကြီးလုပ်နေရင်းက ရုတ်တရက်ထပြီး ကိုကြီးကျော်ကပ်တော့ မယဉ်မွန်လန့်သွားတယ်။ ကိုယ့်မှာလဲ အပြစ် ရှိနေတော့ မယဉ်မွန်ကြောက်တယ်။ ကြီးမေဒီလိုတစ်ခါမှ အိမ်မှာမဖြစ်ဘူးပါဘူး။ နတ်ဝင်ပုံကလဲ ကြမ်းတယ်။ ခြေထောက် ကိုမတရားဆောင့်ဆောင့်ပြီး ဒေါသကတစ်အားကြီးတာပဲ။ မယဉ်မွန် လက်အုပ်ချီ ပြီးရုံက လွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။

"ဟေ့... မောင်းမပြောလေ၊ နင့်မှာ အပြစ်ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြောလေ။ မယဉ်မွန်ကြောက် ကြောက်နဲ့ တံတွေး ကိုပဲ မျိုချနေမိတယ်။ နတ်ကမေးနေပြီ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ညတုန်း ကတော့ ကြီးမေငိုယိုပြီး မေးတာ ကို မယဉ်မွန်ဘူးကွယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ခုဟာဖေကြီး ကျော်တစ်ကယ်ဝင်ပုံရတယ်။ နတ်ကိုတော့ မယဉ်မွန် မညာရဲဘူး။

"ဖေကြီး မေးတာ မပြောဘူးလား ဟေ့..... မောင်းမ နင့်မှာ အပြစ်ရှိတယ် မဟုတ်လားဟင်" "ရှိပါတယ် ဖေကြီး"

ဖေကြီးကျော် မျက်စိ မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက် သွားတာကို ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ မယဉ်မွန်မမြင် လိုက်ပေမယ့် ဖေကြီးကျော်အသံတွေ ငိုသံပါလာပြီ တုန်လာတာကိုတော့ သတိထားမိတယ်။

"မိုက်လိုက်တဲ့ မောင်းမ၊ မိုက်လိုက်တဲ့ မောင်းမ နင့်ကိုဖေကြီး ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား...ဟေ့" "သိပါတယ် ဖေကြီး" "နင်လုပ်တာတွေကို နင်ရပ်တမ်းက ရပ်မလား မရပ်ဘူးလား"

မယဉ်မွန် မပြောဘဲ ငိုနေတယ်။ နတ်ကို ကတိမပေးရဲဘူး။ မလှည့်စားရဲဘူး၊ ကတိပေးပြီးမှ ကိုယ်က မလိုက်နာ ရင် နတ်ရိုက်တတ်တယ်တဲ့။

"နမကြီးက ဖေကြီးကျော်ရဲ့ ညီဘွားကို ကတိထားလိုက်မိပြီဘုရား။" ဘာကတိလဲ၊ ဘာကတိ ထားတာလဲ ဟင်" "ဟိုလက်ထပ်ပါမယ် ဆိုတဲ့ကတိ"

ဖေကြီးကျော် ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ယိုင်သွားတယ်။ မျက်ရည်တွေလဲ အတော မသတ်စီးကျလာတယ်။ အံ့သြတစ်ကြီး ကြည့်နေ တဲ့ မယဉ်မွန်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို ရုတ်တရက် ဖေကြီးကျော်က ဆွဲဆောင့်ယူလိုက်ရင်း နာနာ ကြည်းကြည်း အော်တယ်။

"နင့်ကို ငါသတ်ပစ်မယ်။ သတ်ပစ်မယ်၊ ဘယ်ညီဘွားနဲ့မှ ကတိ မထားရဘူး၊ ကတိမထားရဘူး၊ နင့်ကတိကို ဖျက်မလား မဖျက်ဘူးလား..... ပြောပြောပြောစမ်း"

မယဉ်မွန်ကြောက်အားကြီးပြီး ငိုချင်လာတယ်။ ဖေကြီးကျော်လား၊ ကြီးမေလား မပြောတတ်နိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့လက်တွေထဲမှာ လူးလွန်ရုန်းကန်ရင်း ထွက်ပြေးချင်လာတယ်။

"မွန်ဆံပင် တွေ့နာလှပြီ၊ ဖေကြီးကျော် ကြောက်ပါပြီဖေကြီးကျော်" မယဉ်မွန် အသံထွက်အော် လိုက်တုန်း မှာပဲ သံတံခါးကို ဆွဲလှုပ်သံက ပေါ်လာခဲ့တာ။

ဖေကြီးကျော်ရဲ့ လက်တွေ့ထဲက မယဉ်မွန် ဆံပင်တွေ လွတ်ထွက် သွားတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ခါ သံတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်သံပေါ်လာတာနဲ့ မယဉ်မွန်က သစ်သားတံခါးနားထပြေးသလို ဖေကြီးကျော်က သူ့မျက်ရည်စ တွေကို အလျင်အမြန်သုပ်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပြီး လက်တွေ့ကို နဖူး ပေါ်တင် တဆတ်ဆတ်ရိုက်ခတ်လို့ အမြန်ထွက်တော့မလို လုပ်နေတုန်း သံတံခါးဆွဲသံနဲ့အတူ.....

"ဘာလုပ် နေကြတာလဲ၊ နတ်ပူးနေကြသလား"

ဘုရား.....ဘုရား ငါးပိရည်မကြီးပါလား၊ ကျယ်လိုက်တဲ့အသံ။ အောက်လွှာက များကြား သွားသလား မသိ ပါဘူး။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်၊ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နဲ့ အန်တီခင်လေးက ငါးပိရည်အသွားကြီးကို မကောင်း တတ် လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့ (နဂိုမူလ) ညောင်ညိုညိုသံ ပေါ်လာတယ်။

"ဒေါ်လေးပါလား လာ....လာ၊ ဟင်း-ဟင်း ဒီနေ့အိမ်တွင်းရိုးရာ ရေလဲပန်းလဲ၊ ဆုလေးဘာ လေးတောင်းတာနဲ့ နတ်ပင့် ရအောင် နတ်သီချင်းခွေ ဖွင့်ထားတာဒေါ်လေးရဲ့။"

"သိပါဘူး၊ ငါကညည်းတို့ နတ်ပူးကြတာလားလို့၊ အမယ်နတ်ပူးရတာ သိပ်ကောင်းတာနော်၊ သိပ်က လို့ကောင်းတာ၊ နတ်ပွဲတွေမှာ ငါတော့ ကြုံရင်ဝင်ပြီး ကပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဟဲ့ကောင်မ လေးရော...ရော၊ ငါးပိရည် ပန်းကန်ယူစမ်း၊ ငါကစမ်းမယ်"

အန်တီ ခင်လေး ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိလိုက်တယ်။ ဘုရား၊ ဘုရား ကက်ဆက်ကို မပိတ်မိလိုက်တာမှားတာပဲ။ ငါးပိရည်မကြီးပဝါနှစ်စ မတဲမတဲပြီး ကနေပြီ။ သူ့ခြေထောက် ဆောင်ပုံနဲ့ အောက်လွှာနဲ့ ပြသနာတက်တော့မယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ဟိုကျောင်းဆရာ တက်လာလိုက်မှ ပိုဆိုးကုန်မယ်။

"လက်ခုတ်တီးကြလေ၊ လက်ခုတ်တီးကြ"

အသွားကြီး က အားရပါးရ ခုန်ပေါက်နေရာက အန်တီခင်လေးတို့ တူဝရီးကို လှမ်းပြော လိုက်သေးတယ်။ အန်တီခင်လေး က မယဉ်မွန်ကို ကတ်ဆက်ပိတ် ဖို့ မျက်ရိပ် လှမ်း ပြလိုက် တယ်။ မယဉ်မွန်က ကက်ဆက် ခလုတ် ဆီ မသွားတော့ဘဲ မီးခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။

"ဟေ့.... ဘာလို့ ပိတ်ပစ်တာလဲ ပြန်ဖွင့်ပြန်ဖွင့် ငါကရတာ ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်။ မဟုတ်ဘူးဒေါ်လေး မီးပျက် သွားတာ ဖွင့်လို့မရတော့ဘူး" မီးပျက်ရင်ညည်းတို့ ခေါင်းပေါ်က မီးချောင်းက ဘာလို့လင်းနေလဲ..ကဲ

ဟုတ်သားပဲ။ အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားနေတဲ့မီးချောင်းဆိုတော့ အန်တီခင်လေးက မေ့နေတယ်။ ကဲအေ.... မဖွင့်ချင်လဲနေကြ ညည်းတို့ ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်းစားကြတော့လေ၊ သွား...ဟိုကောင် မလေး ထမင်းပွဲပြင်လေ"

ဒုက္ခပါပဲ။ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးဒီ မိန်းမကြီးကို ဘယ်သူမှ မနိုင်ကြတော့ ဘူးလား။ ဒေါ်လေး ကျွန်မ တို့က ခုနတင် ထမင်းကြော် တွေ စားထား လို့ဒေါ်လေးရဲ့ နို့မို့ဆိုစားတာပေါ့၊ ဒေါ်လေးငါးပိရည် ကို သိပ်ကြိုက်"

"ဟုတ်တယ်အသွား၊ မွန်တို့မနက်စာ စားရင်း အသွားငါးပိရည်တွေ အကုန်စားမှားစိတ်ချ" တူဝရီးနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပြောပြော အသွားကြီးမျက်နှာက မှုန်ကုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံပုံကြီးထိုင်နေတယ်။

"အဘွား လက်ဖက် စားမလား"

"သွေးလေချုပ်ပြီး ငါသေအောင်လုပ်တာ"

ဟောတော်၊ ပြသနာ။ မယဉ်မွန်က အဘွားကြီး ငါးပိရည် ပန်းကန်နဲ့ တို့စရာပန်းကန်ကို လှယ်ယူထားပြီး သူ့ရှေ့မှာ ချလိုက်တယ်။ အဘွားကြီးက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပန်းကန်တွေကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူ လိုက်တယ်။

"လေကုန်တယ်၊ ညည်းတို့ကိုလေကုန်ခံပြီးမပြောတော့ဘူး၊ စားချင်စား မစားချင်သွန်ပစ်" "စားမှာပါ အဘွားရဲ့"

အဘွားကြီးထိုင်ရာ ကထတော့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားတယ်။ မယဉ်မွန် စိတ်ထဲမှာ တော့ မယဉ်မွန် စိတ်ထဲမှာတော့ ကြီးမေနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာကို လန့်နေတယ်။

"ဟိုကောင်လေး ဆီသွားပေးရဦးမယ်၊ ငါ့ပီရိုထမ်းတင်ပေးတဲ့ အောက်ဆုံး ထပ်ကကောင်လေး၊ သဘော ကောင်းတယ် အဲဒီကောင်လေး" "ဟုတ်တယ် ဆန်နီက သိပ်သဘောကောင်းတာ"

အန်တီခင်လေး က ရေလိုက်ငါးလိုက် စကားပြောရင်း အခန်းပေါက်ဝထိ အဘွားကြီးကို လိုက်ပို့လိုက်တယ်။

ဒေါ်လေး နက်ဖြန်ကျ ဒုက္ခခံပြီး လာပို့မနေနဲ့နော် ကျွန်မတို့မရှိဘူး၊ နက်ဖြန်ဈေးဖွင့်ပြီ" အန်တီခင်လေး စကားဆုံးတာ နဲ့ အဘွားကြီးက တံခါးဝက နေချာခနဲ လှည့်လာတယ်။ နက်ဖြန်လဲမလာဘူး၊ သန်ဘက်ခါလဲ မလာဘူး၊ ညည်းတို့ဆီငါမပျော်တော့ဘူး၊ ငါးသားလေး ငါ့ကို မျှော်လှုရေးမယ် ငါပြန်တော့မယ်။

အန်တီခင်လေး တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် တဆောင်ဆောင်နဲ့ ဆင်းသွားတဲ့ အဘွားကြီးကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ် ခဲ့ကြတယ်။

+++++

ကလေးတွေ အကုန်လုံး ရေပက်နေကြမှာ ဒီရန်ကုန်က သင်္ကြန် အကြိုနံနက်ခင်း ကစပြီး ပက်ကြ တာကိုး။

ဖိုးဘတင်က မင်းကတော် ဘုရား အစ်မကြီးရဲ့ ရွက်လှပင် တွေရှင်းလင်း သွားတဲ့ သူနေရာ ဝရန် တောလေး က နေပြီး မြစ်မီးပြာ လမ်းသွယ်ထဲကို ငေးကြည့်ရင်း အညာတောသင်္ကြန်ကိုလွမ်း တယ်။

ခုချိန်ဆို ဖိုးဘတင်တို့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးအိမ်မှာ မုန့်မပြတ်ဘူး။ ရေလာကန်တော့ထားတဲ့ မုန့်တွေလေ။ ရေအိုးတွေ လဲ အိမ်အောက်မှာစီလို့။ ခုလိုသင်္ကြန်အကြိုနေ့ဆို လာကြပြီ။ တူတွေတူမတွေ၊ မြေးမြစ်တွေ၊ ညီ၊ ညီမတွေ၊ မုန့်ပန်းကန်လေးတွေနဲ့ အိုးဝက်ဖက်စိမ်းအုပ်ပြီး စည်းထားတဲ့ရေအိုးလေးတွေ၊ ရေထည့် ရွက်ကြ လို့။ နှစ်ဦးလဦးကန်တော့ကြတယ်။ ဖိုးဘတင် တို့မယ် ခဏခဏဆုပေးရတာ အာတောင်ခြောက်တယ်။ ကန်တော့ ပြီးရင် သူတို့ယူလာတဲ့ မုန့်ပန်းကန်တွေလှဲပြီး အမယ်ကြီးက သင်္ကြန်ရက်အတွက် စပါယ်ရှယ် ထိုးထား တဲ့ စိန်ဖေပြီး တို့၊ ရွှေချီဆန္ဒမ်းမကင်း တို့ကို ပြန်ထည့်ပေး တတ်တယ်။ အမယ်ကြီးမှာ သင်္ကြန် ရောက်တိုင်း သင်္ကြန်တိုင်း ပြန်မလာနိုင်တဲ့သား ကို သတိရပြီးငိုရှာတယ်။ သားရေ ကန်တော့တာကို အလွန် ခံချင်တဲ့ အမယ်ကြီး။ သွားရှာပြီ..... ဖိုးဘတင်ရှေ့ကသွားရှာပြီ။

အပိုင်း (၃၃)

ငါးပိရည် အဘွားကြီးက ပြောတဲ့ အတိုင်းတော့ လုပ်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ခေါင်းကြီး အပါအဝင် သူ့ပစ္စည်း အစုံအလင် ကို ဒေါ့ဂျစ်တစ်စီးနဲ့ တင်ပြီးသူ သားဆီ တကယ်ပြန် သွားခဲ့ပါတယ်။

ဧပြီလ သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာတော့ တိုက်မှာလူစုံတက်စုံ ရှိနေကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ကြန်ရက်မှာတောင် မနား နိုင်တာက ဖိုးဘတင် ရဲ့ချွေးမ၊ အာကာတို့ အမေ၊ အာကာနဲ့သားအမိနှစ်ယောက် ဒီရက်ပိုင်း တတွဲတွဲနဲ့ ဘာပေဒင်၊ ဘာယတြာတွေနဲ့ ဂျပန်သွားဖို့ လုပ်နေကြပြန်တယ်မသိဘူး။ သားလုပ်တဲ့ကောင်ကလဲ အပြင် ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ပေါ်မလာဘူး။ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကြီး ဘယ်မှာမှတော့ ဘောလုံးပွဲ မရှိလောက် ပါဘူး။

ဖိုးဘတင်မှာတော့ သားနဲ့အတူတကွ နေရရှာပါရဲ့ မနေ့ကထိတော့ ရေကန်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ စကား မကြားသေးပါ ဘူးဗျာ။ အင်း.... ဖိုးဘတင်ကြည့် နေတယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာ ရေကန်တော့ကြတာ မတွေ့ပါဘူး။

ဖိုးဘတင် မျက်စိထဲမှာ လမ်းသွယ် ထဲလျှောက်လာတဲ့ ပြုံးဖြူ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင် တယ်။ ဈေးဝယ်အိတ် တစ်လုံး ဆွဲထားတဲ့

မောင်ဝင်းအောင် ပါလား။ ဈေးဝယ်အိတ် အပြည့်အ သိပ်နဲ့။ ဝယ်လာနိုင်ပုံ ထောက်ရင် ဒီသူငယ်ပိုက်ဆံပြေလည်သွားရှာပြီထင်ပါရဲ့။

ခဏနေတော့ လေချွန်သံ တရွှီးရွှီးနဲ့ ကိုဝင်းအောင် အခန်းတံခါး ရှေ့ရောက်လာတယ်။ တံခါးကိုခေါက်ရင်း ပါးစပ် ကလဲ အာသွက်ခယံ ဖြစ်နေတယ်။

"အချစ်ကလေး မယ်အေးနဲ့ ရတနာလေးတို့ရေ မွေးသဖခင်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး ချမ်းလှပြီဟ" "ဘာလို့ အော်နေတာ လဲ ဖိုးအောင်" မယ်အေးက တံခါးဖွင့်လိုက်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်မာန်မဲ တာကို သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကိုဝင်းအောင် က တဟဲဟဲနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်။ "ဖေကြီးပြန်လာပြီဟေ့၊ ဖေကြီး ရေသွား ပက်တော့မယ်၊ မေကြီးက ဖေကြီး ပြန်လာမှ အောက်ဆင်းတဲ့" "သွားစို့ဖေကြီး အောက်ဆင်းစို့" ကလေးတွေက ဖေအေကိုဝိုင်းဆွဲကြရင်း ဆူညံ နေအောင် အော်ကြတယ်။ အေးပါဟ။ အေးပါဟ။ နေကြပါဦး၊ ဟေးမယ်အေး ဒီမှာ အိတ်ယူစမ်းပါဦးဟ" မယ်အေး က ဈေးဝယ်အိတ်ကို လှမ်းယူရင်း မျက်စောင်းထိုး တယ်။ ဟင်းယူကိုယူချင်ဘူး အခါကြီးရက်ကြီးမှာ ပါးစပ်က အနံ့ကလေးနဲ့ အာသွက်ခယံကိုဖြစ်လို့"

အိုးမိန်းမရာ အခါကြီးရက်ကြီး မသောက်ရဘူးလို့တို့ ဘုရားက မဟော ပါဘူးကွာ၊ ဟဲဟဲ.... ချမ်းလို့သွေးပူအောင် နွေးတာကိုတော့ ဘုရားက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ချမ်းလို့ကွာ မယ်အေးရ ချမ်းလို့ မယ်ယောကျ်ားကို ကောင်မလေး တွေဝိုင်းပြီးရေလောင်းကြတာကွာ။

လောင်းမယ်၊လောင်းမယ် ဒီပုံကြီးကို ဟင်းကလေး တွေကတောင် နို့ဆီခွက်နဲ့ ခုတ်မပက် ချင်ဘူး" အထင်မသေး ပါနဲ့ မိန်းမရာ မင်းယောကျ်ား

စန်းမကုန်သေး ပါဘူး"ဟဲဟဲ ဘာတွေဝယ် လာတာလဲ မောင်ဝင်းအောင် ရဲ့ ဟော.... ကြည့်ဒါတွေဝယ်လာပြန်ပြီ"

မယ်အေးက သူ့အမေပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်ကို ယူဖြေရင်းအော်တယ်။ အေးပေးစမ်း၊ ငါမေ့နေတာ၊ သမီးတို့ သားတို့ ဒီမှာဟေ့"

ကိုဝင်းအောင် လက်ထဲက ရောင်စုံ ပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့ ပလတ်စတစ် ရေပက်ဖလားနှစ်လုံးနဲ့ ရေပွက်လေး တစ်ခု ကို မြင်တာ နဲ့ ကလေး တွေဝိုင်းအော်လှကြတယ်။

"ဟေ့.... ဟေ့... သင်္ကြန်ခါတော် ရေကစားကြမယ် ပျော်ရွှင်စရာ"

လိုက်တယ်၊ ဖေအေးနဲ့ သားသမီးတွေကတော့အိမ်မှာရှိတဲ့ ဖလားလေး တွေနဲ့ပက်လဲ ပြီးတာပဲ၊ ပိုက်ဆံ အလကား ကုန်အောင်ဝယ်လာတယ်။'

"တစ်နှစ် တစ်ခါ ဝယ်ရတာပေါ့အေ၊ ဝယ်ပါစေ၊ ကလေးဆိုတာ လိုချင်တာပေါ့"

"ပြောလိုက်စမ်းပါ ယောက္ခကြီးရာ၊ ဒါတွေကြောင့် ယောက္ခကြီး ကိုသမက်လေးက အိမ်ဦးခန်းတင် ကိုးကွယ်ထားတာ၊ ဟဲဟဲ"

"သွား ဟဲ မနေနဲ့ အမေက အမေ့ သမက်ဘက်က၊ ဟင်း ပိုက်ဆံကဖြင့် သူ့သမက်က ပေါလွန်းလို့"

"ဟ... ပေါတာပေါ့ဟ ဖိုးအောင်တို့က လက်ညှိုးမှာ ဆော်လမွန် လက်စွပ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ငွေမပြတ်ဘူး၊ ဟဲဟဲ မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲ မိန်းမ ပြောစမ်း၊ တစ်ထောင်လား၊ တစ်သောင်းလား၊ တစ်သိန်းလား!"

"သွားစမ်းပါ။ ကဲ... ဘယ်သူငယ်ချင်းဆီက ဘယ်လောက်ချေးလို့ ရတာလဲ။ ဘယ် လောက်ကုန်ခဲ့လဲ။ ဒီမှာ ဝယ်ခြမ်း လာတာတွေ လဲ အများကြီးပဲ"

"အိုကွာ၊ ဒါတွေထားစမ်းပါ မယ်အေးရ၊ ဒုန့်ဝါရီ၊ ဖိုးအောင် သူငယ်ချင်း တွေက သဘောကောင်း ပါတယ်၊ ဟဲဟဲ သူတို့ကို ဖိုးအောင် ပြောပြီးသားပဲ၊ ငါရှိတဲ့အချိန် ပြန်ပေးမယ်လို့၊ မကြာပါဘူး၊ မရှိ လှ တစ်သက် ပေါ့လို့။"

"အို နှစ်ဦးလည်း နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွယ်"

ယောက္ခမကြီးက မျက်နှာမကောင်းရှာဘူး။ မယ်အေး ကတော့ ကိုဝင်းအောင် ကို မျက်စောင်း ပဲ ဖိထိုး နေ တော့တယ်။

"အဲလိုချည်းပဲ၊ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောမရဘူး၊ ကဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ"

"အဲဒါတွေ က တို့ညနေကျ ကြေးအိုးလုပ်စားမယ်လေ၊ ယောက္ခမကြီး၊ ဒီနေ့ဥပုဒ် မစောင့်နဲ့ ဦး နော်၊ ဟိုကောင် တွေရော၊ ဖိုးကျော်တို့ရော"

"ယောက္ခမ အိမ်သွားကြတယ်၊ နက်ဖြန်မှ ပြန်လာမှာ"

"ဆွေပြုမျိုးပြု၊ ဗိုက်ပြုလား၊ ဟဲဟဲ၊ ဟေ့ဟေ့၊ အဲဒီအထုပ်ပေး၊ ပေး ဒါ မနည်းတန်းစီလာခဲ့ရ တာ"

"ဘာတွေလဲ"

"ကောက်ညှင်းမုန့်နှစ် ကြိတ်လာတာကွ၊ မုန့်လုံးရေပေါ်လုပ်ဖို့၊ ဟာ မုန့်ကြိတ်တဲ့ဆီမှာ လူတွေ ကို တန်းစီ လို့၊ မယ်အေး တို့အိမ်မှာ ဆန်မှုန့်နည်းနည်း ရှိသေးတယ်နော်"

"ရှိပါတယ်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်က ဘယ်အချိန်လုပ်စားမှာလဲ၊ ပြောပါဦး"

"အခု ပေါ့ကွ၊ ငါ့သမီးတွေနဲ့ ရေပက်ရင်း အောက်မှာ စတုဒိသာ ကျွေးမှာ ဟဲဟဲ"

"စတုဒိသာ ဟုတ်လား၊ ဒီအထုပ်လေးနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ကျွေးလို့ရမှာလဲ ဖိုးအောင်ရယ်၊ ရူးနေလား"

"မရှူးပါဘူးဟာ မယ်အေးရ၊ ငါ့စတုဒိသာက ဒီတိုက်တင်ပါ၊ ကလေးတွေပျော်အောင် အောက်ဆင်း လုပ်မှာ၊ လာသမျှ မုန့်လုံးရေပေါ် စတုဒိသာတော့ မောင်ဝင်းအောင် ဘယ်တတ်နိုင်မတုံး ခင်ဗျ"

ကိုဝင်းအောင်က မုန့်နှစ်အိတ်ကို နောက်ဖေးမီးဖိုထဲ ယူသွားရင်း မုန့်လုံးရေပေါ်လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ ညနေကြေးအိုးလုပ်ဖို့ အသားတွေကို ဆားနနွင်း နယ်တယ်။

"မယ်အေး က ကူညီညာ သိမ်းဆည်းရင်း ညည်းတော့ ကိုဝင်းအောင်က ခေါင်းခါတယ်။"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ မယ်အေးရ၊ သင်္ကြန်ရက် ကလေး မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ပိုက်ဆံ မရှိတာ ထိုင် စိတ်ညစ် နေလို့လဲ ဘာထူးလာမှာလဲ၊ ယောက္ခမကြီးရှေ့ သိပ်မညည်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းယောကျ်ား သိက္ခာ ကျတယ်ဟ"

"ဘယ်မှာ လဲ ဖိုးအောင်သိက္ခာက ပြစ်စမ်းပါဦး"

"ဟ ပြစ်ရာမလိုဘူးကွ၊ မျက်နှာမြင်တာနဲ့ မသိဘူးလား"

"သိပါတယ်၊ ပြုံးဖြူ မျက်နှာကြီးက သိက္ခာရှိလိုက်ပုံတော့ ... ဟင်း"
"ဪ ခက်တယ်၊ ခက်တယ် ဒီမိန်းမနဲ့တော့၊ ယောက်ျား တန်ဖိုးကိုမသိဘူး၊
လင်သေသွားမှ ရွှေအိုးကြီး တစ်လုံး ဆုံးရချည်ရဲ့ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ ကဲ အိုးတွေ
ဘာတွေ၊ အောက်ကူ ချပါဦး၊ မယ်အေးရ၊ သားတို့၊ သမီးတို့၊ ရေပက်သွား
ကြစို့ဟေ့"

မယ်အေးက ချစ်လင် ကိုလူပျော်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချတယ်။ မတ်လ
ကုန်ခါနီး ကတည်းက ယူရတဲ့ကြေး၊ ငါးထောင်လောက်တော့ ရှိနေပြီထင်တယ်။
အရေးပေါ်ထား တဲ့ ခြောက်ထောင်လဲ ပြောင်ပြီ။ မယ်အေးကသာ ပူရတာ၊
ကိုရွှေဖိုးအောင် တို့ကတော့ ကြေးထူးမပူထဲကပဲ။

"မယ်အေး မင်းကိုခုမှ ငါသေချာကြည့်မိတယ်၊ မင်းတော်တော် လှနေတာ
ပဲကွ၊ နောက်ကနေများ ကြည့် ရတာ မင်းခန္ဓာကိုယ်လေး က မျဉ်းဖြောင့်
ကလေးများ ဆွဲထားသလား မှတ်ရတယ်၊ မင်းဘာလို့ ဒီလောက် ဝနေ ရတာလဲ
ဟင်လို့။"

"ဖိုးအောင်နော်"

ကြည့်လေ၊ တစ်ခါတည်း လှေကားက ဆင်းရင်းလဲ ပါးစပ်က
အငြိမ်မနေဘူး။

"ကဲ ဒီမှာအားလုံးချ၊ နေဦး သမီးတို့၊ ဖေကြီး ရေခပ်ပေးမယ်၊ ဆန်နီရေ၊
အန်တီ မေရီ ဟဲလို ဝွတ်မောနင်း တံခါး ဖွင့်ပါဦး"

ခြံဝင်းတံခါးနဲ့ တိုက်ကြားက မြေကွက်လပ်လေးပေါ်မှာ မယ်အေးက
သယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ချရတယ်။ သူ ကတော့ ဆန်နီတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့

သွားအော်နေပြီ။ ဆန်နီကတော့ အပြေးအလွှား တံခါးဖွင့်ပေးရင်း အားပါးပါ သံ
ဆူနေအောင် ကိုဝင်းအောင်ကို နှုတ်ဆက်ရှာတယ်။

"မောနင်း မောနင်း လာလေဆရာ"

"ဟဲဟဲ ကျွန်တော် ဒီအောက်မှာ မုန့်လုံးရေပေါ် အပျော်လုပ်မလို့၊ မီးဖိုဦး
မယ်နော် အန်တီ"

"ဟုတ်လား၊ ရတယ်လေ လုပ်ပါ၊ မီးသာ ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ရာသီက ပူတယ်
မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ အဲ ... အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို ရေပုံးနဲ့ ရေလေးလဲ
ပေးပါဦး၊ သားတို့၊ သမီးတို့၊ ရေကစား မဏ္ဍပ်အတွက်လေ၊ ဟေ့ ... ဆန်နီရေ ရေ၊
ပြီးတော့ ဒီမှာ မုန့်၊ မုန့်၊ မုန့်လုံး ရေပေါ်လုပ်မယ်၊ အေး ပြီးတော့ တို့ကမယ်၊
ဘယ့်နယ်လဲ"

ဆန်နီက ကိုဝင်းအောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောသမျှကို
သဘောအကျကြီး ကျပြီး လက်ခုပ်တောင် တီးတယ်။ အိမ်ထဲကို ကယျာကယာ
ပြန်ပြေးဝင်ပြီး ပလတ်စတစ်ပုံးနဲ့ ရေတွေခပ် လာတယ်။ ပြီးတော့ မြေကွက်လပ်
မှာ မီးဖိုဘို့ အုတ်ခဲရှာပေးတော့လဲ ဆန်နီ၊ ထင်းသွားဝယ်တော့ လဲဆန်နီပဲ၊
မုန့်လုံးရေပေါ် လုံးချင် လွန်းလို့ လက်တပြင်ပြင်နဲ့။

"နေဦးဟ ဆန်နီရ၊ ရေနွေး ဆူပေစေဦး၊ သွား သွား ဟိုမှာ
ကောင်မလေးတွေ ရေလိုက်ပက် သွား၊ ဟေ့ကောင် လက်တော့ မဆွဲနဲ့နော်"

"လှည်းတန်းထပ် မှာတော့ ရေပက် မဏ္ဍပ်တွေ ရှိတယ်ထင်တယ်နော်၊ ညကျရင်တော့ လိပ်ခုံးနားက ရေသဘင် မဏ္ဍပ်က အကတွေ ဘာတွေ၊ ကလေးတွေ လိုက်ပြရအောင်"

ထန်းလျက် ထုပေးနေတဲ့ မယ်အေးတစ်ယောက်တောင် ဆန်နီနဲ့ ကိုဝင်းအောင်ဆီက ဓာတ်ကူးပြီး စိတ်လက် ကြည့်လင်လာဟန် တူတယ်။

"နော် ဖိုးအောင်၊ အမေ့လဲ ခေါ်ခဲ့မယ်၊ လမ်းလျှောက်ရင်းပေါ့"

"အေး သွားမှာပေါ့ဟာ မိန်းမရ၊ မယ်အေး အချစ်ကလေး၊ သွားအပေါ် ပြန်တက်ပြီး ဖိုးအောင် ဖန်ခွက် လေး သွားယူခဲ့နော်၊ လိမ္မာတယ်၊ လွယ်အိတ်ထဲ မှာ ပုလင်းပြားလေ ရှိတယ်"

"ဟာ ဖိုးအောင်ကလဲ ဒီအောက်ကြီးများ၊ လူမြင် သူမြင် ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ"

"အို... ဘယ်နယ် မကောင်းရမှာလဲ၊ သင်္ကြန်ရက်ဟာ၊ မယ်အေးရ၊ ရေစိုခံ နေပူခံလေး လုပ်ရတယ်၊ ဘယ်သူ မှ မပြောဘူး သွားယူခဲ့နော်"

နောက်ဆုံးတော့ မယ်အေးကပဲ အလိုလိုက်ရတာပဲ။ အပေါ်ရောက်လို့ အမေ့ကိုပြောပြတော့ အမေက သူ့သမက် ကို လုပ်ပါစေ၊ မူးတာမှမဟုတ်ဘဲ တဲ့။ တော်တော်လိုက်တဲ့ သမက်နဲ့ ယောက္ခမ။

"သင်္ကြန် နှစ်ဦး ထူးပို၊ ထူးပို၊ ထူးသံမြူးသံသာ၊ ကဲ လုံးထား ကိုဆန်နီရေ၊ ထန်းလျက် တွေလဲ ပေါက် မကုန်စေနဲ့ကွယ့်"

မုန့်လုံးရေပေါ် အိုးဘေးမှာ သီချင်းဆိုလိုက်၊ ဖန်ခွက်လေး မော့လိုက်နဲ့ ဆန်နီနဲ့ မယ်အေးကို စီမံခန့်ခွဲ နေတဲ့ အိုးသူကြီး ကိုဝင်းအောင် ကို ဖိုးဘတင်

ဝရန်တာကနေ မြင်နေရသလို၊ အပေါ်လွှာ ဝရန်တာက ဦးနဲ့ လတ် တို့လဲ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

"ဒီလူ မဆိုးဘူးပဲ၊ လက်ထဲမလဲ ဖန်ခွက်ကလေးနဲ့၊ မိန်းမ ကလဲအနားမှာ၊ ဟော ဆန်နီ ဆန်နီ၊ ကောင်မလေး တွေ ရေလိုက်ပက်ပြန်ပြီ"

အံ့ဩစရာ၊ ဦးတစ်ယောက် ကတော့ ဟိုမျက်နှာပြောင် ဆရာကို သဘောကျနေပြန်ပြီ။ ခုနကတော့ ဧည့်ခန်း မှာထိုင် ချည်ထချည်နဲ့ လှောင်အိုက်နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို အပြစ်ဖို့ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့တုန်းက ဟိုတယ်ကို တမ်းတ နေတာ။ ဝရန်တာ ပန်းဥယျဉ်ကို ခေါ်ထုတ်လာတော့မူ လတ် နားပူ သက်သာသွားတာ။ ဒါတောင် သူ့ပန်းပင်တွေ ခြောက်တာကို တကျွတ်ကျွတ် လုပ်နေသေးတယ်။ နွေရာသီပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ဦးရဲ့၊ ဒါတောင် လတ်တို့ခရီး၊ ထွက်တုန်း ဟိုဘက်ခန်းက အပျိုကြီးတွေ ရေလှမ်းပီး ပတ်ထားပေးလို့။ ဒါသာ ဖြစ်တယ်။ သူ့မယ် အပျိုကြီး တူဝရီး မြင်ရင် မျက်နှာကြီးက ရှစ်ခေါင်ချိုးနဲ့။

အားလုံး အားလုံး တိုက်မှာနေ လူများ၊ မုန့်လုံးရေပေါ် စတုဒီသာ လာရောက် စားသုံးကြပါခင်ဗျား

"မဆိုးဘူး ဒီလူ၊ မုန့်လုံးရေပေါ် ကုသိုလ် လုပ်နေတာ သူ့ တတ်နိုင်သမျှလေးနဲ့၊ ဒီလို လူမျိုးကို အားပေး ရမယ်"

ဟော၊ ဘာလုပ်ပြန် ဦးမယ်မသိလူး။ ဟိုလူ အော်လိုက်တာနဲ့ ဦးတစ်ယောက် ထပ်ပြီး၊ သဘောကျ သွား ပြန်ပြီ။

"ဒေါ်ချတ်လစ်၊ ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်တုန်းက လက်ကျန်လေး ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်နဲ့ သွားထည့်စမ်းပါ"

"ဘာလက်ကျန် လဲ ဦးရဲ့"

"ကျုပ်တပည့် သဘောသား၊ ကန်တော့ တဲ့ ဝိစင်္ဂီလက်ကျန် ကိုပြောတာပေါ့၊ ရေခဲလဲ ထည့်ခဲ့၊ ဆိုဒါလဲ ထည့်။"

အလို ဘုရားရေ။ ဦးတစ်ယောက် တယ်သဒ္ဓါတွေ ပေါက် နေလိုက်ပါလား။ ဒီကဖြင့် သူကြိုက်တက်လို့ သိမ်းထား တဲ့ ဥစ္စာ။

"ဦး ရမ်လက်ကျန်လဲ ရှိသေးတယ်လေ"

"သိပါတယ်၊ အဲဒါမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ဒီလူကို ဂုဏ်ပြုချင်လို့ဗျ၊ အမြည်းဘာရှိလဲ၊ အမြည်းလဲ လုပ်စမ်းပါ"

"သူ့ကိုလတ် သွားခေါ်ရမှာလား"

"ဘယ်ခေါ် ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အောက်ကို သွားမှာ"

"ဟင်၊ ဦးပါ အောက်မှာ သောက်မလို့လား"

"ဒါပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ"

ဦး ဟာလေ ဘယ်လိုလဲ။ တကယ်ပဲ၊ လတ်တော့ မပြောချင်တော့ဘူး။

"လတ် နေခဲ့မယ်၊ လတ် ခေါင်းလျှော်ရဦးမှာ"

"နေဗျာ၊ နေဗျာ ပေး၊ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်၊ အမြည်း မယူတော့ဘူး။ တော်ပြီ မုန်လုံးရေပေါ်နဲ့ မြည်းရမယ် ဟားဟား"

ဆင်းသွားတဲ့ ဦးကို လတ် တအံ့တဩကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

မျက်နှာထား တည်တည်၊ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ထားတဲ့၊ ဦးသက်ဦး တစ်ယောက် ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး အနားရောက်လာတော့ မယ်အေးက ရုတ်ရက် လန့်သွားတယ်။ အဲဒီလူကြီး ကို မယ်အေး ကြောက် တယ်။

"ဟာ ဆရာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ခရီးထွက်တာ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား၊ ဟဲဟဲ၊ ဘယ်နှစ် ကြိမ်မြောက် ဟန်းနီးမွန်း လဲ"

ကိုဖိုးအောင်ကတော့ လုပ်ပြီ။ အားမနာ ပါးမနာ ပြောချင်ရာ ပြောပြီ။

"အင်း၊ ခရီးထွက်တာ ပျော်ပါတယ်၊ ကဲ ... ရော့၊ ကျုပ်အပေါ်က နေကြည့်ပြီး ခင်ဗျားလုပ်ပုံကို သဘော ကျလာတာနဲ့က ခင်ဗျားကို ဂုဏ် ပြုတာ၊ ဘာလက်လေဘယ် ဝိစင်္ဂီ"

"အို ဆရာရယ်၊ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ ဟဲဟဲ၊ နည်းတယ် နည်းတယ်၊ အဲနည်းတယ် များတယ် သဘော မထားဘဲ ကျွန်တော် သောက်ပျံ့မယ်လို့"

"ချဗျာ"

ကိုဖိုးအောင်ဘယ်လို နောက်ပြောင်ပြောင် ဟိုဆရာကြီး မျက်နှာက မပြောင်းဘူး၊ ခပ်တည်တည်ပဲ။

"ဟား- ဒီအနံ့ လေးနဲ့ဝေးနေရတာ ကြာလှပါပြီ ဆရာရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သူဌေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် တိုက်ဖူးပါတယ်၊ ဩော်- အရသာ၊ ဆန်နီ မင်း ဒီအရသာတွေကို မသိသေးဘူး ကလေး"

"အို ယောက်ျားပဲ၊ သောက်ပေါ့၊ ရော့- ဆန်နီ သောက်"

ဦးသက်ဦး ပေးတဲ့ဖန်ခွက်ကို ဆန်နီတစ်ယောက် မျက်ကလဲ ဆန်ပျာနဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

"အံ့မာ ... ဒီကောင်ငြင်းတယ်၊ အေး မင်းမသောက်တတ်ရင်တော့ လူညံ့၊ လူယုတ် စာရင်းထဲ ပါသွား လိမ့်မယ်"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ မယ်အေး၊ ဆရာပြောတာ နားထောင်ထားနော်၊ အဲ မယ်အေး၊ ဒီမှာ ကျက်ပြီးသား မုန့်လုံးရေပေါ်တွေ၊ ပန်းကန်နဲ့ထည့်ပြီး သွားပေးလေကွာ၊ ပူပူနွေးနွေး စားရအောင်၊ အန်နီမေရီ ကို အလျင်သွားပေး သွား"

"အန်တီမေရီ အပေါ်တက်သွားတယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ဟိုအပျိုကြီး နှစ်ကြီးအခန်းနဲ့ ငါ့ယောက္ခမထီး လောင်းကြီး အခန်းသွားပေး၊ ပြီးတော့ မင်း ဆင်းလာရင် ဟိုဝက်သည်းလေးနဲ့ မုန့်ညင်းရွက်လေး ကြော်ခွဲ၊ ဘလက် လေဘယ်နဲ့ မုန့်လုံးရေပေါ် ကြည့် မကောင်းဘူးကွ"

"ရပါတယ်ဗျာ"

မုန့်လုံးရေပေါ် ပန်းကန်နဲ့ ကုပ်ကုပ်လေး အပေါ်ပြန်တက် သွားတဲ့ မယ်အေး၊ နောက်ကနေ အာသွက် ခယံ ကိုဖိုးအောင် အသံကပါလာသေးတယ်။

"အပျိုကြီး နှစ်ကြီးကို ပြောလိုက်ဟေ့၊ ကြောင်တွေ အတွက်တော့ မပါဘူးလို့"

ကြောင်သံကြားတာနဲ့ ဆရာဦးသက်ဦး မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

အပိုင်း (၃၄)

"စိတ်ပျက်လွန်း လို့ဗျာ၊ ကြောင်တွေကို ပွေ့ဖက်၊ နမ်းရှုပ်နဲ့ အပျိုကြီးတွေ သိပ်လုပ်တာ၊ ကျုပ် မပြော လိုက် ချင်ဘူး၊ အဲဒါယောက်ျားကို မပွေ့ရ၊ မဖက်ရ၊ မနမ်းရလို့ ကြောင်ကို လုပ်နေတာ"

"မှန်လိုက်တာ ဆရာ၊ သူတို့မသိလို့ ဆရာရဲ့၊ ကြောင်ဆိုတာ ပွေ့ရဖက်ရ နမ်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချက်စား ရတာ ကြောင်ဆီပြန် မဆလာအုပ် သိပ်ကောင်းတာ ဆရာ၊ ဟဲ-ဟဲ ဒီတစ်ခါ ဆရာ့ အခန်းလာရင်း ဖမ်းထား လိုက်၊ ကျွန်တော် ချက်ကျွေးမယ်"

"ကျုပ် စားဖူးပါတယ်၊ သိပ်တော့ မကြိုက်လှဘူးဗျ"

"ဟာ ဆရာစားဖူးတာ၊ အိမ်ကြောင်မို့ နေမှာပါ၊ တောကြောင်ဆို သိပ်ကောင်းတာ၊ ဆရာ ကုန်ရင် ဒီမှာ ရမ် ရှိသေးတယ်နော်"

"ရိုတယ် ကျုပ်ဆီမှာလဲ ရိုတယ် တော်ပြီလေ၊ ဒါလောက်ပဲ ဝိစကီပဲ
သောက်မယ်"

သင်္ကြန်လေ ကလေးက တဖြူးဖြူး တိုက်ခက်လာတယ်။ ရုတ်တရက်
မိုးကအုံ့သွားပြီး သင်္ကြန်ရိပ် ဆင် လာတယ်။

"ကိုဝင်းအောင် ကျုပ်သီချင်းဆိုချင်တယ်ဗျာ"

ဆရာဦးသက်ဦးရဲ့ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေက ရီဝေနေကြတယ်။

"ဟာ သိပ်ဆိုတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆို ... ဆို ဆရာဆိုချင်သလောက်ဆို"

ဆရာဦးသက်ဦး က ဝိစကီ ဖန်ခွက်ကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်တယ်။

"တောအစ မှာလေ ဒေါနနဲ့ ဇီဝါ

ဇီဝါ သရဖီ မြတ်လေး ပျံမွှေးကနွမာ"

ဦးရဲ့ အောင်မြင်လှတဲ့ အသံဝါကြီးကို ဝရန်တာကကြားလိုက်ရတဲ့
လတ်တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး သွားတယ်။ ဟော- ဦးသီချင်းဆိုနေပြီ။ သူ့မူပိုင်
မြိုင်ဟေမန်ကို ဆိုပြီးဆိုတော့ ဦးမူး နေပြီလား၊ လတ်လိုက် သွားမှပါ။

ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ တွဲမိသလား မမေးနဲ့ လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးလို့၊ ပါးစပ်ဆိုင်းနဲ့ လိုက်ဆို နေတာ မကရုံ တစ်မည်ပဲ။

"အို.....လေပတာ ထပ်တစ်ရာ

ထပ်တစ်ရာ လေပတာ

ကြိုင်လှိုင်မြိုင်လုံးရယ်

မြိုင်လုံးရယ်မွှေး မြိုင်လုံးရယ်မွှေးဗျာ"

အပေါ်လွှာက အပျိုကြီး နှစ်ကြီးနဲ့ အလည်ရောက်နေတဲ့ အန်တီမေရီတို့၊
ဝရန်တာမှာ ထွက်လာကြ သလို မယ်အေး တို့လဲ ဝရန်တာမှာ
ထွက်လာကြတယ်။ ဟိုဘက်ဝရန်တာမှာပဲ ဖိုးဘတင်နဲ့ အမြွှာညီအစ်မက
ပွဲကြည့်ပရိသတ်။

"ဟေ့ ဆန်နီ ကမယ်ကွာ၊ လာကွာ၊ ဆရာနောက်တစ်ကျော့
နောက်တစ်ကျော့"

"ရတယ်"

"သင်းတပျံ့ပျံ့ ဆင်းရနံ့ ရယ်တဲ့ကြိုင်စွာ လှိုင်စွာ

ဂေါ်ဖီ ပင်မင်း အင်ကြင်းရွှေဝါ

ဂေါ်ဖီ ဂေါ်ဖီ ပင်မင်း အင်ကြင်းရွှေဝါ

ယင်းမာ အို-ယင်းမာ

ကြိုင်လှိုင် မြိုင်လုံးရယ်

ကြိုင်လှိုင်မြိုင်လုံးရယ်

မြိုင်လုံးရယ်မွှေး

မြိုင်လုံးရယ်မွှေး ဗျာ"

ကိုဝင်းအောင်နဲ့က အတူအုံ့ဩစရာ ကောင်းအောင် ကျကျနန က, နေတဲ့
ဆန်နီ ကိုကြည့်ပြီး ဦးသက်ဦးက အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးပေးနေတယ်။

"အို ... ဘာတဲ့တုံး၊ ရွှေမန်းဆန်နီလေးရဲ့ ဟေ့ ယင်းမာ ယင်းမာ"

ကိုဝင်းအောင်ကလဲ သူကတာရပ်ပြီး ဆန်နီကို လက်ခုပ်တီးပေးပြန်တယ်။ ဆန်နီကနေပုံကို ကြည့်ပြီး ဝရန်တာ ပွဲကြည့် ပရိသတ်က သဘောကျနေကြတယ်။ အန်တီမေရီ ကတော့ မျက်ရည် တောင်ဝဲလို့ သူ့သားလေးကို ကြည့်နေတယ်။

"လာလာလေ လှမ်းခဲ့ပျဲ ပန်းပါနဲ့ ဒါရူ"

မောင်သည်းအူငယ် သည်မြိုင် ကိုယ်ပန်းလှချည်ရဲ့

အိုခင်ရဲ့။"

"မောင်မောင်ဖုရော"

ကျကျနနလက်အုပ်ချီပြီး ထူးလိုက်တဲ့ ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ အချိတ်အဆက်မိတဲ့ အသံကြောင့် ဝရန်တာ ပွဲကြည့်ပရိသတ် အမြှာညီအစ်မက လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးတယ်။

"အပန်းတော် အပန်းတော် ဖြေဖို့ကွယ်"

"ကောင်းလိုက်ပါပေ့ ဆရာရယ်၊ ဟိုးဟိုး ရွှေမန်း ဆန်နီ သီချင်းဆုံးပြီ"

ကလို့ သိပ်ကောင်း နေတဲ့ ဆန်နီကို ကိုဝင်းအောင်ကဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းတယ်။

"ဦးရေ ထမင်းမစားသေးဘူးလား"

လတ်က ဦးလက်ကို အသာတွဲခေါ်ဖို့ အနားရောက်လာတယ်။

"အို နေပါဦး ခင်ဗျား၊ ထမင်း ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ဆရာမရဲ့၊ လာပါ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်အား ပေးစမ်း ပါဦး၊ ဟိုမှာ မယ်အေးလဲလာပြီ ဆရာ ထပ်ချဦး၊ အမြည်း ပါလာပြီ"

ကိုဝင်းအောင်တို့ လင်မယား နှစ်စုံတွဲကို အပေါ်ဝရန်တာကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း အန်တီမေရီက စကားစတယ်။

"အန်တီခင်လေးတို့ အောက်လွှာ ဝိုင်းဆရာက တော်တော် ပျော်တတ်တဲ့လူပဲ"

"အမယ်လေး၊ ဟိုလူကြီးကလဲ အပျော်သမားကြီးပါပဲ၊ သူ့ကြည့်တော့ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့၊ ဆိုလိုက်တဲ့ သီချင်း၊ အံ့ရော"

အန်တီခင်လေးကတော့ သူ့ကြောက်လန့် အမြင်ကတ်တဲ့ ဆရာ ဦးသက်ဦးကို ဩဘာ ပေးတယ်။ အန်တီမေရီ က အသံတိုးတိုးနဲ့ အန်တီ ခင်လေးနား ကပ်လာတယ်။

"အဲဒီလူက ထောင်ကျဖူးသတဲ့ အန်တီခင်လေးရဲ့"

"ဟာ ဘယ်သူလဲ"

အန်တီခင်လေး လက်က အထိတ်တလန့်နဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်သွားတယ်။

"ဟိုလူလေ၊ အန်တီခင်လေးတို့ အောက်လွှာက ဝိုင်းဆရာပြောတာ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာမှုနဲ့တဲ့လဲ"

"ကျူရှင် စာရွက်စာတမ်းမူလို့ ပြောတာပဲ"

"ဟုတ်ရဲ့လား အန်တီမေရီရယ်၊ အနကြမ်းမှု တွေဘာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်မတို့က အထက်နဲ့ အောက်ထပ်နေရတာ၊ အဲဒီလူကလဲ ခဏ ခဏ ဟိုဟာလာတောင်း၊ ဒီဟာတောင်းနဲ့။"

"ကြီးမေကလဲ၊ သူ့ဟင်းတွေ ခဏ ခဏ လာပေးတာကျလဲ ပြောဦးမှပေါ့"

ခုတလော လူတစ်ဖက်သားကို အထင်အမြင်သေး နိမ့်ချမှုနဲ့ ကြီးတော် လုပ်သူကို မကြည့်ဖြစ်နေ တဲ့ မယဉ်မွန်က မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောမိတယ် ကြီးမေက မယဉ်မွန်ကို ဒေါသနဲ့ ကြည့်တယ်။

"ဟဲ့ သူ့ဟင်းတွေ ငါမှမကြိုက်တာ၊ ပေးလဲအလကားပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟင်းလေးတွေ ဘာလေး တွေတော့ ချက်တတ်တယ်၊ မေရီဆီလဲ လာလာပို့တယ်၊ ဆန်နီကတော့ သူ့ကိုသိပ်ခင်တာပဲ"

"အို ကျွန်မကတော့ သူ့ဟင်းတွေကို တကယ်မကြိုက်တာ၊ စားလဲမစားရဲဘူး၊ တစ်ခါဟင်းလာ ပေးရင် ကျွန်မကြောင်လေးတွေ ကို ချက်စားချင်တယ် ပြောကတည်းက ကျွန်မသူ့ကို မယုံတော့ ဘူး၊ နေပါဦး၊ သူတို့က အခန်းပိုင် မဟုတ်ဘူးနော်"

"မဟုတ်ဘူးလေ အန်တီခင်လေးရဲ့၊ ကန်ထရိုက်ဆီက တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ ငှားတာ၊ ဒီနှစ်ပြီးရင် သူတို့ ပြောင်း မှာပါ"

"ကောင်းပါလေ့ ကောင်းပါလေ့၊ ဘာမှဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထွက်ဆို ကျွန်မ ကတော့ ကြောက်တာပဲ၊ နေရ ထိုင်ရ တာ များလဲ မကောင်းဘူး အန်တီမေရီရယ်၊

ဟိုဟာကြောက်ရ၊ ဒီဟာလန့်ရနဲ့၊ ကျွန်မ ကြောက် နေတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ပူလွန်းရင် ငလျင်လှုပ်တယ်ဆို၊ ငလျင် လှုပ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့က တူဝရီး"

"မဟုတ်ပါဘူး အန်တီခင်လေးရယ်၊ ငလျင်မလှုပ်ပါဘူး၊ လှုပ်တော့လဲ နည်းနည်းပါးပါးနဲ့၊ ဒီတိုက်တွေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ စိတ်တွေကိုလျှော့ အန်တီခင်လေးရေ၊ ပူစရာတွေ မတွေးနဲ့၊ စိုးရိမ် စရာ တွေ မတွေးနဲ့၊ ရှင်တို့ မေရီတို့က အသက်ကြီးပြီ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

"ဘာလဲ၊ စိုးရိမ်တာက တူမအတွက်လား၊ တူမ မစိုးရိမ် ရတော့ပါဘူး၊ အန်တီခင်လေး လိုပဲ နေတော့ မှာပါ ဘယ်နှယ့်လဲ မွန်ဟုတ်လား"

မယဉ်မွန်က ရယ်နေပေမယ့် အန်တီခင်လေး မျက်နှာက ဟန်မဆောင် နိုင်ဘူး။ ဟိုစပ်စု မကြီးက သေချာ ကြည့် နေတယ်။

"သူလိမ္မာရင် သူ့ဖို့ပေါ့ အန်တီမေရီရယ်၊ ကျွန်မ နေဖို့နဲ့ သေဖို့၊ သေဖို့ဘက် နီးနေပါပြီ"

ကြီးမေရဲ့ ဝမ်းပန်းတနည်းပြောတဲ့အသံကို ကြားရတော့လဲ မယဉ်မွန် ကြီးမေကို သနားမိသား။ ဒါပေမယ့် ကြီးမေရယ် မွန်မလိမ္မာချင်ဘူး မွန်မိုက်ချင် နေတယ်။ မွန်ကြီးမေ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ မရချင် နေပါစေ။ ကြီးမေ သိရင်တော့ ကြီးမေငိုဦးမှာပဲ။ မွန်ကို ကြီးမေနားလည်ရင် ကောင်းမယ်။ မေတ္တာ ကို နားလည် ရင်ကောင်းမယ်။ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်အား ကိုယ်မကိုးချင်တဲ့ မိန်းမပျင်းတွေရဲ့ အလုပ် ဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အပျိုကြီး အတွေးအခေါ် မျိုးတွေနဲ့ မွန်ကိုလာမဆုံးမနဲ့။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတို့၊ တစ်ယောက် နဲ့

တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှု၊ အပြန်အလှန် အားကိုး တွယ်တာမှု တို့တွေကို ကြီးမေ နားမလည် နိုင်ပါဘူး။

"ဟော အန်တီခင်လေးရေ၊ ဟိုမှာ ပွဲစားဒေါ်သင်းသင်း တို့ ကားနှစ်စင်း နဲ့ပါလား"

ဟုတ်သားပဲ။ တစ်စီးက အက်စ်အီး အညိုနုလေး။ တစ်စီးက ပတ်ဘလစ်ကာ အမိုးဖွင့် အပြာလေး။

"အမယ် အန်တီမေရီ၊ ဟိုနောက်က ကားပေါ်ကဟာ ရေခဲသေတ္တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဝယ်လာတာ ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ပွဲ ညွှန်မြက်မြက်လေး တော့ ဘယ်သူ့ ပေါ်က လှီး လိုက်တယ် မသိဘူး၊ နေဦး အန်တီခင်လေး ရဲ့၊ အသစ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ စကင်းဟင်း စကင်းဟင်း"

"အဟောင်း ကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ပတ်ရစ်ပေါ့ အန်တီခင်လေးရဲ့"

"အို စက်ပစ္စည်း ဆိုတာ သုံးမှသုံးအသစ်ပဲ ကောင်းတယ်နော"

"ဒါပေါ့ အန်တီခင်လေးရဲ့၊ အင်း ရေခဲ သေတ္တာလေး တစ်လုံးကတော့ နွေရာသီကျလိုတယ်၊ မေရီလဲ အခန်း တစ်လွှာ ရောင်းဖြစ်ရင် ဝယ်ရဦးမယ်။ သွားတော့မယ် အန်တီခင်လေးရေ"

အန်တီမေရီ တစ်ယောက် အနီးကပ်စပ်စုလို့ရတဲ့သူ့အောက်ထပ်ကို ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အလွန် လျင်မြန် သွက်လက်စွာ ပြေးဆင်းသွားတယ်။

ပြန်ဆင်းသွားရင်း ဖိုးဘတင်တို့ ဝရန်တာ တံခါးပေါက်ရောက်တော့ အန်တီမေရီ အဆင်သင့် ဖွင့်စောင့် နေတဲ့ အမြွှာ ညီအစ်ကို လှမ်းပြီးနှုတ်ဆက် လိုက်သေးတယ်။

"သမီးတို့အမေ ရေခဲသေတ္တာ ဝယ်လာတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား"

အမြွှာညီအစ်မက အလိုက်အထိုက် 'ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ' လုပ်ပေမယ့် အန်တီမေရီ ဆင်းသွား တာနဲ့ နောက်ကျော်ကိုရုံ့မဲ့ လျှင်ထုပ်ပြုတ်တယ်။

"ဖြူပြာ သမီးတို့ အဖေရောပါလား"

နောက်ဖေး က ထွက်လာတဲ့ ဖိုးဘတင်က သားကိုမျှော်နေတဲ့သူပီပီ မေးတယ်။

"မပါဘူးလေ အဘိုးကလဲ၊ ဖေကြီးက သူ့ဟာသူ သွားတာပဲ၊ သူ့ဟာသူ ပြန်လာမှာပေါ့၊ မေကြီးနဲ့ ကိုအာကာပဲပါတယ်၊ အဘိုး ဟိုမှာ မေကြီး ရေခဲ သေတ္တာ ဝယ်လာပြီသိလား"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ညည်းတို့ အမေဆန္ဒပြည့်တာပေါ့၊ ညည်းတို့ အမေက လိုချင်နေတာကို"

"အဘိုးက မလိုချင်ဘူးလား၊ ရေခဲရေ မကြိုက်ဘူးလား"

"မကြိုက်ပေါင်ဗျာ၊ အဘိုးက လက်ဖက်ရည် တစ်ကရား ရှိပြီးတာပဲ"

အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ပြီး ရယ်ကြတယ်။ ဖိုးဘတင်က သူတို့ အာရုံစိုက် နေတဲ့ အောက် ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟဲ့ လူတွေအများကြီးပါလား၊ ဧည့်သည်တွေ ထင်တယ်"

"မသိဘူးလေ၊ သမီးတို့ သိတာက အန်တီခင်ပဲ သိတယ်"

"ဟေ့ ကြည်ပြာ၊ ဟိုရယ်ဒီမိတ် အစိမ်းနနဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ အင်္ကျီ လှတယ်နော်"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒါမျိုး၊ ကောင်မလေးနဲ့ အင်္ကျီနဲ့ တခြားစီပဲ၊ ပါးရွဲ့ နေတယ်နော် ကောင်မလေး က၊ တွေ့လား"

အပိုင်း (၃၅)

+++++

'အေးလေ မျက်စိကလဲ စွေသလိုကြီး၊ အန်တီခင် သမီးမဟုတ်ဘူးလား'

'ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အန်တီခင် သမီးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ'

"ကဲပါကွာ ကဲပါကွာ၊ ငါ့မြေး နှစ်ယောက်က ရန်ကုန်မြို့မှာ အချောဆုံးပါ၊ နေရာလေးဘာလေး လုပ်ထား၊ ဟိုမှာ ရေခဲသတ္တာသယ်လာပြီ'

'သိပါတယ် အဘိုးရဲ့၊ ဟိုအညွှန်ခန်း ထောင့်မှာ မေကြီး ချမှာပါ၊ အစကတည်းက မေကြီးပြောထားတာ၊ အဲဒီ နေရာမှာ ထားမယ်တဲ့'

'အေး...အေး၊ ပြီးရော'

ရေခဲ သေတ္တာ ကို အာကာ နဲ့ကား မောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် သယ်လာကြတယ်။ နိုင်လောက် ပါတယ်။ ရေခဲသေတ္တာလေး က ခပ်သေးသေးပါ။

ဒါပေမယ့် ထုံစံအတိုင်း ဆန်နီကတော့ မုန့်လုံးရေပေါ် အိုးနား ကနေ အပြေးလိုက်ပြီး 'မ' ပေးရင်း လိုက်လာတယ်။ ပွဲစား ဒေါ်သင်းသင်း ကတော့ လိုက်မလာဘူး။ အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ နေခဲ့တယ်။

အခန်းထဲရောက်လို့ ရေခဲမြဲသတ္တာနေရာချပြီးတာနဲ့ အာကာက သူ့ညီမတွေကို လှမ်းပြောတယ်။

'ဟေ့..နင်တို့ အကျီလဲပြီး လိုက်ခဲ့တဲ့ မေကြီးက၊ ငါတို့ပြန်သွားမှာ၊ သွားမြန်မြန်လုပ်'

'ဘယ်သွားမှာလည်းဟင်၊ ကိုအာကာ'

'ရေပက်ခံထွက်ဖို့ပေါ့ဟ၊ ဘာလဲ မလိုက်ဘူးလား'

အမြောမ နှစ်ယောက် မြူးသွားကြတယ်။ 'လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်' လို့အော်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ပြေးကြတယ်။ အင်း မအေက ကားကြုံတုန်း သားသမီးတွေ လည်ဖို့ပတ်ဖို့ စီစဉ်လာတာနဲ့တူတယ်။ ချွေးမက ရေခဲသေတ္တာ တင် မကဘူး။ ကားကလဲ ကြိုက်လိုက်တာဆိုတာ။ ကားတစ်စီးနဲ့ လမ်းပေါ်သွား နေရရင် ဘယ်လောက် သွားရ သွားရ မပန်းဘူး။

'ဆန်နီ၊ မင်းရောလိုက်ခဲ့၊ ရေပက်ခံထွက်မယ်၊ ရေပက်ခံ'

ဆန်နီက အာကာကို ချမ်းတုန်နေတဲ့ဟန်ပြန်လုပ်ပြပြီး သူ့ကြောက်သတဲ့။

'မကြောက်နဲ့၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါချုံ့ခဲ့၊ အင်း အင်း၊ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ခဲ့၊ ဒီလို ဒီလို'

အာကာ ပြောသမျှကို ဆန်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး အောက်ပြန် ဆင်းပြေးတယ်။

'ဟာ...မုန့်လုံးရေပေါ်တွေပါလား အဘိုး... ဘယ်ကလာပေးတာလဲ၊ တီယာထွန်းရော ဘယ်သွားလဲ'

'အောက်မှာ လေကွာ၊ ဟိုဘက်ခန်းက ဆရာတို့ လုပ်နေတာကွ၊ မင်းအဖေကတော့ အပြင်သွားတာပဲ၊ အဘိုး လဲမသိဘူး'

အာကာက ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်နဲ့ ပလုတ်ပလောင်း စားနေတယ်။ သူ့ ညီမ တွေကိုလဲ မြန်မြန် လုပ်ဖို့ လှမ်းအော်တယ်။

'ကဲ...လာ၊ ပြီးပြီသွားမယ်'

ဟော ညီမ နှစ်ယောက် ဘောင်းဘီ တွေ၊ အကျီပွဲကြီး တွေဝတ်လို့။ မျက်မှန်အမည်း တွေတပ်လို့။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ကြီးတွေကိုလဲ ခြုံထား ကြသေးတယ်။ ဖိုးဘတင် မျက်စိထဲမှာတော့ မြေးမနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကြည့် ရမှန်းမသိဘူး။

'ဟဲဟဲ၊ နောက်နှစ်ကျရင် နင်တို့ကို ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ဖို့ မယ်သိလား၊ အဘိုးကိုလဲ ခေါ်မယ်'

'ဟင်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ သူကဖြင့် ဘယ်ကကားရမှာမို့လို့လဲ'

'အိုး...ငါဂျပန်သွားတော့ရမှာပေါ့၊ တစ်စီးတောင်မကဘူး၊ သိလား'

အာကာ ကိုကြည့်ရတာ မြူးကြွနေသလိုပဲ။ ဧကန္တတော့ ဒီကောင် ဂျပန်သွားရဖို့ သေချာပြီ ထင်တယ်။

'ဟေ့ လူလေး ဂျပန်သွားဖို့ မင်းအလှည့်ကျတော့မှာလားကွဟေ' မြေး
လုပ်သူမျက်နှာက တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာကို ဖိုးဘတင် တွေ့လိုက်ရတယ်။

'ဟုတ်တယ်အဘိုး၊ သားသွားရတော့မယ်၊ အဘိုးသားတို့ ပြန်လာမှ
ရေခဲသေတ္တာကို လုပ်မယ် နော်အဘိုး ဘာမှသွားမလုပ်နဲ့ သိလား'

'အိုစိတ်ချ၊ ထိတောင်မထိပါဘူးမောင်'

မောင်နှမသုံး ယောက် ခုန်ပေါက်မြူးထူးပြီး ဆင်းသွားကြတယ်။

သူတို့ကားပေါ်မှာ ဆန်နီ လဲပါသွားတယ်။ ဝရန်တာက ဘိုးအေကို
ကားပေါ်ကနေ လှမ်းပြီး လက်ပြ နှုတ်ဆက်သွားကြတယ်။

သူတို့ကား ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ သား လုပ်သူ
ပြန်လာတာကို ဖိုးဘတင် လှမ်းမြင်ရတယ်။ နည်းနည်းလေး ပဲ လွဲသွားတာ၊
လမ်းမှာများ မတွေ့ခဲ့ဘူးလားကွာ၊ တွေ့ရင် သားလုပ်တဲ့သူပါ လိုက်သွား
ရတာပေါ့။ သားအမိ သားအဖတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး လည်ရတာပေါ့။

သားလုပ်သူကို ဖိုးဘတင် အဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ထားပေးလိုက်ပြီး
ဝရန်တာ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ဖိုးဘတင် စောင့်နေလိုက်တယ်။

'အဖေ'

လမ်းသွယ်ထဲမှာ ရေလိုက်ပက် နေကြတဲ့ မောင်ဝင်းအောင်တို့ သားအဖ
တစ်တွေကို ဖိုးဘတင် ကြည့်ကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတုန်း အပေါက်က သားလုပ်သူ
အသံ ပေါ်လာတယ်။ အသံနဲ့ အတူ နှာခေါင်း ထဲဝင်လာတာက စူးရှအရက်နံ့။
အလို ... ဘီယာထွန်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာ ပါလိမ့်။ ဒီကောင် အရက်ပြင်း
မသောက်တတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်၊ ဒါကြောင့် အဖေကို မခေါ်စဖူး ခေါ်လို့၊ နို့မို့ဆို

အပြင်ကပြန်လာလို့ ဖိုးဘတင် ဝရန်တာထိုင်နေတာတွေ့လဲ မခေါ်ပါဘူး၊
သူ့ဟာသူ အိမ်ထဲဝင်သွားတာပဲ။

'အဖေ ကျွန်တော်ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား'

'ဟေ့ ကြားပါတယ်ကွာ ကြားပါတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်လေကွာ'

အင်း ဒီကောင်ကြည့်ရတာ မသောက်စဖူး သောက်ပြီး မူးနေပုံတောင်
ရတယ်။ သင်္ကြန်ရက်ဆိုတော့ ဘယ် သူငယ်ချင်း ကများ တိုက်လိုက်တယ်
မသိဘူး။

'မင်း လမ်းမှာ မင်းမိန်းမနဲ့ မတွေ့ဘူးလား'

သားလုပ်သူက ခေါင်းကို ယမ်းပြနေရင်းက ဖိုးဘတင် ခြေရင်းမှာ
ဝင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

'သူတို့က ကားနဲ့မဟုတ်လား၊ အဖေရဲ့'

'အေး...ဟုတ်တယ်၊ ကားနှစ်စီး၊ ဧည့်သည်တွေလဲ ပါတယ်'

'ဧည့်သည်တွေဟုတ်လား၊ အဲဒါဧည့်သည်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ခမည်းခမက်'

ဝရန်တာ တံခါးပိတ်ဖို့ ထသွားတဲ့ ဖိုးဘတင်က သားလုပ်သူပြောတာကို
ရှုတ်တရက် မကြားလိုက်ဘူး။

'မင်းမိန်းမတွေ့ ရေခဲသေတ္တာ ဝယ်လာပြီဟေ့၊ ဟိုမှာ၊ မင့်သမီးတွေတော့
ခုန်နေတာပဲ'

'အဲဒါ ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးအဖေရ၊ သေဋ္ဌေးအိမ်က စွန့်ပစ်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ် အတွက်တော့ အကောင်းကြီး ပေါ့အဖေရာ'

'ဟေ...ဟုတ်လား ၊ တယ်သဘောကောင်းတဲ့ သေဋ္ဌေးပါလားကွ၊ သူ့သူငယ်ချင်းကားရှိတဲ့ ကလေးမလား'

'မဟုတ်ပါဘူးအဖေရာ၊ အဖေမသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး၊ အဖေချေးမ ပဲသိတယ်၊ အဲဒီလူတွေက ကျွန်တော် နဲ့ ခမည်းခမက် တော်ရမယ့် သူတွေ၊ ခမည်းခမက်၊ အဖေသိပြီလား'

'ဟေ-ခမည်းခမက်'

ဖိုးဘတင်ရင်ထဲ ရုတ်တရက်ပူသွားတယ်။ ဘုရား ဘုရား ဖြူပြာလား၊ ကြည်ပြာလား၊ ချွေးမတွေ ဘာတွေ လျှောက် လုပ်ပါလိမ့်၊ မြေးကလေးတွေ ငယ်ကြပါသေးတယ်။

'ဒီမှာကြည့်ပါဦး အဖေရာ၊ ကြည့်ပါဦး'

သားလုပ်သူက ငိုသံပါနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် အညှီလေးထဲကနေ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဖိုးဘတင်ဆီ ထိုးပြနေတယ်။ အလို ဒီပုံလေးထဲကဟာ မြေးကောင် အာကာပါလား၊ သုံးနှစ်သားလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ ပြုံးနေပုံတွေ ဘာတွေက မင်းငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါပဲ ငါ့လူရာ။ မင်းငယ်ငယ်ကလဲ ဒီလိုပုံမျိုးလေး မှန်ပေါင်သွားပြီး တို့လင်မယား အိပ်ရာဘေး ချိတ်ထောင်ထားပါသေး မောင်ရာ။

'ကျွန်တော့်သားလေး၊ ကျွန်တော့်သားလေး'

သားလုပ်သူ အသံက တိမ်ဝင်သွားပြီး ရုတ်တရက် ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဖိုးဘတင်ပေါင်ပေါ် ခေါင်း တင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါရော။ ဖိုးဘတင် ပျာယာခတ်သွားတယ်။

'ငါ့သား ငါ့သား ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ အဖေကိုပြောပါဦး၊ အဖေကို ပြောပါဦး'

သားလုပ်သူက ခေါင်းမဖော်ဘဲ ရှိုက်ရှိုက်ပြီးတော့ ငိုနေတယ်။ ဖိုးဘတင်က သားလုပ်သူ ပခုံးကို အသာအယာဆုပ်ပြီး ခဏငြိမ်နေတယ်။ တော်တော်လေး ကြာတော့မှ သားလုပ်သူက ခေါင်းမော့လာတယ်။

'အဖေ'

'ဟေ'

'အဖေကျွန်တော့ကို သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား'

'အေး..အေး၊ ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ချစ်တာပေါ့'

'အဖေလိုပဲ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်သားကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ'

'အေးပါ အေးပါ'

'ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော်ကလေးလိုပဲ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်သား နဲ့ ကျွန်တော်မခွဲချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမေက ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို ခွဲပစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သားကို မိန်းမ ပေးစား တော့မလိုတဲ့ အဖေရဲ့'

'အာကာ့ကို ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ အာကာပူဆာသလား'

'မဟုတ်ပါဘူးအဖေရာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သားလေး က ရည်းစားတောင် မရှိရှာပါဘူး၊ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး အဖေရာ ရင်နာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေကို ကျွန်တော်ပြောမယ် ကျွန်တော့်သားလေး ဂျပန်သွားဖို့ ငွေမရှိလို့ သူကိုယ်ခန္ဓာ ကို ရောင်းတာပေါ့အဖေရာ၊ ဝယ်တဲ့သူက ဂျပန်သွားဖို့ တာဝန် ယူတယ်၊ ပါးရွဲ့၊ နားရွဲ့၊ မျက်စိစွေနဲ့ ဘယ်ယောက်ျားမှ မယူချင်တဲ့ အူတူတူ ပညာမဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကိုလဲ ပေးတယ်။

'ကျွန်တော့်သားလေး အာကာနဲ့ အဲလို ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ တန်သလား၊ ကျွန်တော့်သားလေး ရုပ်ကလေးကို ကြည့်ပါဦး၊ သူဘယ်ကြိုက်မှာလဲ အဖေရာ၊ သူဘယ်ကြိုက်မှာလဲ၊ သူဂျပန်သွားချင်ရှာလို့၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့၊ အဲဒီပိုက်ဆံကို ဖေအလုပ်တဲ့ ငတုံးက လူစွမ်းလူစမရှိတဲ့ကောင်က ရှာမပေးနိုင်လို့ အဖေရ သိလား'

'ငါ့သားရာ'

မျက်ရည် တွေတွေကျနေတဲ့သား လုပ်သူပန်းကိုပဲ ဖိုးဘတင် တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားမိတယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ဖိုးဘတင်သားလုပ်သူလိုပဲ ခံစားရတယ်။ မြေးကလေးကို သားကိုပွားအဖြစ် ဖိုးဘတင်လဲ သိပ်ချစ်ခဲ့တာကိုး။

'အဖေကျွန်တော့်တုန်း ကလေး အဖေတို့က ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ခမ်းခမ်း နားနား တောင်းရမ်းပေးခဲ့တာနော်၊ အဖေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် သားအပေါ် တာဝန်မကျနိုင်ဘူး အဖေရာ၊ ကျွန်တော်တာဝန်မကျဘူး။

'မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကိုလဲ သူတို့က ခံပါမယ်တဲ့၊ မိဘဝတ္တရားငါးပါး ထဲမှာပါတဲ့ ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်ဆိုတဲ့ ဝတ္တရားကို ကျွန်တော်

မကျေတော့ဘူး၊ အဖေကျွန်တော့် သားလေးမှာ သူကြိုက်တဲ့ ချောချောလှလှ ကလေးမလေး ပိုက်ဆံတော့ မရှိဘူး အဖေရာ၊ ရှိချင်ရှိမှာနော် အဖေနော်'

ရှိမယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့မြေးက အသက်သာနှစ်ဆယ်ကျော်တာ ကလေးလိုပဲ'

'ဟုတ်တယ်နော်အဖေ၊ ကျွန်တော်သိတယ်၊ အဖေလဲ အဖေမြေးလေးကို မပေးစားချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် အဖေ'

'အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဖေမပြောတတ်ပါဘူး'

'မပြောတတ်တာ ပဲကောင်းတယ်၊ အဖေရာ၊ မပြောတတ်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ပြောတတ်လို့လဲ မရ တော့ဘူး အဖေရ မေလထဲမှာ မင်္ဂလာကိစ္စ လုပ်ဖို့ အကုန်စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့၊ အဖေချွေးမ ဆရာမကြီးကို အဖေ မယုံမေးကြည့်'

တော်ပါကွာ၊ တော်ပါကွာ၊ တော်ပါတော့။ နှစ်ဦး လဦးကြီးမှာ သားရယ်။ ဖူးစာ ပဲလို့သာ သား သဘောထား လိုက်ပါတော့။ ဖိုးဘတင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်နဲ့ သားလုပ်သူရဲ့ မျက်ရည်တွေကို တယု တယ သုတ်ပေးတယ်။

'သူတို့ပြန်လာရင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကွာ'

'မပြောပါဘူး၊ အဖေနဲ့နှစ်ယောက်တည်း မို့ ကျွန်တော်ပြောတာ၊ အာကာ မျက်နှာကို ကျွန်တော်မကြည့်တာကြာပြီ'

'အေးပေါ့ကွာ၊ အဲ နေပါဦး၊ ဘယ်တော့ကွာ ကလေးတွေ မင်္ဂလာကိစ္စက'

'မေလ ရှေ့လပေါ့အဖေရာ'

အင်း ရှေ့လကျော်ရင် မြေးကလေး အာကာနဲ့ ဖိုးဘတင် ခွဲရတော့ မှာပါလား။

မြေးနဲ့ခွဲရမယ့် အရေးကို ဖြေတစ်လလုံး ဖိုးဘတင် တိုင်တိုင် တတွေးတွေး ဖြစ်နေတုန်း ရုတ်တရက် အလျင်ခွဲလိုက်ရသူက အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်လေး ဖြစ်သွားခဲ့တာတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ မယဉ်မွန် တစ်ယောက် ချစ်သူနောက် ကို လိုက်ပြေး သွားခဲ့တယ်လေ။

သမ္မတ ဟိုတယ် မင်္ဂလာခန်းမရဲ့ ထိပ်ဆုံး စားပွဲဝိုင်းကြီးရဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး မှာ ဖိုးဘတင်တစ်ယောက် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေတယ်။ ဖိုးဘတင် နေရထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလိုက်တာ။ စိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ် နေတယ်။ သူ့ဘေးက သားလုပ်သူလဲ သူ့လိုပဲ ဖြစ်နေဟန်တူတယ်။ ဒီကောင်မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်ဝဲ နေသလား။ ချွေးမကတော့ ပြုံးရက် ပါပေဗျာ။ ချွေးမဘေးက ဟိုကလေး မလေးရဲ့ မိဘများကလဲ ပြုံးနိုင်ကြပါတယ်။ မပြုံးရက်နိုင်တာက သတို့သား အဖေပါပဲကွာ။

မင်္ဂလာစင်မြင့်ပေါ်မှာ အပျိုရုံလုပ်နေကြတဲ့ အမြွှာညီအစ်မတောင် (အလျင်ကတော့ သူ့အစ်ကို ဒီကလေးမ နဲ့ ယူရပျိုမလားဆိုပြီး ငိုလိုက် ယိုလိုက်ကြတာ) ပြုံးလို။ သူတို့ညီအစ်မ လိုချင်လှတဲ့ ဘာ အင်္ကျီ ဆိုလား နှစ်ထောင်ကျော်တန် တွေကို ဝတ်ရလို့လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။

သတို့သား မြေးအာကာ ကတော့ သူ့နဂိုမူလမျက်နှာထားလေး အတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပါပဲ။ ထူးပြီး ပြုံးတာတော့ သူ့သွားချင်တဲ့ ဂျပန် သွားရတော့မယ် အတွက် ဝန်တာကို ခြင်ထောင်နဲ့ အခန်းလုပ်ပြီး မလွတ် မလပ်

အိပ်ရတဲ့ဘဝကနေ သီးသန့်အိပ်ခန်းနဲ့၊ ရေချိုးခန်းနဲ့ နေရတော့မယ့်အတွက်၊ မအေ့ဆီက မုန့်ဖိုး လက်ဖြန့်ခံပြီး မအေ့ချွေတာကျွေးသမျှ ဟင်းနဲ့ စားရတဲ့ဘဝကနေ ဟင်းကောင်းကြိုက်တဲ့ အာကာ တစ်ယောက် နှပ်တိုင်းဟင်းကောင်း စားပြီး ကြိုက်သလိုသုံးနိုင်တော့မယ့်အတွက်။ အတွက်ပေါင်းများစွာနဲ့ မြေးကလေး အာကာ ပြုံးချင်ပြုံးချင်နိုင်မှာပေါ့လေ။

သူ့ဘေးက ကုသိုလ်ကံဆိုး ရှာတဲ့ ပါးရွဲ့ရွဲ့၊ အရုပ်ဆိုးဆိုး ပညာမတတ်တဲ့ ကလေးမ လေးကို သူချစ်ချင် ချစ်နိုင်မှာပေါ့။ ချစ်နိုင်ပါစေကွာ။ ငိုမြေး စိတ်ချမ်းသာပါစေ။ အဘိုးတော့ ဒါပဲပြောတတ်တယ်။

'ကျက်သရေထွန်းဖြာ မောင်အာကာနှင့် တင့်မျိုးစုံညီ မိုးမိုးကြည်တို့ နှစ်ဖြာဆောင်းနှင်း'

ဖိုးဘတင် နားမလည်တဲ့ ရတုပိုဒ်စုံ ဆိုတာဟာ နားထောင်လို့ တော့ကောင်းသား။ ဟုတ်တာတွေရော၊ မဟုတ်တာတွေရော မြှောက်ပင့် ရေးထားတဲ့ ဒီရတုမျိုး ဖိုးဘတင်တို့ ခေတ် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲတွေမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ မင်္ဂလာ ဘိသိက်သွန်းပြီး လက်ထပ် ငွေဖလားကြီးထဲက မင်္ဂလာရေထဲမှာ လက်ထပ်ပေးတာပဲရှိတယ်။

ပြီးတော့ ရပ်မိရပ်ဖ တစ်ယောက် မင်္ဂလာစကားပြောတယ်။ လင့်ဝတ္တရား၊ မယားဝတ္တရား တွေကို ပြောပြပြီး သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ ဆုံးမစကား ပါပဲ။ ဒီလိုမျိုး မင်္ဂလာခန်းမတို့၊ ဟိုတယ်တို့လဲ မငှားရပါဘူး။ မိန်းကလေး အိမ်ရှေ့ မဏ္ဍပ်ထိုး လိုက်တာပါပဲ။ မဏ္ဍပ်လဲ ကိုယ့်ရပ်ရွာက ဝိုင်းဆောက်ပေး ကြတာပါပဲ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အကြော် အဝကျွေး ပြီးတာပဲ။

ဒီမှာတော့ဗျာ၊ ခန်းမ ဟိုတယ်ရဖို့၊ ငှားရတာ ကိုက ချွေးမ ပျာပျာ နောက်လို့။ တစ်လလောက် ရက်ကြိုချိတ် ရတာတဲ့။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာ မဆောင်ခင် ကောင်မလေး အိမ်မှာ လုပ်တဲ့ စေ့စပ်လက်စွပ်လဲတယ်ဆိုတာ ရှိသေးဗျား။

မင်္ဂလာမဆောင်ခင် စေ့စပ်တယ်။ ပြောဆိုတယ် ဆိုတာ ဖိုးဘတင်တို့ တုန်းကလဲ ရှိပါတယ်။ လူကြီးလွတ်မြန်းတယ်ခေါ်တာပေါ့။ မိန်းကလေး မိဘတွေဆီကို လူကြီးစုံရာနဲ့ ယောက်ျားလေး မိဘက သွားပြီး တောင်းရမ်း ပြောဆိုတာပေါ့။ ဟိုဘက် မိဘက သဘောတူကြည်ဖြူတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ။ တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာရက် သတ်ရင်သတ်၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့ကောင်းရက်သာ ဗေဒင်ဆရာ တွေ ဘာတွေနဲ့ ရွေးချင် ရွေးတယ်။ နော်ကမှ မင်္ဂလာရက်သတ်မယ်၊ ဒါပဲ။ နောက်မင်္ဂလာရက် ကျမှ စီစဉ်စရာတွေရှိတာ စီစဉ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင် လိုက်ကြ၊ ဒါပဲ။ ဘာလက်စွပ်မှ မလဲရပါဘူးဗျာ။

+++++

အပိုင်း (၃၆)

ဒီမှာတော့ လက်စွပ် လဲရသတဲ့။ ဘယ်သူ တွေကများ စပြီး တီထွင်လိုက်ကြတယ် မသိပါဘူး။

လက်စွပ်လဲဖို့အတွက်လဲ ချွေးမမှာ ပျာလို့။ ဟိုဘက်က စိန်လက်စွပ် ဆိုတာ စိန်မရှိတဲ့ စိန်ပွဲစား၊ ကျောက်ပွဲစား ချွေးမမှာ နီလာလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ကြံရဖန်ရတော့ တာပေါ့။ ပြီးတော့ တီးဝိုင်း ကိစ္စ တဲ့။ မင်္ဂလာအခါတော် ပေးတဲ့ အဆိုတော်ငှားဖို့၊ ရတုပိုဒ်စုံအပ်ဖို့၊ ဘိသိက်ဆရာငှားဖို့၊ အခမ်းအနားမှူး ငှားဖို့၊ အကုန်ရက်ကြို ချိတ်ရတာတွေတဲ့ဗျား။ ဟိုဘက်က ပိုက်ဆံပဲထုတ်ပေးတာ။ ချွေးမနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် က လုပ်အားစိုက်ပြီး ပြေးလိုက် လွှားလိုက်

ရတဲ့ အမျိုး။ အဲ..အဲ.. သတို့သမီးကို မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့၊ ဆံထုံး ထုံးဖို့ဆိုတာလဲ
ဈေးကြီးပေး ငှားရသေးဗျာ။

အို..ဖိုးဘတင်တို့ ခေတ်တုန်းက ဒါလောက် ဇာမချဲ့ခဲ့ပါဘူးဗျာ။

မင်္ဂလာဆောင်မယ့် ရက် မတိုင်ခင် အဝင်နေ့ပေါ့။ အဝင်နေ့မှာ မဏ္ဍပ်
ကနားဆင်၊ နောက်နေ့နံနက် မင်္ဂလာဆောင် လာမယ့်လူတွေကမ်းဖို့ သပြေနဲ့
ရွှေပန်း၊ ငွေပန်းရောပြီ အောင်ပန်းစည်းတဲ့အလုပ်ကို အပျိုတွေကလုပ်။
အဲ..ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့လူတွေက ချက်ပြုတ်ကြပေါ့။ ထမင်းကျွေးလေ။ ထမင်းကျွေး
ဆောင်ကြတာပဲ။ ဖိုးဘတင်တို့တုန်းကတော့ ထမင်းစားပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
နဲ့ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် ပေါ့။ စားဖို့ သောက်ဖို့ကို ဟောဒီလိုလဲ ငုတ်တုတ်ကြီး
အဆာခံပြီး ထိုင်စောင့်နေရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ နံနက် ခြောက်နာရီ လောက်စပြီး
ဧည့်ပရိတ်သတ်လာတာနဲ့ ထမင်း တန်းကျွေး တာပဲ။ ကြိုက်သလောက် အစား၊
ပြီးတော့မှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရုံပဲ။

သတို့သား၊ သတို့သမီးလဲ တော်ရုံသင့်ရုံ ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီး မဏ္ဍပ်ထဲ
သင့်တော်ရာ ထိုင်နေတာပါပဲ။ မင်္ဂလာစင်မြင့် တွေ ဘာတွေလဲ မရှိပါဘူး။
နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက် ဧည့်သည်ကုန်မှ လူကြီးစုံရာ သို့
ကန်တော့ပြီး ဘိသိက်ဆရာက လက်ထပ်ပေးတာတို့၊ ဆုံးမစကား
ပြောတာတို့လုပ်တာ။

ဒီမှာတော့ဗျာ၊ ဒီဟိုတယ်ခန်း ထဲရောက်ကတည်းက သတို့သား၊
သတို့သမီးစောင့်ရတာ အလုပ်တစ်ခု။ သူတို့ထွက်လာပြန်တော့ သူတို့ကို
ပန်းကုံးစွပ်၊ သူတို့အကြောင်း စာစပ်တာတွေကိုဆို၊ ဘိသိက်ဆရာက
လေ့ရှိရည်နဲ့ပြော။ သူတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဧည့်ပရိတ်သပ်က
ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ထိုင်နေရတာ။ စားပွဲပေါ်မှာ ဘာကွမ်း၊ ဆေး၊

လက်ဖက်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲဆိုတော့ ကျွေးမယ့်
မွေးမယ့် မုန့်တွေကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အဝတ်တွေနဲ့အုပ်ထားတာ။
မစားရသေးဘူးတဲ့။

သူတို့စားခိုင်းမှ စားရမှာတဲ့။ တော်တော်ရိုင်း တဲ့အစီအစဉ်ပါဗျာ။
ဖိုးဘတင် ဘယ်လိုမှ သဘောမကျဘူး။

ချွေးမခိုင်းလို ဝတ်ထားရတဲ့ သားနဲ့ဆင်တူ ယောပိုး ပုဆိုး ဆိုတာကြီး
ကလဲ လေးပြီး ယားယံနေသလိုပဲ။ သူတို့အစီအစဉ်ကလဲ မပြီးနိုင်သေးဘူး။
ဖိုးဘတင်က ဆာတာတာနဲ့ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ နံနက်က
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ပဲ သောက်ခဲ့ရတာ။ မင်္ဂလာအချိန်က
ကိုးနာရီဆိုတော့ ဖိုးဘတင် ကို ဘယ်သူမှလဲ ပဲပြုတ်ဝယ်မပေး နိုင်ကြဘူး။
သူတို့အစီအစဉ်တွေနဲ့ သူတို့ မောနေကြတာ ဆိုတော့ ကိုယ့်မယ်
ငြိမ်နေရတာပေါ့။

ဖိုးဘတင် ဧည့်ပရိတ်သတ်ဘက်ကို အသာလျှောက်ကြည့်တယ်။
ကိုယ့်တိုက်ကလူတွေ တွေ့လို တွေ့ငြား ပေါ့ ဪ... အလျင်ဆုံး
တွေ့တဲ့လူကတော့ ဟိုးအောက်ဆုံး ထပ်က မြေပိုင်ရှင် မေရီဆိုတဲ့ မိန်းမဝဝဗျား။
သူက ဖိုးဘတင် ကို မမြင်ဘူး။ မျက်နှာတမော့မော့နဲ့ မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီပဲ
လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဖြူပြာတို့၊ ကြည်ပြာ တို့ အပြောကတော့ ဒီမိန်းမဟာ
အင်မတန် စပ်စုသတဲ့။ အင်း.. သူ့ဝါသနာနဲ့ သူပေါ့လေ။ အဲ ... ဆန်နီ ... ဆန်နီ။
သူ့သား ဆန်နီလေး မမြင်ပါလား။ ဒီကောင် ဘယ်နားမှာ ဘာတွေ လုပ်ပေး
နေရှာပါလိမ့်။ မင်္ဂလာဆောင်မတိုင်ခင်ကတည်းက အိမ်မှာလာပြီး
မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ဆိုင်တာရော၊ မဆိုင်တာ ရော လာလုပ်ပေးနေရှာတာ။

အလျင်ဘဝ ကံလေး မကောင်းရှာလို့သာ ဒီဘဝမှာတော့ အလွန် စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ကလေး။

အဲဒါ...အဲဒါ၊ ဟိုစားပွဲမှာ ငါ့လူ မောင်ဝင်းအောင်တို့ မိသားစုပါလား။ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ မိန်းမတွေရော၊ ကလေး တွေရော ခေါ်လာတယ်နဲ့တူတယ်။ ငါ့လူကိုတော့ သဘောကျသဟေ့၊ စာသင်သွားသွားနေတဲ့ အဝတ်အစား လေးနဲ့ပဲ။ သူဝတ်နေကျ တိုက်ပုံ မီးခိုးရောင်လေးပဲ။ ထူးထွေဝတ်စားမလာပါဘူး။ အဲဒီတော့ နေရ ထိုင်ရတာ ဘယ်လောက် ပေါ့ပါးလား၊ သူ့မိန်းမလေးကလဲ ရိုးရိုးလေးပဲ။ ဟိုမိန်းမဝဝ ဆန်နီ အမေ လိုတောင် မိတ်ကပ်ရဲကြီးတွေ ဘာတွေမလိမ်းဘူး။ အင်း ငါ့လူ မောင်ဝင်းအောင်လဲ ကွမ်းချည်း ဖိဝါး နေပုံ ထောက် တော့ ဆာနေပြီထင်တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့ ဆာမှာပေါ့။ ကလေးတွေ ခများလဲ ဆာကြမှာပေါ့။

အဲ နေဦး၊ နေဦး။ အပျိုကြီးရော ဟိုအပျိုကြီး မမြင်ပါလား။ ဟိုတလောက တူမယောက်ျား နောက်လိုက်ပြေးလိုက် တူမစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲသွားရှာသေးတာ။ နေတော့ ကောင်းပါပြီ။ ဈေးတွေဘာတွေ သွားတာ ပြန်တာ မြင်ပါတယ်၊ ဘာလို့ မလာပါလိမ့်။ အင်း တန်တော့ ဒီပွဲမျိုးတွေကို မြင်ရင် သူ့တူမကို သတိရမှာ စိုးလို့ထင်တယ်။ ခများမလဲ ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်ကြီးရှုပ် မိတော့ ဒုက္ခ ခံနေရ ရှာပြီ။

ဟို..မလတ်နဲ့ ဆရာကြီးတို့ လင်မယားကတော့ မနေ့ညက လက်ဖွဲ့လာပေးပြီး တောင်းပန် သွားတယ်။ သူတို့က တနင်္ဂနွေဆို ဘယ်သာရေး နာရေးမှ သွားလို့မရလို့ပါတဲ့။ တနင်္ဂနွေမှာ ကျူရှင်တွေ တနေကုန် အချိန်ပြည့်မို့ ပါတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် အချိန်ပြည့် ရုန်းကန်နေကြတာကိုး။

'ယခုအချိန်ကစပြီး မင်္ဂလာမောင်နှံက ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့ မင်္ဂလာစားသောက် ဖွယ်ရာများကို ပျော်ရွှင်စာ သုံးဆောင် နိုင်ကြပါပြီခင်ဗျား'

ဟော စားလို့ရကြောင်း ကြေညာပြီ။ ကြေညာသံတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ ခုနက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ခန်းမကြီးထဲမှာ ဖွန်းသံ၊ ပန်းကံသံ တွေ ပွက်ပွက်ကို ညံသွားတာပါပဲလား။

သားလုပ်သူက ပန်းကန်တွေပေါ် အုပ်ထားတဲ့ အဝတ်ပါးလေးတွေ ဆွဲဖယ်လိုက်တယ်။ ကဲ ကြည့်ရအောင်၊ မင်္ဂလာ စားသောက်ဖွယ်ရာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတွေပါလိမ့်။

'အဖေ..ရှေ့..စား'

သားလုပ်က ပေါင်မုန့် ထောင့်ချွန်လေး တစ်ခုယူပေးတယ်။ ဘာများလဲ၊ စားစမ်းမယ်။ ဪ ကြားထဲမှာ အသား နဲ့ တူပါရဲ့။ ငန်ငြိ ငန်ငြိနဲ့ တယ်မကောင်း လှပါဘူး။ ပေါင်မုန့်က ပါးလိုက်တာဆိုတာ နှစ်ခု ထပ်ထား တယ် လို့တောင် မထင်ရဘူး။

'အဖေ...ကော်ဖီသောက်မယ်မဟုတ်လား'

'အေး...အေး'

သားလုပ်တဲ့သူက ကော်ဖီကို ချက်ချင်းထည့် ပေးလိုက်မရဘူး၊ စားပွဲပေါ်က ခွက်တွေထဲက သကြားတွေ နွားနို့တွေ အဖိုးကြီး ပေးပြီး၊ ငှားထား ရပြီးတော့ ကော်ဖီကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖျော်သောက်ရတဲ့၊ ဟုတ်သေး ပါဘူး။

သားလုပ်တဲ့သူ အဖျော်ညှို့လို့နဲ့တူပါရဲ့။ ကော်ဖီကလဲ ပေါ့ရွတ်ရွတ် ကျဲတဲတဲနဲ့၊ အိမ်က ချွေးမ ကော်ဖီ ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။

သားလုပ်သူက မုန့်တစ်ခုပေးပြန်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အသားအစာ သွတ်မုန့်ပဲ။ ဒါကတော့ မုန့်ခြောက် ထဲ ထည့်သွတ်ထားတာ။ ဖိုးဘတင် မကြိုက်လှဘူး။ မုန့်က နုလိုက်တာ မုန့်စမုန့်နတွေ အကန်ကြေပြီ ရင်ဘတ်ပေါ် ကျကုန်တယ်။

'ဒါကိတ် မုန့်လား၊ ငါကိတ် မုန့်စားမယ်ကွာ'

ဖိုးဘတင် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပန်းကန်တစ်ခု ထဲမှာ ကိန်မုန့်အပိုင်း တစ်ခုမြင်တာနဲ့ သားကို ပြောတော့ သားက ကိတ်မုန့်အပိုင်းကို ဓားနဲ့ လှီးပေးတယ်။ အင်း.. ဒါတစ်ခုတော့ မဆိုးပါဘူး ခပ်ချိုချိုကလေး။ ဖိုးဘတင် စားလို့ ရတယ်။

ကိတ်မုန့်လေး တစ်ကိုက်၊ ကော်ဖီလေး တစ်ကျိုက်နဲ့ စားလို့မှမဆုံးခင် စားပွဲထိုးတွေ ရောက်လာပြီ ခုနက နို့ခွက်တွေ သကြားခွက်တွေ၊ ကော်ဖီခွက်တွေ လာချသလိုမျိုး ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲနဲ့ လာချကုန်တယ်။

ဗုဒ္ဓေါ ဘယ်လိုလဲဟ၊ အပူနဲ့အအေး နှစ်ခုတွဲကျွေးတာ ဖိုးဘတင် ဒီတစ်ခါ ကြုံဖူးသေး စားတတ်ပေါင်ဗျာ။

'အဖေ ရေခဲမုန့်စားလိုက်ဦး ပျော်ကုန်လိမ့်မယ်'

သားလုပ်သူကို စကားပြန်မလိုရှိသေး မျက်စိထဲ မီးရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွားတာကြောင့် ဖိုးဘတင် မျက်လုံးတွေ ပြားသွားတယ်။ ရင်ထဲလဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး မီးရောင်ကို လက်ကာလိုက်တော့ 'အဖေ လက်ချ လေ၊ ဗွီဒီယို ရိုက်နေတယ်' တဲ့။ သားလုပ်သူရဲ့ အရေးတကြီး အမိန့်တွေကြောင့် ဘာရယ်မသိဘဲ ဖိုးဘတင် လက်ချ လိုက်ရတယ်။

မီးရောင်တွေက ဖိုးဘတင်တို့ စားပွဲကြီး တစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းလို့။ မီးရောင် ပျောက်သွားမှ သားလုပ်သူ ကို ဖိုးဘတင် တိုးတိုးကပ်မေးရတယ်။ ဘာလဲလို့။

ဗွီဒီယိုရိုက်တာပေါ့ အဖေရာ။ အင်း တီဗွီရိုက်တာပေါ့။ ဒီအခမ်းအနား ကို တီဗွီမှာ ပြန်ကြည့်လို့ရအောင် ရိုက်တာလေ'

'ဟေ...တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်စရာ မလိုပါဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဓာတ်ပုံလဲရိုက်တာပါပဲ၊ ဟိုမှာလေ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ရဦးမှာပေါ့'

'ပိုက်ဆံကုန်အောင်ကွာ၊ တစ်ခုတော်ရောပေါ့'

ကြံဖန်ပြီး ပိုက်ဆံအကုန် ကို ရှာနေကြတာပါပဲ။ ဖိုးဘတင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကများ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကို ခေတ်မစားသေး ဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရမှာ ရှက်လို့ မရိုက်ကြဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အလုပ် ဟာ လော်လည်တဲ့ အလုပ်လိုလို၊ ရှက်စရာ အလုပ်လိုလိုပဲ။

ဖိုးဘတင်တို့ဆို အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးလေးနှစ်ရှိမှ ဓာတ်ပုံတိုက် ထောင်တဲ့ သူငယ်ချင်းက ဇွတ်ခေါ်လို့ သွားရိုက် ပါတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် လူသိမှာစိုးလို့ ဓာတ်ပုံတိုက်ထဲ လူမမြင်အောင် ဝင်ရတယ်။ ရိုက်တော့ လဲ ရှက်လိုက်တာ။ ဓာတ်ပုံရလာတော့ တော်တော်နဲ့ သူများတွေ မပြဝံ့ဘူး။ အင်းဒီခေတ်နဲ့တော့ ကွာကုန်ပြီ၊ ကွာကုန်ပြီ။

'ကဲဖေကြီး၊ လာ-လာ၊ အပေါက်ဝသွားစို့၊ ဧည့်သည်တွေ ထွက်ကုန်ပြီ'

ချွေးမနဲ့ ဟိုဘက်က ခမည်းခမက်တွေ ပျာယာပျာယာ ထကုန်တော့မှ ဖိုးဘတင် ပရိတ်သက်ကို ကြည့်မိတယ်။ ဟင်..ဟုတ်သားပါလား။ ပြန်ကုန်ပြီဗျ။ ဧည့်သည်တွေက ပြန်တာမှ ဒေရာသောပါး ထပြန်ကြတာ။ အေးအေးဆေးဆေးလဲ မစားမသောက်ကြနဲ့။ ဘယ်လိုဟာတွေရယ် မသိပါဘူး။

'အဖေ ဒီမှာထိုင်နေခဲ့နော်၊ ဧည့်သည်တွေ ကျွန်တော်တို့ သွားနှုတ်ဆတ် ရဦးမယ်'

ဖိုးဘတင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နေရစ်ခဲ့ရတယ်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်တာကို အပေါက်ဝက နှုတ်ဆက်ရမတဲ့။ အင်း ကိုယ့်ခလေ့နဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေကွာ။

ဟောဟိုမှာ ဆန်နီပါလား ဒီကောင် ဘာလုပ်တာလဲ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံး နဲ့ စားပွဲပေါ်က ကျန်တဲ့ မုန့်တွေ လိုက်ထည့်နေပါလား။ ထည့်တာမှ အပြန်။ တစ်စားပွဲပြီး တစ်စားပွဲ ကူးပြီး အမြန်ထည့်နေတာ ဆန်နီ တစ်ယောက်တည်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ ချွေးမဘက်က တူလေးတွေ၊ တူမလေးတွေရော ကြွပ်ကြွပ်အိတ် တစ်လုံးစီနဲ့၊ မုန့်တွေ လိုက်ထည့် နေကြတာပဲ။

အဲ သူတို့က အိတ်တွေထဲ ထည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ စားပွဲထိုး တွေကလဲ နောက်က ကျားလိုက်သလို စားပွဲ ပေါ် က မုန့်ပန်းကန် အကျန်တွေကို သိမ်းကြသများ။

ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဖိုးဘတင်သိပြီ။ မင်္ဂလာဆောင် မတိုင်ခင် တစ်ရက်က ဆန်နီတို့၊ သူ့တူ တူမ တွေ တို့ကို ချွေးမ သင်တန်းပေးနေသံ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရတာ အပြီးသက်တော့ ဒါကိုး။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ရုတ်ပျက် ဆင်းပျက် နိုင်လိုက်တာဗျာ။

တစ်ခဏချင်းမှာ ဧည့်သည် တွေ ရှင်းသွားတယ်။ ဧည့်သည်တွေ ကုန်တာနဲ့ သတို့သား သတို့သမီး ရော နှစ်ဖက်မိဘရော မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီ ပျာယီးပျာယာ ပြေးလာကြပြန်တယ်။

'နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ခဏလေး အဲဒီစာလုံးတွေ မဖြုတ်ပါနဲ့ဦး'

ချွေးမက အသံစူးစူးနဲ့ မင်္ဂလာစင်မြင့်ဆီ လှမ်းအော်တယ်။ ဟုတ်သားပဲ မင်္ဂလာစင်မြင့်နေောက်က အာကာ တို့ နာမည်တွေကို ဟိုတယ် အမှုထမ်းက ဖြုတ်နေပြီ။

'မြန်မြန် လုပ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ နောက်မင်္ဂလာ ပွဲတစ်ပွဲအတွက် ပြင်ရမှာ ရှိသေးတယ်'

ဪ... ဒီလိုလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ကသုတ်ကရက် ရှိလိုက်တာ။ ဒီခန်းမသုံးခွင့်ကို နှစ်နာရီ ပဲ ရှိတာကိုး။ သူ့စည်းကမ်းနဲ့ သူဆိုတော့လဲ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ကြည့်ပါလား။ မင်္ဂလာစင်မြင့်နေောက်က အာကာ တို့ နာမည် တွေ ဖြုတ်ပြီ။ တခြားစုံတွဲ နာမည်တပ်ဖို့လုပ်တဲ့ အမှုထမ်းက လုပ်နေသလို၊ စားပွဲတွေကို ပြန်ပြင် တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အမှုထမ်းတွေကလဲ လုပ်ကုန်နေကြပြီလေ။ အင်း သူတို့ကတော့ ရိုးနေပြီ ရှိမှာပေါ့။

မြေးအာကာ တို့ စုံတွဲနဲ့ သားမိသားစုနဲ့ ဖိုးဘတင်နဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံရိုက်ကြသေးတယ်။ ဖိုးဘတင်မှာ မဆီမဆိုင် ချွေးမအမေ မင်းကတော် ဘုရားအမကြီးကို သတိသွားရမိတယ်။ သူလဲ မြေးကလေးပဲ။ ဒီပွဲကို သူလာချင် မှာပေါ့။ ချွေးမနဲ့ မောင်နှမ ညီအမတွေက တညီတညွတ်တည်း

စည်းဝေးတိုင်ပင်ပြီး မလာ စေရတဲ့။ သားသမီးများ မသေခင်ကတည်းက မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်ကြတယ်။ အင်း ဖိုးဘတင်လဲ စိတ်ကော လူရော ကျန်းမာနေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ ဖိုးဘတင်သာ မင်းကတော်ကြီး လိုဆိုလဲ သူတို့ အိမ်မှာ ချောင်ထိုးပစ်ခဲ့ကြမှာပါ။ မြေးကလေးပွဲ ကို ဖိုးဘတင် တက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။

'ကဲ ကဲ လာလာ၊ သွားကြမယ်၊ သမီးတို့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဆန်နီတို့နဲ့ တစ်ကား အိမ်ပြန်နှင့်နော် ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးက ကိုအာကာကို လိုက်ပို့လိုက်ဦး မယ်၊ ပြီးမှ ပြန်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား'

ချွေးမလုပ်သူရဲ့ လောလော လောလောနဲ့ စီစဉ်သံကို ဖိုးဘတင် ကြားရတယ်။ အာကာကို လိုက်ပို့ မယ်တဲ့။ ဖိုးဘတင် ရင်ထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်ကျော်က ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ပြန်ပေါ် လာတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ သားလုပ်သူကို ဘူတာရုံမှာ ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ အမယ်ကြီး က မျက်နှာ တဘက်အုပ်ငိုပေမယ့် ဖိုးဘတင်ကတော့ ခဏခဏ မြင်ခွင့် မရနိုင်တော့တဲ့ သားမျက်နှာ ကို တဝကြီးကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။

ခုလဲဖိုးဘတင် မြေးကလေးကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးတယ်။

စားပွဲကုလား ထိုင်တွေ ကြားထဲကနေ ဖိုးဘတင် မြေးလုပ်သူဆီ သွားတယ်။

နေပါဦး ... မြေးရယ်။ အဘိုးဆီက ပဲပြုတ် ညာညာစားတတ်တဲ့ မြေးကလေး မျက်နှာကို အဘိုးဝအောင် ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး။

ဇူလိုင် လရဲ့ မိုးရေစက်တွေအောက်မှာ မြစ်မီးပြာသုံးထပ်တိုက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန် လာခဲ့သည်။

ဆောင်း နဲ့ နွေတုန်းက ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိခဲ့တဲ့ ဖြစ်ကတက်ဆန်း ဆေးရောင်လေး တွေကို ဇူလိုင် မိုးက တိုက်စား ပစ် လိုက်တယ်။

တိုက်အရောင်က တဖြည်းဖြည်း မည်းလာတယ်။ မိုးပက်ခံရတဲ့ ဝရန်တာ သစ်သားတိုင် ရောင်စုံ လေး တွေလဲ ဆေးရောင်စုံ ကွာကျကုန်ခဲ့တယ်။

ဇူလိုင်မိုးနဲ့ အတူ သုံးထပ်တိုက်မှာ လူသားလေး တစ်ယောက် တိုးလာခဲ့ပြီ။

ကိုဝင်းအောင် ယောက်ဖ ဖိုးကျော်ရဲ့ ဝေဝေက သမီးဦး ကလေးကို မွေးဖွားခဲ့တယ်။

ခုနစ်လနဲ့ဖွားတဲ့ ကလေးလို့လို့လေးရဲ့ အူဝဲသံက အန်တီခင်လေးရဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးတွေ အော်သံ နဲ့ တူလှတယ်။

'ကြောင်မလေးရေ၊ နင့်ကို အပေါ်လွှာက အပျိုကြီးဆီ ပို့ပစ်မယ်နော်'

ကိုဝင်းအောင်က သူ့တူမပေါက်စကလေး ငိုတိုင်း အော်လေ့ရှိတယ်။ သမီးတွေကတော့ ကစားစရာ အရုပ် ကလေး ရသလို အနားကမခွာတော့ဘူး။ ဟိုကောင် သုတ ဗန္ဓုကတော့ ကြောက်လို့တဲ့။ ကလေးလေးငိုရင် ကြောက်ပြီး သူပါလိုက်ငိုတတ်တယ်။

ယောက္ခမကြီးကလဲ မြေးပေါက်စလေးကို ချစ်တယ်။ မယ်အေးကလဲ တူမပေါက်စလေးကိုချစ်တယ်။ အင်း ကိုဝင်းအောင်လဲ ချစ်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ လေးနေအောင် ချစ်ပါတယ်။ ရင်မလေးဘဲ နေနိုင် ရိုးလားနော်။ ယောက်ဖမိန်းမ ထမင်းမချက်နိုင်ခြင်း၊ ကလေးအား နို့ဘူး ကူရခြင်းကြောင့် ယောက်ဖဝင်ငွေ ထိခိုက်မိခြင်း တို့ကြောင့် ယောက်ဖ လင်မယားကို ကိုဝင်းအောင်တို့ထဲ စားအိုးပေါင်းလိုက်ရပြီလေ။

ဤရှစ်ယောက် စားအိုးကြီးအား ချီမ၊ ရမည့် သူသည် မောင်ဝင်းအောင် ဖြစ်သတည်း။ ဟုတ်ကပြီ။ အသင် မောင်ဝင်းအောင် မည်သို့ ချီမမည်နည်း။ စာသင်ခြင်းမှ တစ်ပါး မောင်ဝင်းအောင်မှာ တခြား အလုပ် မရှိ။ စာသင်ခြင်းအလုပ်မှာလဲ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ မထွက်သေးသောကြောင့် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသာ ရသေးသည်။ ဝိုင်းကား ဆယ့်ငါးယောက်ဝိုင်း။ တစ်လလျှင် မောင်ဝင်းအောင် တစ်ထောင့် ငါးရာမျှသော အသပြာ ကိုသာ ရချေသည်။ မောင်ဝင်းအောင် ရှစ်ယောက်ထမင်းအိုးကြီးကို ချီမ၊ ဖို့အရေး ရင်မလေးဘဲ ခံနိုင်ပါမည်လော။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့အခါ ဝိဇ္ဇာတွဲများ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့အောင်ပြီး သိပ္ပံတွဲ တွေ ကျပါစေလို့ နာသုံးနာ အရင်းခံတဲ့ ကျောင်းဆရာ စိတ်ဓာတ် အပြည့်အားနဲ့ ဆုတောင်းရုံ မှ တစ်ပါး

အခြားမရှိပြီ။ အဲ သူငယ်ချင်း များ၏ ဧပြီ ကြွေးမြီများကား နေဦးလော့။ စောင့်ကြဦးလော့။ မင်္ဂလာစုံတွဲ ပေါက်တဲ့ထိ စောင့်ကြဦးလော။

တခြားအလုပ်လဲ ဘာမှမလုပ် တတ်တော့ ကိုဝင်းအောင်တစ်ယောက် စိတ်ထွေထွေနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာဈေးထဲက အထည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင် နေတတ်တယ်။ ကိုဝင်းအောင် အဟောအပြောနဲ့ ဈေးရောင်း တာကို ဈေးဝယ်သူတွေ သဘောကျတော့ ဈေးရောင်းစားရမလားတောင် ကိုဝင်းအောင် စိတ်ကူး မိတယ်။ စိတ်ကူးတာပါ။ စိတ်ကူးတာ ပိုက်ဆံပေးရတာမှတ်လို့။ ဈေးသည်ဆိုတာ ပါးစပ်က လုပ်လို့မရ။ အရင်းအနှီး ရှိမှ လုပ်လို့ရတယ် ဆိုတာလဲသိသားပေါ့။

ကိုဝင်းအောင်တို့ အောက်လွှာက ကလေး ပေါက်စ လေးရဲ့ စီစီ လောင်လောင် ငိုသံဟာ မိုးတိတ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် အန်တီခင်လေး အပေါ်လွှာက အမြဲကြားရတယ်။ ကြားရတိုင်း အန်တီခင်လေး စိတ်တွေ က လွှင့်ပျံ့မြဲ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာမြဲ။

ဟိုကောင်မ ငယ်ငယ်တုန်းက အသံဟာလဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ သမီးလေးဆိုပြီး အပျိုတန်မဲ့နဲ့ ဒုက္ခခံ မွေးခဲ့ရတယ်။ ချစ်ခဲ့ရတယ်။

အသက်သုံးဆယ့် ခုနစ်နှစ်အထိ အဒေါ်ကို အယုံသွင်း လိမ်ညှာ ခဲ့တာပေါ့လေ။ ကြီးမေတစ်သက် မွန်ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူးတဲ့။ ကြီးမေနဲ့ပဲ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး တူတူနေမယ်တဲ့။

ခုတော့ကြီးမေထက် ပိုချစ်ရမယ့် သူကို ရှာတွေ့ သွားခဲ့ပြီး ပေါ့မွန်.. ဟုတ်လား။ ညည်းထားပစ်ခဲ့တဲ့ အခန်းထဲမှာ ကြီးမေရယ်၊ ကြောင်လေးတွေရယ်။ ကြီးမေ ခြောက်အိပ်မက်တွေ မက်တော့လဲ ဘယ်သူမှ လာနီးမယ့်လူမရှိပါဘူး။

ကြီးမေ အသက်ရှူ မဝဖြစ်တော့လဲ ဘယ်သူမှ တံခါးထဖွင့်မယ့် လူမရှိပါဘူး။ အသက်ကို ရှိုက်ရှိုက်ရှူနေတဲ့ ကြီးမေကို ကြီးမေ သားသမီးလေး တွေက မျက်လုံး ပြူးကြောင်ကြောင်လေး တွေနဲ့ ကြည့်ကြရှာတယ်။ တိရွာန် တွေဟာ လူတွေထက် ပိုသစ္စာရှိကြတယ်။

ဟိုတလောကလည်း ညည်းအဖေလာတယ်။ ညည်းကို လိုက်ရှာပေးမယ်တဲ့။ မရှာနဲ့၊ တွေ့လဲ မခေါ်ခဲ့ပါနဲ့ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကြီးမေ နှစ်ယောက်လုံးကို မတွေ့ချင်ဘူး။ ညည်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အင်း ကြီးမေကိုယ်ကိုလဲ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာရှိတယ်။

နတ်ပွဲကို သွား ခဲ့မိတဲ့ အတွက်လေ။ ညည်းဒီကောင်လေးနဲ့ နတ်ပွဲမှာ တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒီ အတွက် ကြီးမေ ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။

ကြီးမေသိတယ်။ ကြီးမေကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဖေကြီးကျော်တို့ ဒဏ်ခတ်တာ၊ အပြစ် ပေးတာ။ ကြီးမေတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်လုံးကို ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး နဲ့ ဖေကြီးကျော်က ကောက်တော် မူတုန်း က နတ် နဲ့လက်ထပ်ရမှာ၊ ဘာညာတွေကို ညည်းကြောက်ပြီး တောင်းပန် ထားခဲ့ မိတယ်။ အဲဒီအတွက် ညည်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပေါ့မွန်။

+++++

အပိုင်း (၃၇)

ကြီးမေ က သက်ဆိုး ရှည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းစိတ်နဲ့ပဲ သေမှာပါပဲ။ ဒီနေ့လို ဥပုသ်နေ့ မျိုးဆို ကြီးမေ အလွန်မုန်းပဲ။ ငါ့ဟာငါ ဈေးသွား နေတာကမှ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိသေးတယ်။ ဈေးကလဲ ကြာတော့ ညည်း အကြောင်းကို လာမပြောကြ တော့ဘူး။ ငါဈေးကိုပဲ သွားနေချင်တယ်။ အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး။

မိုးစက်တွေက တဖြောက်ဖြောက်ကျလာပြန်တယ်။ အန်တီခင်လေး ဝရန်တာ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ကြောင် တွေက နောက်ကနေ တတန်းတန်း အော်လိုက်လာကြတာ။ ဝရန်တာ က မိုးရှိန်နဲ့ နည်းနည်းတော့ အေးသား။

ဒါပေမယ့် အသက်ရှူ လိုဝတယ် ဝတ်နေကျ ပိုးပေါက် ဆွယ်တာ အနီကို အန်တီဆင်လေး ဆွဲစေလိုက်တယ်။

ဟော လမ်းထဲမှာ ဒေါမနသ ဆရာကြီးတို့ လင်မယား ထမင်းစား ပြန်လာကြတာ နဲ့တူရဲ့။ ဟော်တော် ကြည့်ကြပါဦး။ မိန်းမက ထီးမိုးပေးရသတဲ့။ လူ့ဂွစာကြီး၊ လူ့ဖိမ်ခံကြီး၊ ယောကျ်ား တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ ကြည့်ပါလား။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ပန်းအိုးကိုတော့ တယုတယ ပွေ့လို။ ဘေးက မယားတော့ ရေစိုချင် စိုပစေပေါ့။ ခြံဝင်းအဝင် မှာ လူ့ဂွစာကြီး ဟတ်ချိုးနှစ်ခါချေတာ မြင်လိုက်တယ်။ ကြည့် ကြည့် ချေတာကိုပဲ ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားတဲ့ပုံ။ ဟို မယားလေး ကတော့ လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ နှာခေါင်းကို လှမ်းသုတ်ပေးရှာတယ်။ ခြံဝမှာရပ်နေကြပြန်ပြီ။

တိုက်ပေါ်မတက် ကြသေးဘူး။ ဟောကြည့် ပန်းအိုးကို မိန်းမပေးပြန်ပြီ။ ဪ ဒုက္ခ သူက ပုဆိုးခါးပုံစ မြအောင် ပြင်တာ။ ပါးစပ်ကလဲ ဒေါတွေမောတွေနဲ့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး။

အဲ အဲ လာပါပြီ၊ လာပါပြီ၊ ကယ်တင်ရှင်လေးလာပါပြီ။

ဘယ်သူရမလဲ၊ ဆန်နီလေးပေါ့။ သူ့အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာပြီး ပန်းအိုးကို သယ်ပြီ။ အမယ်.. ဆန်နီကိုတော့ လူ့ခွစာကြီးက ပြုံးကာရယ်ကာနဲ့။ ဆန်နီ နောက်ကနေ သူတို့ တိုက်ထဲ ဝင်သွားကြတယ်။

အတော်လေး ကြာတော့ အန်တီဆင်လေး အမြဲလန်နီးရတဲ့ သံတံခါး ဖွင့်သံကို ကြားရတယ်။ ခဏနေတော့ ဟိုဘက် ဝရန်တာက ဆန်နီရဲ့ အားပါးပါး သံကို ကြားရတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုလူ့ခွစာကြီး နဲ့ သူ့မိန်းမလေး ရဲ့အသံသေးသေးစူးစူးလေး။

'ဆန်နီ ဆန်နီ ဒီမှာ၊ ဒီအိုးကြီးကို ဒီဘက်၊ ဒီဘက်ကို ရွှေ့၊ ရွှေ့ချင်တယ်နော်'

'ဟင်...လုပ်ပြန်ပြီ ဦးကလဲ၊ အမျိုးမျိုးပဲ၊ ဦးပဲ ဟိုနေ့ ကတော့ ရွှေ့ချင်တယ်ဆို၊ အဲဒီပန်းအိုးကို အဲဒီနေရာမှာ မကြည့်ချင်ဘူးဆို'

'ကျုပ် ခုကြည့်ချင် သွားပြီ၊ အဲဒီနေရာပဲ ကြိုက်တယ်၊ ကျုပ်မကြိုက်တာက ဟိုဘက်အိုး၊ အဲဒီအိုးကို ရွှေ့ပြီးခု ယူလာ တဲ့ အိုးလေးကိုထားချင်တယ်၊ ဒါပဲ'

'ကဲ...သဘောတော်မြတ်အတိုင်းပါ၊ တစ်ခါတည်း၊ ခုကြည့်ချင်လိုက်၊ ခု မကြည့်ချင်လိုက်၊ ခု ဒီနေရာ ကြိုက်လိုက်၊ ခုဒီနေရာ မကြိုက်လိုက်နဲ့၊ အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေရတာနဲ့ပဲ ပန်းပင်လေးတွေ ခိုက်မိကုန်ပြီ၊ ဟင်း မိန်းမကို ပန်းအိုးတွေလို မပြောင်းချင်တာ တော်သေးတာပေါ့'

'ကျုပ်မကြိုက်တော့ရင်တော့ ပြောင်းမှာပဲ ဒေါ်ချက်လစ်'

'ဘာ ... ပြောင်းကြည့်ပါလား၊ ပြောင်းကြည့်ပါလား၊ လတ်နဲ့ တွေ့မှာပေါ့'

'တကယ်ပြောတာ၊ မိန်းမလဲ ကျုပ်မကြိုက်ရင်တော့ ပြောင်းမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မဝစေနဲ့၊ လက်မောင်းကြီးတွေ တုတ်မလာစေနဲ့လို့ ကျုပ်အတန်တန် သတိပေးတာပေါ့၊ ကျုပ်စိတ်က ကျုပ်ဘယ်လောက် စွဲလမ်းစွဲလမ်းခဲ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ ယုံကြည်ခဲ့ ယုံကြည်ခဲ့၊ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုရင် ကျုပ် မကြိုက်တော့ ဘူးဆိုရင် သွားပေတော့၊ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘူးမှတ်'

'ဦးနော်' 'ဟုတ်တယ် ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်အဖေတို့ ကျုပ်အဘိုးတို့ပြောတဲ့ ကမ္ဘာဟာပြားတယ်၊ ကမ္ဘာဟာ မလုံးဘူး၊ ကမ္ဘာလုံး

မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာပြားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တစ်ချိန်လုံး ယုံကြည်နေခဲ့တာ၊ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်နဲ့လမ်း လျှောက်တဲ့အခါဆို အမြဲပြောတယ်၊ ငါ့သား ကမ္ဘာဆိုတာ အပြားကွ၊ အပြားမို့လို့ တို့လမ်းလျှောက်လို့ရတာပေါ့၊ အလုံးသာဆို ရှေ့နား ရောက်ရင် ဘယ် လျှောက်လို့ရတော့မှာတုံး၊ အပေါ်ဆောင်း တက်သွားမှာပေါ့လို့ ဘာတို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အဘိုးကလဲ ပြောဆိုတော့ ကျုပ်ခပ်ငယ်ငယ်မှာ တကယ်ယုံတာ၊ နောက်တော့ ကျုပ်ကျောင်း တွေဘာတွေနေ၊ လေးတန်း၊ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းထိ ကမ္ဘာပြားပဲ။

'အဲ ...ခုနစ်တန်းကျတော့မှ လတ္တီတွဒ် လောင်ဂျီတွဒ်တွေ သင်ရတယ်၊ ပထဝီသင်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ပါတာကိုးဗျ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲခုတ်မောင်းလာတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို လှမ်းကြည့်မယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားကို မြင်ရတယ် ပြီးတော့မှ ရွက်တိုင်၊ ရွက်တိုင်ပြီးမှ သင်္ဘောဦးပိုင်း ကိုယ်ပိုင်း စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာဟာ လုံးတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်၊ အကယ်၍ ကမ္ဘာသာပြားခဲ့ရင် ပင်လယ်ထဲက သင်္ဘောကြီးကို စပြီး မြင်ရကတည်းက သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလျှောက် မြင်ရမှာပေါ့တဲ့၊ ပထဝီက အဲလိုဆိုတာကိုး၊ အဲဒီတော့မှ ဟာ ဟုတ်ပါလားပေါ့ ကျုပ်က ခုနစ်တန်းဆိုတော့ စဉ်းစား လဲ စဉ်းစားနိုင်နေပြီလေ၊ ဟာ ဟုတ်ပါလား၊ ကမ္ဘာလုံးကွ၊ ကမ္ဘာမပြားဘူးဆိုပြီး ကျုပ် အဲဒီကတည်းက ကမ္ဘာပြားဆိုတာကို တစ်ခါတည်း စွန့်ပစ်လိုက်တာ၊ ကျုပ်အဖေ မကလို့ ကျုပ်ဘေး သေရာ က ထလာပြောလဲ ဆောရီး သွားပေးရောပဲ၊ ကျုပ်တို့ကအညာက အဖေဖေအမျိုးတွေထဲမှာ ခုထိ ကမ္ဘာပြား နေတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်၊ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာ'

အန်တီခင်လေးတစ်ယောက် ဒီဘက် ဝရန်တာကနေ သူကြားနေရတဲ့ စကားအထူးအဆန်းတွေကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်နေမိတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာ ကြီးတော် ဘယ်လို လူ့ခွစာကြီးပါလိမ့်၊ ကလေးမလေး

ခမျာမတော့ အသက်ကြီးကြီးလဲ ယူထားရသေးတယ်၊ ဘာတွေမှန်းမသိတဲ့ စကားတွေကိုလဲ နားထောင်ရဦးမယ်။ အမယ် ... သူကများ ဒါကလေးကို ပစ်ခဲ့ဦးမတဲ့။

'ကဲ...ဦးကမ္ဘာပြားကြီးရေ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ဆန်နီရွှေ့ပေးနေတာတွေကို သဘောကျရဲ့လား၊ တော်ပြီလား'

'အိုကေ...အိုကေ၊ ကဲ...ဒေါ်ချက်လစ်၊ ဆန်နီကို ကော်ဖီတိုက်မယ်၊ မုန့်ကျွေးမယ်၊ ဆန်နီမဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ပန်းပင် လေးတွေ ပိုကြည့်ကောင်းသွားတာပဲ၊ အိုကေ ဆန်နီ ခဏလေး ခဏလေး၊ အဲဒီ ပန်းပင် တွေကြားမှာ မင်းကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ပေးမယ်'

'ချက်လစ်ကိုရော ရိုက်ပေး'

'ရမယ် ရမယ်၊ ကျုပ်ဖလင်တွေ ကျန်သေးတယ်'

အန်တီခင်လေး ဒီဘက်ကနေ မျက်နှာမဲ့လိုက်မိပြန်တယ်။ ထင်မိ ထင်ရာကြီး။ ဘယ်လိုဟာကြီးလဲကို မသိဘူး ဆန်နီကတော့ အားပါးပါး တွေ ဆူညံကုန်ပြီ။ သူပျော်နေပြီ။

'ဒီဘက်ကို နည်းနည်းလေး တိုးလိုက် ဆန်နီ၊ ရယ်ပါ၊ ဝွတ် ... ဝွတ်၊ ဆန်နီ နေတတ်တယ်၊ အိုကေ'

မိုးက သည်းလာ ပြန်တယ်။ မိကလေး တို့ ကတော့ ဝရန်တာမှာ ပြေးလွှား သတ်ပုတ် ဆော့ကစားကြလို့။ ပျော်ကြ ပျော်ကြ၊ နင်တို့ပဲ ကောင်းတယ်။ နေဦး ငါရေနွေးတစ်ခွက် သွား သောက်ဦးမယ်။ အန်တီခင်လေး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး မီးဖိုထဲမှာ ရေနွေးတစ်ခွက် သောက်တယ်။ ရေနွေး

တစ်ပန်းကန်တောင် မကုန်သေးဘူး၊ ဝရန်တာက ချွမ်၊ ဂလွမ်၊ ဝှမ်ဆိုတဲ့ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

'ကဲ...ကုန်ပြီ...ကုန်ပြီ၊ မိကဲတို့၊ ဖိုးကဲတို့၊ ရေ'

အန်တီခင်လေးက အသံညောင်ညိညိလေးနဲ့ အော်ရင်း ဝရန်တာကို ထွက်ပြေးလာတော့ ကြည့်ဦး ... ကမြင်းလိုက်ကြတာကွယ်။ နံကရိုင်းမယ်တော် နတ်ကွန်းပေါ် တက်ဆော့ ကြတာလေးတွေ မယ်တော် ရေကန်လဲမှောက်ပြီး အောက်မှာ ကွဲပြီး နင်တို့တော့ ငရဲကြီးမယ်၊ ငရဲကြီးမယ်သိလား။ တစ်ခါ တည်း။ ဒီမှာ ပန်းနွယ်လေးတွေ တက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ သစ်သားတန်းလေးလဲ အကုန်ပြုတ်၊ လာခဲ့ လာခဲ့။

အန်တီခင်လေး လက်ဝါးရွယ်တော့လဲ သနားစရာ အိမ်ထဲကို ဒရောသောပါး ဝင်ပြေးကုန်ကြယ်၊ တညောင် ညောင် အော်သံတွေကလဲ ဆူညံသွား တာပဲ။

မယ်တော် ရေကန်အင်တုံအကွဲတွေကို ကောက်ဖို့ အန်တီခင်လေး ပြန်လိုက်တုန်းမှာပဲ သံတံခါးလှုပ်သံ ကြားရတယ်။ ထိတ်ခနဲ လန့်တတ်တဲ့ အကျင့်အတိုင်း အန်တီခင်လေး လန့်သွားပြီးမှ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူပါလိမ့် ဟိုကောင်မ ဆိုရင်တော့ တံခါးကို ဖွင့် လိုက်ကတည်းက သံတံခါး ကြားကနေ မြင်လိုက်ရတာက အဲဆန်နီနဲ့ ဟိုလူ့ခွစာကြီးတို့ လင်မယားပါလား။ အန်တီခင်လေးကို မြင်တာနဲ့ ဆန်နီက အားပါးပါး အော်တော့တာပဲ။ သံတံခါးကို အန်တီခင်လေး တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

'အန်တီတစ်ခုခု ဖြစ်သလားလို့၊ ကွဲသံရှသံတွေ ကြားလိုက်လို့'

ကလေးမလေးက သွက်သွက် လက်လက်နဲ့ ပြောတယ်။ အန်တီခင်လေး အားနာသွားတယ်။ လူ့ခွစာကြီး ကလဲ ရှုတည်တည်ကြည့်လို့။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီကြောင်လေးတွေပေါ့၊ ဝရန်တာက

မယ်တော်နတ်ကွန်းပေါ် တက်ဆော့ကြတာ အကန်ကွဲ အကုန်ပြုတ် ကျကုန်တာလေ'

'ဪ ... လတ်တို့က အန်တီတစ်ယောက်တည်းမို့ စိုမ်းရိမ်လို့ လတ်တို့ ဘာလုပ် ပေးရဦးမလဲ'

'ရတယ် ရတယ် ကျေးဇူးပဲ၊ အဲညီမတို့ ဘာမှ မခိုင်းတော့ဘူးဆိုရင် ဆန်နီကို ခဏလေး အန်တီ ခေါ်ထား ချင်တယ်၊ ဟိုပြုတ်တဲ့အတန်းလေးတွေ ပြန်လုပ်ခိုင်းချင်လို့'

'ခေါ်လေအန်တီ၊ လတ်တို့က ပြီးပြီ၊ ဆန်နီ ကော်ဖီသောက်ပြီး ပြန်တော့ မလို့ လုပ်နေတာ'

'ကျေးဇူးပါပဲကွယ်'

အန်တီခင်လေး က ဆန်နီကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ခေါ်တော့ ဘယ်တော့မှ ငြင်းလေ့မရှိတဲ့ ဆန်နီ ထုံစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နဲ့ မီးဖို ပျက်တာလားတဲ့။ သူကခဏခဏ မီးဖို ပြင်ပေးနေကျကိုး။

ဟိုဘက် လတ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြပြီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဟိုလူ့ခွစာ ကြီးကတော့ 'ကြောင်' ဆိုတာကြားကတည်းက ချာခနဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီခင်လေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ကြည့်ဖော် ရှုဖော်ရတဲ့ အတွက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်

သူတို့မရှိတဲ့အချိန် အန်တီခင်လေး ဒီဘက်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့လဲ တိုက်ခန်းနေလူတွေ ထုံးစံ အတိုင်း လူမသိသူမသိ သေရဦးမှာပါ။ ပုပ်စော်နံ့ မှ လာဖွင့်ကြည့်တာမျိုးပေါ့။ အန်တီခင်လေး ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားတယ်။ အို

'ဆန်နီရေ၊ လာ...လာ ဒီမှာ'

ဆန်နီက ကြောင်ကလေး တစ်ကောင် ကို ပွေ့ချီကစားနေတယ်။ အန်တီခင်လေး လက်တို့ပြီး ဝရန်တာဘက်ခေါ်ခဲ့တယ် ကြောင်ကလေး ပွေ့ချီလျက်နဲ့ လိုက်လာတယ်။

'ဒီမှာ ဒီတန်းလေး တွေ ပြန်ရိုက်ပေးနော်၊ ပန်းနွယ်တောင် မတက် ရသေးဘူး၊ ပျက်စီးပြီ'

ဆန်နီက နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ လက်သမား ဆရာကြီး ပုံစံမျိုးနဲ့ တန်းလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ အမယ်..... နတ်ကွန်းကိုလဲ ရှိခိုးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ အန်တီခင်လေးကို တူပေးပါတဲ့၊ သံပေးပါတဲ့၊ လက်ဟန်ခြေဟန် နဲ့ တောင်းတယ်။

အန်တီခင်လေး ကောက်နေတဲ့ အင်တုံကွဲတွေကိုလဲ ဖယ်တဲ့ သူကောက်မယ် တဲ့ဆိုပြီးကောက်တယ်။

ပြီးတော့ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်က အမှိုက်ခြင်းထဲသွားထည့်တယ်။

တူအသေးလေးနဲ့ တွေ့တဲ့ သံသုံးလေး ငါးချောင်းကို ဆန်နီလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့ လက်သမား ဆရာကြီးကို ဆန်နီက သံနည်းတယ်တဲ့လေ။

အန်တီခင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သံရာ ဖို့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတယ် သံကလဲ သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။

အင်း..ဧည့်ခန်းထဲက ဟိုကောင်မ ဓာတ်ပုံကို တစ်လက်စတည်း ဆန်နီကို ဖြုတ်ခိုင်းရမယ်။ ဓာတ်ပုံဖြုတ်ရင် အဲဒီက သံ ထွက်လာမယ်။

တူမ လုပ်သူ ဓာတ်ပုံအောက်မှ အန်တီခင်လေး သွားရပ်တယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးက ပုံ မျက်နှာကလေး အပြစ်ကင်းပြီး ပြုံးပြုံးလေး။ ဝရန်တာက ဆန်နီရဲ့ တူထုသံ တခိုင်းခိုင်းနဲ့အပြိုင် အန်တီခင်လေး ရင်တွေတုန်လာတယ်။ ရင်ညွန့်ထဲမှာ ပူလောင်လာပြီး တစ်စစ်စစ် နာကျင်တဲ့ ခံစားမှုဟာ အန်တီခင်လေးအဖို့ ဘယ်တော့များမှ ပျောက်မှာပါလိမ့်။ ဟော ဆန်နီက အား ပါးပါး အော်ပြန်ပြီ။

ဘာလိုပြန်ပါလိမ့်။ သံ ကုန်ပြီ နဲ့တူရဲ့။ အန်တီခင်လေး ဧည့်ခန်းထဲကနေ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ မိုးသက်လေ က ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာတယ်။

အဲဒီခဏမှာပဲ..... အန်တီခင်လေး ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်တဲ့ ဝုန်းခနဲ အသံကြီးနဲ့အတူ တိုက်ဝရန်တာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

'ဆန်နီ'

ဆန်နီနဲ့ ဝရန်တာ အောက် ကိုပြုတ်ကျသွားပြီ။

အိပ်ခန်းဝ မှာ အန်တီခင်လေး ပုံလျက်ကလေး လဲကျသွားတယ်တဲ့လေ။

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေတယ်။

အင်္ဂတေခင်းပေါ် သံဘီး ပွတ်သံကြိတ်သံဟာ စိတ်နှလုံးကို ပိုပြီး ထိခိုက် ချောက်ချားစေတယ်။ နေရာအနှံ့ထွက်ပေါ်နေတဲ့ သံဘီးကြိတ်သံတွေနဲ့အတူ နှလုံးကြော့ကို ငိုရှိုက်သံတွေကလဲ နေရာအနှံ့က ထွက်ပေါ်နေတယ်။

အဝတ်ဖြူပတ်ထား တဲ့ အအေးခန်း က ထုတ်လာခါစ ဆန်နီ့ အလောင်းဟာ ကိုဝင်းအောင်ရှေ့က သံဘီးတပ်တွန်းလှည်းပေါ်မှာရှိနေတယ်။

ကိုဝင်းအောင် နောက်က လိုက်လာတဲ့သူ နှစ်ယောက်ကတော့ ဦးနဲ့ လတ်လတ်။ လတ်လတ်က ဆန်နီ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်အဆောင် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လို့ ဒီနေ့ဟာ ဆရာ ဦးသက်ဦးရဲ့ ပထမဆုံးစနေ ကျူရှင်ဖျက်တဲ့နေ့ပေါ့။

ဆန်နီ့ ရဲ့ သံဘီးတပ် တွန်းလှည်းက ငိုရှိုက်သံ တွေ ထွက်ပေါ်လာနေတဲ့ အလောင်း တင်သံဘီးကပဲ လှည်းတွေ အစီအရီ နဲ့ ကြံတောရဲ့ အခန်းငယ် လေးတွေကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ ဆန်နီ့ တစ်ယောက် ဒီအခန်းငယ်

လေးတွေထဲ မှာ အသုဘ မရောက်ခင် တစ်ထောက် ဝင်နားစရာ မလိုတော့ ဘူးလေ။ အလောင်းပြင်မယ့် ခန်းမကို တန်းသွားရုံပဲ။ အသုဘချိန်က တစ်နာရီ ဆိုတော့ အခု ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ ကိုး။ အလောင်းပြင်မယ့် ခန်းမထိပ်မှာ သံဘီး တပ် ခုတင် တွန်းလှည်းကို တွန်းလာတဲ့ အမှုထမ်းက ထရပ် လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ပတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဖြူကို ဆွဲဖယ်လိုက်တယ်။

'ဆန်နီ့ ဆန်နီ့ရေ

လတ်လတ်ရဲ့ မချီတင်ကဲ ငိုရှိုက်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ခေါင်းကလေး ထဲ မှာ ပတ်တီးလေး စည်းထားတဲ့ ဆန်နီ့ဟာ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်က လူနာလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်။ ကိုဝင်းအောင် က အံ့ကြိတ် ထားရင်း ဆန်နီ့ မျက်နှာပေါ်က ရေခဲချွေးတွေကို ပိတ်ဖြူဝတ်နဲ့ အသာ အယာတို့ သုတ်ပေးတယ်။

'တောက်...ကွာ၊ ဟိုဟာမကြီး ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ'

ဒေါသငိုသံပါကြီး နဲ့ ဦးသက်ဦး က သံဘီးတပ် ခုတင်ကို လက်နဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့ ဆန်နီ့ ခန္ဓာကိုယ် လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။

'ဦးရယ်... အဲလိုမပြောပါနဲ့.'

+++++

'ဆံပင်ဖြိုးလို့ မရဘူး အစ်မ၊ ပတ်တီးနဲ့ သွေးတွေနဲ့.'

လတ်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် လတ် သူ့ကို မိတ်ကပ်တို့ပေးမယ်' လတ်က ဆန်နီ၊ မျက်နှာကလေးကို ကရင်းပတ်ဖိကလေး နဲ့ ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် သာသာလေး တို့ပေးတယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းနုရောင်ကလေးကို ဖွင့်တယ်။ ဆန်နီနှုတ်ခမ်း သားတွေက ဖြူရော်လို့။

'အဲဒီအရောင်ဆိုးလို့ မရဘူးအစ်မ၊ တအားရဲရဲကြီးဆိုမှ နှုတ်ခမ်းမှာစွဲတာ၊ လူသေနှုတ်ခမ်းမှာ သွေးမရှိ တော့ ဘူးလေ'

'ရှင်'

လတ်က မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်တယ်။

'ဘာမှမဆိုးနဲ့၊ မလိုဘူး'

ဦးက ဒေါသတကြီး လတ်ကိုအော်တယ်။

'အပေါ်ကလွမ်းဖို့ အဝတ်အစားရော'

'ဒီမှာပါတယ်'

'နေဦးဗျ၊ သူ့ပတ်တီးကို ဖုံးဖို့လိုတယ်၊ အဲ ဦးထုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ဦးတစ်ယောက် မျက်နှာပျက် သွားတယ်။ ဦး ရဲ့ နယူးရီးယား လက်ဆောင် ဦးထုပ်ကလေးလေ။

ဦးထုပ်ကလေး ကို ဦးကိုယ်တိုင် ဆောင်ပေးတယ်။

အပိုင်း (၃၈)

ကိုဝင်းအောင် ကတော့ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ နဲ့ ဆန်နီ ကို ပုဆိုး အသစ်လေး ဝတ်ပေးတယ်။ စပိုရှပ် အင်္ကျီ အစင်းလေးကို ဝတ်ပေးတယ်။

'ခင်ဗျားတို့ မိတ်ကပ်ခေါ်ဦးမလား'

အမှုထမ်း စကားကို ကိုဝင်းအောင်က ခေါင်းခါတယ်။ ခေါင်းဖြိုး၊ မိတ်ကပ်လိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး အတွက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ တစ်ရာပေးရတဲ့ မိတ်ကပ်ပြင်သမား ကောင်လေးတွေက အနီးအနားမှာ ရစ်ဝဲနေကြတယ်။

'ဆန်နီကို လတ်ခေါင်းဖြိုးပေးမယ်'

'ပန်းတွေပေးပါ'

ဦးကိုင်လာတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲက စံပယ်ပန်းတွေကို လတ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှင်းဆီ၊ သစ်ခွံ၊ သစ်ခွပန်း အဖြူလေးက ဆန်နီနောက်ဆုံး ရွှေ့ပေးခဲ့တဲ့ သစ်ခွပန်းအိုးလေးက ပွင့်တာ။ ဆန်နီ့မျက်နှာလေးဘေးမှာ စံပယ်ပန်း နဲ့ နှင်းဆီအနီလေး တွေကို ဝန်းရံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆန်နီ့ ရင်ဘတ် ပေါ်မှာရယ်၊ ယုတ်ထားတဲ့လက်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာရယ်။

ဇာအုပ်ဆောင်း ရှည်ရှည် နဲ့ ဆန်နီ့ကို အသာအယာ အုပ်လိုက်တယ်။

ဆန်နီ့ခေါင်းရင်းက ပန်းအိုး သုံးလုံးမှာ လတ်က နှင်းဆီတွေကို ထိုးစိုက်ပြီး အမွှေးတိုင် ကို ထွန်းညှိလှက်တယ်။

ဆန်နီ့ခေါင်းရင်းက ပန်းအိုး သုံးလုံးမှာ လတ်က နှင်းဆီတွေကို ထိုးစိုက်ပြီး အမွှေးတိုင်ကို ထွန်းညှိ လိုက်တယ်။

'ရော့ ဆန်နီ့ မင်းကို ငါမပေးရသေးတဲ့ မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံ'

ဦးက ဆန်နီ့ဘေးနားမှာ ဓာတ်ပုံလေးကို ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ဦးရဲ့ ပန်းပန်တွေကြားမှာ ဆန်နီ့ရယ် လေ အားရပါးရပြုံးလို့။

'ဆန်နီ့ရယ်'

လတ်က ငိုပြန်တယ်။ ဆန်နီ့ဟာ လတ်တို့ကျွေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်လေးကို နောက်ဆုံး စားသွားရတာ။

ဝုန်းခနဲ အသံကြီးနဲ့အတူ လတ်တို့ အခန်း ပါတုန်သွားတယ် ငလျင်လှုပ်တယ် လို့ ထင်မိသေးတယ်။ နောက်မှ နောက်မှ ဝရန်တာကနေ

ပြေးကြည့် တော့မှ။ ဟိုအောက်မှာ ဆန်နီ့နဲ့ အင်္ဂတေ အကျိုးအပွဲတွေ။ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း အဲဒီမြင်ကွင်းကို လတ် မမြင်ချင်ဘူး။

အသုဘရှုခန်းမထဲကို လူတွေ ရောက်စပြုလာကြပြီ။ ယပ်တောင်တွေ တင်လာတဲ့ အာကာ ကားလေး ရောက်လာတယ်။ အာကာက ဆန်နီ့အတွက် ယပ်တောင် ကုသိုလ် လုပ်တယ်လေ။ ယပ်တောင် ထုပ် ကို ကိုဝင်းအောင် လက်ထဲ ထည့်ပြီး အာကာက ဆန်နီ့ကို သွားကြည့်တယ်။ ခဏကြာတော့ တအစ်အစ်နဲ့ ရှိုက်ရှိုက်ပြီး အာကာငိုပါလေရော။ ဆန်နီ့မင်းကိုဆို ငါအမြဲတမ်း နိုင်ခဲ့တာပဲ။ မင်းသိပ်သည်း ခံ တာပဲ။ ငါခိုင်းသမျှ လဲ မင်းလုပ်ပေးတယ်နော်။

ငိုနေတဲ့အာကာနားမှာ သုဘရာဇာတွေက ဆန်နီ့အတွက် 'ခေါင်း'ကို လာချတယ်။ အဖြူရောင်ခေါင်း။

အာကာက ခေါင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အဘွား ပြန်တုန်းက အဘွားရဲ့ ခေါင်းကြီးကို သူနဲ့နှစ်ယောက် ထမ်းချပေးတဲ့ ဆန်နီ့ကို မြင်ယောင်လာတယ်။ ဆန်နီ့ဒီတစ်ခါတော့ ဒီခေါင်းထဲမှာ မင်းကိုထည့်ပြီး ငါထမ်းရမှာကွ။

ခန်းမထဲမှာ လူတွေပြည့်လာတယ်။ မြစ်မီးပြာလမ်းသွယ်ထဲက အသုဘပို့ ဘတ်စ်ကားတွေ လူအပြည့် အသိပ် နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ လူချစ်လူခင်များတဲ့ ဆန်နီ့ရဲ့ အသုဘရှု ပရိသတ်တွေလေ။

'အန်တီမေရီလာရှာပြီ'

လက်ကို တစ်ချက် ရှိုက်ရင်း ပြောတယ်။ ကားလေး တစ်စီး ပေါ်ကနေ အန်တီမေရီ့ကို ဆန်နီ့အစ်မတွေက တွဲ လာကြ တယ်။

'သား....၊ ဆန်နီ့....သားရေ..'

အန်တီမေရီ အော်လိုက်တဲ့အသံကို ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ကြဘူး။

အန်တီမေရီ က ဆန်နီ့ဘေး မှာ ရပ်ပြီး သားလုပ်သူကို မျက်ရည် တွေထဲကနေ ကြည့်တယ်။

'ဆန်နီ၊ ဆန်နီ့ဘွိုင် မာမို့ သား ဒုက္ခိတကလေး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မာမိခေါ်တာကို မထူးနိုင်ခဲ့ရှာဘူးနော်၊ မထူးနိုင်ရှာဘူး၊ သား၊ သားမက်မောတဲ့၊ သားမြတ်နိုးတဲ့ တိုက်ကြီးက ငါ့သားကို အသေသတ်လိုက်တာ သိရဲ့လား၊ သားချစ်တဲ့ သားအခန်းလေးကို သားခွဲသွားပြီပေါ့။

'မာမို့ကိုလေ မင်းအဲဒီနေ့က ဘာလို့ လမ်းထိပ်ထိလိုက်ပို့ တာလဲဟင်၊ မိုးရွာထဲမှာ မအေကို ထီးဆောင်း ပြီးလိုက်ပို့ပါတယ်နော်၊ လိုက်ပို့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မပြန်လာတော့ ကျွန်မသားလေး မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး'

အန်တီမေရီဟာ အရှူးမကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သားအတွက် သူရှူးနေတာပဲ။ မယ်အေးက ကိုဝင်းအောင် နားမှာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း သားသုတ ကို တင်းတင်းဖက် ထားမိတယ်။ သားသုတ နဲ့ ဘွားအေ ကို မယ်အေးလဲ အမြဲတမ်း ထားခဲ့ရတယ်။ သူတို့ မြေးအဘွားကလဲ အမြဲတမ်းထားခဲ့ရတာ။ သူတို့ မြေးအဘွားကလဲ အမြဲတမ်း ဝရန်တာမှာ ထွက်နေကြတာ။ တကယ်လိုသာ အပေါ် ဝရန်တာလိုပဲ မယ်အေးတို့ ဝရန်တာပြိုကျခဲ့ရင်...။ အို...သားရယ်၊ ကိုဆန်နီလေး ကို သားမြင်သလားဟင်။ ကြည့်ပါဦး သူသေရှာပြီ။

အာကာရဲ့ ကားကလေးက နောက်တစ်ခေါက် ထိုးဆိုက်လာပြန်တယ်။ ကားရှေ့ခန်းကနေ တုန်တုန်ယင်ယင် နဲ့ ဆင်းလာတဲ့ ဖိုးဘတင်ကို မြေးအမြွှာ

နှစ်ယောက်က တွဲလိုက်ကြတယ်။ ဖိုးဘတင်ရဲ့ နောက် က သားနဲ့ ချွေးမ က လိုက်လာကြတယ်။

'ဆန်နီ့ကို ငါကြည့်ချင်တယ်၊ ငါ့ကိုပြကြပါဦး၊ ငါ့ကို ပြကြပါဦး'

ဖိုးဘတင်က မြေးမတစ်ယောက်လက်ကို ဆုပ်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလိုက်တာနဲ့ အမြွှာမတစ်ယောက်က 'ဆန်နီ့ရေ'လို့ အော်ပြီး ငိုချလိုက်တယ်။ သနားလိုက်တာ ဆန်နီ့ရယ်။ စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ နင့်ကျမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ဟယ်။ နင်သေပြီတဲ့။ နင်ငါတို့ဆီ တီဗွီလာမကြည့် နိုင်တော့ဘူး။ ငါတို့ကို မိပူတိုက် မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အမှိုက်ပစ် မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ငါတို့နဲ့ နင်နဲ့ နောက်ဘယ်တော့ မှ မတွေ့ ရတော့ဘူးနော်။

'ဆန်နီ၊ အဘိုးနဲ့မင်းနဲ့ လဲချင်တယ်ကွာ ဆန်နီ့ရာ၊ အဘိုးက အသက်ကြီး ပါပြီကွာ၊ အသက်ကြီးပါပြီ'

ဖိုးဘတင်က ဆန်နီ့ဘေးမှာရပ်ရင်း တတွတ်တွတ် ရေရွက်တယ်။ လူလေး ဆန်နီ့။ မင်းကို အဘိုး ကြည့်ချင်လွန်းလို့ မင်းဆီကိုလာခဲ့တာ။ မင်းဆုံးတဲ့ နေ့က အဘိုးကို မကြည့်ရဘူးတဲ့။ အဘိုး ကြည့်ချင် တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ရန်ကုန်ထုံးစံကခက်တယ်။ သေတာနဲ့ အလောင်းကို ကြံတော အအေး တိုက် ဆိုတာကြီးထဲ ပို့လိုက်ရတာကိုး။

တို့အညာလို ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်ပြင်ဆင်ထားပြီး တစ်ချိန်လုံး တဝကြီး မကြည့်ရပါလားကွာ။ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းကွ။ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း။ ဘာလို့ တခြားနေရာမှာ သွားထားရမှာလဲ။ မကြိုက်ဘူး ကွာ။ အဘိုးတော့ မကြိုက်ဘူး။ တိုက်ခန်းလေးတွေ ကျဉ်းကျပ်တယ်တာတော့ ကျဉ်းကျပ်တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒါနောက်ဆုံးပဲလေ။ ဖြစ်အောင်ထားမယ်ကွာ။ အဘိုးစိတ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်အောင်

ထားမယ်။ ခုတော့ ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး။ သေကြောင်း ထောက်ခံစာတွေရော ဘာတွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ အဘိုးသေရင်တော့ အညာမှာပဲ ပြန်သေမယ်ကွာ။ အဘိုးရှေ့က အလျင် သွားနှင့်ပေဦးတော့။ သွားနှင့် ပေဦးတော့။

ဖိုးဘတင်ကို မြေးမတွေက ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဖိုးဘတင်က ဘေးကုလားထိုင်တွေမှာ ဟိုဒီကြည့်ရင်း အန်တီခင်လေးကို ရှာတယ်။ ခမျာလဲ ဒုက္ခ။ တူမအတွက် စိတ်ထိခိုက်လို့ မှ မဆုံးခင် စိတ်ထိခိုက် စရာ နောက်တစ်ခုက ထပ်ဖြစ်ရတာတယ်။ သူ့အခန်းမှာ ဖြစ်တော့ သူ့မှာ အပြစ်မကင်း သလို ခံစားရတာပေါ့။ တစ်ခါတည်း အိပ်ရာထဲလဲတာပဲ။ အင်း... ဒီကို မလာနိုင် လောက်ပါဘူး။ မလာတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဆန်နီ့ကို မကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

'ဆန်နီက သင်းတို့ အိမ်ဆို စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲ၊ စားစရာရှိစား၊ လုပ်စရာရှိလုပ်၊ အိမ်က ကလေး တွေနဲ့လဲ မတိမ်းမယိမ်းတွေ မဟုတ်လား၊ တီဗွီလာကြည့်လဲ သင်းတို့အိမ်ပဲ အမြဲတမ်း လာကြည့်တာ၊ သားကြီး မင်္ဂလာဆောင်တုန်း ကလဲ ဆန်နီက သိပ်အားကိုးရတာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလဲ သားက သူ့သူငယ်ချင်း အတွက် ယပ်တောင် ကုသိုလ်လုပ်တယ်'

မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းနဲ့ ဧည့်ခံကောင်းနေတဲ့ ချွေးမရဲ့ အသံစူးစူးကို ဖိုးဘတင်နောက်က ကြားနေ ရသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးလေး စိန်ကျောက်ကြောင်း ပွဲစားလုပ်နေတဲ့အသံ။ ဒီကလေးမ တယ်ခက် တာပဲ။

'သားရေ...သား'

အန်တီမေရီရဲ့ နှလုံးကွဲသံနဲ့ အတူ ဆန်နီ့ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်ကြပြီ။

မီးသဂြိုလ်စက်ဆီ သွားကြဖို့ ဆန်နီ့ခေါင်းကို ထမ်းမယ့်သူတွေ အများကြီး ရှေ့ထွက်လာကြသည်။ ရှေ့ဆုံး ကနေ ပုဆိုးတိုတို ကို ပြင်ဝတ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ ခပ်တည်တည် မျက်နှာကြီးနဲ့ ဆရာဦးသက်ဦး က ခေါင်းကို ထမ်းဖို့ အဆင်သင့်။ ဦးနဲ့အတူ ကိုဝင်းအောင် အာကာ၊ အာကာအဖေ၊ ပြီးတော့ မြစ်မ်းပြာလမ်းသွယ် ထဲက လူငယ်တွေပြီးတော့ ထူးခြားတဲ့ ဆန်နီ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၊ ဆန်နီ နဲ့ နံနက်တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကျ သူငယ်ချင်းလေး တွေက သူတို့လဲ ဆန်နီ့ခေါင်း ထမ်းမယ်တဲ့။ မျက်ရည် တွေနဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြပြီး ပြောရှာတယ်။ အန်တီမေရီမျာ ပိုပြီး ရင်ကွဲစရာ ဖြစ်ရတယ်။ ဆန်နီနဲ့ ဘဝတူ ဆွံ့အနားမကြားသေးတွေလေ။

ဆန်နီ့ခေါင်း ကို အားလုံးဝိုင်းထမ်းပြီး မီးသဂြိုလ်စက်ဆီ လာခဲ့ကြတယ်။

ဆန်နီ့အသုဘရှုပရိသတ်က နောက်ကနေ လိုက်ပို့ကြတယ်။

မီးသဂြိုလ်စက်နား အရောက်မှာတော့ တခြားခန်းမက ချလာတဲ့ အသုဘ တွေနဲ့ ရောနှောသွားခဲ့တယ်။ မီးသဂြိုလ်စက်ထဲကို ဆန်နီ့ကို ထည့်လိုက်ကြပြီ။

မီးသဂြိုလ်စက်တံခါးကြီး ခြိမ်းခနဲပိတ်သံကို ထိခိုက်တုန်လှုပ်ဖွယ် ကြားရသည်။

ခေါင်းတိုင်ဝက တလူလူထွက်လာတဲ့ မည်းညစ်ညစ် မီးခိုးလေး တွေနဲ့အတူ ဆန်နီတစ်ယောက် မြစ်မ်းပြာ သုံးထပ်တိုက်ကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားပြီပေါ့နော်။

ဆန်နီ့ရဲ့ ခုနှစ်ရက်မြောက် ရက်လည် ဆွမ်းသွတ် နံနက်မှာတော့ တိုက်ကလူတွေ အားလုံး ဆုံကြတယ်။ မြစ်မ်းပြာလမ်းသွယ် က လူတွေလဲ တော်တော်လာကြပါတယ်။ ရန်ကုန် ရက်လည် ထုံးစံ အတိုင်း

မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးက အိုးသူကြီး ကိုဝင်းအောင် ရဲ့ လက်ရာပေါ့။

ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ဆန်နီ့ရဲ့ လက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုဝင်းအောင် ရဲ့ လက်ရာမုန့်ဟင်းခါးကို စားကြရင်း ဒီလို ပွဲမျိုးဆို အလွန် ပျော်တတ် တဲ့ ဆန်နီ့ကို အားလုံးပဲ တမ်းတမိကြတယ်။ ရက်လည်မှာ အန်တီခင်လေးလဲ လာတယ်။ အန်တီခင်လေး ဝရန်တာဘက်ထွက်တဲ့ တံခါးကို အသေပိတ် ထားပြီး ကြောင်တွေအားလုံးနဲ့ နေနေတယ်လေ။ ဝရန်တာကို ပြန်မပြင်ရသေးဘူး။ ဦးကတော့လေ သူ့ဟာသူ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေရှာတဲ့ အန်တီခင်လေး နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေလို့တဲ့။ တစ်ခါတည်း မျက်နှာကြီး ကို သိသိသာသာ ဘေးလှည့်ထားတယ်။ အန်တီခင်လေးများသိရင် အားနာစရာ။

'ဖိုးဘတင်ကတော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်ရင်း လမ်းထဲက လူကြီးတွေနဲ့ 'ငယ်ငယ်တုန်း ကဆိုရင်' တရားဟောနေတာ၊ မုန့်ဟင်း ခါးတောင် ကောင်း ကောင်း မစားနိုင်ဘူး။

ဖိုးဘတင်သားနဲ့ အမြှာညီအမလဲလာတယ်။ ဖိုးဘတင် ချွေးမကတော့ ခဏလာပြီး သွားစရာ ရှိတာကိုသွားပြီ။ မလာနိုင်တာကတော့ အာကာ တစ်ယောက်ပဲ။

မြစိမ်းပြာလမ်းသွယ်ထဲက လူကြီးဝိုင်းကို စီးကရက်တဖွာဖွာနဲ့ အန်တီမေရီ ဧည့်ခံစကားပြောနေတုန်း တယ်လီဖုန်း သံက မြည်လာခဲ့တယ်။

အန်တီမေရီ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီး လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ထလာပြီး တယ်လီဖုန်းကိုင်တယ်။

'ဟဲလို...ပြောပါရှင်၊ ရှင်...ဘယ်သူ၊ ဟင် မွန်...မွန်လား၊ ရှိတယ်၊ အန်တီခင်လေးရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ် မွန် သားလေးဆုံးပြီး'

အန်တီမေရီ မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ အန်တီမေရီရဲ့ ဖုန်းပြောသံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အန်တီခင်လေးတစ်ယောက် ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ကလေးဖိလို့။

အားလုံးက အန်တီခင်လေးကို ကြည့်နေကြတယ်။ ဦးရဲ့ မျက်မှောင်ကြီးကတော့ ပိုကုတ်လာပြီး ခေါင်းကြီး က ပိုလှည့်သွားတယ်။ 'သူများအနာကို လာဆွနေတယ်ဗျာ၊ အဘွားကြီးမှာ မျက်ရည်ကျပြန်ပြီ'

'အို...ဦးကလဲ'

ဦးရဲ့ အားမနာတတ်တဲ့ အသံကျယ် ကြီးကြောင့် လတ်ဦးကို ဆွဲဆိတ်ရတယ်။

'ရပါတယ်၊ ရပါတယ်မွန်ရယ်၊ အန်တီခင်လေး ကို ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ ခဏလေးနော်'

+++++

'ဟဲလို...မွန်၊ မွန်ပြောချင်တာပြောခဲ့လေ၊ အန်တီခင်လေးက မပြောချင်ဘူးတဲ့၊ သူလဲ စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ အင်း... အင်းဟုတ်ပြီမွန်၊ ဟုတ်ပြီ၊ အန်တီမေရီ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော်'

အန်တီမေရီက ဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်စလေးတွေကို တို့သုတ်ရင်း အန်တီခင်လေးနားမှာ သွားထိုင်တယ်။

'မွန်က အန်တီခင်လေးကို စိတ်ပူလိုတဲ့၊ သူလာခေါ်ချင်တယ်တဲ့'

အလို.. သူခေါ်ရာကို ကျုပ်က လိုက်ရမယ်၊ အန်တီမေရီရယ်...၊ ကျွန်မအတွက် သူတကယ် စိတ်ပူတတ်ရင် ဒီလိုလုပ်မတဲ့လား လာကြည့်လေ၊ ကျွန်အကြောင်း သူသိရမှာပေါ့'

'ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အန်တီခင်လေးရယ်'

အန်တီခင်လေး စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ ရင်ဘတ်ကလေး ကို လက်နဲ့ဖိပြီး လက်ကိုင်ပဝါနဲ့လဲ နှာခေါင်းကို ခဏခဏ ညှစ်နေတယ်။

'ဒေါ်မေရီရေ၊ ဒီကိုခဏလာပါဦးဗျာ၊ စကားပြောစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့.'

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ဝိုင်းက အန်တီမေရီကို လှမ်းခေါ်တယ်။ အန်တီခင်လေးကို ကြည့်မရဖြစ်ပြီး ပြန်စို့တက်ကဲဖြစ်နေတဲ့ ဦးကို လတ်က အသာလက်ကုတ်လိုက်တယ်။ အန်တီမေရီနဲ့ လူကြီးတွေဝိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား နဲ့လှမ်းကြည့်တယ်။ 'ဒေါ်မေရီရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြားတာနော်၊ ဟုတ်မဟုတ် သေချာမသိဘူး၊ ဒေါ်မေရီကို သေချာသွားပြီး အလျင်စုံစမ်းထားရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့.'

အပိုင်း (၃၉)

အန်တီမေရီက ဖုန်းကိုလက်နဲ့ အသာပိတ်ထားရင်း အန်တီခင်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးဝေါ်ပြလိုက်တယ်။

'အန်တီခင်လေး မွန်က စကားပြောချင်လို့တဲ့'

အန်တီခင်လေးက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနဲ့ လက်ကလေးကာတယ်။

'မပြောဘူး၊ မပြောဘူး၊ ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်မပြောဘူး အန်တီမေရီ'

အန်တီခင်လေး အသံတွေက တုန်နေတယ်။

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒီတိုက်ပြိုကျတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူနေရန်မသင့်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ တိုက်ကို ချိတ်ပိတ်မယ်လို့ အသံကြားတယ်'

ချိတ်ပိတ်မယ် ဟုတ်လား။ လတ်က အန်တီခင်လေးလိုပဲ ရင်ဘတ်ကို ဖိလိုက်မိတယ်။ တိုက်ကိုချိတ်ပိတ်တော့ လတ်တို့က ဆင်းပြေးရမှာပေါ့။ ဟုတ်လား။ မီးဖိုဝါမှာ ပေါ်လာတယ်။ ဖိုးဘတင်အသံလဲ တိမ်သွားတယ်။ အန်တီခင်လေးမျက်နှာကတော့ သွေးမရှိတော့ဘူး။ အမြွှာမနှစ်ယောက်ကလဲ မျက်လုံးကလေး တွေဝိုင်းလို့။

'ကျွန်တော်တို့ ကြားတာပြောတာနော်၊ ဒေါ်မေရီတို့ ဘက်က ပြင်ဆင်ထားဖို့ သတိပေး သင့်တယ်ထင်လို့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ချိတ်ပိတ်မယ်ဆိုတော့ ဒီတိုက်ကြီးကို...'

'ဒီတိုက်ကြီးကို ဖြိုပစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်သာ ချိတ်ပိတ်မယ် ဆိုရင် ပြောတာပါ၊ လူနေဖို့ မသင့်ဘူး ဆိုရင် ဖြိုပစ်တာပဲလေ၊ ပြီးတော့မှ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ပြန်ဆောက်ပေါ့၊ ဒါပေါ့'

'ဘုရား...ဘုရား၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဝရန်တာကို ပြန်ပြင်မှာပါ၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ပြန်ပြင်မှာပါ'

အန်တီခင်လေး ရဲ့ ဘယ်သူ့ကို အသနားခံမှန်းမသိတဲ့ ညောင်ညိုညို အသံလေး ပေါ်လာတယ်။

'မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့က သတိပေးတာပါ၊ အားလုံးပဲ စုံစမ်းစမ်းနဲ့ လုပ်ကြပေါ့ဗျာ'

စီးကရက်မီးညှို့နေတဲ့ အန်တီမေရီလက်တွေ တုန်နေတယ်။

ဦးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲကနေ ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

လတ်က နောက်ကနေ အပြေးလိုက်တယ်။

'နေပါဦးဦးရယ်၊ လတ် ကြောက်တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဘဝကို လတ်ကြောက်တယ်။ အို... လတ်တို့ အားလုံးပဲ ကြောက်ကြပါတယ်။

လတ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ ဦးရယ်...ဟင်။'

'ဟင်...လို့...ဦး၊ လတ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲလို့'

မရပ်မနားမေးနေတဲ့ လတ်ရဲ့မေးခွန်းကို ဦးက မိုးပြိုသလို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတဲ့ ခြေသံတွေနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်တယ်။

'အန်တီမေရီကတော့ အားလုံးစုပေါင်းပြီး အသနားခံစာတင်မယ်တဲ့'

'အင်း'

'ပြီးတော့ ကိုယ့်အခန်းတွေကို ခိုင်အောင်ပြင်ကြရမယ်တဲ့၊ ဟုတ်တယ် ဦးရဲ့ ဟိုသတင်းစာပါတဲ့ တိုက်လို ပြိုကျရင်လဲဒုက္ခ၊ တိုက်ကို ချိတ်ပိတ်လို့ နေပြန်ရင်လဲ ထပ်ပြိုမှာကြောက်ရသေးတယ်၊ အဲဒီပြိုတဲ့တိုက်ဆို ဆောက်နေတုန်း မို့နော်၊ သနားပါတယ်၊ အလုပ်သမားလေးတွေ၊ သေကြတာ၊ အင်္ဂတေ အကျိုးအပဲ့တွေပိတာတဲ့'

'ဖြစ်မှာပေါ့လေ'

'အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြိုကျလို့ သေခါမှသေရော၊ တိုက်ချိတ်ပိတ်ပြီး ဆင်းပြေးရမှာပဲ လတ်ကြောက်တယ်ဦးရယ်'

'အို...လျှောက်တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ စိတ်ပင်ပန်းတယ်'

'မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူးဦးရဲ့၊ လတ်ညဆို အိပ်မပျော်ဘူး၊ လတ်တို့မှာ ဒီအခန်းလေးကို ပိုလှုံပြီး စုဆောင်းမိလို့ ဝယ်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုထိ ကိုယ်ပိုင်လို့လား၊ သူများကြွေးတွေ ဆပ်နေရတုန်း၊ ခုချိန်ဝယ်မယ်ဆို ခုပေါက်ဈေးနဲ့ လတ်တို့ အနားတောင်မကပ်နိုင်ဘူး၊ အလျင်ဈေးနဲ့ ဝယ်တာတောင် ဈေးအချို့ဆုံး အပေါ်ထပ်ပဲ တတ်နိုင်တာ၊ ပြိုကျရင် သေဖို့သေချာတဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်လေ၊ အို...ဘာဖြစ်ဖြစ် လတ်အခန်းလေး ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး'

'ဪ... ဒေါ်ချတ်လစ်ရယ်၊ ဒီတိုက်ပေါ်က လူတွေအကုန်လုံး ခင်ဗျားလို ချည်းပေါ့ဗျာ'

ဦးအသံက နူးညံ့နေတယ်။ လတ်ပန်းလေးကို ညင်ညင်သာသာ လာဖက်တယ်။ လတ်က ဦးကို အားကိုးတကြီး သိမ်းကျုံးဖတ်လိုက်တယ်။

'ဦး... တကယ်လို့ဖြစ်ရင် လတ်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲဟင်'

'အိမ်ငှားနေမှာပေါ့၊ ချတ်လစ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ'

ဦးသူငယ်ချင်း ကထဲ မိန်းမ ယူတော့မယ်နော်၊ လတ်တို့ အိမ်ကလဲ နေလို့မဖြစ်ပါဘူး'

'အိမ်ငှားနေတာ ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ချတ်လစ်ရယ်၊ အိမ်ငှားနေပြီးတော့ ပိုက်ဆံပြန်စုပြီး ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ကျယ်တဲ့ ပထမထပ်လို အခန်းမျိုးဝယ်မှာပေါ့၊

ကျုပ်က ဒီအခန်းကို စိတ်ကုန်နေတာကြာလှပြီ၊ လူနှစ်ယောက် တောင်မရှောင်သာ တဲ့အခန်း၊ အိမ်သာကတစ်လုံးတည်း၊ အမြင့်ကြီး တက်ရတာ ခူးနာတယ်'

'ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ဦးသွားဝယ်မှာလဲ၊ ဒီအခန်းဖိုး တောင် ကြွေး မကြေးသေးတာ'

'ဖြစ်လာမှာပေါ့ဗျာ'

'ဟင့်အင်း ဦးကိုလတ်မထားချင်ဘူး'

ဦးပန်းမှာ ပါးအပ်ရင်း လတ်က မျက်ရည်ဝဲစပြုတယ်။ ဦးက လတ်ကျောလေး ကို အသာအယာပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်တယ်။

'မဖြစ်သေးတာကို တွေးပြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး'

စိတ်တိုစပြုလာတဲ့ ဦးရင်ခွင်ထဲမှာပဲ လတ် ကတော့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဦးမကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တယ်။

'တပည့်တော်မ တို့ ဒီအခန်းလေးကနေ ဘယ်ကိုမှ မပြေးရပါစေနဲ့ ဘုရား'

ဖိုးဘတင်တို့ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ် အောက်လွှာမှာပေါ့ အမွှေးတိုင်နံ့နဲ့ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ သစ်သားစ မီးရှို့ နံ့ တွေ တစ်ခန်းလုံး ပျံ့နှံ့နေတယ်။

ခွေးမလုပ်သူရဲ့ တိုက်ချိတ်မပိတ်ရေး၊ အိမ်မပြောင်းရရေး ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ဆရာတွေရဲ့ ယတြာ တွေကလဲ အိမ်မပြောင်းရဘဲ

အိမ်မီးလောင်မယ့် ကိန်းပါလား။ ညဦးကတည်းက ရှို့လိုက်တဲ့ သစ်သား ကို သစ်သားစ၊ ရှို့ရမယ့်နေရာကလဲ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ။

ချွေးမကတော့ ရှို့တယ်။ ဆရာတေပြောတဲ့အတိုင်း သစ်တိုသစ်စ တွေကို ဓားနဲ့နှစ်ခြမ်းခွဲ ခွဲပြီး ရှို့လိုက်တာ ဆိုတာ။ ပြီးတော့ပါသေးတယ်။ အထုပ်ကလေး ထဲ က ဆေးမှုန့်ကို မီးလောင် နေတဲ့ သစ်တို သစ်စ တွေပေါ် ဖြူးဖြူးချရသေးတယ်။ ရှဲခနဲ၊ ရှဲခနဲ မီးတောက်တောက်သွားတယ်။

ဖိုးဘတင် မပြောချင်တော့ပါဘူးလေ။ သူ့လဲစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သူယုံရာ သူလုပ်တာ ပေါ့လေ။ မပြောပါဘူး။ သားလုပ်တဲ့ ကောင် ကတော့ မျက်နှာပျက်ပျက် နဲ့ ခမည်းခမက် စွန့်ကြဲပစ္စည်း ရေခဲသေတ္တာလေးထဲက ဘီယာလေး သောက်ပြီး စိတ် ထဲ ညစ်တယ်။

ချွေးမမှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တယုတယ တခမ်းတနားထားပြီး၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် ပြစား၊ ပြစား လုပ်ရတဲ့ ရေခဲသေတ္တာ ကို တောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တာကြာပြီ။

တိုက်ချိတ်ပိတ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးက အားလုံးကို ဖိစီးနေကြတယ်။

အင်း.... အဲဒီအားလုံးထဲမှာ ဖိုးဘတင်ကတော့ မပါဘူးဆိုရင် အားလုံးက ဒေါသဖြစ်ကြမှာပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကတော့ သိပ်ဝမ်းမနည်းလှတော့ပါဘူး။ လောကဓံကို ဆင်ခြင်နိုင်ပါတယ်။ လောကဓံတွေကို ကြုံခဲ့ဖူးပြီလေ။ စစ်အတွင်းတုန်းက အိမ်မီးလောင်တယ်၊ စစ်ပြေးရင်း မြေကြီးပေါ်အိပ်၊ ချုံတော ထဲ အိပ်ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထမင်းလဲ နှစ်ရက်သုံးရက်ငတ်ခဲ့ဖူးပြီ။

တစ်ခါသားလုပ်သူ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်တစ်ခါမီးလောင်တယ်။ မီးလောင်တယ်ဆိုတာ သူခိုးခိုးတာကမှ ပစ္စည်းကျန်ဦးမယ်။ မီးလောင်တာက ဘာမှမကျန်ဘူး။ ဘဝကို တစ်ကနေပြန်စရတာပဲ။ အစက ပြန်စရတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူက လုပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့ရတာပဲ။

တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဖိုးဘတင်မှာက အိမ်မရှိတော့ပေမယ့် မြေရှိတယ်လေ။ မြေက ကျန်နေသေးတာကိုး။ ဒီမြေပေါ် မှာ တဲပြန်ထိုးဦးတော့၊ နေရာမပျောက် ဘူးပေါ့။ အင်း...ခုသားများပြေးရမယ့်ကိန်းက နေစရာ ပျောက်မယ့် ကိန်း။ အင်း..သူတို့ စိတ်ညစ်ကြတယ်ဆိုတာလဲ အဆိုး မဆိုပါဘူး။ သူတို့ပြောသလို ရန်ကုန်မြို့ မှာ အရေးကြီးဆုံး နေစရာဆိုတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ အဲဒီနေစရာ အပိုင်လေး တစ်ခုဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ ကိုယ့်လက်တွေ့ပါ။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ အခန်းလေး ရှည်မျောမျောလေးကို သုံးသိန်း ပေး ဝယ်ရ တာပဲကြည့်။

ဖိုးဘတင်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အကယ်တန္တဖြစ်ခဲ့ရင် တိုက်ပေါ်က ဆင်းရရင် ဖိုးဘတင် အညာပြန်မယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဖိုးဘတင် ခုထပြန် ခုတောင် ရတယ် ယမန်နေ့ကပဲ ဖိုးဘတင်ရဲ့ ကျန်တဲ့ လယ်နှစ်ကွက်ကို လုပ်စား နေတဲ့ အမယ်ကြီးရဲ့ တူနဲ့တူမဘုရားဖူးအဖွဲ့နဲ့ ပါလာကြရင်း ဖိုးဘတင်ဆီ ရောက်လာတယ်လေ။ ဒီအိမ်ပြဿနာ ဘာညာသူတို့မသိပါဘူး။ သူတို့က ရိုးရိုးခေါ်ရှာတာပါ။ သူတို့ဆီ တစ်လှည့် လာနေပါဦး လားတဲ့။ ဖိုးဘတင်ဒီမှာ မပျော်မှန်းလဲ သူတို့ သိတယ်။

အင်း...အဲဒီကတည်းက ဖိုးဘတင် တစ်ခါတည်းစိတ်ကူးလိုက်သား။ သားနဲ့ ချွေးမ လက်မခံနိုင်တာ၊ ခံနိုင်တာ က တစ်ပိုင်းလေး။ ဖိုးဘတင် စိတ်ကူးက။

'မေကြီး...မေကြီး၊ ဟိုမှာ မျက်နှာကြက် ၏ကို မီးစွဲတော့မယ်

ဖြူပြာ ရဲ့ အထိတ်တလန့်သံကြောင့် ဖိုးဘတင် လက်ထဲက စိတ်ပုတီး လွတ်တောင်ကျတယ်။

'ဟဲ့...နေနေ၊ မငြိမ်းလိုက်နဲ့ နော်၊ မစွဲပါဘူး၊ ဖယ်ဖယ်၊ ငါ့ဟာငါရွေ့မယ်'

ဘုရားစင်ပေါ်က ဆေးဖယောင်းတိုင်လား၊ အင်းဖယောင်းတိုင်လား မသိတဲ့ ဖယောင်းတိုင် အကြီးကြီး တစ်ချောင်း ကို ချွေးမလုပ်သူက သူကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ဖြုတ်ယူတယ်။

ဘယ့်နယ်၊ သူကသာ မစွဲပါဘူးဆိုတာ၊ ဟိုဘုရားစင်မျက်နှာ ကြက်ဇာစလေး မည်းနေပြီ။ ကလေးမြင် လို့ တော်သေးတယ်။ အင်း... ခက်ပါတယ်။

'ဖေကြီးရေတကယ့်တကယ်များဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ အာကာတို့ အိမ်ပဲသွားရမှာပဲ'

'ဘယ်လို'

'သားတို့အိမ်ပေါ့၊ ဖေကြီးကလဲ'

'သားတို့အိမ်ဆိုတာ... သူ့ယောက္ခမအိမ်ကို ပြောတာမဟုတ်လား'

'အင်းပေါ့လေ၊ သူတို့အိမ်မှာ လူနည်းနည်းလေးပဲ၊ အာကာနဲ့မှ လေးယောက် ရှိတာ၊ အိမ်ကအကြီးကြီး'

'အို... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘာလို့နေရမှာလဲ၊ မျက်နှာငယ်အောင်ကွာ'

'ဘာလို့ ငယ်ရမှာလဲ၊ ယောက္ခမအိမ်ဟာ သားအိမ်ပေါ့၊ သားအိမ်ဟာ မေကြီးတို့အိမ်ပဲ'

'ဘာမှ မဆိုဘူး၊ အဲဒါကိုတော့ ဖေကြီး လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ မနေဘူး၊ အိမ်ငှားနေမယ်'

'ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ဖေကြီးသိတာ နည်းနည်းလေး၊ ခုခေတ်စပေါ်ဈေး နဲ့ အိမ်ငှားလိုက်ရင် သင်း အခု ရင်းနေ တဲ့ အရင်းအနှီးလေးပြုတ်သွားမှာပေါ့၊ ကဲ.. အဲဒီတော့ ဘာနဲ့စားမလဲ'

သားလုပ်သူငြိမ်သွားတယ်။ ဖိုးဘတင်က ဝင်ပြောဖို့ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပေမယ့် ချွေးမ အသံ ထွက်လာပြန်တယ်။

'အမေ တို့ အိမ်သွားနေရင်လဲ ဖြစ်တော့ဖြစ်ပါတယ်'

'အဲဒါလဲ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မေကြီး မောင် က ရှိသေးတယ်လေ'

'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားကြီး နဲ့တော့ သမီး တို့ မနေချင်ဘူး'

'ဘာ မနေချင် ရမှာလဲ၊ အဲဒါ နင်တို့ ဘွားအေပဲ'

ချွေးမမျက်လုံးတွေက ဖိုးဘတင်ဘက် တစ်ချက်ဝေ့လာတယ်။ မအေ ဝေ့တော့လဲ အမြွှာမနှစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းလေး တွေစုပြီး ငြိမ်သွားကြရှာပါတယ်။

ဖိုးဘတင် ချောင်းဟန့်လိုက်ပြန်တယ်။

'အဖေ့စိတ်ကူး ကို မင်းတို့ ပြောချင်တယ်ကွာ၊ အားလုံး စဉ်းစားဖို့ပါ၊ မင်းတို့ လက်ခံချင်မှခံပေါ့၊ အဖေ ဇွတ် မတိုက်တွန်းပါဘူး'

မြေးမနှစ်ယောက်က အဘိုးကလဲ လေရှည်ရန်ကောဆိုတဲ့ စိတ်မရှည်တဲ့ အမူအရာကို ပြကြတယ်။ သား လုပ်သူ ကတော့ လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ချွေးမ က တော့ နားတော့စွင့်နေပုံ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားစင်ပေါ်က စလောင်းဖုံး ထဲ ဆေးမှုန်သွား သွားဖြူးလျက်ပဲ။

'ဒီလိုကွာ၊ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း မိုးပြိုမယ် မပြိုဘူး မဆိုနိုင်ဘူး၊ ပြိုခဲ့သည်ရှိသော် အဖေက တော့ အညာ ပြန်မယ်'

သားလုပ်သူဆီ က 'ဟာ' ဆိုတဲ့ ကန့်ကွက်သံ ထွက်လာပေမယ့် ကျန်တဲ့ သားအမိသုံးယောက်ကတော့ ကန့်ကွက်ခြင်း ငြိမ်သက်နေတယ်။

'ဟုတ်တယ်အဖေ ပြန်မယ်၊ အဖေ မင်းအမေရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ ခေါင်းချချင်တယ်၊ အဲ... မင်းတို့ကိုလဲ အညာ ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အဖေခါချင်တယ်၊ ဟိုမှာ'

ဖိုးဘတင် စကားမဆုံးသေးဘူး၊ သားအမိသုံးယောက်ရဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကန့်ကွက်သံတွေ ပေါ်လာတယ်။

'ဘိုးဘိုးကလဲ မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ဘိုဘိုးသားအလုပ်နဲ့ ကလေးတွေ ပညာရေးကလဲ ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ သင်းတို့က အညာမှာ ဘာသွား လုပ်စားမှာလဲ'

ပြုံးပြုံးလေး နဲ့ ချိုချိုကလေး ပြန်ပြောနေတဲ့ ချွေးမမျက်နှာမှာ ဖိုးဘတင်ကို စိတ်ပျက်ခြင်းနှင့် အထင်သေးခြင်း တွေ အတိုင်းသား ပေါ်နေတယ်။ 'ဟုတ်တယ် သမီး တို့ကတော့ အညာ ကို လုံးဝပဲ ပျင်းစရာကြီး၊ မနေချင်ပါဘူး'

'အသာနေစမ်း ဖြူပြာ၊ လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာကို၊ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးက ပြန်နေမယ် ဆိုသာဆိုတာ၊ ဘယ်အိမ် မှာ နေမှာလဲ၊ အိမ်မှမရှိတော့တာပဲ ကဲ... သင်းတို့ လိုက်ရင်လဲ ဘယ်အိမ်မှာသွားနေမလဲ' 'အေး... အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုနေ့က အိမ်လာတဲ့ အဖေတူတွေ လင်မယား ရှိပါရောလား၊ သူတို့ အိမ် က အကျယ်ကြီး၊ အဖေနေရင်တော့ သူတို့ အိမ်မှာနေမှာပဲ၊ သူတို့ကလဲ ခေါ်တယ်၊ မင်းတို့ကြားပါတယ်'

'အဖေ ကလဲ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်နေလို့ဖြစ်မလဲ'

'နေပါဦး နေပါဦး၊ အဖေပြောတာ နားထောင် ပါဦးကွာ၊ မင်းတို့သာ လိုက်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့ လုပ်စား နေတဲ့ အဖေမြနှစ်ကွက် ကို အဖေရောင်း ခိုင်းမှာပေါ့ သူတို့မှာ ထမင်းစားဖို့တော့ တခြား မြေလေး တစ်ကွက် ရှိပါတယ်'

'အဖေရာမလွယ်ပါဘူး၊ အိမ်ရှိပြီထား၊ အဓိကက အလုပ်အကိုင်ပဲ'

'ဟုတ်တယ်ဘိုးဘိုးရဲ့'

ချွေးမ အသံက ခုနကထက်ပိုပြီး ချိုမြလာတယ်။

'မြေ နှစ်ကွက် ရောင်းပြီး ဟိုမှာ သွားနေမယ့် အတူတူ ဒီမှာပဲ ရရာလေးဖြစ်ဖြစ် ဝယ်လိုက်မှာပေါ့ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဒီတိုက် ဝယ်တုန်း ကသာ အဲဒီမြေကွက်ရောင်းလိုက်ရင် ဒီတိုက်ထက် ပိုကောင်းတဲ့အခန်း ရတာပေါ့နော် ဖေကြီး'

ဖိုးဘတင် စကားပြောရတာ မောလာတယ်။ ပင်ပန်းလာတယ်။ ကိုယ့်စကား ကိုယ့်စေတနာက သူတို့ အတွက် အရာ မထင်လိုက်တာနော်။

အေးလေ ကြောင်အိုတော့လဲ ကြွက်မလေးစားတော့ဘူးပဲ။ ချွေးမ ချွေးမ ပြောလိုက် မိတာနဲ့ ပွဲစားမျက်စိနဲ့ မြေနှစ်ကွက်ကို မြင်သွားပြီ။ သားကနေ တစ်ဆင့် အဖေ့ကို ရောင်းခိုင်းဖို့ သူကြံတော့မယ်။ ရပါတယ်၊ ဖိုးဘတင်ကလဲ ရပါတယ်၊ တိုကတူကလေးတွေကလဲ မရမရှိစေရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုနေ့က အဲဒီ တူကလေးလာတုန်းကတော့ ထမင်းလေး တစ်နပ်ကျွေးဖို့ကို ရှောင်လိုက် တိမ်းလိုက် တာ၊ ဖိုးဘတင်က ပြောနေတယ်၊ ဟေ့မင်းတို့ ထမင်းစားခဲ့ကြလား၊ မစားရသေး ဒီမှာစားကြနဲ့ လူကြီး ပြောနေတယ်၊ ဟိုကလေးတွေကလဲ တောသူတောင်သား ဆိုတော့ ဆွေအိမ်မျိုးအိမ် ဆိုတော့ ထမင်းစားချင် ရှာပုံရတယ်။ အဲဒါကို သူ့ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲရေ တစ်ပုလင်းနဲ့ပဲ နှစ်သိမ့် လိုက်တယ်လေ။ ဖိုးဘတင် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

+++++

အပိုင်း (၄၀)

ဖိုးဘတင် ကြည့်နေတာကြာပြီ အကျင့်၊ အကျင့်၊ ထမင်းကျွေးရမှာ ကြောက်တဲ့ အကျင့်ဟာ သူတို့အကျင့်ပဲ။ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေထဲမှာ ညအိပ် ဧည့်သည်နဲ့ ထမင်းကျွေးရမယ့်ဧည့်သည်ဆို ဘယ်လို ကြောက်ကြမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်လို ဝန်လေးကြမှန်း မသိဘူး။ ဒါဟာ ရန်ကုန်ထုံးစံ၊ မြို့ကြီးပြကြီး ထုံးစံသာ ဆိုရင်တော့ ဒီထုံးစံ ဒီအလေ့အကျင့်တွေကြားမှာ ဖိုးဘတင် မပျော်ပိုက်လိုက်တာ။ ဪ... ဖိုးဘတင်တို့ အညာ မှာတော့လဲ အိမ်ဧည့်သည်လာရင် ဘယ်လို ထမင်းကျွေးချင်မှန်းမသိဘူး။ ဘယ်လို အိပ်စေချင်မှန်း မသိဘူး။ ကွာပေတယ်၊ ကွာပေတယ်။

'အင်း မင်းတို့ သဘောပေါ့လေ၊ အတင်းလိုက်ရမယ် အဖေမခေါ်ပါဘူး၊ အလုပ်အကိုင်ဆိုတာကလဲ တကယ် တော့ ဒီလောက် ပူစရာမရှိပါဘူး၊

အဖေအလျင်က လုပ်တဲ့ ပဲလှောင်၊ ဂျုံလှောင်လုပ်ရင်ကို တို့ တောစားစရိတ် က အသာလေး ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေပြောချင်တာက တစ်ခုလဲရှိသေးတယ်။ မင်းတို့ လင်မယား က အသက်ရလာပြီ၊ အသက်ရလာတဲ့အချိန်မှာ ကျန်းမာရေး အတွက် လေကောင်းလေသန့် ရတဲ့နေရာ၊ စိတ်လက်ကျယ်ဝန်းမယ့် နေရာမျိုးလေးမှာ နေနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ အဖေ မင်းတို့ကို ခေါ်တာ အဲဒီအချက် အများကြီးပါတယ်။ ဒီမှာနေရတာ အဖေနေကြည့်တော့ သိပြီကွာ'

'ဖေကြီးတို့အညာမှာလဲ မြေဈေးတွေ တက်နေမှာပေါ့နော်၊ ဒီမှာတောင် ဒါလောက် တက်နေတာနော်၊ မြေ က အကျယ်ကြီးဆို ကောင်းမှာပဲ'

'ဖေကြီးတော့မသိဘူး'

'သမီးတို့ကတော့ နေခြင်းနေရင် ကိုအာကာတို့အိမ်မှာပဲ နေမယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ ဒက်ခဲလဲရှိတယ်၊ ကားလဲ ရှိတယ်'

'အေးလေ အဲဒါကို သမီးတို့ဖေကြီးက တစ်ခါတည်းဖြစ်နေလိုက်တာ'

'ဖေကြီး ဟိုမှာဆို ဖေကြီးနေ့တိုင်း ဘီယာသောက် ရမှာနော် မနေချင် ဘူးလား'

'သမီးတို့ ကလဲကွာ၊ ကဲသမီးတို့ မေကြီးကိုလဲ မေးကြည့်ပါဦး၊ သူ့ခမည်းခမက် တွေက ခေါ်မှာလားလို့ ဒီမိသားစုကြီး ကို၊ ကဲ'

'အို..ခေါ်ပါတယ်ရှင့်၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့.'

'ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ'

'ဪ...ဖေကြီးရယ်၊ ဖေကြီးနဲ့တော့ ခက်သေးတယ် ဒီကိစ္စတွေ' ဖိုးဘတင် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း နာကျင်လာတယ်။ အရေးတစ်ခု လုပ်ပြီး စကားလေးများ ပြန်ကြပါဦးလို့၊ ဖိုးဘတင် အော်လိုက်ချင်တယ်။ ဖိုးဘတင်ကို အနားမှာ ရှိလေရဲ့လို့ မအောက်မေ့ဘဲ သူတို့ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေ လိုက်ကြတာ။ ဒီအဘိုးကြီး ဟာ ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အဘိုးကြီး၊ ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကိုပဲ ပြောတတ်တဲ့ အဘိုးကြီး၊ အလကား အဘိုးကြီးပေါ့၊ တော်ပြီပေါ့၊ ချောင်ထိုး ထားလိုက်ကြပေါ့ ကြောင်ကြီးက အိုပြီပဲ။

ဖိုးဘတင် စိပ်ပုတီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်လိုက်တယ်။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်တယ်။

'မင်း တို့ ခမည်းခမက်အိမ်မှာ သွားနေရင် အဖေ့ကို အညာပြန်ပို့၊ အေး.. အညာက လက်မခံရင်လဲ အဖေလူအိုရုံ ကို သွားမယ်'

တုန်ယင်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်နိုင်တဲ့ ဖိုးဘတင်အသံကြောင့် မိသားစု စကားတွေ ရပ်သွားတယ်။ ငြိမ်သွား တယ်။ သားလုပ်တဲ့သူရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရတယ်။

'အဖေ ကလဲ မဟုတ်တာ တွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ သေချာသေး တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေအညာ ပြန်စရာလဲ မလိုဘူး၊ လူအိုရုံသွားစရာလဲ မလိုဘူး'

'ဟုတ်သားပဲ အဘိုးကလဲ၊ အသနားခံစာ တင်မှာပါတဲ့ ဆိုနေမှနေ့... မေကြီးရာ'

'မသိပါဘူး ပြောတာပဲ၊ ကိုယ့်အခန်းလေးက ကိုယ်ဘယ်မှမပြေးရင် ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်သူ ဆီမှ မပြောင်း ရင် ကောင်းတာပဲ'

ချွေးမစိတ်ရှုပ်သံနဲ့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲ ထသွား တယ်။ သမီးနှစ်ယောက် မအေ နောက် လိုက်သွားတယ်။

သားလုပ်သူက စိတ်အိုက် လက်အိုက်ပုံနဲ့ ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားတယ်။

ဖိုးဘတင် က စိပ်ပုတီးဆုပ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘုရားစင်ကို လက်အုတ်ချီလိုက်တယ်။

'ဆန်နီ ရပ်တဲ့ ဝရန်တာ ပြိုမကျဘဲ တပည့်တော်အမြဲထိုင်နေတဲ့ ဝရန်တာ ပြိုကျပါတော့ဘုရား၊ တပည့် တော် ဝဋ်ကျွတ်ချင်ပြီ'

ဖိုးအောင် ရဲ့မယ်အေး တစ်ယောက်ကလဲ ဦးရဲ့ လတ်လိုပဲ မေးခွန်း တစ်ခုကို ထပ်တလဲလဲ မေးတယ်။

'ဖိုးအောင်... မယ်အေး မေးတိုင်း စိတ်ညစ်ရင်ပိုပြီး ပြုံးဖြူ ဖြစ်လာပြီး ပိုပြီး စကားများ လာတတ်တဲ့ ဖိုးအောင် အကျင့် အတိုင်း မျက်နှာပျက်နေလျက် က ဖိုးအောင် ပြုံးဖြူ ပိုဖြစ်လာတယ်။

'ဟင် ဖိုးအောင်၊ မယ်အေးတို့က ဘယ်ကို ပြေးကြမလဲဟင်'

'အိုလံပစ် ကိုပေါ့ကွ'

'ဖိုးအောင်ရယ်...မယ်အေး အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ် သိရဲ့လား'

'အို... အတူတူပါပဲကွယ်၊ ဖိုးအောင်လဲ အရမ်းအရမ်းကို စိတ်ညစ်တာပါပဲ'

'အန်တီမေရီ ဘာပြောသေးလဲဟင်'

'ဟ...သူလဲ အရမ်းကို၊ အရမ်းကို စိတ်ညစ်တဲ့အကြောင်း ပြောတာပေါ့၊ သူ့အလွှာတစ်လွှာကို ဆန်နီ သနားပြီး မရောင်းခဲ့ဘဲ အသုံးအစွဲခြိုးခြံခဲ့ရတာတဲ့၊ မရောင်းလိုက်ရတော့ ခုတကယ်လို့ တိုက်ဖျက်ရရင်သူ တစ်ပြား မှ မရဘဲ ဆုံးမှာတဲ့၊ အောက်ထပ် ဆိုတော့ ငါးသိန်းလဲဟုတ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အသနားခံစာ တင်မယ်တဲ့၊ ဒါပဲ'

'သူက တော်ပါသေးတယ် ဖိုးအောင်ရယ် မြေပိုင်တာပဲ နေစရာ မပျောက်ပါဘူး'

'ဟ... နေစရာ မပျောက်ပေမယ့် ငွေလေးငါးဆယ်သိန်းပျောက်တာလဲ နည်းလား၊ လုပ်မနေနဲ့ ဒီတိုက်ပေါ် က ဆင်းပြေးရမယ့် လူတွေထဲမှာ တို့က အတော်ဆုံး ဗျနော်၊ ဆင်းပြေးရတာချင်းအတူတူ တခြားလူတွေက ငွေလေးငါးသိန်း ပါ ထားပစ်ခဲ့ရတာ၊ ဟဲဟဲ တို့က ထားပစ်ခဲ့ရ တစ်သောင်း နှစ်သောင်းပဲ မယ်အေးရ'

'ဒါပေမယ့် ဖိုးအောင်ရယ်၊ သူများတွေက မယ်အေးတို့ထက် ပိုက်ဆံရှိတာပဲ၊ ထပ်ဝယ်ချင်လဲရတယ်၊ ငှားနေချင်လဲ ရတယ်၊ မယ်အေးတို့သာ'

မယ်အေး မျက်တောင်လေး ပုတ်ကလတ် ပုတ်ကလတ်နဲ့ လုပ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်သက်နေကြရာတဲ့ မောင်လေး နဲ့ ယောက်မလေးရင်ခွင်ထဲက တူမပေါက်စ ကလေးကိုမြင်တယ်။ ဘာမှနားမလည်ဘဲ ဆော့ကစား နေတဲ့ ကလေး သုံးယောက်ကိုလဲ မြင်တယ်။ သမက် ကွမ်းဘူး အတွက် ကွမ်းပဲ တွင်တွင် ငုံ့ယာ နေရာ တဲ့ မအေကိုလဲ မြင်တယ်။

'ကလေးကလဲ ငယ်သေးတယ်၊ ဝေကလဲ သိပ်ကျန်းမာ သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ဖို့ နဲ့ ဘာနဲ့၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အိမ်လေး ငှားနေနိုင်ရင် ကောင်းမှာနော်'

'ဘာလို့ မငှားနိုင်ရမှာလဲကွ၊ မင်းနယ်၊ ယောက္ခမကြီး ကွမ်းယာ တစ်ယာလောက် ပေးပါဦး'

ယောက္ခမကြီးဆီက ကွမ်းယာတစ်ယာထယူတဲ့ ဖိုးအောင်ကို မယ်အေးက၊ ကဲပြောပါဦး ဆိုတဲ့ အကြည့် နဲ့ ကြည့်တယ်။

'တီဗွီရောင်းပြီးငှားမယ်လေကွာ၊ ကဲ'

ကွမ်းပါးသံ နဲ့ ဖိုးအောင် အဖြေကြောင့် မယ်အေး ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဖိုးအောင် တီဗွီက တစ်သိန်းလောက်တန်တာကိုး'

'ဟ ... ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ရတဲ့အိမ်ငှားနေမှာပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လဲ'

'အဲလိုဆို မယ်အေးတို့ တောမှာ သွားငှားနေမှပဲ ရမယ်၊ ရန်ကုန်မှာတော့ နေလို့မရဘူး'

'အောင်မယ်ဗျာ ဒေါ်မယ်အေး၊ တောလဲ သွားသင့်သွားရမှာပဲ ခင်ဗျ၊ ဖိုးအောင်ကတော့ ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ မြဲနဲ့ မြေနဲ့၊ သစ်ပင်တွေနဲ့၊ သစ်သား အိမ်လေးနဲ့၊ ဘာတိုက်ပြိုကျမှာမှလဲ မကြောက်ရဘူးခင်ဗျာ၊ ဖိမ်ပဲ၊ ဒီမှာ ဆိုရင် ကိုယ်နေတဲ့ နေပြီမလား၊ ညပြီမလား တထိတ်ထိတ်နဲ့၊ ဟောခုလို ပြိုကျတော့ပြီးရော၊ ဒါတောင် ဝရန်တာမို့၊ ဟိုဆောက်လက်စ တိုက်ပြိုသလို တစ်တိုက်လုံးများ ပြိုရင်တော့ ပြီးပါရောဗျာ၊ ဒါကြောင့် ငါမင်းကို ဒီလိုတိုက်မျိုးတွေ ဝယ်မဝေးတာ မယ်အေးရ၊ သိလား'

'သွားစမ်းပါ'

'ဟဲဟဲ၊ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါဝယ်ရင် ငါ့နေရာဟာ လွတ်လပ်စွာ၊ ပစ္စည်းလွတ်ချခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ စကား ကျယ်ကျယ် ပြောခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ငရုတ်သီးထောင်းခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ လင်မယား ရန်ဖြစ်ခွင့်တွေ ရှိတဲ့ နေရာမျိုး မှာ ဖြစ်ရမယ်ကွ'

'တောမှာပဲရမယ်'

'ဟဲဟဲ၊ တောမှာပဲ နေပျံမယ်လို့ဆို၊ ငါ့အဘိုးအဘွားတွေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က တောသားတွေကွ၊ တောမှာ ပွင့်တဲ့ပန်းဟာ တောမှာပဲ လန်းဆန်းတာ ကောင်းတယ်ကွ၊ တွံတေးသီးချင်းတောင် ရှိတယ် လေကွာ၊ တောမှာပွင့်တဲ့ပန်းရယ်၊ တောမှာပဲ လန်းဆန်းစေချင်တယ်တဲ့၊ ဟဲဟဲ'

'ဖိုးအောင်ရယ် တော်ပါတော့၊ ဒီမှာ အသနား ခံစာတင်ရင် ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ'

'ဟာ၊ ဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ၊ ဘယ်သိမလဲ "

"ဟိုဟို၊ တကယ်လို့ ကျလာတာနဲ့ချိတ်ပိတ်ဆိုရင် မယ်အေးတို့က ချက်ချင်း ဆင်းရမှာလား "

" အဲဒါလဲ ကျွန်တော်မျိုး ဗိုက်ထဲကပုဏ္ဏားလေး မပါနင်းကီပါဘူး ခင်ဗျ "

မယ်အေး က ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ငြိမ်သွားရှာတယ်။ အမေက မယ်အေး ကို ကြည့်တယ်။

"ဖြစ်သမျှပေါ့သမီးရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ အမေကတော့ စဉ်းစားထားတယ်၊ မသကာ အမေမောင် ဝမ်းကွဲ ရှိတဲ့ မှော်ဘီခြံဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်လို့ "

"မဖြစ်ပါဘူး အမေရယ် "

"ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ဘာလို့မဖြစ်မှာလဲ၊ ယောက္ခမကြီးကလဲ စောစော ကတော့ မပြောဘူး၊ အမွေလေး ဘာလေး ခွဲရအောင် "

မယ်အေး မျက်စောင်းက တဟဲဟဲ ရယ်နေတဲ့ ကိုဝင်းအောင် ပြာဖြစ်သွားလောက်တယ်။

"ကျွန်တော်တို့ ကတော့လေ အစ်မ၊ တကယ်လို့ ဆင်းရဲရင် ဝေတို့အိမ် သွားနေမလို့ "

ယောက်ဖ လုပ်သူက အစ်မကို ဝင်ပြောတယ်။ ဟိုကလေးမကလဲ "ဟုတ်တယ် "တဲ့။ ကိုဝင်းအောင်က ကွမ်း ကို ဖိဝါးလိုက်တယ်။

"အိုကွာ၊ ဘာမှလဲ သေချာသေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလကား ကြိုစိတ်ညစ် မနေနဲ့၊ သွား၊ ဖြစ်လာတော့မှ ရင်ဆိုင်၊ လူ့သက်တမ်း နေရသခိုက်လေး ပျော်ပျော် နေပါရစေကွာ၊ တော်ကြာ ဆန်နီလို ပြုန်းဒိုင်းဆိုပြီး သင်းမေ နောက် အပြေးအလွှားလိုက်သွားရရင် "

"ဖိုးအောင်ကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဖွ ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း"

"ကဲ - ပြောကောင်း ဆိုကောင်းအောင် သတ်သတ်လွတ် ပေါင်းခံရည် လေး မှီဝဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဟဲဟဲ"

" ဟင်၊ နောက်ဆုံးကျ ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခါကျ ယူပြီး သွန်ကိုပစ်ထားဦးမယ် "

"မလုပ်နဲ့နော် မယ်အေး၊ အဲဒါတော့ ငါတကယ်စိတ်ဆိုးမှာ၊ ဆရာသော်တာဆွေ သူ့မိန်းမကို စိတ်ဆိုး နည်း မျိုးလေ၊ ပုလင်းလေးကလှလို့ အရက်တွေသွန်ပစ်ပြီး ငံပြာရည်ထည့်ထားလိုက်သတဲ့၊ အဲဒီ ဆရာ သော်တာဆွေ ရဲ့ စာဖတ်ပြီး သူ့မိန်းမကို ဆရာ သော်တာဆွေ ထက်တောင် ငါ စိတ်ဆိုးသေး တယ် သိလား၊ ဟဲဟဲ ငါ့ပုလင်းကတော့ မလှဘူးနော် မယ်အေး "

" သွားပါ "

ခဏနေတော့ မီးဖိုခန်းထဲကနေ ကိုဝင်းအောင် ပြန်ထွက်လာတယ်။

"သမီးတို့ရေ၊ လာကြဟေ့ တီဗွီဖွင့်မယ်၊ တို့ကတော့ ပျော်ပျော်ပဲဟေ့၊ နော်ကွာ၊ ငါ့သားကြီးရာ၊ အင်း .. ဆန်နီ ဆန်နီ၊ ဒီတိုက်မှာ မင်းမရှိတာနဲ့ တို့ကိုလဲ မနေစေချင်တော့ ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါ ဆန်နီလုပ်တာကွ "

"ကဲ တောင်းပန် ပါတယ် ဖိုးအောင်ရာ၊ မယ်အေး စိတ်ညစ်လို့ပါဆိုမှ၊ အမေ၊ စိပ်ပုတီး ခဏပေးစမ်းပါ "

မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပုတီးစိပ်တဲ့ မယ်အေးကို ကြည့်ပြီး ကိုဝင်းအောင်ကတော့ တဟားဟား ရယ်လို့သာ နေပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလံနေတယ်။

တစ်ခန်းလုံး မှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိကြတော့တဲ့ အန်တီခင်လေးနဲ့ အန်တီမေရီတို့ နှစ်ယောက် မှာတော့ တစ်ယောက် က အိပ်ရာပေါ်မှာ ပုံလျက်သားလေး၊ တစ်ယောက်ကတော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီပေါ်မှာ ခွေခွေ ကလေး။

ဖေကြီးကျော်နဲ့ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း ကိုမှန်းပြီး ယပ်တောင်လေး တစ်ချောင်းနဲ့ ယပ်သွင်းတယ်။

"ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး၊ အမေပုပ္ပိုး၊ ဖေကြီးကျော်၊ အနောက် အမေသခင်နဲ့ မငွေတောင်၊ အမေဂျမ်း၊ နံကရိုင်းမယ်တော်ဖုရား၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး မင်းတို့၊ ဤတိုက်ကြီးကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ကြည့်ရှု တော်မူပါ။ သမီးတော်တို့ဘက် ပါအောင်ဆွဲပေး တော်မူပါ။ အေးယပ် များလဲဆက်သွင်း ပါတယ်။ အရှင် အေးသလို သမီးတော်တို့ စိတ်နှလုံးများလဲ အေးချမ်းရပါစေ၊ ငြိမ်းချမ်းရပါစေ"

ယပ်သွင်း ဆုတောင်းနေတဲ့ အန်တီခင်လေးကို ကြောင်တွေက ဘေးကနေ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ကြည့်နေ တတ်ကြတယ်။ ကြောင်လေး တစ်ကောင်က အန်တီခင်လေး ရင်ဘတ်ပေါ် တက်ခွေရင်တော့ အန်တီခင် လေး စကားပြောပြီ။

"နင်တို့ပဲကောင်းတယ်၊ နင်တို့ပဲကောင်းတယ်၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ နင်တို့ ဒီတိုက်ပေါ်ကနေ ဆင်းရဲတော့ မယ် ဆိုတာ နင်တို့သိသလားဟင်၊ နင်တို့အစ်မ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ နင်တို့ သိသလားဟင်၊ အေး .. မသိတာပဲ ကောင်းတယ်၊ တိုက်ပြိုကျတုန်းကတော့ နင်တို့သိပါတယ်၊ တစ်ခါတည်း မီးဖိုထဲမှာ တညောင် ညောင်နဲ့ အော်လိုက် ကြတာမှ ...

"ကြီးမေ ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့၊ ကြီးမေအိပ်မက်က သိပ်စင်းတာနော်၊ ငလျင်တွေလှုပ်ပြီး တိုက်တွေ ပြိုတာ၊ ဒါကတော့ ငလျင်မလှုပ်ဘဲနဲ့ပြိုတာ၊ ဘုရား ... ဘုရား ငလျင်များ လှုပ်ရင်တော့ ဒီတိုက်ကြီးတစ် ခုလုံး မြေကြီး ပေါ် ပြားကပ်သွားမှာ၊ ကန်ထရိုက် မင်းတို့ရယ်၊ ကျုပ်အခန်း ဝရန်တာကျမှ

ဘာလို့စေတနာ နည်းသွား ရတာလဲ၊ ကံဆိုးလိုက်တာနော်၊ ကြီးမေအခန်း မှ ဖြစ်ရတယ် "

သူ့ကြောင်တွေ နဲ့ စကားပြောဝရင်တော့ တစ်ခါ ယပ်တောင်လေး ပြန်ကိုင်ပြီး ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော် လေးနဲ့ စကားပြောပြန်တယ်။ "နမတော်ကြီးမှာ အထုပ်ကလေး တော့ ရှိတာပေါ့ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဒီအထုပ်လေးက နမတော်ကြီး အိုစာနာစာပါ ဘုရား၊ ဒီတိုက်ပေါ်က ဆင်းရဲလို့ ဒါလေးထုခွဲပြီး အခန်းဝယ်လို့လဲ မရဘူး ဘုရား၊ အိမ်ငှားနေ ပြန် တော့လဲ တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ၊ မောင်တွေ အစ်ကိုတွေအိမ်လဲ မကပ်ချင်ဘူးဘုရား၊ သူတို့က ဒီအ ထုပ်ကလေး ဝိုင်း မျက်စောင်းထိုး နေကြတာ၊ ဒီအထုပ်ရတာနဲ့ နမတော်ကို ကန်ချမှာဘုရား၊ ဒီအထုပ်ကြောင့် နမတော်ကြီး ဒီအခန်းနေရတာ ကြောက်တာ တောင်မှ ဇွတ်မှိတ်နေတယ်ဘုရား။

"သူတို့ လာခေါ်ပေမယ့် မလိုက်ဘူး၊ ကိုယ် ပိုင်ပြီးသား ကိုယ့်အခန်း လေးကိုယ်ပဲ နေချင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဝရန်တာ ကိုလဲ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ၊ ခိုင်ခံ့အောင် နမတော်ကြီး ပြင်မှာပါ၊ ကိုယ်တော်ကြီးတို့ကသာ ဒီတိုက် ကြီး ကို နမတော်ကြီး တို့ဘက်ပါအောင် ဆွဲပေးပါဘုရား"

အန်တီခင်လေး ထမင်းလဲ မစားနိုင်ဘူး၊ အိပ်လဲမပျော်ဘူး၊ ဆန်ပြုတ် ကလေး ပဲကျိုထားပြီး ကြောင်တွေလဲ တိုက်၊ ကိုယ်လဲသောက်ပေါ့။

အန်တီမေရီ ကတော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီပေါ်မှာ တခွေခွေနဲ့၊ လက်ကလဲ စီးကရက် မပြတ်ညှပ်ပြီး လိပ် ချင်းဆက်သောက်တော့တယ်။

စီးကရက် မီးခိုးတွေကြားမှာပဲ သူ့အတွေးတွေကို လွင့်မျောစေတယ်။ ကန်ထရိုက်ဆီလဲ ရောက်တယ်။ စိတ်ချရ တဲ့ ကန်ထရိုက်ဆိုပြီး ဆက်သွယ်ပေးတဲ့

မြတ်မြတ်ဆီလဲ ရောက်တယ်။ အသနားခံစာတင်ဖို့ လူကြီးတွေဆီလဲ ရောက်တယ်။ သွားလေသူ ချစ်လင်နဲ့ ဆန်နီဆီကိုလဲ ရောက်တယ်။ အဲလို အခါမျိုးမှာ တော့ ပါးစပ်ကနေ "ဆန်ဘွိုင်"လို့ အသံထွက်ခေါ်မိတတ်တယ်။ ဪ အလျင်တုန်းကတော့ သူ ကြား ကြား၊ မကြားကြား အဲလိုခေါ်လိုက်မိရင် အားရှိသွားသလိုပဲ။ သားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အားကိုးအားထား ပြုမိ တာပဲ။ အခုတော့ မခေါ်နိုင်တော့ပြီ။ သူ့ သိပ်စွဲလမ်းတဲ့ တိုက်အကြောင်းကို သူများသိရင် ဘယ်လောက် များ နှမြော လိုက်မလဲ။ ဝမ်းနည်းလိုက်မယ်ဆိုတာ။ သားရယ် ... မာမီ မတွေးချင်ဘူး။

ဒီတိုက်ကြီးကို တကယ်လို့သာ ချိတ်ပိတ်ပြီး ဖြိုချပစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီမြေပေါ်မှာ အန်တီမေရီ မနေတော့ပြီ။ တိုက် လဲ ထပ်မဆောက်တော့ပြီ။ ဒီမြေကြီးကို အပြတ်ရောင်းပြီး တရားရိပ်သာ တစ်ခုကို သွားတော့မယ်။ ဘယ်သမီး အိမ်မှ လဲ သမက်မျက်နှာကြည့်ပြီး လိုက်မနေနိုင်ပါဘူး။ လိုက်ခြင်း လိုက်ရင် မာတင်နဲ့ ဆန်နီ တို့ နောက်ကိုပဲ လိုက်မယ်။ ခုချိန်ဆို သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့နေကြ ရောပေါ့။

အန်တီမေရီ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လိပ်ချင်းဆက် မီးကူးပြန်တယ်။

စီးကရက်သောက်ရင်း လက်ဖက်ရည်က ဆာလာပြန်တယ်။

ဆန်နီ မရှိတော့ဘူး။ လက်ဖက် ရည်ဝယ် ပေးတဲ့ ဆန်နီဘွိုင်လေး မရှိတော့ဘူး။

အန်တီမေရီ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီပေါ်က လူးလဲထတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားသောက်ရင်း တိုက်ကိစ္စ စနည်းနာရရင် မကောင်းဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တိုက်ကလေးကို ဘယ်သူ အခြေပျက် ချင်မှာလဲ။ အခန်းတွေက တစ်လတစ်ရာ နဲ့ ဖုန်း ခေါ်ခ ကလဲရတယ်။ ပြီးတော့ မရောင်းရသေးတဲ့ အလွှာတစ်လွှာက ဆယ်သိန်းလောက်တောင် တန် နေပြီ တဲ့။ အဲလိုအတွေး ဝင်လာရင်တော့ အန်တီမေရီ အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ပြီး မြစ်မီးပြာလမ်းလယ်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးဆီကို စီးကရက်တဖွာဖွာနဲ့ သွက်သွက် လက်လက် ထွက်သွားတတ်တယ်။

စုပေါင်း အသနားခံစာ နဲ့အတူ အန်တီမေရီ တစ်ယောက် အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာ လှုပ်ရှားပြီးတဲ့ အခါ မှာတော့ တိုက်တွင်း နေထိုင်သူများကို ထောက်ထားစာနာသောအားဖြင့် " တိုက်ကိုချိတ်မပိတ်တော့" တဲ့။

ဒါပေမယ့် " ဝမ်နင် " တဲ့။

လက်ရှိအဆောက်အအုံကို ခိုင်ခံ့အောင် ပြုပြင်ပြင်ဆင်၍ နေရမည်တဲ့။

အကယ်၍ နောက်တစ်ခါ ထပ်မံပြိုကျခဲ့လျှင်တော့ တိုက်ကို ချိတ်ပိတ်ပြီး လူနေထိုင်ရန် မသင့်သော ကြောင့် တိုက် ကို ဖြိုချရလိမ့်မည်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ ဦး တစ်ယောက် သူ့ ဝရန်တာ ပန်းဥယျာဉ်လေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြိုဖျက် လို့ ပန်းအိုးတွေကို မ ပြီး အိမ်ထဲသွင်းနေတာကို မြင်ကြရတယ်။

လတ် က အိမ်ထဲမှာ အလေး ချိန်ညီမျှအောင် စဉ်းစားကြံဆပြီး နေရာချတယ်။

လတ် နေရာချသမျှ ဦးခေါင်းညိတ်ပေတော့။ အနုပညာမျက်စိနဲ့ ဦး
နေရာချလို့ မရတော့ပြီ။

လေးပင်တဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှကိုတောင် သူငယ်ချင်းအိမ်ရွှေ့ပြောင်းဖို့ ဦး
စဉ်းစားပြီးပြီ။

အန်တီခင်လေး ဝရန်တာမှာတော့ လက်သမား၊ ပန်းရန်သမားတွေ
အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီ။ ကုန်ချင် သလောက် ကုန်၊ အခိုင်ခံ့ဆုံး ဖြစ်အောင်
လုပ်မှာပေမယ့် အန်တီ ခင်လေး အဲဒီဝရန်တာမှာ ဘယ်တော့မှ ထွက်မရပ်။
အသက်ရှူကျပ် လို့ သေချင်သေပေစေ။ ပစ္စည်းလေး တစ်ခုတလေ တောင်မှ
အဲဒီဝရန်တာမှာ မထားပါဘူး လို့ ကျိန်တွယ်ပြီးပြီ။

ကိုဝင်းအောင် ကတော့ ယောက္ခမကြီးနဲ့ သားအငယ်ကောင်
မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို အိမ်မှာနေတုန်း ဝရန်တာ ဘက်ထွက်ပြီး ထမင်းကျွေး၊
အဝတ်လှန်းလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်ရလို့ ပိတ်ပင်လိုက်တဲ့ပြင် သမီး
နှစ်ယောက် အား အခန်းထဲနဲ့ ဝရန်တာတွင် လုံးဝပြေးလွှားခြင်းမပြုရတဲ့။

ဖိုးဘတင် တစ်ယောက်လဲ သူ့ရဲ့ အပန်းဖြေရာ လွတ်လပ်ဝရန်တာ
နယ်မြေကလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံး၊
လူအိုတစ်ယောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကရားလေး တစ်လုံးရဲ့ အလေးချိန်ကို တောင်
မှ ချွေးမ က ဝရန်တာမှာ မထားရတဲ့။

နောက်ဆိုရင် အညာ ကို မျှော်မှန်းလွမ်းရာ၊ ဖျော်ဖြေရေး
အစီအစဉ်တွေကို စောင့်မျှော်ရာ ဝရန်တာ လေး မှာ ပက်လက် ကုလားထိုင်
လေးတစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ကရားနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို
မတွေ့နိုင် ကြတော့ဘူးပေါ့။

အန်တီမေရီရဲ့ အောက်ဆုံးလွှာမှာတော့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခု
အလျင်အမြန် ချိတ်ဆွဲလိုက်တယ်။

" တိုက်ခန်းရောင်းရန် "တဲ့။

နံနက်လေးနာရီ မှာ မြစ်မ်းပြာ သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ မီးလုံးဝါလေးတွေ
တဖျပ်ဖျပ် လင်းလာခဲ့ကြတယ်။

တတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာက လတ်လတ်ရဲ့ လေလို
လျင်မြန်ခြင်းနဲ့ လှုပ်ရှားသံကြား ရတယ်။

တတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အောက်လွှာက ဖိုးဘတင်ရဲ့
ပုတီးတချောက်ချောက် အသံနဲ့ မြေးမတွေကို နှိုးသံ ကြားရတယ်။

ဒုတိယထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာ၊ အောက်လွှာနဲ့ ဒုတိယထပ်
ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာ၊ အောက်လွှာ တို့ ကတော့ လူသစ်တွေရဲ့ ဆွေမျိုး
ပေါက်ဖော်သံ ဝဲဝဲတွေကို ကြားရတယ်။

မြေညီထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာနဲ့ အောက်လွှာက
စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားသံကိုလဲ ကြား ရတယ်။

မြေညီထပ် ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာက အန်တီမေရီရဲ့ စီးကရက်မီး
ညှိလှုပ်ရှားသံကိုလဲ ကြားရတယ်။ အန်တီမေရီ ရောင်းလိုက်တဲ့ အောက်လွှာက
ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကတော့ မီးလင်းနေပေမယ့် လှုပ်ရှားသံ မကြားရဘူး။

ဝရန်တာလေး တွေအားလုံး တညီတညွတ်တည်း ရှင်းလင်းနေကြတဲ့
သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ တစ်ခုသော အခန်း ကတော့ မီးမှောင်နေတယ်။

တတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်း အပေါ်လွှာက အန်တီခင်လေးရဲ့ အခန်းပေါ့။

လမ်းမီးရောင် နဲ့ သေချာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဝရန်တာ တံခါးများ ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ခု မြင်နိုင်တယ်။ "တိုက်ခန်းရောင်းရန်" တဲ့။

အန်တီခင်လေး တစ်ယောက် တူမ မွန် နဲ့ အဆင်ပြေပြီး မြေးထိန်းဖို့ ကြောင်တွေနဲ့ အတူ တူမအိမ်ကို လိုက် သွားခဲ့ပြီ။

အန်တီခင်လေး အောက်ထပ်၊ တတိယထပ် ညာဘက်ခြမ်း အောက်လွှာက တရဲရဲကြော်ချက်သံတွေနဲ့ အတူ ထွက် ပေါ်လာတဲ့ အသံကတော့ သောတရှင်များ သိတော်မူကြတဲ့ အဆိုတော် ကိုဝင်းအောင်ရဲ့ မူ ပိုင် သီချင်းသံလေ။

ထုံးစံအတိုင်း ခုနစ်နာရီမထိုးမချင်း ထပ်တလဲလဲ ထွက်ပေါ်နေတတ်တဲ့ သီချင်းသံပေါ့။

" မနက်မိုးလင်းရင် ... ခိုကလေးများတို့ရယ် ... "

" ခိုကလေးများတို့ရယ် ... မနက်ခင်းမိုးလင်းရင် ... " တဲ့။